

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Anno Redit & Illust. d. d. Francisci Comitis a Wartenb. & Episcopi Eting. &c.

L V C I A N I S A M O S A T E N - S I S D I A L O G O R V M S E L E C T O R V M

LIBRI DVO GRÆ-

Domus Societ. REG. O L A T I N I. Etingæ an. 1621.

*Accesserunt Theognidis Megarensis sententiæ
Elegiacæ, itidem græcolatinæ.*

Cum gratia & privilegio Casarea Maiestatis.

INGOLSTADII,
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA
ADAMI SARTORII,
Anno Domini M. D. XCVIII.

T 63/1310

TYPOGRAPHVS

LECTORI S.

D Vos hosce Luciani Dialogorum selectorum libros eo cōsilio excudendos suscepimus, vt iuuentus Græcarum literarum studiosa sine morum honestatisq; periculo illo autore posthac vteretur, cuius alioqui dictionem ad Græcum sermonem perdiscendum cū primis aptam doctissimus quisq; iudicauerit. Quantum enim detrimentum adolescentium animis afferant ij, qui vel hunc, vel alios id genus autores sine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, satis declarant. Habenda igitur potior virtutis ratio, neque committendum vnquam, vt illius iacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, iuuentus faciat. Vale amice lector, & nostris conatibus faue.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ω πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ξένῃ,
ὅς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὄπτι χειρή-
σας. Ποσ. τίς δὲ ὁ ταῦτα τλημήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον. Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἔ-
πει δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἑὸ βέλγας, Οδυσσεύς ὀ-
νομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. οἶδ' αὖ ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσι-
ον, ἐξ ἱλίου δ' ἀνέσπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπράξεν, ἔ-
δ' ἐπ' ἀνὺ δ' Ἰθαροῦς ὄν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐ-
τῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέψας, πολλές τινὰς ὄπι-
βλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκε
τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἐστί μοι παρμεγέθης,
καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἑκκαυσάμενος δ' ἔφερον δέν-
δρον ἀπὸ τῆς ὄρας, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὰς
πειρώμενοι, ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἰκός

LVCIANI SA- MOSATENSIS DIA- LOGORVM LIBER primus.

CYCLOPIS ET NEPTVNI.

Opater qualia passus sum ab execrabili isto hospi-
te, qui me inebriatum excacauit, somno graua-
tum aggressus. NEP. Quis verò est, qui isthac facere
ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem se-
ipsum Neminem vocabat, postquam autem effugit, at-
que extratela, vt dicitur, fuit, Vlysses nominari se a-
iebat. NEP. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilia
autem nauigabat. Sed quo pacto hac peregit, cum
alioqui non ita audax atque animosus sit? CYC. De-
prebendi in aniro, è pascuis domum reuersus, mul-
tos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Postea-
quam autem apposui foribus operculum, (saxum
autem quoddam mihi est perquam magnum) at-
que ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de mon-
te mecum ferebam, visi sunt abscondere sese para-
re. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, vt

εἰκὸς ἰὼ, κατέφαγον ληστὰς ὄντας, ἐνταῦθα ὁ πανερ-
 γότατος ἐκείνῳ, εἴτε Οὐτίς, εἴτε Οδυσσεὺς ἰὼ, δίδ-
 ωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἢ δὲ μὲν καὶ
 ἔυασμον, ὅτι βελευτότατον δὲ καὶ ταραχωδέστα-
 τον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδίδόκει μοι περὶ φέρεσθαι πι-
 ῶντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο. καὶ ἔκ' ἐπὶ
 ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλῳ, δὲ ἐς ὕπνον κατε-
 σπάδην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὴν μοχλὸν, καὶ πυρώ-
 σις γέ, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθέυδοντα. καὶ
 ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Ποσ. ὡς
 βαθυὸν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον. ὅς ἐκ ἐξέθορες μετα-
 ξὺ τυφλέμενῳ. ὁ δὲ οὐκ Οδυσσεὺς πῶς δέ-
 φυγεν; ἔγὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυηθή δαπακινήσας τὴν
 πέτρην ἀπὸ τῆς θύρας. Κυ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς
 μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας περὶ
 τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνος
 παρὲς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομίην, ἐντειλάμενῳ
 τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρὶν πριάττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ.
 Ποσ. μανθάνω, ὑπὸ ἐκείνοις ὅτι γέ ἐλαθεν ὑπε-
 ξελθὼν σε. ἀλλὰ τὰς ἄλλας γέ Κύκλωπας ἔδει ἐ-
 πιβοήσασθαι ὑπὸ αὐτόν. Κύ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ,
 καὶ ἤκον. ἐπεὶ δὲ εἶροντο τῷ ὀπιβελεύοντος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐτίς ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέν-
 τις με, ὥχοντο ἀπρόντες. ἔγω κατεσφίσατό με ὁ
 κατέρχεται, τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἰούσέ με
 ὅτι

par erat, deuorari, ut qui pradones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem & fragranti, ceterum ad insidias struendas presentissimo, & maxime turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum inuertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille vero exacuto veſte, eodemque igne succenso, insuper etiam excacauit me dormientem. Et ex eo iam tempore cecus tibi sum Neptune. NEPTVN. Ut alitè nimis dormisti o fili, qui non interea exilueris, cum excacareris. Vlysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, scit scio, potuit dimouere saxum à foribus. CYCLOP. At ego amoui ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. Ad collocato meipso ad fores, extentis manibus venebar, solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negotio dato, quamam ipsum agere, pro me oporteret. NEPTVN. Intellego rem, sub illis latuit te, clam so subducens. At ceteros ceritè Cyclopas conueniebat te inuocare contra ipsum. CYCLOP. Conuocauit illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi doluit,

ὅτι καὶ ὄνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, εἴδ' ὁ πατήρ Φη-
σιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Πρῶ. θάρσει ὦ τέκνον. ἀ-
μυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν
μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὸ γούῳ τ' ὑπερέ-
στων τ' σώζειν αὐτὰς καὶ ἀπολλύειν, ἐγὼ ἐμοὶ πρέ-
σσει. πλεῖ δ' ἔτι.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

ΠΡΩΤΕΩΣ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Προτεῦ, ἐκ ἀπίστα-
τον, ἐν ἄλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητὸν, καὶ ἐς
λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως εἴδ' ἐτῆτο ἔξω πίσε-
ως. εἰ δ' ἐκ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
κωῦντα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρῶ. μὴ
θαυμάσης ὦ Μενέλαε. γίνομαι γάρ. Μεν. εἶδ' ὃν
καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε,
ζοητείαν τινὰ προσάγειν ἰῶ πρᾶγματι, καὶ τὰς ὀφ-
θαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς εἴδ' ἐν τοιῷ-
το γινόμενῳ. Πρῶ. καὶ τίς αὖτ' ἡ ἀπίστη ὅτι τῶν ἔ-
τως ἐναρχῶν γήροιτο; ἐκ ἀνέωγμένοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς εἶδ' ἔς, ἐς ὅσα μετεποίησαι ἑμαυτόν; εἰ δ' ἐκ ἀπι-
στεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντα-
σία τις πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴ αὖ πῦρ
γίνομαι, προσένεγκέ μοι ὦ γηραιότατε τὴν χεῖρα.

consumeliosè obiecta mihi clade hac , ne pater quidem Neptunus , inquit , leuabit te hoc malo. NEPTUN. Confide fili , vlciscar enim ipsum , vt sentiat , etiamsi cecitatem oculorum mederi impossibile sit , nauigantes certè tamen seruare vel perdere , penes me esse. nauigat autem adhuc.

M E N E L A I E T P R O T E I.

AT in aquam conuerti te Proteu , incredibile adeò non est , marinus utique cum sis ; etiam arborem fieri , tolerabile ; praterea & in leonem aliquando muteris licet , tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est , cum in mari habites , hoc omninò miror , neque adducor , vt credam. PROT. Ne mireris Menelae , fieri enim soleo. MENE. Vidi & ipse , veruntamen videris mihi (dicitur enim hic apud te) praestigias quasdam adhibere rei , atque intuentium oculos decipere , cum interim ipse nihil tale fias. PROTE. Et quam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat ? An non apertis oculis vidisti , in quam multa ipse me transformauerim ? Quod si verò non credis , & res hac tibi falsa videtur , nempe apparentia quadam inanis ante oculos obuersans , posteaquam ignis factus fuero , applica mihi , beus generose tu , manum.

εἴση γὰρ, ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πέ-
 ρεσθαι μὲν. ἔκαστα Φαλῆς ἢ πείρα ὦ Πρωτεῦ. Πρω. οὐ
 δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς εἶδεν πολὺ πικρὸν ἔωρα κέναι
 πώποτε, εἴδ' ὃ πάχει ὁ ἰχθυὺς ἔτος εἶδέναι. Με. ἀλ-
 λά τὴν μὲν πολὺ πικρὸν εἶδον. ἀ πάχει δέ, ἢ δὲ ἔως αὐ-
 μάθοι μοι περὶ σὺ. Πρω. ὁποῖα αὐτὴ πέτρα περσε-
 λθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ περσφύς ἐχηται κατὰ
 τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεταί ἐαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνέμεν ὅτι τὴν πέ-
 τραν, ὡς αὐτὴ λάθῃ τὰς ἀλῖέας, μὴ διγαλλάτῃων, μη-
 δὲ φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εὐκλὴς τῷ λίθῳ. Με.
 φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρω-
 τεῦ. Πρω. ἔκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. ἴνι αὐτὸ ἄλλω πει-
 σθας, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶ-
 δλον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τρέψιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίνεσθαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλανθρώποι ἐστέ, καὶ
 πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παιδίον ὅτι τὸν ἰσθμὸν ἐκο-
 μίσαιτε, ὑποδλεζάμενοι διὰ τῶν Σκυρωνίδων μετὰ
 τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νυνὶ σὺ τὸν κηδερωδὸν τῆτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Τάιναρρον
 αὐτῇ

Nimirum senties, videar ne tantum ignis, an & vrendi vim habeam. *MENEL.* Periculosum est experimentum hoc Proteu. *PROTE.* At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidisse vnquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. *MENEL.* Verum Polypum ipsum quidem vidi: quae verò accidunt illi, libenter ex te cognouerim. *PROT.* Cuicumque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhaerit cirramentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. *MENEL.* Ferunt haec. Sed tuum hoc multò magis omnem opinionem excedit Proteu. *PROT.* Nescio, Menelae, cuiam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. *MEN.* Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa, monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

N E P T V N I E T D E L P H I N V M.

Laudo, rectè facitis Delphines, quod semper amantes hominum estis. Nam & olim Inonis filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironis scopulis, vnde cum matre precipitatus fuerat. Et nunc tu cirbarcedo isto Methymnensi, cum ipso ornatu & cirbara recepto, in Tanarum enastis,
neq

αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα. εἰδὲ παρ' αἰεὶδες, κακῶς ὑπὸ τῶν
 ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελ. μὴ θαυμάσης ὡς Πόσει-
 δον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ
 αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι γε τῷ Διο-
 νύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δῖον
 χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο.
 ὅπως γὰρ τὰ μετὰ τὴν Ἀρίονα τῆτον ἐγλύετο ὡς Διελ-
 Φίν; Δελ. ὁ Περσίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ
 πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν εἰς τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλε-
 τίσας παρὰ τῆς τυράννης ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδ' εἰς
 τὴν Μήθυμναν, εἰσιδεῖν τὸν πλεῖστον. καὶ εἰσι-
 βάς πορθμεῖς τινὸς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς εἰδείξε πο-
 λιὸν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον
 τὸ Αἰγαῖον ἐγλύοντο, εἰσιβλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦ-
 ται. ὁ δὲ, ἡκροώμενος γὰρ ἅπαντα παρ' ἀνέων τῷ σκά-
 φει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δεδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τίς σκε-
 υὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐ-
 μαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε ρίψαι ἐμαυτὸν. ἐπέτρεψαν οἱ
 ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσε πᾶντι λιγυ-
 ρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως
 ἀποθανέμεν. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθήμεν
 αὐτὸν, ἐξενηξάμενος ἔχων εἰς Ταΐναρον. Ποσ. ἐπαινῶ
 τῆς φιλομυσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπο-
 δίδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροά-
 σεως.

ΠΟΣΕΙ-

neq. passus es indigne à nautis perdi illum. DELPHIN. Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. NEPTVN. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navalī praelio superatos ita transformauit, cū deberet captiuos solum in deditionem accipere, quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? DELPH. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sēpe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem diues iam factus à tyranno, concupiuit, nauigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum nauī hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum aurī secum ferre, vbi ad medium ferme Ægaum peruentum fuit, insidiari illi nautæ ceperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltē assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite precipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omninò lene, & cecidit in mare, tanquam statim omninò moriturus. Ego verò excepto atque imposto illo, enataui vnà cum ipso in Tanarum. NEPT.

Laudo studium erga Musicam tuum, dignam enim
mercedem retulisti ipsi pro eo quod
auscultaui.

NEPTV.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

NHPHION.

Τὸ μὲν γενὸν τῆτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατέχθη. Ελλήσπον-
τος ἀπ' αὐτῆ καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηί-
δες παραλαβῆσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς Λα-
φείη ὑπὸ τῶν Ὀπηχωρίων. Νηρ. Μηδαμῶς ὦ Πόσει-
δον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγῃ τεθάψ-
θω. ἐλεῖσμεν γὰρ αὐτὴν, οἵκισται ὑπὸ τῆς μητρὸς
πεπονθῆσαν. Ποσ. τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθελμις. ἐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα παρὰ κείῃς ὑπὸ τῇ ψάμμῳ
αὐτῇ. ἀλλ' ὅπερ ἔφλω, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερρό-
νήσῳ τεθάψεται. ἐκείνο δὲ παραμύθιον ἔσαι αὐτῇ,
ὅτι μετ' ὀλίγον ἔτι αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεί-
ται ὑπὸ τῇ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος,
ἀπ' ἀκρῆς τῆς Κιθαρῶν, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν
θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν Ὀπὶ τῆς ἀγκάλῃς. Νη.
ἀλλὰ καὶ κείνῃ σωσαι δεήσει, χαρυσάμεν τῷ Διο-
νύσῳ. τρεφὸς γὰρ αὐτῆ καὶ Ἰτίη ἡ Ἰνώ. Πο. ἐκ ἐχρῶ
ἔτω πονηρὰν ἔσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὦ
Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον. Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα ἵπαθῆσαι
κατέπεσεν ὑπὸ τῆς κελῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσ-
φαλῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως. νεανίας γάρ, καὶ διύα-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορβάν. ἡ δὲ, ὑπὸ αἰθερίας ἐπι-
βάσει ὀχήματος παραδόξῃ, καὶ ἀποδῆσαι ἐς βάθος ἀ-
χανές,

N E P T V N I E T

N E R E I D V M.

F Retum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa, submersa est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Cadaver autem ipsum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferte, ut ibi ab incolis sepeliatur. **N E R E I D.** Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. *Miseremur enim ipsius, ut qua miserabiliam maximè à nouerca passa fuerit.* **N E P T V N.** At hoc quidem, *Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum hic illam alicubi sub arena iacere:* Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quod paulò post eadem, ipsa quoque Ino patietur, & precipiabitur, persequente illam Sibamante, in pelagus ex summo Citbarone, quàm in mare porrigitur, una cum filio, quem in vlnis gestabat. **N E R E I D.** Sed & illam seruare conueniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademquè nutrix illius fuit. **N E P T V N.** Non decebat, adeò prauam. Sed tamen Baccho non gratificari *Amphitrite, indignum foret.* **N E R E I D.** Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem eius, Phryxus tuto vehitur? **N E P T V N.** Merito, adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa verò, eo quod insueta eius rei erat consensu videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despiciendo in profundum immen-
sum

χανές, ἐκπαραγείσαι, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσαι,
καὶ ἱλιγγιάσαισα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσσεως, ἀ-
κρατῆς ἐγμέγ τῶν κερμάτων τε κελῖ, ὧν τέως ἀπεί-
ληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. ἔκῳιῷ ἐχρῆ-
τῶ μητέρα τῶ Νεφέλει βοηθεῖν πιπύσῃ; Ποσ.
ἐχρῆ, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατω-
τερα.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΔΕΞΑΙ ΜΕ ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατὰ σ-
θεσὸν μετὰ τραύματα. Θάλ. τί τῶ ὦ Ξάνθε;
τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. ΗΦΑΙΣΘ. ἀλλ' ἀπλυθρά-
κωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διὰ τί δέ σε
ἐνέβαλε τὸ πῦρ, Ξάν. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ
γὰρ φονεύοντα τὰς Φρύγας, ἰκέτευσα, ὅσῃ ἔκ' ἐπαύ-
σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι
τὸν ροιῷ, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὄππικλύσαι
θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπόχοιτο τῶν ἀνδρῶν. ἐνταῦ-
θα ὁ ΗΦΑΙΣΘ, ἔτυχε γὰρ πλεσίον παρ' ὧν, πᾶν ὅσον,
οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι,
φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πηλέας, καὶ μυ-
ρίκας· ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ
τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸ δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας,
μικρῷ δέ μιν ὅλον ξηρὸν εἶργασαι. ὁρᾷς δὲ οὐδ' ὅπως
Διὰ

sum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, præterea ex vertigine correpta, præ vehemētia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usq; sustentauerat, atque ita in mare decidit. *NER.* An non igitur matrē ipsius *Nephelen* decebat opem ferre cadenti? *NEPT.* Decebat sanē, sed *Parca* quam *Nephele* multo potentior est.

XANTHI ET MARIS.

*S*uscipe me, o *Mars*, grauiam enim passus sum, extingue mihi vulnera. *MAR.* Quid hoc est *Xanthe*? quis te deuſſit? *XAN.* *Vulcanus*, sed in carbones proſus reductus sum miser, & efferueſco. *MAR.* Cur autem iniecit tibi ignem? *XAN.* Propter filium *Thetidis*. Poſtquam enim occidentem illum *Phrygas*, ſupplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remiſit, ſed occiſorum corporibus etiam obſtruxit mihi alueū, ego miſertus miſerorum, occurri, ut aquis inūdarem atq; inuoluerem illum, quo eo periculo abſterritus, ab occiſione virorum ceſſaret. Ibi igitur *Vulcanus*, (aderat enim prope forſe exiſtens) uniuerſo igne, quantum, opinor, uſquam habebat, quantumque & in *Ætna*, & ſi quibus aliis locis illius eſt, allato, proceſſit obuiā, ac exuſſit equidem ulmos, & myricas, aſſauit autem & infelices piſces & anguillas. Me verò cū efferueſcere feciſſet, parum abſuit, quin totum aridum ac ſiccum reddiderit. Vides

διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἑκκαυμάτων; Θάλ. θολερός ὡς αὐτὸς, καὶ θερμός, ὡς εἰκός. τὸ ἀπῆλάν μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἢ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως ὡς αὐτὸς, ὅς τ' ἔπινεν ἐμὸν υἱὸν ὠρμησας, ἔκ αὐτοῦ εἰς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξαν. ἔκ ἔδῃ οὐκ ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ ἔκ ἔδῃ ἐλεῆσαι, θέτιδ' ὅτι υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, ΖΕΥΣ.

Παύσαθε ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἀνθρώποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῇ συμποσίᾳ τῶν θεῶν. Ἡρακ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τὰ τὸν Φαρμακέα περκατακλίνεσθαι; Ἀσκλη. νὴ Δία, καὶ ἀμύνων γάρ εἰμι. Ἡρακ. κατὰ τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκερδαύνωσεν, ἀ μὴ θέμις ποιῶνται, νύῃ δὲ κατ' ἐλεον αὐτοῖς ἀθανασίας μετείληφας; Ἀσκλη. ἔπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ ὦ Ἡρακλὲς ἐν τῇ οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ. Ἡρακ. ἔκοιλον ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόννηκα ἑκκαυμάτων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενός, καὶ αὐθρόων ἐβριμὰς τιμωρόμενός. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης. νοσῆσι μὲν ἴσως αὐθρώποις χρήσιμος.

nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim. MAR. Turbidus ~~est~~ Xanthe, & calidus, ut consentaneum est. cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, nō veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

D Esinite ò Æsculapi et tu Hercules, contendere inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hac, et aliena à conuiuio Deorum. HER. Ac vis, ò Iupiter medicamentarium istum priore loco accumbere, quā me? AES. Quid ni, per Iouem melior quoque enim sum. MER. In quo igitur, ò attonite, an quod te Iupiter fulmine aliquando percussit, eo quod quæ nefas erat, feceras, nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? AES. Oblitus verò etiā tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti, quandoquidem mihi ignem obiicis? HER. Nequaquam equalia atque similia sunt quæ uterque in vita egimus, ut qui ipse quidē Iouis filius sim, tantos autē labores sustinuerim, expurgata vita, denictis bestiis et hominibus cōtumeliosis vindicta ac pœna affectis, Tu verò radicū incisor es et circulator, egrotantibus fortassis hominibus.

σιμῶν ὀπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔ-
 δέν ὀπισθελειγμένῳ. Ἀσκλη. εὐ λέγεις. ὅτι σὺ τὰ
 ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτῶ, ἕως ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι, τῶ χιτῶνι, καὶ μετὰ τὸ τῶ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ
 καὶ μὴ δὲν ἄλλο, ἔτε ἐδέχλευσαι ὡς σὺ, ἔτε
 ἔξαινον ἔρκα ἐν Λυδία, πορφυρίδια ἐν δεδυκῶς, καὶ
 παμόμεν ὑπὸ τῆς ὀμφάλης χερσὶ στανδάλω.
 ἀλλ' ἔγ' μελαγχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυναῖκα. Ἡρα. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐ-
 τήκα μάλα εἴσῃ, ὡς ἔ' πολὺ σε ὀνήσει ἡ Ἀθανασία,
 ἕως εἰ ἀράμενός σε, ῥίψω ὀπί κεφαλὴν ἐκ τῶ ἔρα-
 νῶ, ὥς ε' μηδὲ τὴν παῖονα ἰάσασθαι σε τὸ κράνιον σω-
 τριζέντα. Ζεὺς. παύσασθε, Φημί, καὶ μὴ ὀπιταράτ-
 τετε ἡμῖν τὴ ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρως ἀποπέμψομαι
 ὑμᾶς τῶ συμποσίῃ. καὶ τοῖς ἔγνωμον ὡς Ἡρακλῆς περ-
 κατακλίνεσθαι σὺ τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ἡκιστος ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑ-
 περοπικὰ καὶ ἀπίθανα; λεῖψ' ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν
 ἐκ τῶ ἔρανῶ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ λεῖψ' ἀποκρε-
 μαθῆν-

utilis medicamenta adhibendo , virile autem nihil quicquam opere prestitisti. *ÆS.* Rectè dicis. quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti, ad nos seminustulatus corpore utrinque corrupto ac perduto, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neque seruiui, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. *HERC.* Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatus hinc, è cælo præcipitem dabo te, ut ne ipse quidem Peon curauerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. *IUP.* Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuium. Quanquam etiam æquum est ô Hercules, priore loco accumbere Æsculapium, quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET MERCVRII.

AUDISTIN' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quàm superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si volucro catenam ex æthere demittam, unde si vos suspensi me ut

C 3   detrahera

μαρθέντες, κατασπᾶν βιάζεσθ' ἐμε, μά τι πάνησι-
 τε. ἔ γάρ δ' ἡ καθελκύσεται. εἰ δ' ἐγὼ θελήσωμι ἀνελ-
 κύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν
 θάλασσαν συναρτήσας μετεωρήσω, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα
 καὶ σὺ ἀκήχθας. ἐγὼ δ' ὅτι μὲν κατ' ἐν ἀπάντων ἀ-
 μείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ἔκ αὖ ἀρνηθείην. ὁ μὲν
 δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρῆσιν
 αὐτὸν, καὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλά-
 βωμεν, ἔκ αὖ πείσεται. Εὐμ. οὐ φημί ὦ ἄρες. ἔ γάρ
 ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν δόπο-
 λαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Αἰρης. οἷοι γάρ με πρὸς
 πάντας αὐτῷ εἰπεῖν, ἔχ' ὁ δ' ἐπὶ πρὸς μόνον σε, ὃν
 ἐχευμθεῖν ἠπιστάμην. ὁ γοῦν μάλιστ' αἰετοῖον ἔδοξε
 μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπῆλῆς, ἔκ αὖ διωαίμην
 σιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι γάρ ἔ ποτε πολλῶν, ὅ-
 ποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάν-
 τες, ἐπεὶ ἐλευσαν ξυνοδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παν-
 τοῖσι τοῖσι θεοῖσι, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ
 γὰρ ἡ Θέτις κατελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον
 Βερέων ἑκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐσλῆδετο αὐτῷ κε-
 ραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπὶ μοι γε-
 λᾶν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσυνῇ αὐτῇ. Εὐμ. σῶπα, οὐ
 φημί. ἔ γάρ ἀσφαλὲς ἔτε σοι λέγειν,
 ἔτε ἐμοὶ ἀκχεῖν τὰ
 τοιαῦτα.

detrudere conemini, luseritis operam. nunquam enim
 me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in
 altum attrahere, non vos modò, verum etiam tum
 terram ipsam, tum mare pariter subiectum in subli-
 me sustulero. Ad hac alia permulta, quæ tu quoque
 audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singula-
 tim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribus-
 que superiorem, haud quaquam negaverim. verum
 unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut
 eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si
 terram ac mare nobis adiunxerimus, id neutiquam
 crediderim. **M. V. R.** Bona verba **Mars.** Nequo
 enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis
 conciliemus petulantia. **M. A. R.** Putas verò me a-
 pud quemlibet hac dicturum? imò apud te solum id
 audeo, quem lingua continentis esse sciebam. Sed
 quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum cum
 hac minitantem audirem haud queam apud te reti-
 cere. Etenim memineram, cum non ita multò antè
 Neptunus, Iuno ac Pallas, mota adversus eum sedi-
 tione, machinarentur comprehensum illum in vincu-
 la conicere, quantopere formidavit, utque in omnem
 speciem sese verterit, idq. cum tres duntaxat essent Dii.
 Quod si Thetis misericordia cōmoia, Briareum cen-
 timanū illi auxilio non accersivisset, ipso pariter cum
 fulmine ac tonitruo victus esset. Hæc reputanti mihi
 ridere libebat eius magniloquentiæ iactantiæq. **M. V. R.**
 Tace, bona verba, neq. n. tutū est ista vel tibi dicere,
 vel audire mihi.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω πολύδευκες, ἐν τέλλομά σοι, ἐπέδ' αὖ πύχισται ἀ-
 νέλθης, σὲν γάρ ἐστιν οἶμα τὸ ἀναβιῶναι αὐριον, ἢ
 πρὶς ἰδῆς Μένιππον τὸν κύνα, ἔυροις δ' αὖ αὐτὸν ἐν
 Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
 ζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα,
 εἰπὲν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διο-
 γένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι,
 ἤκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπιγελασόμενον. Ἐκεῖ
 μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλω σοι εἴη ὁ γέλως ἢ, καὶ πολὺ
 τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δ' ἐ,
 ἢ πάύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυνί. καὶ μά-
 λιστα ἐπεὶ δ' αὖν ὁρᾷς τὰς πλυσίους, καὶ σαυράπας, καὶ
 τυράννας, ἔτω παπεινὰς καὶ ἀσήμες, ἔκ μόνης οἰ-
 μωγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
 γενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ.
 καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρ-
 μων τε πολλῶν, καὶ εἴπῃς εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης
 δρεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἔκ καθαρσίης, ἢ τι τοιᾶν.
 Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης. ὅπως δ' ἐ
 εἰδῶ μάλιστα, ὅποιός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; Διο. γέρων
 φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἀπαντὶ ἀνέ-

DIOGENIS ET POLLVCIS. DIOGENES.

O Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est; ni fallor, cras reuiuiscere) ut, sicubi videris Menippum, canem illum, inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquires, mandat tibi Diogenes, si satis ea, qua super terram sunt, derisisti, ut & huc ad inferos descendas, ubi multò plura, qua rideas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim omnino scit, qua post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atque perpetuò ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maximè postquam videris, dimittes istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, sòloque eiulatu ab aliis dignoscì. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscetes eorum qua in vita geruntur. Hac illi quæso ut dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inueniat Hecates carnem, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. **POL.** At renuntiabo hac, ô Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie est? **DIOG.** Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, &

μω ἀναπεπταμένον, καὶ τῆς ὀπιπυχαῖς τῶν ῥα-
 κίων ποικίλον. γελαῖ δ' αἰὲ καὶ τὰ πολλά τὰς ἀλα-
 ζύνας τέττας φιλοσόφους ὀπισκώπῃ. Πολ. ῥάδιον
 εἶναι δότο γε τέτων. Διο. βάλει ἢ πρὸς αὐτὰς ἐκεί-
 νους ἐντέλωμαί τι τὰς φιλοσόφους; Πολυ. λέγε, ἔ-
 βαρὺ γὰρ ἔδεδετο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, πάσαι δὲ αὐ-
 πῆς παρεγγύα λήρῃσι, καὶ πρὸς τῶν ὅλων ἐρίζουσι,
 καὶ κέραια φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποι-
 εῖσι, καὶ τριαῦτα ἀπὸ ἐρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.
 Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ ἢ ἀπαιδέυτον εἶναι φήσας,
 κατηγοροῦντά τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δὲ οἰμώ-
 ζαι αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διό-
 γενες, ἀπαγγελῶ. Διον. τοῖς πλεοίοις δὲ, ὦ φίλτα-
 τον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ
 μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε αὐ-
 τὰς λογιζόμενοι τὰς τέκας, καὶ τάλαντα ὅτι ταλάν-
 τοις σωτὲρές, ἔς χρῆ' ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἢ κεν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται ἢ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλω
 τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιῳ, ὅτι παρ'
 ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κέμη, ἔτε τὰ χαρσπὰ, ἢ μέλανα
 ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅτι τῶ πρὸς ὥπρ' ἔτε ἐστὶν, ἢ νεῦ-
 ρα ἔυτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν
 κόνις Φασί, κρανία γομνὰ τῶ κάλλους. Πολυ. ἔχα-
 λεπὸν ἔδεδε ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

Διο.

vento cuius pernio, præterea & diuersorum pannorum assumptis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. POL. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis. DIOG. Vis ne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim graue hoc mihi fuerit. DIOG. In uniuersum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neque cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiusmodi sterilia atque ieiuna interrogare, animum instituant. POL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine iube. POL. Et hac nunciabo illis. DIOG. Diuitibus autem, ô lepidissimum caput, hac nostro nomine annuncies quæsò. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes usuras, et talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam unum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos DIOG. Sed & formosis istis et robustis dicas, Megillo puta Corinthio, et Damaxeno palestrite, quod apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigricis oculi, neque rubor faciei, amplius ullus est, neque præterea nerui intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. POL. Non molestum erit, hæc ad formosos & robustos illos dicere.

DIOG.

Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχ-
θόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορί-
αν, λέγε μή τι δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμε-
ν. τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν. καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεῖ
πλοσίους ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις
δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῶ ἴπτιμήσον,
λέγων ἐκλελύσθαι αὐτὰς. Πολυ. μηδὲν ὧ Διόχμεν
πρὸς Λακεδαιμονίων λέγε. ἔγωγ' ἀνέξομαί γε. ἃ δ' εἰς
πρὸς τὰς ἄλλας ἔφηθα, ἀπαγγελῶ. Διο. εἰσόμεν
τάτεις, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. οὐ δὲ οἷς περ εἶπον, ἀπένεγκε
παρ' ἐμῶ τὰς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ-

ΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὧ Πλάτων, Μένιππον τετὸν τὸν
κινῶα παροικοῦντα. ὥς ἡ ἐκεῖνόν ποι κατὰσθον, ἡ
ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δ' ὑ-
μᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖσος. ἔπει-
δ' ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημέ-
νοι τῶν ἄνω, Μίσθας μὲν ἔπασσιν τῶν χρυσίῃ, Σαρδία-
να πάλ. δὲ τῆς πολλῆς τευφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
σαυρῶν, ἴπτιγελῶ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ κα-
θάρματα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ αἶδων, ἴπτι-
ταράττει

DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis aequalitate hac, quæ hic est, & quod videbunt, eos qui illic divites sunt nihilo meliores, quàm sese hic esse. Lacedæmoniis autem tuis, hæc si videtur, nomine meo obiicias; molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad ceteros mandasti, ea illis renūciabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

PLUTO, SEV CONTRA MENIPPVM.

CROESVS.

Non poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. **PLUT.** Quid autem vobis mali adeò facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CROE.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multa voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum cōvicis exprobat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, con-

turbat

τὰ ῥά τ' ἐπ' ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ.
 Πλου. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ
 Πλῆτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρεῖς ὄν-
 τας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ δόπο-
 θενόντες ἐλθέμενέονται, καὶ πείεχοντα τῶν αἰῶ.
 χαίρω τοιχαροῦ ἀνιῶν αὐτὰς. Πλου. ἀλλ' ἐχέ-
 λυποιῶται γὰρ ἐκ μικρῶν σερούμενοι. Μέ. καὶ σὺ μω-
 ραῖναις ὦ Πλούτων ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέτων σε-
 ναγμοῖς; Πλου. ἐσλαμῶς, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐξελέσθαι με-
 τασιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὦ κάκιστοι Λυσίων, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ασυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδέ
 πωσομένου με. ἔνθα γὰρ αὐτῶν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνι-
 ῶν, καὶ κατὰ δῶν, καὶ καταγελῶν, Κροῖ. τεύχεα οὐχ ὕ-
 βρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρις ἴσθι, ὃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, προσκυβεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιχαροῦ οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφηρημένοι. Κροῖ. πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων
 κήλημάτων. Μίδ. ὅσῃ μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δὲ
 ἐγὼ τρυφῆς. Μέ. εὖ γε οὕτω ποιεῖτε. ὁ δ' ὕρεθε μὲν
 ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γινώθι σαυτὸν, πολλάκις σωεί-
 ρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρὲς γὰρ αὐτῆς
 τοιαύτης οἰμωγᾶς ἐπα-
 ρέμενον.

— 555 —

MENI-

turbat ploratus nostros, & in summa, valde nobis molestus est. P L V. Quid hæc audio de te, Menippe? M E N. Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditii adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse male: sed etiam mortui, insuper cogitatione atque animo illis inherere, quæ apud superos sunt. Delector itaq, agrè ipsis faciendo. P L V. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. M E N. Etiam tu deliras Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. P L V. Haudquaquam, verum nolim vos discordes ac seditiosos esse mutuo. M E N. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui neq, unquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar agrè faciendo, cantando atque irridendo vos. C R O E S. An non hæc contumelia est? M E N. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos facere solebatis, quando et adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebimini, neque tum mortis quicquam memores eratis. Proinde plorate nunc, omnib. illis despoliati. C R O E. Multis certè, ô Dii, & magnis possessionibus. M I. Quanto equidem ipse auro? S A R. Quanta verò ego voluptate? M E N. Rectè sanè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò iritum illud, Nosce te ipsum, identidem connectendo, vobis occinam, decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.

M E

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟ- ΓΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σ Φῶ μέν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπελήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπὸ αὐτοῖς, ὅκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζομεν; Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδιδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτεράτευεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδέτε, καὶ προειπεῖν διωάμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' οὐκ αὖ εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἵνα τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκότας οὐκ ὀπιδεδημηκέναι λεβαδεία τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἠπίστ' οὐ τούτοις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσπλύνωμαι τῆς ὀφθαλμοῦ, γελοῖως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐσπρύνσω δὲ τοῦ σπινθίου τοῦ οὐτοῦ ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ αὖ ἐδιδάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων. ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὥρως εἶναι; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σωθέτον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὥς φῆς, μήτε θεός, καὶ συναμφοτέρων ἐστὶν οὐκ οὐκ οὐκ τὸ θεοῦ ἐκῆνο

MENIPPI, AMPHILO- CHI, ET TROPHONII.

MENIPPVS.

VOS nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. **TRO.** Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? **MEN.** Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum cum viveretis eiusmodi quadam portenta ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis præsçy, quasque predicere potuissetis si quæ percontarentur. **TROPHO.** Menippe, nouerit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Caterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse. neque enim alioqui ista non crederes. **MEN.** Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, ossam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque prestigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. **TROPH.** Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo cõpositum. **MEN.** Nempe quod neq₃ sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter

ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; Τρο. χρεῖ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδ' αὖ, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μὲν τοι ὅλ' εἶνεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθημεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι πρὸς αὐτῶν. Χά. λογισώμεθα, ὦ Ερμῇ. ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ερμ. ἄγκυραν ἐντεταμένῳ σκόμισαι πέντε δραχμῶν. Χά. πολλοῦ λέγεις. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδωνέα τῶν πέντε ὠνησάμενον, καὶ περὶ πωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χά. τίθ' ἢ πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολούς δύο. Ερμ. καὶ ἀέσραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου πέντε ὀβολούς ἐγὼ κατέβαλον. Χά. καὶ τούτῃς προσίθι. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ὅτι πωλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλκας δύο, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πλὴν ὑπέρεικον ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χά. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ερμ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐ ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς; Χά. νυνὶ μὲν ὦ Ερμῇ ἀδυνάτον. ἐπεὶ δ' ἐλοιμός τις ἢ πόλεμος κατεπέμψη ἀθρόος τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδίσαναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθημῖα. Ερ. νυνὶ οὐκ ἐγὼ κατε-

utrumque, Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quo nunc recessit? TROPH. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud planè video, te totū esse mortuum.

MERCVRII, ET CHARONTIS.

MERCVRIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuò aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus. M. Satus enim est, maturè id agere, deinde & minoris negotij. M. 2. Anchoram ut mandas, comparavi tibi quinque drachmis. CHA. Cuius dicis. MER. At per Plutonem, quinque emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos ego exolui. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendâs nauigyrinas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellū, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sedeo,

καθεδούμεν, τὰ κάκιστα εὐχόμεν ὅτι γενέσθαι, ὡς αὐ-
 τὸν τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὢ Ερ-
 μῆ. νυνὶ δ' ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνονται ὑ-
 πόσθ' τὸ ὄφλημα. πῶς ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὢ Χάρ-
 ρον οἶδα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵμα-
 τ' ὅτι ἀνάτωλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί. νυνὶ δὲ ἡ
 Φαρμάκη τις ὑπὸ τῆς παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξώδηκώς τινα γαστέρα, καὶ
 τὰ σκέλη. ὥχρ' οἱ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγννεῖς, ἔσθ' ὅ-
 μοιοι σκείνοις, οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἡ-
 κισιν, ὅτι βυλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι. Χάρ.
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερμ. ἔκρυψ' ἔσθ' ἔ-
 γὼ δόξαμι αὐτὸν ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαρτῶν τὰ
 ὀφειλόμενα παρὰ σέ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω,
 τὸν πλεῖστον Εὐκράτην, ὃ πάσης μὲν ἔκείσιν, οἱ τὸν
 κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι. Ερμ. ναὶ, τὸν
 σικυώνιον Φῆς. τί οὖν; Πλού. σκείνον μὲν ὢ Ερμῆ
 ζῶ ἕασον ὅτι τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίωκεν,
 ὅτι μετρήσας ἄλλα ποσῶντα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἐπὶ
 πλείω.

bo, pessima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiùs est ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verum enimuero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quàm fortes atque animosi omnes, cruore madidi, ex vulneribus pleni pleriq;. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, munitio sibi insidiis. CHA. Omnino enim expetibiles illæ sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURII.

SEnem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidē nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia. M. Noki, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? PLUT. Viuere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos quos ætate pergit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit,

πλείω. τὰς δὲ γελῶσθαι αὐτὰς, καὶ τὸν νέον, καὶ
 Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαν-
 τας. Ερμ. ἀποπον αὖθόξαιε τὸ τοῖστον. Πλου. ἔμε-
 νοῦ, ἀλλὰ δίκαιοστον. τί γὰρ ἐκείνοι πείθοντες, δι-
 χονταὶ δὲ πολεμεῖν ἐκείνους; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποι-
 οῦνται, ἔσθ' ἐν περσέουσιν. ὁ δ' ἐπὶ πάντων ἐστὶ μικρώ-
 τατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως φεραπέυσθαι
 ἐν γὰρ τῷ φανερώ. καὶ νοσοῦνται, ἀ μὲν βυλεύονται,
 πῶσι περὶ δὴ λαὸν θύσθαι δὲ ὅμως ὑπὸ χνοῦται, ἡ
 ῥαῖσθαι. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ καλακεία τῶν ἀνδρῶν.
 διὰ τούτων ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος. οἱ δ' ἐν, περὶ πίτω-
 σαν αὐτὰς μάλιστα ὀπιχανόντες. Ερμ. γελοῖα πείσυν-
 τα, πανδύριοι ὄντες. πολλὰ καὶ κενὸν εὖ μάλα διαβυ-
 χολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἐ-
 οικῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δ' ἐν, ἤδη τὸν
 κληρὸν ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζωὴν μα-
 καρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. Πλου. ἔκουῖ ὁ μὲν ἀ-
 ποδυτάμενος τὸ γέρας ὡς περὶ ἰόλεως ἀνηβησάτω.
 οἶδ' ἀπὸ μύσων τῶν ἐλπίστων τὸν ὄνειροποληθέντα
 πλῆστον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἢ δὴ κακοὶ κακῶς
 ἀποθηνόντες. Ερμ. ἀμέλησον ὦ Πλάτων. μετελεύσο-
 μη γὰρ σοι ἤδη αὐτὰς καθ' ἑνα ἐξῆς. ἐπὶ δ' ἐπὶ οἱμοί
 εἰσι. Πλου. κατὰσπα. ὁ δὲ παραπέμψει ἑκα-
 στον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῖς προ-
 θήβης γινόμενος.

atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius, Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe hoc ordine omnes. ME. Atqui absurdum hoc videriqueat. PLUT. Iludquaquam, imo iustissimū. Quam enim ob causam illi ad id optant illius mori, nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti? Quod autē omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifestē utique illum. Ac quæ agrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificantes se se promittunt, si conualescat denudō: & in summa varia quadam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidē immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patienter, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scitē lactat illos, & se pascit inani. & in summa semper morituro similis, multo validior est, quam quisquam iuuenis. Illi autem hereditate inter se divisa, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse ex ita senectute, quæ admodum Iolauis ille, in iuuenem redeat. Illi autem in ipsa media spe, divitiis illis, quasi per somnum spectatis, destituti abeant iam huc, mali male mortui. M. Alias res cura, Pluto, iam enim accersam tibi illos, alium super alium ordine, septem autem, opinor, sunt. P. Deducas licet. Ille autem mutat singulos præ se, ex senectute iterum in adolescentem conversus.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τρι-
 αῖκόντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα
 γέροντα Θέκριτον ζῆν ἐπὶ Πλού. δίκαιοτάτον μὲν
 οὐκ ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα ὀχόμεν Θ-
 ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὴν χεῖρον
 ἐπεβέβλευες αὐτῷ, πειμένων τὸν κλῆρον. Τερ. ἔγωγος
 ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσθαι τῷ πλε-
 τῷ αὐτὸν διωάμενον, ἀπελθεῖν τῆ βίᾳ, παραχω-
 ρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καὶνὰ ὦ Τερψίων νομοθε-
 τεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλετῷ χρῆσθαι διωάμενον
 πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ ροῖρα καὶ ἡ
 φύσις διέταξεν. Τερ. ἔκουσέ μοι ταῦτα αἰτιῶμαι τὴ δια-
 τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸ
 πρῶτον, πρῶτον, καὶ μετὰ τῶν ὄσων καὶ τῇ ἡλι-
 κίᾳ μετ' αὐτόν. ἀνασρέφεσθαι δὲ μηδ' αὖτως, μηδὲ
 ζῆν μὲν τὴν ὑπὲρ γῆρων, ὁρίοντας τρεῖς ἐπιλοιπὸς
 ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέτας τετράσιν ὀππικε-
 φύτοις, κορύζης μὲν πλὴν ῥίνα, λήμης δὲ τῆς ὀφ-
 θαλμῆς μεσὸν ὄντα, ἔσθ' ἐπὶ ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν
 τινὰ τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελῶμενον, ἀποθνή-
 σκειν δὲ καλίστ' καὶ ἑρρώμενεσσι νέανίσκ' ἀ-
 νὰ γὰρ ποταμῶν τῶν τότε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναί ἐ-
 χρῆν

TERPSIONIS ET PLVTONIS.

Iustum ne hoc est, ô Pluto, me quidem è vita ob-
 biisse, triginta cum sim annorum, Thucritum
 verò senem nonagenarium, & ultra, adhuc vive-
 re? **PLVT.** Iustissimum quidem ô Terpsion. Nam
 & si ipse vivit, certè ad nullius tamen mortem affe-
 ctus est: tu verò omni tempore illius hereditatem ex-
 pectans, eum mori avidissime cupiebas. **TERP.**
 Nonne opus fuerat, cum senex sit, nequeatque do-
 cetero suis uti divitiis, locum dare iuvenibus? **PLV.**
 Nonas, ô Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem
 divitiis uti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter
 autem & Parca & natura statuisse videtur. **TER.**
 Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, de-
 cebat enim has res successione graduque fieri, senem
 primò, deinde qui in ea etate sequeretur, mori:
 haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere
 senectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes
 habet, cui vix deserviunt oculi, qui curvatus
 à quatuor famulis deducitur, deguttantes nares,
 lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis
 degustans, haud aliter existens, quam animatum
 quoddam sepulchrum, ab ipsa iuventute derisum: &
 contra mori optimos atque robustissimos adolescen-
 tes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sur-

χριῶ, πότε καὶ τεθνήξεταί τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵ-
 να μὴ μάτῳ ἀν' ὁνίχς ἐθερσέπουν. νιῶ δὲ τῇ τῆς πε-
 ρομίας, ἡ ἄμαξα τὸν Εὐριῶ πολλοίχis ἐλφέρει.
 Πλου. ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωετώτερος γί-
 νεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δι' ἐπὶ παῖδόντες, ἀλ-
 λοτρείοις ὅπι χαίρετε, καὶ τοῖς ἀτεκνοῖς τῶν γερόντων
 εἰσσιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; τοιγαροῦν γέλασα ἱφ-
 λισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καταρυπτόμενοι. τὸ δὲ πρᾶ-
 γμα τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἀπα-
 θανεῖν ὄχεσθε, τοσούτο ἀπαισιν ἡδὺ παροπαθανεῖν ὑ-
 μᾶς αὐτῇ. καινὴ γάρ ἴνα ταύτῃ τέχνῃ ὅπινε νοή-
 κοτε γερόντων ἐρώντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκνοὶ εἴεν· οἱ
 δὲ ὑπεκνοὶ, ὑμῖν ἀνέραστοι. ἔτσι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρω-
 μένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανεργίαν τῷ ἔρωτι, καὶ
 καὶ τύχῳσι παῖδ' αἰς ἔχοντες, μισθὸν αὐτὰς πλάτ-
 τονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς δι-
 αθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορή-
 σαντες, ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
 κρατᾷσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπείσσι τὰς ὀδόντας, ἀ-
 ποσφυγνύτες. Τερψι. ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμὲ γοῦν
 Θέκριτος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν,
 καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι καθά-
 περ ἐξ ὧν νεότηδ' ἀτελὴς ὑποκρῶζων, ὡς ἔγωγε ὅ-
 σον αὐτίκα οἰόμενός τινι βῆσειν αὐτὸν τῆς σφῆς, ἐ-
 πεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλουσιντό με οἱ ἀντε-
 ρασταί

sum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando
 & senum quilibet obiturus esset, ne frustra quos-
 dam colerent. Nunc verò illud accidit, quod prover-
 bio dici solet, *Quadriga bouem sepius ducit.* PLV.
 Hec quidem o Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi
 profectò videntur. Verum & vos quid passi estis, quod
 rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet
 tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in de-
 risum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem pluri-
 mis sit pericundum. Nam quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto plus omnibus quam gratissi-
 mum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim no-
 uam quandam artem cogitatis, decrepitos cum ama-
 tis, praesertim si liberis sint orbatis: qui verò liberos ha-
 bent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui a-
 mantur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiam si
 ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simu-
 lant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testa-
 mento exclusis, qui olim affectati sunt illos, liberi, si-
 cuti profectò dignum est, omnem eorum substantiam
 consequuntur: at illi confecti dolore dentibus strident.
 TER. Vera sunt haec quae dicis. Quantum enim meo-
 rum Thucritus deuorauit, cum semper eum mori pu-
 tarè. & quoties ad eum ingrediebar gemebat, & in-
 ternum quiddam, perinde atque ex ovo pullus ali-
 quis immaturus, stridebat. Unde quamprimum e-
 um ad sepulchrum ductum, iri existimans, mul-
 ta illi dona mitebam, ut ne amuli muneribus me
 pra-

ραυὴ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντί-
 δων, ἀγρυπνῶν ἐκείμην ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ δι-
 απάτηων. ταῦτα γοῦ μοι καὶ τῷ δόποθεν εἶν αἵτια γε-
 γνήται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες. ὁ δὲ τοσούτον μοι
 δέλεαρ καταπιὼν, ἐφρῆκεν θαπτόμενον πρῶτον ἐ-
 πιγελῶν. Πλού. ὦ γε ὦ Θέκριτι, ζώης ὀπιμήκιστον,
 πλῆτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μὴ δὲ
 πρῶτερόν γε σὺ δόποθ' αἴνεις, ἢ περιπέμψεις πάντας
 τὰς κόλακας. Τερ. τούτο μὲν, ὦ πλῆτῶν, καὶ ἐμοὶ ἡ-
 δισον ἢ δὴ, εἰ καὶ Χαριάδης περιθνήζεται Θεκρί-
 τη. Πλού. θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γάρ, καὶ
 Μέλανθ' ὅλως ἅπαντες, περιλεύσονται αὐ-
 τῷ ὑπὸ ταύτης αὐταῆς Φροντίσιν. Τερ. ἐπαμνῶ ταῦτα.
 ζώης ὀπιμήκιστον ὦ Θεκριτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ,
 οἷα παρὰ σιτῶν Δεινίχ, πλέον τῷ ἱκανῷ ἐμφα-
 γῶν, ἀπεπνίγην. οἶδα. παρῆς γάρ δόποθ' ἡσκοντί-
 μοι. Καλ. παρῶ, ὦ Ζηνοφάντες. τὸ δὲ ἐμὸν, πα-
 ράδοξόν τι ἐγλύετο. οἶδα γάρ καὶ σὺ περ Περικλέωρον
 τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλῆστιον, ὃ σε τὰ πολ-
 λὰ ἡδύνειν σωρόντα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐφερά-

præclaris vincerent Plerumque etiam præ nimia sollicitudine in somnis iacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, cura & vigilia. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. **PLUT.** Euge ô Thucrite, diutissimè vivas, unà & divitiis abundans, & huiusmodi homines deridens, neque prius moriaris, quàm hos blanditores cunctos præmittas. **TER.** Hoc quidem, ô Pluto, periscundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decederet. **PLUT.** Boni animi sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. **TER.** Hæc ego summa perè laudo, ô Thucrite diutissimè vivas.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

A Tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinia parasitus cùm essem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. **CAL.** Aderam Zenophantes. Porro mihi novum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Pteodorus ille senex. **ZENOPH.** Orbem illum dicis, ac divitem, apud quē te assidue versari conspiciebā? **CAL.** Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens,

πευον, ὑποχθέντων ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξε-
 σθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ πρῶγμα εἰς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ
 ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἔζη, ὄπιτομόν τινα ὁδὸν
 ὄπι τὸν κληρὸν ἐξεῦρον. πειάριεν ὁ γὰρ Φάρμακον,
 ἀνέπεισαι τὸν οἶνοχόον, ἐπειδὴ τὸν τάχιστα ὁ Πτοιο-
 δωρ ὁ αἰτήσῃ πειν, πίνει δὲ ὄπιεικῶς, ζωρότερον
 ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὄπι-
 δουῖαι αὐτῷ. εἰ δὲ τὸτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπω-
 μοσάμεν ἀφήσιν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐγρέτο; πάνυ
 γάρ τι παράδοξον εἶναι εἰπας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν
 λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μαιρακίσκος ὁ κύλικας
 ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδῶρ τὴν ἔχουσαν
 τὸ Φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς ἐκ οἷο
 ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδῶρ δὲ τὸ ἀ-
 Φάρμακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐ-
 τήκα μάλα ἐκείνῳ ἐκείμην, ὑπεβολιμαῖα ὁ
 αὐτὸς ἐκείνῳ νεκρός. τί τὸτο γελάς; ὦ Ζευόφροντες; ἡ
 μὲν ἐκ ἑδαιγε ἐτάρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. ἀσέβεια, ὦ
 Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ, τί πρὸς ταῦ-
 τα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπετραράχθη πρὸς τὸ ἀφνί-
 διον. εἴτα σιωεῖς οἶμαι τὸ γεγνημένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τός, οἷά γε ὁ οἶνοχός ὁ εἰργασαί. Ζη. πολλὴ ἀλλ' εἴδ' ἐ-
 σὲ τὴν ὄπιτομόν ἐχέω τρεῖς πέδας. ἦκε γὰρ αὖ σι-
 διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω
 βραδύτερ ὁ μὲν.

licens fore, ut meo bono quamprimum moveretur. Verum cum ea res in longam proferretur, sene videlicet, ve' ultra Tithonios annos vivente, compendiarium quandam excogitavi viam, qua ad hereditatem pervenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori per suaseram, ut simulatque Ptæodorus potum posceret, bibebat autem admodum, presentius in calicem inticeret, habereique in præoptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. Z. E. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Ubi iam loci venissemus, præter duobus paratis poculis, altero Ptæodoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus iacebam, supposititium videlicet illius loco sumus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Z. E. Nam eleganter ac lepidè tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè contritus est. Deinde simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Z. E. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque viatissimum certiusque, etiamsi paulò serius.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

Τοῦτο σκεῖνο τῇς παροιμίας, Ο νεβρός τὸν λέ-
 οντα. Δά. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; Κνη. πωυζάνη ὅ,
 τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέρσιον καταλέλειπα,
 κατὰ σοφιστεῖς ὁ ἀθλιον, οὓς ἐβελόμην αὐτὸν μάλι-
 στα χεῖν τὰ μὰ, παραλιπῶν. Δα. πῶς τὸτ' ἐγέρεις;
 Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλεῖστον ἄτεκνον ὄντα, ἐφε-
 ράπευον ὅτι θανάτω. καὶ κείνῳ ἐκ αἰδῶς τὴν θε-
 ραπείαν προσέειπε. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τὸτ' εἶ-
 ναι, θεῶν διαθήκας εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς σκεῖνο
 καταλέλειπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κείνος ζηλώσειε, καὶ
 τὰ αὐτὰ πράξει. Δά. τί οὐκ ἔτι σκεῖνος; Κνη. ὅ, τι μὲν
 οὐκ αὐτὸς ἐνέγραψε τῆς ἑαυτοῦ διαθήκας, ἐκ οἷδα.
 ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τὸ τέγχε μοι ὅτι πεσόν-
 τῳ, καὶ νῦν Ερμόλαον, ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις
 λάβραξ, καὶ τὸ ἀγκύσπον τῷ δαλεάτι συγκατα-
 παύσας. Δαμ. ἔμόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀ-
 λέα. ὥς σέφισμα κατὰ σὺν τῷ σὺν τέ-
 θεῖας. Κνή. εἰκα. οἰμώ-
 ζω τοιγαροῦν.

DIALOGI. 46
 CNEMONIS ET
 DAMNIPPI.

H Oc illud est quod vulgò dici consuevit, Hi-
 nulus leonem. **DAM.** Quid isthuc est, quod
 tecum stomachare Cnemon? **CNE.** Quid stom-
 acher rogas? Equidem heredem reliqui quendam
 præter animi sententiam, videlicet astu delusus mi-
 ser, iis quos maxime mea cupiebam habere, præse-
 ritis. **DAM.** Sed istuc quinam euenit? **CNE.** Her-
 molam, nobilem illum diuitem, cum orbis esset,
 imminente morte captabam, assidens atque inservi-
 ens. Neque ille granatim officium meum admitte-
 bat. At interim illud quoque mihi visum est sci-
 rum, consultumque, ut testamentum proferrem ac
 publicarem, quo illum rerum mearum in solidum
 heredem institueram, nimirum ut ille vicissim idem
 faceret meo provocatus exemplo. **DAM.** Ac quid
 tandem ille? **CNE.** Quid ille suo in testamento scri-
 pserit, id quidem ignoro. Caterum ego repente at-
 que insperato vita decepsi, tecti ruina oppressus. Et
 nunc Hermolans mea possidet, lupi cuiuspiam in-
 morem ipso hamo cum esca pariter amisso. **DAM.** I-
 mò non escam modo cum hamo, quin etiam te quo-
 que piscatorem simul abstulit. Itaque technam i-
 stam, in iunum ipsius caput struxeras. **CNE.**
 Sic apparet, idque adeò
 deploro.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ακούετε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά· καὶ ἡ τρωτὴ ἐπὶ θάτερα, οἰχίσηται περιτραπέν. ὑμεῖς δὲ, τοσῶτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ ὀπιφερόμενοι ἕκαστος. ἡ οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὑπερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστ' ὅποσι νεῖν ἐκ ὀπίσκασαι. Νεκροί. τῶς οὖν ποιήσαντες, ὠλοήσομεν; Χά· ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς ἐπιβαίνοντες, τὰ πειτὰ πάντα ἐπὶ τῷ ἵόνος καταλιπόντας. μόγις γὰρ αὐτὸ καὶ ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τέττα μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς αὐτὸ μὴ φίλος ἦ, καὶ τὰ ἔπιπτα, ὥσπερ ἔφλω, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἕως, διαγίνωσκε αὐτὰς, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνὰς ὀπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ερμ. ὦ λέγεις. καὶ ἔτω ποιήσωμεν. ἔτσὶ τίς ὁ πρῶτος ἐστὶ; Μέ. Μένιπῳ Θ. ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνιν ἀπορρίφθῃ. τὴν τρίβωνα δὲ ἐδὶ ἐκόμῃσα, ὦ ποιῶν. Ερ. ἐμβαινε ὦ Μένιπῳ ἐ ἀνδρῶν ἄρῃσε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψιλῶ, ὡς ἐπισκοπῆς ἀπαντας, ὁ καλὸς δὲ ἔτ' Θ., τίς ἐστὶ; Χα. Χαρμόλεως ὁ

μεγα-

DIALOGI. 48

CHARONTIS ET
MERCVRII.

AUDITE quo loco sint res nostra. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa nauicula, & quæ undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinat, planè submersa peribit. Atqui vestrum tam multi simul confluent, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauiculam conscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti. **MORTVI.** Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? **CHARON.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi verò Mercuri deinceps cura erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. **MERCVR.** Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? **MENIP.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum rectè feci, quod pallium non acceperim. **MERCVR.** Ingredere ô Menippe, vir optime, primumque apud gubernatorem nanis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? **CHAR.** Charmolaus sum. Me-

μεγαρικός. Ερ. ἄποδυσθι ποιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὴν
 κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρὰ τῶν ἐρύθημα,
 καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχθ' καλῶς. εὐζωνΘε εἰ, ἐπίβαι-
 νε ἤδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσέ, καὶ τὸ διάδημα,
 ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Δα. ΛάμπιχΘε, Γε-
 λῶων τύραννΘε. Ερ. τί οὖν ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔ-
 χων πάρε; Δα. τί οὖν ἐχέω ὦ Ερμῆ, γυμνὸν ἢ κεν τύ-
 ραννον ἀνδρα; Ερ. τύραννον μὲν ἔσθ' αὖτως, νεκρὸν δὲ
 μάλα. ὥς ἐδοτόθ' ταῦτα. Δα. ἰδέ σοι ὁ πλεῖστΘε ἀ-
 πέρριπτα. Ερ. καὶ τὸν τύφον ἀπορρίψον ὦ Λάμπιχε,
 καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρήσθ' γὰρ τὸ προθμείον, συ-
 νεμπεσόντα. Δα. ἔκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔ-
 χην, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. Ερ. ἔσθ' αὖτως, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες Δα. εἰεν. τί ἔτι, πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὥς ὁρᾷς. Ερ.
 καὶ τὴν ὠμότητά, καὶ τὴν ἀνοίαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ
 τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Δα. ἰδέ σοι, φίλος εἰμι.
 Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκΘε, τίς εἰ;
 Δα. Δαμασίου ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γάρ σε
 πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ,
 ἀλλὰ παράσθ' ἕξάί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔ' γυμνὸν ὦ
 βέλησε, τοσαύτης σάρκας πειβεβλημένον, ὥς ἐ-
 πόδυσθαι αὐταῖς, ἔπειτα καταδύσθ' τὸ σκάφΘε, τὸν ἔ-
 τερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνης
 τέτρε ἀπορρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδέ σοι γυμ-
 νός, ὥς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιΘε, τοῖς ἄλλοις
 νεκροῖς.

garensis. MER. Exue igitur istam pulchritudinem, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet. expeditus es, ingredi nunc. Quis verò ille est purpuratus & diademate praecinctus, gravitatem quandam pre se ferens? Quis es tu? LAM. Lampichius sum, Geloorum tyrannus. MER. Quid igitur cum tot sarcinis venisti? LAM. Anne nudum aduentare conueniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaque depone ista. LAM. Ecce abiici diuitias. MER. Sed superbiam, ô Lampiche, & fastum etiam abiice, nam ista, si in naviculam coincident, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur sine ut diadema habeam saltem & stragulum. MER. Nequaquam, imò & hac relinquit. LAM. Sit ita. Quid praterca vis? Nam omnia, ut vides, abiici. MERCVR. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? DAM. Damasias ego sum athleta. MER. Certè videris ille esse, scio enim te saepe in palastris à me visum. DAM. Ita est ô Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, itaq, exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in navem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & praconia abiicito. DAM. En planè nudus sum, ut

νεκροῖς[†] Ερ. ἔτῳς ἄμφρον ἀβάρῃ εἶναι. ὥς τε ἐμβαίνει.
 καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖστον ἀποθέμεν^Θ ὦ Κράτων, καὶ πῶ
 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ πῶ τευφλίῳ, μὴ δὲ τὰ ἐ-
 τάφια κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν περγόνων ἀξιώματα.
 κατάλιπε δὲ καὶ γῆ^Θ, καὶ δόξαν, καὶ εἰπὼς σε ἡ πόλις
 ἀνεκήρυξεν, ὡς ἐργέτην δηλονότι. καὶ τὰς τῶν ἀνδριαι-
 τῶν ἐπιγραφὰς, μηδὲ οἷ μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν
 λέγε. Βαριῦν γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα. Κρα. ἔχ
 ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ πάθουμι; Ερ. βα-
 βαί, σὺ δὲ ὅ ἐνοπλ^Θ, τί βέλει; ἢ τί τὸ τροπαῖον τῆ-
 το φέρεις; Κρα. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρίσευσα, καὶ ἡ
 πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τροπαῖον. ἐν ἄλλῃ
 γὰρ εἰρήνῃ, καὶ ἔδεν ὅσων δέησει. ὁ σεμνὸς δὲ ἔτ^Θ
 ἀπόγε τῆ ὀρήματ^Θ, καὶ βρενθυόμεν^Θ, ὁ πᾶς ὀφρῦς
 ἐπηρεκῶς ὅππῃ τῶν φρονίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθυὺ
 πώγωνα καθευμέν^Θ; Μένι. φιλόσοφος τις, ὦ Ερ-
 μῆ, μάλλον δὲ γόης, καὶ περατείας μεσὺς. ὥς τε ἀπόδυ-
 σον καὶ τῆστον, ὅψαι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱμα-
 τίῳ κρυπτόμενα. Ερ. κατάθες σὺ τὸ ὀρῆμα πρῶτον· εἴ-
 τα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅστω μὲν πῶ ἀλαζ-
 νίαν κομίζει, ὅστω δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρην, καὶ κενό-
 δοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρων, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μά-
 λα πολλῶν, καὶ λῆρον καὶ ὀλίγον, καὶ ὕθλεις, καὶ μι-
 κρολογίαν. νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τετὶ, καὶ ἡδυπάθειαν[†]
 δι,

vides, & simili cum aliis mortua statura. MER. Sic prestat lenem esse, itaque inscende iam. Et tu, ô Crato, divitias abiice, praterca molliciem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates. Relinque etiã genus, & gloriam, item civitatũ, de quib. scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarũ inscriptiones, & dicas, ne tibi magnũ sepulchrum construant, nam et hæc gravant, si in memoriam revocentur. CRA. Inuitus certè, sed tamen abiciam. quid enim faciam? MER. Para, quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæũ tecum circumfers? CRA. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra, apud inferos enim pax neque ullis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus et contractis superciliis propter curas, longa barba, quis est ipse? MENIP. Philosophus quidam est d. Mercuri, imò prestigiator & nugarum plenus. Itaq; ex hinc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub pallio lo occulta esse. ME. Depone tu hunc habitũ primum; deinde hæc quoq; omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantia, quantam inscitiã, et quantum contentioni & inanis glorie, quantũ questionum dubiarũ, quantum spinosarum disputationum, et cogitationum perplexarum, circumfert? imò quã multos vanos labores, & deliramenta non parca, quantas itẽ nugas, et quãtã curiositatẽ. Sed per Ionẽ auxum & iam hoc, & vo-

δὲ καὶ ἀναχλυτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μα-
 λακίαν. ἔλελήθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα πεικρύνῃς
 αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ δπόθῃ, καὶ τὸν τύφον, καὶ ὃ
 οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶχε πάντα ταῦτα
 ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορ θεδέξαιτο αὖ σε
 Φιλ. δποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἔτω κελεύεις.
 Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πύγωνα τέτον δποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ,
 βαρυώτεόν τε, καὶ λῆσιον, ὥς ὁρᾷς. πέντε μιν τρι-
 χες εἰσὶ τῶν ἀλάχιον. Ερ. εὖ λέγεις. δπόθῃ καὶ τέτον.
 Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ερ. Μένιπω θεῖτοσι,
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, δποκόψει αὐτὸν
 ὀπικέσθω τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμεν θε. Μέ. ἔκ ὦ
 Ἑρμῆ, ἀλλὰ πείονά μοι ἀνάδος. γελοιότερον γὰρ τέ-
 το. Ερμ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε. ἀνθρωπινώτερον
 γὰρ νυνὶ ἀναπέφηναις, δποθέμεν θε αὐτὸ τῷ κινά-
 βραν. βάλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ.
 μάστιγα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν,
 ἔκ οἱ δὲ ἔφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τέτο; καὶ δια-
 κρύεις, ὦ κάταρμα, καὶ πρὸς θάνατον δποδειλιάς;
 ἐμβήθῃ δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἐπὶ τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί, ὦ Μένιπω; Μέ. κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλο. ἔκ οὐ καὶ
 σὺ ὦ Μένιπω, δπόθῃ τῷ ἐλευθερίαν, καὶ παρρησί-
 ας, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γυναικίον, καὶ τὸν γέλωτα. μό-
 νον γοῦν τῶν ἄλλων γελάς; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
 ἔχει

luptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & mollitiem secum habet. neque enim latent me ista, etiam si studiosè celas. Verum abiice mendacia & etiā & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te prastantiorē esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquēremis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. MENIP. Sed & barbā hanc deponat, M. gravem equ: dē & hirsutam, ut vides, capilli sunt triū minarū minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? ME. Menippus ille secretim accipiens, quibus naues fabricantur, eam rescabit, utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barba rescetur. MENIP. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MENIP. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino fœtore, visne ut parum etiam de superciliis auferam? MERCVR. Maxime: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam plorās scelestē? & mortem times? ingredi i-gitur. MENIP. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MERCVR. Quid Menippe. MEN. Adulationem. Mercuri, quæ illi dum viveret, multum profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abiice libertatem, & loquendi audaciam, letitiam, animi magnitudinem, et risum. An tu solus alios omnes ridebis? MERCVR. Nequaquam, sed

ἔχε ταῦτα, καὶ οὐ φα γὰρ καὶ πάνυ εὐφρονα ὄντα, καὶ
 πρὸς τὸν κατὰ πλοῦν χρῆσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
 πόθ' τῶν ῥημάτων τὴν ποσὺν ἀπεραντολογία,ν,
 καὶ ἀντιθέσεις, καὶ περισώσεις, καὶ περὶ ὁδούς, καὶ βαρ-
 βαρισμούς, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῶν λόγων. Ῥη. ἰὼ, ἰδὲ
 ἀποτίθεμαι. Ερμ. εὖ ἔχει, ὥς τε λύετ' ἀπόγεια. τὴν
 ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπά-
 σω. πέτασον τὸ ἱστίον. εὐθυμεῖς πορ. θμεῖς τὸ πηδά-
 λιον. εὖ πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὦ μάταιοι, καὶ μάλι-
 στα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδιη-
 ωμένος; φιλο. ὅτι ὦ Ερμῇ ἀθάνατον ὄμιλον τὴν ψυ-
 χὴν ὑπάρχειν. Με. ψεύδεσσι. ἄλλα γὰρ ἔειπε λυπεῖν
 αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δεῖπνήσῃ πελυτελῇ
 δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. φιλο. σὺ δὲ ὦ
 Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; Με. πῶς, ὅς ἔσπευσσε
 ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντες μηδενός; ἀλλὰ με-
 παξὺ λόγων, ἐκ κραυγῆς τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀ-
 πό γῆς βοώντων; Ερ. ναὶ ὦ Μένιππε. ἐκ ἀφ' ἐνός γε
 χώρος, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες,
 ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ λαμπίχῃ θανάτῳ,
 καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ
 τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παί-
 δων βάλλεται ἀφ' ὁνοῖς τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαμνῆσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιτάφιος λό-

retine ista, leuia enim sunt. & planè facilia portatu, & ad nauigandum prosunt. Tu verò Rhetor, abice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos atque alia sermonis pondera. RHE. En abiicio. MERCVR. Benè se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalam, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige. Simus hilares. quid pro-ratis o vos amentes? præsertim tu Philosophè, qui paulo antè tua barba spoliatus es. PHI. Quia existima-bam immortalem esse animam. MENIP. Menti-tur, nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MERCVR. Qualia? MENIP. Quia non am-
 plius tam opiparas cœnas habebit, nec manè deceptis
 adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet:
 hæc sunt quæ illi dolent. PHI. An tibi molestum
 non est, Menippe, quod mortuus es? MENIP.
 quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem
 festinavi, nemine vocante. Verùm nonne clamor qui-
 dam interim dum nos confabulamur, exauditus
 est? veluti quorundam in terra vociferantium. ME.
 Certè Menippe, verùm non uno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed quidam in unum cœtum con-
 uenientes, cum voluptate derident mortuum Lam-
 pichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt,
 atque illius pueri nuper admodum geniti, multis la-
 pidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophan-
 tum Rhetorem laudant in Sicyone funebres oratio-

γυς διεξόντα ὅτι κράτωνι τέτρω, κὴνὴ Δία γε, ἢ Δα-
μασίῃ μήτηρ κακύουσα, ἐξάρχει τῶ θρῦν σὺν γυ-
ναϊξίν ὅτι τῷ Δαμασία. σὲ δὲ εἰδὲς ὦ Μένιππε δα-
κρύς, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσαι μόνῳ. Μέ. εἰλαμῶς,
ἀλλ' ἀκῆσθι τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυμένων οἰκ-
τισσόντων ἐμοί, κὴ τῶν κοράκων τυτπιζομένων τοῖς πτε-
ροῖς, ὅπότε αὐτοὶ σινελθόντες θάπτωσί με. Ερ. γυνάδας εἴ
ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ πτωλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑ-
μεῖς μὲν ἀπὶ τε περὶ τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκεί-
νῳ προΐοντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλως μεθε-
λευσόμεθα. Μέ. εὐπλοεῖτε ὦ Ερμῆ. προΐομεν δὲ καὶ
ἡμεῖς. τί οὐκ ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει, καὶ
τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὸς, κὴ γύ-
πας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἕκαστος βίῳ.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Μοίριχον τ' πλάσιον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγρηες, τὸν
πάνυ πλάσιον, τὸν ἐκ Κερύνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλ-
κάδας ἔχοντα, εἰ ἀνεψιὸς Ἀρμεσίας, πλάσιον κὴ αὐ-
τὸς, ὃν τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ὅτι λέγειν, ἢ μὲν ἄ-
νάειρ ἢ ἐγὼ σε. Διο. τί νῦν ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐφερά-
πυον ἀλλήλους; Κρα. τῶ κλήρου ἕνεκα ἕκαστον, ἡ-
λικιωτάτους ὄντας. καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτί-
θεντο.

nes recitantem, de hoc Cracone. & per Ionem Damasia mater ululans, lamentationem inceptat unâ cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deplorat, & tranquillius iaces solus. MENIPPVS. Nequaquam, nam haud ita multò pòst, audies canes miserabiliter latrantes propter me. & cornos alas concutientes quando ad sepeliendum me cōuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretanimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego verò & nauta alios transuectabimus. MENIP. Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET DIOGENIS.

M O Erichum diuitem, noneras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onustae mercibus, cuius consobrinus Aristeeas, cum ipse quoque diues esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. DIOG. Cuius rei gratia sese captabant inuicem, Crates? CRAT. Hereditatis causa, cum essent aequales, uterq; alterũ captabant.

γεντο. Αριστεάν μὲν ὁ Μοίριχθ εἰ προαποθανοί,
 δεσπότιν ἀφίεις τῶν ἑαυτῷ πάντων. Μοίριχθον δὲ
 ὁ Αριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐγγρά-
 φιοι, οἳ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ
 κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκ-
 ναιζόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὡς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιθ αὐτὸς, ἄρτι
 μὲν Αριστεῖ παρέιχε τὸ κράτθ, ἄρτι δὲ Μοιρίχθ.
 καὶ τὰ τέλαιντα, ποτὲ μὲν ὅππῃ τῷτον, νυνὶ δ' ἐπ' ἐκεί-
 νον ἔρρεπε. Διο. τί οὐκ ἔπερας ἐγμέτο ὦ Κράτης; ἀκῶ-
 σαι γὰρ ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνήσκειν ὅππῃ μιᾷς ἡμέ-
 ρας, οἳ δὲ κληῖροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα περι-
 ῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἔδεν πώποτε προμαν-
 τευομένους ἔτο γνέσθαι ταῦτα. διατλέοντες γὰρ ἀπὸ
 Σικυῶνθ ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόντον πηλαγίῳ
 πῶειπεσόντες τῷ Ιάπυγι, ἀνετράπησαν. Διο. εὖ ἐποίη-
 σαν. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ἔδεν τοιῷτο ἐνε-
 νοῶμεν πρὸς ἀλλήλων. ἔτε πώποτε Διζάμιω Αντι-
 φένειω ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσωμι τῆς βακτη-
 ρίας αὐτῷ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνε ποιη-
 σάμενθ. ἔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρο-
 νομεῖν ἀποθανόντθ ἐμῷ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῆγον,
 καὶ τὴν πῆραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. Κρα.
 ἔδεν γὰρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἔδέ σοι ὦ Διογένης. ἀ-
 γὰρ ἐγὼ, σὺ τε Αντιφένεος ἐκκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ

prabant. Iamque testamenta publicauerant ambo, in
 quibus Mærichus (si prior moreretur) Aristeam om-
 nium rerum suarum dominum relinquebat: Mæri-
 chum vicissim Aristetas, siquidem ipse prior è vita de-
 cederet. Hac igitur cū essent in tabulis scripta, illi in-
 ter sese captabant, & alter alterum adulationibus ob-
 sequiisq; superare cōtendebat. Porro diuini, haud scio
 utrum ex astris id quod futurū sit coniectantes, an ex
 somniis, quemadmodum Chaldaei faciūt, quin & Py-
 thius ipse, nunc Aristeam victorē fore pronuntiabat,
 nunc Mærichū. ac trutina quidem interim ad hunc,
 interim ad illum propendebat. DIO. Quid igitur tā-
 dem euenit? nam audire est operae precium. CRA. Eodē
 die mortui sunt ambo, ceterū hereditates ad Eunomi-
 um ac Thrasyclē deuenerunt, quorū uterq; cognatus
 illis erat, atqui de his nihil prädixerant diuini futu-
 rū, ut tale quippiam accideret. Etenim cū Sicyone
 Cirrhā versus nauigarēt, medio in cursu, obliquo or-
 to Iapyge, eversa nani perierūt. DIOG. Rectē factum:
 ac nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de al-
 tero cogitabamus. Neque enim ego unquam opta-
 bam ut moreretur Antisthenes, quo nimirū baculus
 illius (erat aut illi firmus ex oleastro factus) ad me re-
 diret heredem, neq; tu Crates, opinor, desiderabas ut
 me mortuo, in possessionū mearū successionē venires,
 puta doli ac pere, in qua quidē lupini chœnices inerāt
 duæ. CRA. Neq; enim mihi quicquā istis rebus erat o-
 pus, imò ne tibi quidē Diogenes, siquidē quæ ad rem
 pertinebant, quæq; tu Antistheni succedēs accepisti, de-

σὲ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρ-
 χῆς. Διο. τίνα ταῦτα Φῆς; Κρα. σοφίαν, αὐτάρ-
 κειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νῦν
 Δία μέμνημαι. τῶτον διαλέξασμεν τὸν πλεῖστον
 παρ' Ἀντιοθένης, καὶ σὶ ἔτι πλείω καταλιπὼν.
 Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλοι τῶν τοιούτων κτημά-
 των, καὶ ὁδεῖς ἐφεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσει
 περσοδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Δι-
 ογλήης. εἰκότως. ὁ γὰρ εἶχον ἐνθα δέξαντο τὰ πη-
 αῦτα παρ' ἡμῶν διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, κα-
 θάπερ τὰ σιθρά τῶν βαλαντίων. ὥς ἐῖποτε καὶ
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν,
 ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τῶ πυθ-
 μένῳ σέγειν ὁ δλωαμένος, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ
 τῶ Δαναῶ αὐτὰ παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πί-
 θον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδεῖσι, καὶ ὁ-
 νυξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ. οὐ-
 κοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ ταῦτα τὸν πλεῖ-
 στον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξει κομίζοντες,
 καὶ τῶτον ἄχρι τῶ
 προθμεως.

succedens tibi ea nimirum multò sunt potiora, multoque splendidiora, quàm vel Persarum imperium. *DIOG.* Quanam sunt ista quæ dicis? *CRAT.* Sapientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, vivendique libertatem. *DIOG.* Per Iohannem memini me in istiusmodi opum hereditatem An-
 ristheni successisse, tibi quæ eas longè etiam maiores reliquisse. *CRAT.* Verùm reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabantur, neque quisquam nos ob spem potiunda hereditatis obsequiis capiebat, sed ad aurum omnes intendebant oculos. *DIOG.* Nec iniuria, neque enim habebant, quo facultates eiusmodi à nobis traditas acciperent, quippe rimosam, viciatque deliciis, non aliter quàm vase carie putrida. Quo fit, ut si quando quis in illos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel veritatem, effluat illico perstilletque, fundo, quod immissum est, continere non valente, cuiusmodi quiddam & Danaï filii aiunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important. ac iidem aurum dentibus & unguibz, omni quæ vi servabant. *CRAT.* Proinde nos hîc quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulterius quàm ad portitorem.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙ-

ΒΟΥ, ΜΙΝΩΣ, ΚΑΙ

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Εμὲ δὲ περικεκρίσθαι σου ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰ-
 μι. Αν. ἔμενεν, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. ἔκουῶ ὁ Μίνως δι-
 κασιᾶτω. Μι. τίνες οὐκ ἐσὶ. Αλε. ἔτ' ἔμην, Αννίβα
 ὁ καρχηδόνι' ἔστι, ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
 πος. Μι. νὴ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ ποῖ τίνος
 ὑμῖν ἡ εἰς; Αλέξαν. ποῖ περὶ δρίας. Φησὶ γάρ ε-
 τ' ἔμην ἀμείνων γένησθαι στρατηγὸς ἐμῶ. ἐγὼ δὲ, ὡς
 ὅτι πάντες ἴσουσιν, ἔχῃ τέττα μόνον, ἀλλὰ πάντα
 σχεδὸν τῶν περὶ ἐμῶ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια.
 Μι. ἔκουῶ ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
 τος ὁ Λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τέττο, ὦ Μίνως ὠνάμειναι,
 ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥς εἰ
 δὲ πεύτῃ πλέον ἔτ' ἐνέγκαιτό μιν. Φημὶ δὲ τέττα
 μάλιστα ἐπαίνους ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
 ὄντες, ὅμως ὅππῃ μέγα περὶ ἐχώρησαν, δι' αὐτῶν δύ-
 ναμιν τε πειθαρχούμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς.
 ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, καὶ
 πρῶτον, ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην,
 ἄριστος κριθεῖς. καὶ τέττα γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γα-
 λατῶν ἐκάτησα τῶν ἐσπερίων, καὶ τὰ μαγάλα ὄρη
 ὑπερβάς, τὰ ποῖ τὸν Ἡελδανόν, ἀπαντας κατέ-
 δραμον.

ALEXANDER, HANNI-
BAL, MINOS,
SCIPIO.

O LIBYCE, me decet proponi, melior equi-
dem sum. HANNIB. Imò verò me. ALEX.
Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos?
ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego au-
tem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per
Iovem utrique gloriosi. Sed qua de re vobis alter-
catio est? ALEX. De praestantia, dicit enim is se-
se meliorem quam me ducem exercitus fuisse. ego
verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum,
sed omnibus firmè, qui ante meam aetatem fuere,
in re militari, praestantior me esse affirmo: MI-
NOS. Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, ô Li-
byce, prius loquaris. HANNIB. Unum hoc me in-
uat, quod & hic sermonem Graecum didicerim, ut
neque etiam hac in re Alexander me superet. Por-
rò illos maximè laude dignos puto, qui cum par-
ui à principio fuere, propria virtute ad magnam
gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, &
principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis
quibusdam Hispaniam primùm invadens, cum
sub fratre praefectum agerem, maximis rebus idone-
us atque optimus iudicatus sum. Ibi tum Celtiberos
cepi, atque Gallos ipsos devici. Et cum magnos mon-
tes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri,
e 2 multasq;

δραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησε τοσαύτας πόλεις, καὶ
 τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμενος, καὶ μέγιστῶν
 πρῶταιων τῆς πρὸς χάσσης πόλεως ἦλθον, καὶ τοσά-
 τες ἀπέκλεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τὰς δακρυλίας αὐ-
 τῶν μεδίμνοις ἀπομείρησαι, καὶ τὰς ποταμούς γεφυρώ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἀμμιων
 υἱὸς ὀνομαζόμενος, ὅτε θεὸς εἶναι πρῶτοιέμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος εἶναι
 ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετώτατοις ἀντεξε-
 ταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμ-
 πλεκόμενος. καὶ Μήδης καὶ Ἀρμενίης κατὰγωνιζό-
 μενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκην τινα, καὶ τῷ τολ-
 μήσαντι παραδίδοντας εὐθὺς τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος
 δὲ, πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἠύξησε, καὶ πα-
 ραπολὺ ἐξέτενε. χρῆσάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐ-
 πεί δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρὸν ἐκείνου Δαρεί-
 ον ἐν Ἰαυῶ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν
 πατρῴων, πρὸς κυνέῳς ἡξίει. καὶ δίαίταν τὴν μηδι-
 κὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαφόνει ἐν τοῖς συμ-
 ποσίοις τὰς φίλεις, καὶ συνελάμβανεν ὅππῃ θανάτω. ἐ-
 γὼ δὲ ἤρξα ὀπίσθης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπείδῃ μετεπέμ-
 πετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ φόβῳ ὀπίπλευσάντων
 τῆς λιβύης, ταχέως ὑπήκῃσα. καὶ ἰδιώτῃν ἑμαυτὸν
 παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, λυγρὰ ἀγνωμόνως
 πρὸς πρῶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀ-
 παίδευτος παιδείας τῆς ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ὀμηρον, ὥσπερ
 ἔστι

multasque civitates everti, & planam Italiam subiugavi, & usque ad suburbia Roma grassatus sum, totque uno die Romanos cecidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris in somnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non adversus Medos, aut Armenios, qui antequam quissiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander verò regni patris successor, & id fortuna quodam impetu amplavit. Qui cum devicto misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittebat, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac vivendi modum contulit, atque in convivio amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ cum me revocaret, hostium magna classe adversus Lybiam navigante, parui, continuoque me hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcorum disciplinæ expertus, & neque Homerum, ut hic, edi-

ἔτος, ἔρραψώοιαι, ἔτε ἔτω Ἀριστελεί τῷ σοφιστῇ
 παιδευθεὶς, μόνῃ ᾗ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρῆσάμενος. ταῦ-
 τ' εἰσιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ'
 ἔστι καλλίων ἔπος, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν δι-
 εδέδωκε, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἔμην δια-
 τῆτ' ἀμείνων δόξεν αὐτῷ γυναικὶ καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὶ,
 τῇ γνώμῃ πλεονῆπερ τῇ τύχῃ κεχρημένον. Μί. ὁ μὲν
 εἶρηκεν ἐκ ἀγνοίας τὸ λόγον, ἔδ' ὡς λίβυν εἰκὸς αὐτῷ ὑ-
 πὲρ αὐτοῦ. σὺ ᾗ ἂν Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆσι; Ἀλ.
 ἐχρῆτό μὲν ὧ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα, ἔτω θρασυῶ.
 ἱκανὴ γάρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷόν μ' ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷος ᾗ ἔτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως ᾗ ὅρα εἰ κατ' ὀ-
 λίγον αὐτῷ διώεγκα. ὅς νεός ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ
 καὶ πρῶτα, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραγμένῳ κατέσχευε, καὶ
 τὰς φονέας τῶ πατρὸς μετῴλθον, καταφρόνησας τὴν
 Ελλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῷ
 χερσὶν ὤνηθείς. καὶ ἐκ ἡξίωσε τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περι-
 ἔπων, ἀγαπᾷν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν,
 ἀλλὰ πᾶσαν ὀπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δφνὸν ἡγησάμενός
 εἰ μὴ ἀπάντων κραίησαιμι. ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον
 εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅπῃ τε Γρανικῷ ἐκράτησε μεγάλη μά-
 χη, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρῶν, ἦλθον ὅπῃ Ἰσθμὸν, ἐνθα Δα-
 ρείος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατῷ ἄγων. καὶ τὸ
 ἀπὸ τῆς, ὧ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκρὸς ὅπῃ
 μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψε. φησὶ γοῶν ὁ πορθμεύς, μὴ
 διαρκέσαι

dici, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solum mea natura optima sum usus. Hac sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si verò ea causa mihi hic preferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsitan apud Macedones est, non tamen ob id prestantior hic videri debet generoso duce, & viro, qui mentis sententia magis quam fortuna est usus. MINOS. Hic certe orationem neque ignavam, neque ut Libycum decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hac inquis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim se fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sciri, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quacunque transferam subiuugans, veni ad Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hac ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos mis-

διαρκέσται αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας δια-
 πηξάμενους τὰς πολλὰς αὐτῷ, διαπλευῖται. καὶ ταῦτα ἡ
 ἔπρασσον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ πτερώσκεσθαι ἀ-
 ξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις
 διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ Ὠκε-
 ανὸν ὄρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τὰς ἐλεφαντας
 αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, ἐκ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τανναῖν, ἐνί-
 κησαι μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τὰς φίλεις εὖ ἐποίησαι,
 καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκην τοῖς ἀν-
 θρώποις, συγγνωστὸι ἐκείνοι παρὰ τὸ μέγεθος τῶν
 προυργμάτων, καὶ τοιούτῳ τι πισεύσαντες πρὸς ἐμὲ. τὸ δ'
 οὐκ ἐπὶ τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ἔστος
 δὲ ἐν Φυγῇ ὢν, παρὰ Πρῆσιαν τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ
 ἄξιον ἐμὲ, πανεργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὥς γὰρ δὴ
 ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχυρῆς ἀλλὰ
 πονηρίας, καὶ ἀπιστίας, καὶ δόλοιο. νόμιμον δὲ, ἢ προφανές,
 ἔδεν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τευφλίαν, ἐκλελῆ-
 θαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, τὰς τῶν πόλεως
 καρπὰς ὁ θεωμάσιος καθηδύπαθων. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ με-
 κρὰ τῆς ἐσπέριας δόξας, ὅτι τὴν ἐὼ μάλλον ὥρμησαι,
 τί αὖ μέγα ἐπράξαι Ἰταλίαν ἀναμωτὴ λαβὼν, καὶ
 λιθύειν, ὥς τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' ἐκ
 ἀξιομαχαῖ ἐδοξε μοι ἐκείνα, ὑποπλήσσοντά ἤδη, καὶ
 δεασότῳ ὁμολογοῦντά. εἴρηκα. σὺ δ' ὦ Μίνως δίκαι-
 ζε

rim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse sed ratibus compositis, illorum plerosque se transportasse, atque hac confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certe non spernendos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remunerari, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid de me crederent, indukti sunt. Tandem mors me regem occupavit, hic autem Hannibal apud Prusiam Bithynie exulavit, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia et dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Hi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones perdidit. Ego verò nisi ea quæ sub occidente sunt, parva quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeò magni profecissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades sub potestatem redegi. Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis percussis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minos, indica.

ζεῖκανα γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον;
 ἢ μὴ καὶ ἐμὲ ἀκρόσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλινες ἢ πό-
 θεν ὦν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατὸς, ὁ κα-
 θελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχαις. Μί. τί οὐ καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλέξανδρος μὲν
 ἦτις εἶναι, τὸ δ' Ἀννίβας ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
 αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὐ
 ἐκ ἀναίμακτον ἔστω, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλ-
 λαται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παρα-
 βάλλεσθαι ἀξιώ; Μί. νῆ Δί' εὐγνώμονα φῆς ὦ Σκι-
 πίων. ὥς πρῶτον μὲν κενρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ'
 αὐτὸν δὲ σὺ. εἴτα εἰδοκῆ, τρίτον Ἀννίβας, ἔδὲ ἔστω
 εὐκαταφρόνητον ὦν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΤΙ τὸτο ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡ-
 μεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν. ὁρᾷς ὦ Διόγηνες, ἔπαράδο-
 ξον δὲ, εἰ ἀνθρώπον ὦν, ἀπέθανον. Διόγ. ἐκοιμῶ ὁ
 Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἐαυτὸν σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
 Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Ἀλέξ. Φιλίππου δηλαδὴ. ἔγὰρ
 αὐτὸς τέθνηκεν Ἀμμων ὦν. Διόγ. καὶ μὲν καὶ πε-
 ρὶ τῆς Ολυμπιάδος τῆς μητέρος σε ὅμοια πολλὰ
 ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σὺ.

νῦν

Nam & hac e multis protulisse, satis est. S C I. Non, nisi me quoque prius audias o Minos. M I. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? S C I. Scipio Romanus, qui Carthaginiem deleui, & Afros multis magnis praeliis devici. M I. Quid igitur & tu dicis? S C I. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem prestantiorem, ut qui ipsum victis persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese compareret, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim. M I. Per Iovem aqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? *ALEX. Vides vimirum Diogenes, tamen si mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. D I O G. Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre procreatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo, neque enim obissem, si Hammon parente fuissem procreatus. D I O G. Atqui de Olympiade consimilia multa ferebantur. ALEXANDER. Audieram quidem & ipse ista, quem-*

νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ἔδεν ὑγίης ἔτε ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμ-
 μωνίων προφῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῷ ἔκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πρᾶγμα-
 τα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησον, θεὸν εἶναί σε νο-
 μίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τῷ τοσαύτῳ ἀρχὴν
 κατέλελοιπας. Ἀλέξανδ. ἔκ οἶδα, ὦ Διόγῃες. ἔγάρ
 ἔφθασα ἵπποκῆψά τι πρὸς αὐτῆς, ἢ τὸ μόνον, ὅτι
 ἀποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα.
 πολλὴ ἀλλὰ τί γελάς, ὦ Διόγῃες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ
 ἀνεμνήσθαι οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφό-
 τε τῷ ἀρχὴν κατακεύοντες, καὶ προσηύχοντες αἰρέμε-
 νοι, καὶ στρατηγὸν ἵππὶ τῆς βαρβαρίας. ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς προσιόντες, καὶ νεῶς οἰκοδομέμενοι,
 καὶ θύοντες ὡς δράκοντες. ὦ ἄλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ
 Μακεδόνες ἔθαψαν. Ἀλέξ. ἐπὶ ἐν βαβυλῶνι κεῖμαι
 τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν. ὑπὸ χνέται δὲ πολυμαῖ-
 στος ὁ ὑπὸ ἀσπίδος, ἵνα ποτε ἀγάγη χολὴν ἀπὸ τῶν
 θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θά-
 ψειν ἐκεῖ, ὡς γροῖμιν εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. Διο.
 μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἄδᾳ ἔτι σε μω-
 ραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνναβιν, ἢ Οσιριν γενέσθαι;
 πολλὴ ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θεότατε, μὴ ἐλπίσης. ἔγάρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπ᾽ ἀπολεωσάντων πῶ
 λίμνῃ, καὶ εἰς τὸ εἶσω τῶν εὐμύων παρελθόντων. ἔγάρ
 ἀμελής ὁ Δίακος, ἔδ' ὁ κέρβερος. εὐκαταφρόνητος.
 ἐκεῖνα

quemadmodum tu, at nunc video, neq, matrem neq, Hammonios illos vates, nisi quicquam dixisse. DIOG. Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod multi pro me te sese submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim è vita submonebar, quam ut esset ocium de illo quicquam statuendi, præter id unum, quod moriens Perdicca anulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes? DIOG. Quid ni videam? annon memini quid Gracifecerint, cum nuper tibi adepto imperio adularentur, principemque ac ducem adversus barbaros deligerent: nonnulli vero in duodecim deorum numerum referrent, ac phana constituerent, deniq, sacra facerent tãquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierunt Macedones? ALEX. Etiãdum in Babylone iaceo tertium iã diem, porro Ptolemaus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instãt, pollicetur in Aegyptum deportaturũ me, atq, inibi sepulturum, quo videlicet unus sum ex diis Aegyptiis. DIO. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientẽ, sperantemq, fore, ut aliquando vel Annibis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis ò divinissime. neq, enim fas est reuerti quenquã, qui semel transmiserit paludem, atque intra specus hiatus descenderit, propterea quod neq, indiligens est Aeacus, neq, contemnendus Cerberus.

Verũ

ἑκείνα δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμοι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις
 ὅπου αὐτὸν ἐννοήσης ὅσῳ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀ-
 πολιτῶν, ἀφίξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑποασπι-
 στάς, καὶ σαυτράπας, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη περὶ
 σκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίσημον εἶναι,
 ἐλαύνοντα, διαδεσφένον τανύϊα λευκῇ τινὶ κεφα-
 λῷ, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. ἔλυσε ταῦτά
 σε ὑπὸ τινὶ μνήμῳ ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταί; ἔ-
 δε ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστέλης ἐπαίδευσεν, μὴ οἶε-
 σθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλέξ. σοφός,
 ἀπάντων ἑκείνῳ καὶ ἁλάντων ὀπιτριπτότατῳ ὧν ἐ-
 μέ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστέλους εἰδέναι. ὅσα μὲν ἤτησε
 παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ ἐπέσελθεν. ὥς δ' ἐκατεχρήτο μετὰ τῇ
 ποιεῖ παιδείᾳ φιλοτιμία, θωπεύων, καὶ ἐπαμνῶν,
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τούτο μέρῳ ἐν ταῖς
 θεῖς, ἄρτι δ' ἐς τὰς πρᾶξεις, καὶ τὸν πλεόντον. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τούτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, μὴ ἀσχυνόιτο καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγηνες, ἀνθρώπῳ, καὶ
 τεχνίτης. πολλὴν ἄλλα τούτο γε ἀπολέλαυκα αὐτῇ
 τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις ἀγα-
 θοῖς, ἀκατηρθμήσω μικρῷ γε ἔμπεσοθεν. Διογ.
 ἀλλ' οἶδα ὁ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 θέσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορος ἔφύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπιπασσάμενος πίε,
 καὶ

Verum illud abs te discere peruehim, quo feras animo,
 quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos
 relictâ, huc sis profectus, puta corporis custodibus
 satellitibus, ducibus, tum aurî tanta vi, ad hoc popu-
 lis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, im-
 manibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod e-
 minebas conspicuus, dum vettareris, dum amiculo
 candido caput haberes reuinctum, dum purpura cir-
 cumamictus esses? num quid hac te discretiât, quoti-
 es recursant animo? Quid lachrymaris stulte? an non
 id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ à for-
 tuna proficiscantur, stabiles, ac firmas existimares? A-
 LEX. Sapiens ille, cum sit assentatorum omnium per-
 ditissimus. Sine me solùm Aristotelis facta scire quàm
 multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quæ-
 admodum abusus sit mea illa ambitione, qua cupie-
 bā cruditione ceteris præstare, cum mihi palparetur
 interim, ac predicaret me, nunc ob formam, tãquam
 & ipsa summi boni pars quedam esset, nunc ob res ge-
 stas atque opes, nam has quoque in bonorum numero
 collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod
 eas acciperet. Planè prestigiosus vir ille quidem erat,
 ac fraudulentus ô Diogenes: quanquam illud fructus
 scilicet ex illius sapiëntia fero, quod nunc perinde quasi
 summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè
 commemorasti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam
 tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem in his
 locis veratrum non provenit, sicut ut Leithi fluminis
 aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterum-
 que

καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ αὐτὴ παύση ἔπει-
 τοῖς Ἀριστέλους ἀγαστοῖς ἀνιῶμεν Θ. καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖτον ὁκείνον ὁρῶ, καὶ Καλλιόβην, καὶ ἄλλας πολ-
 λὰς ὅτι σὲ ἐρμῶντας, ὡς διασπᾶσαντο, καὶ ἀμύ-
 ναιντο ὧν ἑδραιόσας αὐτὰς. ὥς τε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ
 βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφλω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, ἔκ αὖ ἕξαρν Θ γήραιο,
 μὴ ἔκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. ἔγὰρ αὖ ἐτεθνήκεις, Ἀρμιωνός
 γε ὢν. Ἀλέξαν. ἔσθ' αὐτὸς ἡγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς φι-
 λίπῳ τ' Ἀρμιῷ τ' υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάν-
 τευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πρᾶγμα ἔοίμενος εἶναι.
 Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἔδωκε σοι, τὸ παρέχειν
 σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;
 Ἀλέξανδρ. ἔ τ' ἐτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλά-
 γησάν με, καὶ ἔσλεις ἐπὶ αὐθίστατο, οἵομενοι θεῶ
 μάχεσθαι. ὥς τε ῥᾶον ἐκράτειν αὐτῶν. Φιλ. τί-
 νων ἐκράτησας σὺ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς αἰὲ σικωλέχθης, τοξάρια καὶ πελτάρια,
 καὶ γέρρα οἷσ' ἵνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρα-
 τεῖν ἔργον ἰὺ, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων,
 καὶ τὸ Ἀρκαδῶν ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλίαν ἵα-

rumque ac saepius bibas : atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis discerniari. Verum enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōpluris raptim huc sese ferentes, quo te discerpant panasq; sumā ob ea quae quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conseras, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad Iovem Hammonem genus paternum reserres, mortem non obiisses. **ALEX.** Neq; verò nesciueram pater, Philippi Amynti me esse filiū, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinijs. **PHIL.** Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vaticinijs impostoribus fallēdum te exponeres? **ALEX.** Non isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facilius hoc pretextu nostro subdidimus imperio, cū nemo unus viribus nostris hactenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, quod adversus Deum sibi esset praeliandum. **PHIL.** Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquā vicisti? qui cū timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es? Atqui Gracos armis domare, Boeotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atq; magnifici. Arcadū in super sustinere armaturā, equi-

f

tatum

πον, καὶ τὰς Ἠλείων ἀκονίστας, καὶ τὸ Μαντινέων
 πελτασικόν. ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλυριεὺς, ἢ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτά μεγέλα. Μήδων δ' ἔτι, καὶ Περ-
 σῶν, καὶ Χαλδαιῶν, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων,
 καὶ ἄβρων, ἐκ οἷα ὡς περὶ σὲ μύριοι μετὰ κλε-
 ἀρχας ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, ἔδλ' εἰς χεῖρας ὑπο-
 μαινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξον
 ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; Αλέξανδρ', ἀλλ' οἱ σκύβα-
 λε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ δ' ἀκατα-
 φρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἐδίασῃς αὐτὰς, ἔδλ'
 περδοσίαις ὠνέμενος τὰς νίκας, ἐκράτου αὐτῶν.
 ἔδλ' ὀπιώρησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενῳ ἐψευσά-
 μιν, ἢ ἄπιστον ἔπραξάμην τῶν νικᾶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ἐλ-
 λήνας δ' ἔτι, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαί-
 οισι δ' ἔϊσως ἀκχεῖς ὅπως μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦ-
 τα πάντα. Κλεῖτ' ὅτι γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὅν σὺ τῷ
 θορατῷ διελάσας μετὰ δειπνοῦντάς ἐφόνευσας,
 ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαγνέσαι ἐτόλμησε. σὺ
 δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν,
 κἀνδύω, ὡς φασί, μετενέδους, καὶ πᾶσαν ὀρθρὴν ἐπέ-
 θες, καὶ προσκυεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίεις. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐ-
 μιμῆς τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔ-
 πραξας, λέξαι συγκατακλείων πεπαυμένους αἰ-
 ῶρας, καὶ γόμους τοιᾶντα γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνας
 ὑπερσῶν.

tatum Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos
 peltis instructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pæoni-
 busne manum conferere, operosum profectò atq; ardu-
 um id fuisset imprimis. Caterùm Medos, Persas &
 Chaldaeos delicatos ac plurimo auro conspicuos, non
 satis compertum habes, quonam modo antea, duce
 Clearcho mille viri bello adorti expugnarint, sed de in-
 fugam actos antequam ad manus ventum fuisset. A-
 LEX. At verò Scythæ pater, & Indici elephantes res
 sunt non usq; adeò abiectæ et contemptibiles. Et tamen
 neq; conciliatis inter ipsos intestinis odiis, neq; per pro-
 ditionem mihi venundari passus sum victorian. Sed
 neq; deiciam unquam, aut per rugas à pollicito reces-
 si, fide meq; solui victoriæ gratia. Adde, quod & Græ-
 cos sine sanguine in deditionem accepi, Thebanos au-
 tem fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim.
 PHIL. Noni hæc omnia ex Clito, quem tu inter epulas,
 eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas
 cum tuis conferre auderet, traiecto per corpus telo, tū
 ingularas. Tu verò et Macedonicam chlamydem ab-
 iiciens, candyn, Persicum amictum, recepisti (ut a-
 iunt) & tiarum rectam, & à Macedonibus, viris uti-
 que liberis, adorari voluisti. Et qui, quod maxime
 omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum
 mores imitatus es. Tempero mihi, ne memorem
 alia, quæ turpiter admiseris in leonum claustra
 inclusis doctis viris, & nuptiis talibus peractis;
 quodque Ephessionem plus quàm esset satis, ama-
 ris.

ὑπερβαπῶν. ἐν ἐπ' ἡνεσα μόνον ἀκέσας, ὅτι ἀπέ-
 ρχε τῆς τῆ Δαρείου γυναικὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς μη-
 τρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. Βασιλεῦ-
 καὶ γὰρ ταῦτα. Αλέξανδρε. τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ,
 ὦ πάτερ ἐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Οξυδράκαις πρῶτον
 καθάλασθαι εἰς τὸ ἐν τὸς τῆς τείχεος, καὶ τοσαῦτα λα-
 βεῖν τεράματα; Φιλ. ἐκ ἐπαινω τῆτο, ὦ Αλέξαν-
 δρε, ἔχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τι τρώσκεσθαι
 ποτε τὴν βασιλέα, καὶ περικινδυνεύειν τῆς στρατῆς,
 ἀλλ' ὅτι σοι τοῖς τοῖς ἡκιστα σωέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἶποτε τρώθεις, καὶ βλέπω εἶέν σε φορτίζεω τῆ
 πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα.
 ὅτι τῶ τεράματι, ταῦτα γέλως ἰὼ τοῖς ὁρῶσι. καὶ
 Αμμων, γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ
 περὶ φῆται, κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν, ὁρῶν
 τὸν τῆ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰα-
 τρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ
 οἷς πολλὰς εἶναι τῆς τῶν περὶ σοὶ οἰήσιν ἐκείνῳ ὅτι
 κερτομουῶντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τῆ θεῆς ἐκτάδῳ
 κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα, κατὰ νόμον
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὅτι
 φης Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ
 σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατερθέντων. πάν-
 γὰρ ἐδόκει ἐνδλεῖς ὑπὸ θεῆς γίνεσθαι δοκουῖ. Αλέ-
 ξανδρε. ἐ ταῦτα φρονέσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἐμὲ,
 ἀλλ'

ris. Unum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darij uxore, forma prestante, abstinneris, & genitricis illius, atq. filiarum, curam susceperis. Regium. n. id opus extitit. ALEX. Quomodo autem tibi nō probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculum coniecerim, atque acceptis plurimis vulneribus muros primus omnium transilierim. PHI. Non probo, Alexander, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoq. imperatorem, & pro exercitu periculum subire, sed quia ex re tua isthac erat minimè. Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus prebebas spectatoribus quando post acceptum vulnus è pralio efferebaris, mœrensque ac ciulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam prestigator quispiam, et mendax vates palam arguebatur, & ipsius Propheta, adulatores. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iouis filium viderit animo deficientem, & efflagitantem medicorum auxilia. Denique cum tandem iam mortem obieris, quem credas, obsecro, qui simulationem illam non carpat maledictis? Potissimum ubi Dei istius cadauer porrectum iacere, & iuxta aliorum corporum morem, iam humore putrifico affectum & turgidum aspexeris. Caterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloriae bene etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam diis longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales,

ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον πηθέασί με. καὶ
 τοὶ τὴν Ἀερνον ἐκείνῳ εἴθ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόν-
 τ'· ἐγὼ μόν' ἐχειρῶσάμην. φιλίῳ. ὁρᾷς ὅτι
 παῦ' ὡς ἕς Ἀμμων' λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διο-
 νύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ ἐκ αἰσχυνῇ ὧς Ἀ-
 λέξανδρε, εἴδ' ἐπὶ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ
 σεαυτὸν, καὶ σωῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

ΑΝΤΙΛΟΓΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοι εἶρη-
 νη περὶ τῆς θανάτου, ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασ-
 κάλοιν ἀμφοῖν, χείρωνός τε καὶ φοίνικ'. ἡ κροῶ-
 μιν γὰρ ὅποτε εἴφης βέλεσθαι ἐπ' ἄρ' ὧν, θη-
 τεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὧς μὴ βίον πολὺς
 εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτε
 μὲν οὐκ ἀγεννῇ τινα φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τ' ἐκα-
 λῶς ἔχοντ'· φιλόζων ἴσως ἐχέω λέγειν. τὸν Πη-
 λέως δὲ ἔχον τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάν-
 των, ταπεινὰ ἔτω περὶ αὐτὸς διανοεῖσθαι, πολλὴ
 αἰσχυνῇ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι
 ἐν τῷ βίῳ. ὅς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυ-
 χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν περὶ εἰς τὸν μετὰ τῆς αἰ-
 γαθῆς

sed cum Hercule me & Baccho conferunt, veluti æmulum, parique cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHIL. Etiamdum videris ista ut Hammonis filius dicere? quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamue dediscere arrogantiam, te ipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, ubi fato occubueris.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHVS.

QUanam sunt illa Achilles, quæ tu Ulyssi iam primum dixisti de morte, ut minimè generosa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando vixus es præceptoribus parū digna. Audiui enim malle te agricolæ munus obeūdo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operam mercede, quā omnibus vita functis dominari. Quæ si Phrygum quispiam vilis & ignavus, atq; immodico insuper etiam vitæ affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verū ex Pelco prognatum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinionem, factum sanè, atque pudendum imprimis, deniq; iis quæ in vitâ strenuè gesseris contrarium, qui cū in Phthia regnare ad senectam vsq; (citra gloriā tamen) potuisses gloriosam oppetere

γαθῆς δόξης θάνατον. Αχιλλεύς. ὦ πάῃ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ' ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἴω ἀγνοῶν, τὸ δὲ σῶον ἐκείνο δόξαρχον περετίμων τῷ βίῃ. νῦν δὲ στυγία ἦδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἀνὼ ραψωδῆσσι, μετὰ νεκρῶν δέ, ὁμοτιμία. καὶ ἔτε' ἢ καλὰ ἐκείνο ὡς Ἀντίλοχε, ἔτε' ἢ ἰαχὺς παρέστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὁμοιοι, καὶ κατ' ἐλπὴν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ἔτι οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ διεδίασάν με, ἔτε' οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θνητεύω ζῶν. Ἀντίλο. ὅμως τί σὺ ἀν' τις πάροις ὡς Ἀχιλλεῦς; ταῦτα γὰρ ἐδόξε τῇ φύσει, πάντως λυποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατέταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι πρὸ σέ, ἐσμέν οἶδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρει δὲ παραμυθία καὶ ἡ κοινωνία τῶν πράγματων, καὶ ἢ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδρας, οἱ ἔκ αὖ οἶμα δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίαις ἀνδράσιν; Αχιλλεύς. ἐταρκεῖ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ ἔκ οἶδ' ὅπως ἡμνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρς ἐσέ, καὶ

ἡσυχία

mortem maluisti. *ACHIL.* At ô Nestoris fili, nondum etiam ium feceram rerum carum periculum, & quid cui præferre ignorans gloriolâ hanc infelicem proponebam vitæ. Atqui iam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, licet viui nos literarum monumentis studiosissimè celebrent, cùm apud manes unus honor sit omnium. Sed neque forma illa, Antiloche neque vires adsunt. iacemus enim omnes in iisdem tenebris æqualiter, nec vlla re differrimus. Adde quod nulli iam ex Troianorum mortuis formidabilis sum, nemini Græcorum venerandus. Hæc sunt quæ me angunt & misèrè sollicitant, & ob quæ dolco, quod non potius loco operas & vino. *ANTIL.* quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omnino moriendum esse. Legem igitur seruare, & decretis minimè affligi oportet. Præterea videsne quot è sociis circa te simus? paulò post & Ulysses adueniet. Unde solatium tibi meritò affert ipsius rei societas. quod non solus videris in hæc mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur reditari, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. *ACHIL.* Sociorum hæc quidem admonitio est, verùm haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestriem unumquemque ita affici. Si verò non palam confiteamini, hoc nequiores

f s   estis,

ἡσυχίαν αὐτὰ πάχοντες. Αντίλοχος. ἔκ. ἀλλ' ἀμεί-
νεις ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνῶφελές τ' εἰ λέγειν ὀρώμεν,
σιωπᾶν γάρ, καὶ Φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδοται ἡ-
μῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥστερ σὺ, τοιαῦτα
εὐχομένοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρη, ὅτι τῇ
λίμνῃ ἐσῶς; Τάν. ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ
τῷ δίψῃς. Μεν. ἔτως ἀργὸς εἶ ὥς μὴ ὀπικύψας πι-
εῖν, ἢ καὶ νῆ Διὶ ἀρυσάμεν. καὶ ἰλὴ τῇ χειρὶ; Τάν. ἔ-
στιν ὀφελ. εἰ ὀπικύψαμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ,
ἐπιδόλῳ προσιόντα αἰσθητά με. καὶ δέποτε καὶ ἀ-
ρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, καὶ φθάνω βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλ. καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρ-
ρῦεν, ἔκ οἷδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖ-
ρά μου. Μεν. τεράσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλε, ἀπὸ
εἰπέ μοι, τί γὰρ δέη τῷ πιεῖν; καὶ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ'
ὅ κεῖνο μὲν ἐν Λυδία πᾶσι τέταπται, ὅτερ καὶ πεινῶν
καὶ διψῶν ἐδιώατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴν, πῶς αὖ ἐπὶ ἢ δι-
ψῆς, ἢ πίνοις; Τάν. τὸ αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ δι-
ψῶν καὶ πινῶν ὡς σῶμα ἔσται. Μεν. ἀλλὰ τὸ
πο μὲν ἔγωγε πτεεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολλάζε-
σθαι.

estis, quod tacitè huiusmodi toleratis. *ANT.* Non equidem Achilles, sed longè tibi præstamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere. silere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

MENIPPI ET TANTALI.

Quid ciulas ô Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? *TANTA.* Quoniam siti enecor *Menippe.* *MENIP.* Usque ad co-
piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bi-
bere noris, vel caua vola hauriens? *TANTA.* Ni-
hil proficere si procumbam, refugit enim aqua, simul-
atque me propius admoneri senserit, quod si quando
hausero, orig, coner applicare, prius effluxit, quam
summa rigem labia. Atque inter digitos effluens a-
qua, haud scio quomodo rursus manum meam ari-
dam relinquat. *MEN.* Prodigiosum quiddam
de te narras Tantale, verùm dic mihi isthuc ipsum,
quorsum opus est bibere cū corpore careas, nam illud
quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum
est. Ceterùm tu cū sis animus, quinam posthac aut
sitire queas aut bibere? *TANTA.* Atq, hoc ipsum sup-
plicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita
sitiat. *MENIP.* Age, hoc ita habere credamus,
quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid
hinc

ὦτα. τί δ' οὐ σοι τὸ σκινὸν ἔσται; ἢ δέσλαις μὴ ἐνδεῖα
 τῷ ποτὶ δ' ἀποθανῆς; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον
 δῖω, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. ὀρθῶς
 μὲν λέγεις, καὶ τῷτο δ' οὐ μέρῳ τῆς κατὰ δίκης,
 ὅτι θυμὸν πιεῖν, μῆδ' ἐν δεινόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ
 Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ δ' αἰῶς δοκεῖς, ἀκρά-
 τος γε ἐλλέβορος νῆ Δία. ὅς τις τῶναντίον τοῖς ὑπὸ
 τῶν λυγρῶντων κυμάτων δεσληγμένοις πέπονθας, ἐν
 ὕδαρ, ἀλλὰ τὴν δῖψαν πεφοβημένῳ. Τάν. ἐδὲ
 τὸν ἐλλέβορον, ὡς Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γῆροισι
 μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς ἔτε σὺ, οὐτε
 ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ, καὶ τοι ἔπει-
 πες ὥσπερ σὺ ἐκ κατὰ δίκης δῖψῳσι, τῷ ὕδατος αὐ-
 τὸς ἔχ' ὑπομένοντ'.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς τῷ Πλάτωντ' ὦ Αἰακὲ, πείνησά μοι τὰ
 ἐν αἰδῶ πάντα. Αἰ. ἔραδον ὦ Μένιππε πάντα. ὅσα
 μὲν τοι κεφαλαῖά σ' ἡμάνθανε. ἔπος μὲν, ὅτι Κέρ-
 βερὸς ἐστίν, οἶδα, καὶ τὸ πρὸ θμέα τῷτον, ὅς σε διεπέρα-
 σε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρρὸν φλεγέθοντα ἤδη εἶρα-
 κας ἐσιών. Μέν. οἶδα πῶτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ
 τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Εὐρυπύλους. τὰς δ' ἀνθρώπους

μοι

hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TANTA. Rectè tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. MEN. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro micro, nam diversum quiddam pateris, iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed silium horreas. TANTA. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manuum quispiam bibat. Nec enim fieri potest. quāquam non omnibus, quemadmodum tibi, pena adiudicata est, ut sitiant, aqua illos non expectante.

MENIPPI ET AEAACI.

PER Plutonem, ô Aëace, expone mihi, quaeso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. AEA. Haud facile, Menippe, omnia. Verum quæ summatim & veluti per capita indicari possunt hæc accipe: Hic quidē, quod Cerberus sit, nosti. Deinde et portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti, cū ingressus es. ME. Non hæc, et præterea te quoq, quod hic in vestibulo sedes, atq, aditum observas. Etiam regem ipsum vidi, et

Furias

μοι τὰς πάλαι δειξόν, καὶ μάλιστα τὰς ὀπισθήμας αὐ-
 τῶν. Αἰ. οὐτὸς μὲν Αγαμέμνων, οὐτὸς δὲ Ἀχιλ-
 λεὺς, οὐτὸς δὲ Ἰδομενεὺς πηλείων. ἔπειτα Ὀδυσ-
 σεὺς, εἴτε Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλή-
 νων. Μένιππος. βαβαὶ Ὀμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψω-
 διῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄ-
 μορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρς πολὺς, ἀμενέωσι ὡς
 ἀληθῶς κάρτεωσι. οὐτὸς δὲ ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι; Αἰ.
 Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρ-
 δανάπαλ. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ὁ κεῖνος δὲ,
 Ξέρξης. Μέν. εἰπά σε ὦ κάθαρμα ἢ Ἑλλάς ἔφραττε,
 ζευγνύω μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν
 πλεῖν ὀπιθυμοῦμαι; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστι; τὸν Σαρ-
 δανάπαλον δὲ ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κέρους
 ὀπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. διαθρύψης γὰρ αὐτὸν
 κρανίον, γυναικείον ὄν. βούλει δὲ σοι ὀπιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗ-
 τός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης. Πυθ. νῆ, καὶ σύ γε ὦ Μέ-
 νιππε. Μέν. ἔκ' ἐτι χρευσθῆς ὁ μηρός ἐστὶ σοι; Πυθ. ἔ-
 γαρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμας ὦ γαίε. ὥς ἐ' τὸ σοι ἐδώδιμον.
 Πυθ. δὲς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. Αἰα.
 ἔτ' οὖν δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεσίδης, καὶ Θαλῆς ὁ κεῖνός.
 καὶ παρ' αὐτὰς, Πιττακός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάν-
 τας

Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende et maxime eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. A. E. A. Hic quidem Agamemnō est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet. post hunc Ulysses, deinceps Ajax & Diomedes, et ceteri Græcorum præstantissimi. MEN. Papa Homere, ut ibi Rapsodiarum tuarum capita humi proiecta iacent, ignobilia atque obscura, cinis ac puluis omnia, & nuge mere, denique, verè, ut abs te dictū est, capita infirma et caduca. Sed hic, Eace, quisnam est? A. E. A. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. MEN. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes nauibus traicere affectantem? Qualis verò et ipse Cræsus est? Ceterum, Sardanapalo, quæso, huc Eace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. A. E. A. Nequaquā. Commiueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeò cū sit. Ceterum visne tibi ostendam, & doctos illos? MEN. Per Iouem etiam. A. E. A. Primus eni hic tibi Pythagoras est. MEN. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue denique, quodcumque, volis. PYT. Ita sanè, & tu utique, Menippe. MEN. Quid? an non amplius aureū istud fœmur habes? PYTH. Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet. quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PY. Da modò. Nā hic apud manes alia dogmata atque instituta. A. Porro hic Solon est, filius Execestidis. præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & ceteri illi,

τες εἰσιν, ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ
 Φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σπεύδῃ πλέως, ὥσπερ ἐν
 κρυφίας ἄρτῳ, ὁ πῆς Φλυκτάναις ὄλῳ ἐξέλκω
 θηκῶς, τίς ἐστίν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμῶν
 εὖχος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκὸς
 βέλτιστε, τί παθὼν σωτὴρ ἐστὶς κρατῆρας ἐνέβα-
 λες; Εμ. μελαγχολία τις ὦ Μένιππε. Μέν. ἔμ-
 Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ, καὶ πολλὴ κόρυς
 ταῦτά σε ἀπὸ θράκωσεν αὐτῆς κρηπίσιν ἐκ ἄξιο
 ὄντα, πλεὺς ἀλλ' ἐδίεν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν. ἐφ' ὅ-
 ραθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, πῶς πο-
 τε ἄρά ἐστι. Αἰα. μετὰ Νέστορῳ, καὶ Παλαμήδεις
 κείνῳ ληρεῖ τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν
 αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν;
 Μέν. ὅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥς πάντων αὐτῶν
 τὲτο γνῶρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τὸ
 ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ὅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένι-
 ππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Αἴ-
 θύαις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι
 καὶ τάγε ῥήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βασιλεία εἰθεῖς
 σμῆτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δὲ
 ἄλλα ἐώρεσθαι οἶμαι, οἳ ἔκπε παρὰ σοὶ Αἰετῶν
 πῳ, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρ-
 δε τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν ἐκμαθὼν
 Σωκ. πῶς ἐμὲ δὲ τί φρονέσιν; Μέν. ὁδοίμων
 Σώκρατες

illi, septem autem omnes sunt, ut vides. MEN. Lati hi sunt Aeace, soli atq; alacres prater ceteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis, hic crebris pustulis scatens, quisnam est? AEA. Empedocles. MEN. semicoctus ab Actna monte huc profectus. MEN. O eripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Actna iniiceres? EM. Insania quaedam, Menippe. ME. Non per Iovem, sed inanis quaedam gloria affectatio, et fastus, & multa superbia. Hac te conflagrare fecerunt, una cum ipsis crepidis, cum dignus minimè esses. Verumtamen nihil tibi commētum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Aeace, ubi locorum tandem est? AEA. Cum Nestore ac Palamede ille plerumq; iungatur. MEN. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. AEA. Vides ne caluē illum? MEN. At omnes hic calui sunt, quare omnium aequè notatio hac fuerit. AEA. Simum istū dico. MEN. etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. SOCRAT. Mene quæris Menippe? MEN. Te ipsum. SOCRAT. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi iuniorum Philosophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, iidemq; permulti. Ceterum autem vidisti, opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter quidē olens unguenta, alter aut in Sicilia tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? M. Bea-

Σώκρατες ἀνθρώπων εἰ, τά γε τοιαῦτα. πάντες οὖν
σε θαυμάσιον οἰόνται ἀνδρὰ γεγενημένον, καὶ πάντα
γνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἷμα πλήθες λέγειν, ἐδιδότα.
Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸν
οἱ δ' ἔ, εἰρωνείαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν, τίνες
ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ
Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίχ. Μέν. ὦ γε ὦ Σώκρατες,
ὅτι καὶ ταῦτα μέτε τινὶ σεαυτὸς τέχνῳ. Σω. τί γὰρ
ἀλλ' ἄλλο ἥδ' ἰον πρᾶττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν καὶ
πάκεισσι, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ὅπ' ἰον Κροῖσον γὰρ καὶ
Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν
ἔοικα γοῦν ἐκείλῳ γελάσσειν, οἰμωζόντων ἀνθρώπων.
Αἶα. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρὰ
λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει ὦ Μένιππε.
Μέν. ἄπιθι. καὶ ταῦτα γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ὦ Κέρβερε, συγγνής γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτῶν
ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷα ἔγωγε Σωκράτης
ὅποτε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δ' ἔσε θεὸν ὄντα, μὴ ὑ
λακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ὡς φθέγγεσθαι
ὅπ' ἔθέλοις, Κέρβ. πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παρ
τάπασιν ἐδόκει ἀτρέπῃ πρὸς ὥπα πρὸς ἰέναι, καὶ
ἐπ' αὐτῷ

eus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utiq₃ pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse virum existimant, atq₃ omnia cognovisse hac (deceet enim opinor, verum hic dicere) cum nihil scires. S O C R. Et ipse dicebam hac ad illos, sed illi tunc simulationem quandam, eam rem esse putabant. M E N. Sed quinam isti sunt circa te? S O C. Charmides, Menippe, et Phaedrus & Cliniae filius ille. M E N. Euge Socrates, quoniam & hic artem tuam exerces. S O C. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. M E N. Non, per Iovem. Ad Cræsum enim & Sardanapalum redeo, prope illos habitaturus. Videor quippe mihi, non paucum habiturus ibi esse, quæ videam, quando plorantes illos audiam. A E A. Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando iterum conveniemus. M E N. Abeas licet, nam et hac Aeace, vidisse sufficit.

MENIPPI ET CERBERI.

H Eus Cerbere, quando quidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum et ipse sis canis, dic mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modo, verum etiam humano more loqui, si quando velis. C E R. Cum procul adhuc abesses Men. visus est constanti atq₃ imperterrito adire vultu,

ἔπᾳνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τῷτ' ἐμφύω
 τοῖς ἔξω τῷ σμίκ ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυψεν
 εἰς τὸ χάσμα, καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ
 διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὸν τῷ κωνεῖω, κατέσπασεν
 ποδὸς, ὡς περ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παρὰ
 ὠλύρετο, καὶ παντοῖα ἐγύετο. Μέν. ἔκουσθε σοφί-
 σης ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνη-
 τῷ πράγματι; Κέρβερ. ἔκ, ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκά-
 καὶ ἄνθρωπος ἐώρα, κατεφρασιώετο, ὡς δὴ ἦεν ἐκ
 κων προσμένει, ὃ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θωμά-
 σονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, πρὸ πάντων γε τῶν τοι-
 ῶν εἰπεῖν αὐτὸν ἔχοιμι, ἕως τῷ σμίκ πολυηροῖ, καὶ
 ἀνδρείοι, τάδ' ἐνδοξεν, ἔλεγχον ἀκριβῆς. Μέν.
 νῦν. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἐδοξά; Κέρ-
 βερ. μόνον ὡς Μένηππε ἀξίως τῷ γένει, καὶ Δι-
 γμῆς περὶ σῶ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεστε, μὴ
 ὠθέμενοι ἀλλ' ἐθέλοισι γελῶντες, οἰμώζειν πα-
 ραγγείλαντες ἅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Απόδ' ὡς κατάργετε τὰ προθμία. Μέν. βόαν
 τὸ τόσσον ὡς Χάρων. Χάρ. απόδ' φημι αὐτῶν
 ὧν σε

perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere. verum simulatq; deß exit in hiatus, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulq; ego cūctantem etiam illum cicutam mordens pede correptum detraherem, infantium ritu eulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. *MEN.* Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? *CER.* Haud verè, caterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possum dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cūm sunt, nihil mollius neq; fractius. *MEN.* Caterum ego quonā animo tibi visus sum subiisse specum? *CER.* Unus mortalium Menippe, sic mihi visus ex subire, ut tuo dignū erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod nentiquam adaecti subieritis, aut intrusi, verum tum ultronei, tum videntes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

R Edde naulum scelesti. *MEN.* Vociferare, si quidē isthuc tibi voluptati est Charon. *C.* Redde, inquam,

ὧν σε διεπρωθμευσάμιμ. Μέν. ἔκ αὖ λάβοις παρὰ
 τῷ μὴ ἔχοντι. Χάρ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
 Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἔκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, ἔκ ἔχω.
 Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε, νῆ τὸν πλῆτωνα, ὃ μισαρεῖ, μὴ
 μὴ δότοδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας, δια-
 λύσω τὸ κρηπίον. Χάρ. μά τιμ ουὐ ἔσῃ πεπλευκέναι
 τοῦτο τὸν πλοῦτον. Μέν. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι δότοδῶ-
 τω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερμ. νῆ Δία ὀναίμιμ, εἰ μέ-
 λω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἔκ δότο-
 σήσουρά σοι. Μέν. τίς γέ ἐνεκα νεωλκήσας τὸ πρῶ-
 τόν, παρὰ μένε. πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ
 λάβοις; Χάρ. σὺ δ' ἔκ ἡδεις ὡς κομίζεις δρέον; Μέν.
 ἡδεῖν μὲν, ἔκ εἶχον δρέ. τί ουὐ, ἐχρῆν διὰ τῷτο
 δότοθενεῖν; Χάρ. μόν. οὐαὐ ἀνχίσεις περὶ κατὰ
 πλευκέναι; Μέν. ἔπερὶ κατὰ βέλεις. καὶ γὰρ ἦν
 λησαι, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμιμ, καὶ ἔκ ἐκλαμ-
 μόν. τῶν ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ἔδεν ταῦτα
 περὶ τὰ προθμία. τὸν ὀβολὸν δότοδενά σε δρέ. ἔ-
 γαρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. ἔκου ἄπαγαγέ με
 αὐθις ἐς τὸν βίον. Χάρ. χαρῆν λέγεις, ἵνα καὶ πλε-
 γας ὀπὶ τέτῳ παρὰ τῷ Αἰακῷ περσλάβω. Μέν. μὴ
 ἐνόχλει ουὐ. Χάρ. δείξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις. Μέν.
 θέμις εἰ θέλεις, καὶ τῆς Εκάτης τὸ δαῖπνον. Χάρ. πό-
 θεν τῷτον ἡμῖν ὃ Ερμῆ τὸν κυῶα ἡγαγες; οἶα δρέ καὶ
 ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦτον, τῶν ὀπιβατῶν ἀπάντων
 κατα-

quam, quod pro traiectiōe debes. *MEN.* Haudqua-
 quam auferre queas ab eo qui non habeat. *CHA.* An
 est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? *MEN.*
 Sit ne alius quispiam prater ea, equidem ignoro, ipse
 certè non habeo. *CHA.* Atqui praefecabo te per Di-
 tem impurissime, ni reddas. *MEN.* At ego illis bacu-
 lo tibi comminam caput. *CHA.* Num ego te tam lō-
 go traiectu gratis transuevero? *MEN.* Mercurius
 meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit.
MER. Belle mecum agatur per Iouem, siquidem fu-
 turum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam.
CHA. Haud omittam te. *MEN.* Quin igitur vel hu-
 ius gratia perge, ut facis, nauim trahere. quanquam
 quod non habeo, quinam auferas? *CHA.* At tu nescie-
 bas, quid tibi fuerit adportandum? *MEN.* Sciebam
 quidem, verum nō erat. Quid igitur? num ea gratia
 erat mihi semper in vita manendum? *CHA.* Solus er-
 go gloriaberis te gratis fuisse transuectum? *MEN.*
 Haud gratis ō preclare, siquidem et sentinam exhau-
 si, & remum arripui, & vectorum omnium unus non
 eiulauit. *CHA.* Ista nihil ad nactum, obolum reddas
 oportet, neq; enim fas est secus fieri. *MEN.* Proin-
 de tu me rursum in vitam reuehe. *CHA.* Belle dicis,
 nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaci-
 am. *MEN.* Ergo molestus ne sis. *CHA.* Ostende quid
 habeas in pera. *MEN.* Lupinum si velis, & Hecato-
 ceenam. *CHA.* Unde nobis hunc canē adduxisti Mer-
 curi? tum qualia garriebat inter nauigandū? vectores

καταγελῶν, καὶ ἵπποκώπων, καὶ μόνῳ ἄδων, οἰμα-
ζόντων ἐκείνων. Ερ, ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὅποιον αὐτὰρ
διεπόρθημευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐ-
τῷ μέλει. ἔτός ἐστιν ὁ Μένιπῳ. Χάρ. καὶ μὲν αὖτε
λάβω ποτέ; Μέν. αὖ λάβης ὦ βέλτερε, δῖς δὲ καὶ
αὐτὸν λύβοις.

ΔΙΟΦΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Ω Καρ ἵπτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
περοπμαῖσθαι ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ ἵπτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὦ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἡρξά-
μεθα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ τινὰς ἑωρησά-
μεθα, καὶ ἄχρῃ Μιλήτης ἐπέβλεψα, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνί-
ας κατὰ σπρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν
πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Αλικαρ-
νασσῷ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἵπτικείμενον, ἡλίκον
ἔκ ἀλλῷ νεκρός, ἀλλ' ἔσθ' ἔτις ἐς καλῷ ἐξ-
σημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐ-
κασμένων λίθους τε καλίστους, οἷον ἔσθ' ἐτῶν ἑυρη-
πῆς αὐτῶν. ἔδοκῶ σοι δικάως ἵπτι τέτοις μέγα φρο-
νεῖν; Διογ. Διόγ. ἵπτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλ-
λει καὶ τῷ βάρει τε τάφῳ; Μαύσω. νή Δί' ἵπτι τέ-
τοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε; ἔτε ἡ ἰσχὺς ἔπ-

omnes irridens, ac dictis incessans, unusque cantillans, illis plorantibus. *MERCVR.* An ignores Charon quem virum transueheris? plane liberum, cuique nihil omnino curæ sit. Hic est *M. CHA.* Atqui si unquam posthac te rescero, *MER.* Si resperis ô præclare, ne possis quidem iterum recipere.

DI O G E N I S E T M A V S O L I .

Ohe tu Car, quare tam insolens es, tibi que places, ac dignum te credis, qui unus nobis omnibus antepinare? *MAV.* Primum regni nomine, ô tu Sinopenfis, quippe qui Caria imperauerim uersa, præterea Lydia quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque peruenierim, plerisque Ionia partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prauallidus. Postremo, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad viuam formam absolutissimo artificio expressis, adeo ut vel phanum aliquod simile band facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? *D.* Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? *MAV.* Per Ionem ob hæc inquã. *DIO.* Atqui ô formose
Mau-

σοι ὁκείνη, ὅτε ἡ μορφή πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοί-
 μεθα δίκασιν ὁμορφίας πέρι, ἔκ ἔχω εἰπεῖν
 τίς ἐνεκα τοῦ οὖν κρανίου προτιμηθεῖη αὐτῷ ἐμῷ.
 Φιλαργὸν γάρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τὰς ὀδόντας
 ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφηρή-
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ
 οἱ πολλοὶ ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
 εἶναι ὑπερέκλυτοι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὰς ξέ-
 νους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὦ
 Κέλεις, ἔκ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῷ, πάλιν εἰ μή
 τὸ τοῦ φησ, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τη-
 λιέτοις λίθοις πιεζόμενος. Μαύ. ἀνόητα οὐ μοι
 ὁκείνα πάντα. καὶ ἰσχύμιθα ἔσθαι Μαύσωλόν, καὶ
 Διογῆν. Διογ. ἔκ ἰσχύμιθα ὅ γηραιότερον, ἔ γάρ
 Μαύσωλόν μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένον τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς ὀδραμονεῖν ὤετο. Διογῆς δὲ
 καταγελάσεται αὐτῷ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
 νασῷ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικός, καὶ
 ἀδελφῆς κατασκευασμένον. ὁ Διογῆς δὲ, τῷ μὲν
 σώματι εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, ἔκ οἶδεν. ἐσθὲ γὰρ
 ἔμελεν αὐτῷ τέχνη. λόγον δὲ τοῖς ἀεργοῖς περὶ αὐτῷ
 παλαιέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον
 ὥ Καρῶν ἀνδραποδέσαστε τῷ σῷ μνήμα-
 τι, καὶ ἐν βεβαυτέρῳ χωρίῳ
 κατασκευασμένον.

Mausole, neq, vires in ille, neq, forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de forme præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possis sit, quam obrem tua caluaria mea sit anteferenda, siquidem utraq, pariter tum calua, tum nuda, utriq, dētes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus similis ac sursum hiantib. deformati. Ceterum sepulchrum ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, et hospitibus gloria causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodū vocas, quod plus oneris, atq, nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeq, pares erūt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discrucietur, quoties earum rerum in mentē venies, quibus in vita florere cōsuevit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq, ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atque sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore noxat, nunquid habeat sepulchrum. Neq, enim illi res ea cura est, verū apud viros excellentissimos sui memoriā famamq, reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abietissime, celsiorem, ac tutiorem in loco substructam.

NI-

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

ΝΙΡΕΥΣ.

Ιδὲ δὴ Μένιππ' ὅσσ' ἀδικάσει, πότερος ὁμορ-
 φότερός ἐστιν. εἰπέ ῶ Μένιππε, ὅ καλλίων σοι δοκῶ;
 Μέν. τίνες δὲ καὶ ἔσε, πρῶτερον οἶμαι χρὴ γὰρ τῶτο
 εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μέν. πότερ' ὁ
 Νιρεὺς, καὶ πότερ' οὐκ ὁ Θερσίτης; ὁ δὲ λέγω γὰρ
 τῶτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τῶτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος
 εἰμί σοι, καὶ ὁ δὲν τηλικῶτον διαφέρεις, ἡλίκον σε
 Ομηρ' ὁ κεῖν' ὁ τυφλὸς ἐπώηνεσεν, ἀπάντων ὁμορ-
 μορφότατον προσειπαῶν. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδ-
 νός, ὁ δὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοὶ
 Μένιππε, ὅν τινα καὶ ὁμορφότερον ἡγῇ. Νιρ. ἐμέ γε
 τὸν Αὐλαΐας καὶ Χάροπ', ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ἔσθ'
 Ἴλιον ἦλθον. Μέν. ἀλλ' ἔχι καὶ ὑπὸ γλῶ, ὥς οἶμαι, κάλ-
 λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον,
 ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο διπὸ τῶ Θερσίτη κρανί-
 ος, ὅτι εὐθρυπλον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἔκ αὐ-
 θρωδες ἔχεις. Νιρ. καὶ μὲν ἔρχ' Ομηρον ὁ ποῖος ἔω ὁπότε
 σιωεσράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. Μέν. ὁνείρατά μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε
 ἴσασιν. Νιρ. ἔκου' ἐγὼ ἐνταῦθα ἑυμορφότερός εἰμι
 ῶ Μένιππε; Μέν. ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλ' ἑυμορφ',
ἴσῃτι.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREVS.

Ecce deniq, vel Menippus hic index erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? **MEN.** Imò quinam sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scire est opus. **NI.** Nireus ac Ther sites. **M.** Uter Nireus, uter Ther sites; nondum enim vel hoc satis liquet. **THE.** Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neq, tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq, capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, uti pronuncies Menippe, utrum altero formosiores aestimes. **NI.** Mirū ni Aglaia Charopeq, prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnib. è Graiis Priameia ad Pergamam veni. **ME.** Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem osibus aliis appareas assimilis, porro caluaria hoc uno insigni à Ther site caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidē istuc habes effæminatū ac neutiquā viro decorum. **N.** Attamen Homerū percontare, qua specie tū fuerim, cū inter Græcorū copias militare. **ME.** Tu quidē somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæq, tibi adsunt in præsentia, ceterū ista norunt, qui id tēporis vinebāt. **N.** Quid igitur tandē? an nō ego formosior Menippe? **M.** Neq, neq,

ἰσοτιμία γὰρ ἐν αἰδέῃ, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοὶ ἔ-
μοι μὲν καὶ τὸ ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Ἦκιστα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὀπιθυμήσεις ἀπο-
θανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκιστος ὦ Μένιππε. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατον εἶναι διωκόμενον.
Μέν. τίς δὲ σε ἔρως τὸ θανάτου ἔχεν ἀνέρας
ποῖς πολλοῖς χρήμασι; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε ἐκ
ἀτιμώτερον ὄντα. ἐκ ἡμῶν ἐπὶ ἡσυχίᾳ ἀπολαύειν τῆς ἀ-
θανασίας. Μένιππ. ἐχ' ἡσυχίᾳ ἡμῶν, ζῶντα ὁρᾷς
Φῶς; Χείρ. ἐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡσυχίᾳ, ἐγὼ
ποικίλον τι καὶ ἐκ ἀπλοῦς ἡγέμεθα εἶναι. ἐγὼ δὲ
ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίκ, Φα-
τὸς, Τροφῆς, αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
γνώμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥστερ ἀκολουθοῦ-
ναι θάτερον θάτερον, ἐνεπαλήθευον γούμῳ αὐτῶν. ἐ-
γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχρῆ-
σθαι ὅλως, τὸ πρῶτον ἡμῶν. Μένιπ. τί λέγεις ὦ Χείρων.
τὰ ἐν αἰδέῃ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς παρελόμε-
νον αὐτὰ ἤκεις; Χείρ. ἐκ ἀησιῶς ὦ Μένιππε. ἡ
γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ἐ-
στὶν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκοτίᾳ
ἄλλως.

neque quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos equalitas est, paresq; sunt omnes. T. Mibi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

E Quidem inaudiui Chiron, te Deus cum esses tamē optasse mortē. C. Vera ista audisti o Menippe, planeq; mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalē esse. M. At quānā te mortis cupido tenebat, rei videlicet quā vulgus hominum horreat? C. Dicam apud te, virum neutiquam stultum atq; imperitū. Iam mihi desierat esse iucundū immortalitate frui. M. Quid? an iniucundū erat te vivere, lucemq; tueri? C. Erat inquā Menippe, nam quod iucū dum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū cū ego semper viverem, atq; iisdem perpetuò rebus uterer, sole, luce, cibo, tum hora eadem recurrerent, reliqua item omnia, quaecunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorū me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M. Probè loqueris Chiron. Caterū hac quæ apud inferos agitur vita, quinā tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? C. Hand suaviter Menippe, siquidem equalitas ipsa quiddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utram

ἄλλως τε, ἔσθ' ἐδὴ ψυῶ ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῶ
 δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδρεῖς τέτων ἀπάντων ἐσμέν. Μέν.
 ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ
 αὐτὸ σοι ὁ λόγος πείσῃ. Χείρ. πῶς τὸτο φήσῃ
 Μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὁμοιον αἰεὶ καὶ τῶν
 τὸν ἐγένετό σοι πεσοκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄν-
 τα, πεσοκορῇ ὁμοίως αὐτὸ γήσκειτο, καὶ δεήσει με-
 ταβολῆναι γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βί-
 ον, ὅπερ οἶμαι ἀδυνάατον. Χείρ. τί οὖν αὐτὸ πάθῃ
 τις ὦ Μένιππε; Μένιπ. ὅπερ, οἶμαι, καὶ Φασί-
 σκετὸν ὄντα, ἀρέσκεισθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶ-
 σι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφύρητον οἰεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕ-

ΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΑΝτίσθενης καὶ Κράτης, χολῶ ἀγομεν. ὥς
 τί ἐκ ἀπριεν εὐθὺ τῆς καθόδου πείπατήσοντες,
 εὐφόμενοι τὰς καπνόντας οἰοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκα-
 στε αὐτῶν ποιεῖ; Αντ. ἀπρίωμεν ὦ Διόγνηες. καὶ γὰρ
 αὐτὸ τὸ θέαμα ἡδὺ γήσκειτο, τὰς μὲν διακρύοντας αὐ-
 τῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ ἰκετεύοντας ἀφελῆναι. ἐνί-
 κες δὲ μόλις καπνόντας, καὶ ὅττι τράχηλον ὠθοῦ-
 ται τὸ Ερμῆ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπὸ τῆς
 ἀντιρείδοντας, ἔσθ' ἐν δέον. Κράτ. ἐγὼ γοῶ καὶ
 διηγῶ.

utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq;
 sciendum est nobis quemadmodum apud superos, neq;
 esuriendum. sed eiusmodi rerum omnium egentia ca-
 remus. ME. Vide Chiron ne temetipſe inuoluas, ne ne
 eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem iſtic ais?
 ME. Nēpe ſi illud tibi ſaſtidio fuit, quod in vita ſem-
 per iiſdem ſimilibuſq; rebus utendum erat, cū hic
 iidem ſimilia ſint omnia, eūdem ad modum parient
 ſaſtidium. At de integro tibi quærenda erit vita com-
 mutatio, atq; hinc quopiā aliam in vitam demigran-
 dum, id quod arbitror fieri nō poſſe. CH. Quid igitur
 faciendum Menippe? MEN. Illud nimirum, ut ſapi-
 ens cū ſis, quemadmodum opinor, & vulgò prædi-
 cant, præſentibus rebus ſis contentus; boniq; conſulas
 quod adeſt, neq; quicquam in hiſ ſeſſe putes, quod ferri
 non queat.

DIOGENIS, ANTISTHE- NIS, ET CRATETIS.

O Cū nunc agimus, Antisthenes & tu Crates:
 quare, cur non obſecro imus deambulatum, re-
 ctā ad ingreſſum & fauces orci, ut ibi ſpectemus eos,
 qui descendunt, quinam ſint, & quid quiſq; eorum a-
 gat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim ſpectaculum hoc
 iucū dum fuerit, videre alios quidem ipſorum lachry-
 mari: alios aut ut dimittantur, ſupplicare: quosdā aut
 agrè descendere, & quanquam cervicem urgente ac
 impellente Mercurio, reluētari tamē, et reſupinos ob-
 niti, nulla neceſſitate aut commodo ſuo. CHA. Ego ve-
 ro

δηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν κατὰ τὴν
 ὁδόν. Διογ. Δήγησόν μοι Κράτης. ἔοικας γάρ τινα
 παγγέλαια ἐρεῖν. Κράτ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγ-
 κατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ Ἰππῖσι μοι, Ἰσμιεύ-
 σωρός τε ὁ πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Αρσάκης ὁ
 Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Οροίτης, ὁ ἀρμένιος. ὁ μὲν
 οὖν Ἰσμιεύσωρος, ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
 παρὰ τὸν Κιθαῖρῶνα, ἐς Ελευσίνα οἶκον βαδίζων,
 ἔσενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ
 παιδία τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο,
 ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαῖρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ελευθερίας χωρία πανέρη-
 μα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διολεύων, διύομι-
 νος οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χα-
 σᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δὲ Αρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦσθι, καὶ νῆ Δι' ἔκαστον τῶν
 ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἠγωνάκτα περὶ
 βαδίζων, καὶ ἤξις τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι,
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πύλῃ
 ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ θρακὸς τινος πέλ-
 τας, ἐν τῇ ὁπὶ τῷ Αρσάξῃ πρὸς τὸν Καππαδοκί-
 κῳ συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Αρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
 δηγῆτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας. ὑπο-
 σὰς δὲ ὁ θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, δόποσεί-
 παρ τὸν Αρσάκην κοντόν. ἔτι δὲ ὑποθεῖς τὴν σά-

rò etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando
 huc descendebã. D1. Exponas licet, Grates, videris e-
 nim quadã omninò risu dignu dicturus esse. CR. Tum
 alij multi nobiscum descendebant, tum verò inter ip-
 sos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris,
 & Arsaces Medorũ præfectus, & Orates Armenius.
 Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus
 circa Citharonem, quando Eleusinẽ, ut arbitror, pro-
 ficiſcebat) & gemebat, & vulnus in manibus præse-
 ſerebat, liberos suos paruos, quos reliquerat itentidem
 vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo, qui cum
 Citharonẽ transisset, ac illa loca circa Eleutheras de-
 ſerta, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quàm
 duos seruos secum adduxisset, idq; etiam cum phialas
 quinque, aureas, et cymbia quatuor secum haberet. Ar-
 ſaces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro
 Barbarico illo ritu, facie non adeò inbonesta aut con-
 temnenda) grauitè ferebat atq; indignabatur, quod
 pedibus incederet, volebatq; sibi equum suum adduci.
 Nam & equus unũ cum eo mortuus fuerat, una plaga
 ambobus transfosis à Thracensi quodã ſentato, in eo
 prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem
 ſuuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem
 infesto cursu in hostem ferebatur, longè, et qui-
 dem ipse narrabat, ante alios enectus. Thrax au-
 tem expectato illo subsistens, ac scutum præ se re-
 nens, venientem Arsacis hastam excutiendo di-
 uertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua. &

ρισαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αὐτ. πῶς
 οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ ὧλῃ γῆ τῷτο γενέσθαι; Κράτ.
 ῥᾶστα ὦ Αντίθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυεν, εἰκοσάπη-
 χυῖ τινά κεντὸν προβεβλημένῳ. ὁ θράξ δέ, ἐ-
 πεισθὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρέσαστο τὴν προσβολὴν, καὶ
 παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵπ-
 πον ὑπὸ τῷ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι
 αὐτὸν διαπείραντα. διελάνεταί δέ καὶ ὁ Ἀρσάκης
 ἐς τὸν βυθῶνα διαμπαῖς, ἄχρῃς ὑπὸ τῇ πυγμῇ
 ὀρᾷς, οἷόν τι ἐγύρετο, καὶ τῷ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῷ ἵπ-
 μᾶλλον τὸ ἔργον, ἡγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότημῳ ὡς
 τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίει ἵππευός κατιέναι. ὁ δὲ γε Ορ-
 ρίτης οἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ ἐδ-
 σάναι χαμαὶ, ἐχ' ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. π-
 ρος δὲ αὐτὸ ἀτεχνῶς Μηδοὶ πάντες, ἐπὶ τῷ
 ποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὅππῃ τῶν ἀκανθῶν
 πιβαίνοντες ἀκροποδῆτι, μόλις βαδίζουσιν. ὥς
 πεί καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ἐδ' ἐμιᾷ μηχαν-
 ῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλεις ὁ Ερμῆς ἀράμεν
 αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρῃ πρὸς τὸ πορθημεῖον, ἐγὼ δὲ
 ἐγέλων. Αὐτ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, ἐδ' ἀνεμίσ-
 ῃμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐ-
 τὰς, προσδραμὼν ὅππῃ τὸ πορθημεῖον, προκατέλα-
 Βον χάραν, ὡς αὖ ὅππῃ τηδεῖως πλεύσασμι. παρὰ τῇ
 πολυῷ

equum & insidentem illum transfuerberat. *AN.* Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transfuerberaret? *C.* Facillimè *Antist.* Nam ille quidē cursu ferebatur, cōtum quendam viginti cubitalem praetentum habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, et iam cuspis ipsum prateruecta esset, ingenu procumbens excipit sarissa venientis impetū, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox praefurore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hastia etiam *Arsaces* per inguina utring, ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. *Orates* autem, priuatus quissimus erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum *Medis* omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque agrè incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi deiectus iaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille *Mercurius* sublatum in se hominem, ad cymbam usque portauit, ego verò sequens ridebam. *ANT.* Et ego porro quando huc descenderem, neque admiscui meipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, praecipui mihi locum, quo commodius nauigarem. Inter

πλουῶ δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων. ἐγὼ
 δὲ μάλα ἐτερπύμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κρά-
 τῆς καὶ Αντίοφενες, τοιῶτων ἐτύχετε ξυνοδοπέρων.
 ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ Δανεισῆς, ὁ ἐκ Πειραιῆς, καὶ
 Λάμπης ὁ ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν καὶ Δάμις ὁ πλε-
 σιῶν ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ
 τῷ ποιητῇ ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμ-
 πης ἀποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθ-
 λιῶν ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλα ὠχρὸς ἐς
 ὑπερβολὴν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινό-
 μενον. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδώς, ἀνέκρινον ὃν τρέ-
 πον ἀποθανόντα. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι ἀπλωμένῳ τὸν ὕ-
 ὄν, ἐκ ἁδίκῃ μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς τοι
 λανταῖ ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐν νε-
 κοντιότητι ὢν, ὅκτω καὶ δεκάετει νεανίσκῳ τέτταρα
 ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρνὰν, ἔσενε γὰρ καὶ
 κεῖν, τί αἰπῶ τῆς ἄλλης, σαυτὸν δὲ ἔ; ὅς τοι
 μὲν πολέμιος ἔσθ' ἐπώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλο-
 κινδυνύως ἠγωνίζεσθαι πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς
 αἰχρᾶς ἠδονῆς, ἐάλωσ ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλε-
 ψίας αὐτὸς, ἑαυτῷ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν
 τὴν αἰσῶν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν
 προσήκασιν κληρονόμοις εἰς αἰὲν βιώσεσθαι ὁ μάλιστα
 νομίζων. πολλὴν ἐμοί γε ἔτι τυχῆσαν περὶ πα-
 λῶν παρέχον τότε σενόντες. ἀλλ' ἡδὴ μὲν εἴη τὸ

nauigandum verò, alij quidem lachrymabantur, alij
 autem nausabant, ego verò inter ipsos sedens admo-
 dum oblectabar. *DIO.* Tu quidem Crates, & tu An-
 isthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Me-
 cum autem Blepsius ille funerator, ex *Piræo*, & *Lā-*
pīs Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat,
 & *Damis* diues ille *Corinthius*, simul descendebant.
 Quorum *Damis* quidem à puero veneno interemp-
 tus fuerat, *Lampis* autem seipsum ingularat. *Blepsi-*
as verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat
 sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime.
 Ego verò quāquam antea noram, interrogabam ta-
 men quo pacto quisque mortuus esset. Ac *Damidi*
 quidem accusanti filium, non iniusta verò, in-
 quam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coa-
 cernata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos 90.
 natus, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos
 suppeditabas. Tu verò *Acarnan*, (gemebat enim &
 ille) quid alios accusas, & non potius te ipsum? qui ho-
 stes quidē haud unquā perhorrueris, sed te vltro peri-
 culis offerēdo, ante alios in praliū descenderis; à turpi
 verò voluptate generosus ipse incaptus fueris. Nā *Ble-*
psius quidē ipse sese accusat, ob nimiam stultitiā, quod
 pecuniā videlicet custodierit heredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum
 esse vanus ipse se putat. Verūm mihi quidem non
 vulgarem voluptatem prabuerunt tunc lamentan-
 tes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos

σομίο' ἐσμέν. ἀποβλέπων γῆν, καὶ ἀποσκοπεῖν
 πόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένους. βαβαὶ πολλοὶ γε καὶ
 ποικίλοι, καὶ πάντες διακρύοντες, πάλιν τῶν νε-
 ογῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγηρα-
 κότες ἐσθλύνονται. τί τῶτο; ἄρα τὸ φίλτερον αὐτὰς
 ἔχει τὸ βίον; τῶτον οὖν τὸν ὑπέρβλητον ἔρεσθαι βέ-
 λομα. τί διακρύεις τηλικῶτ' ἀποθανόντων; τί ἀγα-
 νακτεῖς ὡς θέλπεις, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφικνυμένῳ;
 ἤπερ βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. ὁδολαμῶς. Διογ. ἀλλὰ
 σαυτράπης; Πτω. ὁδὸν ἐτῶτο. Διογ. ἄρα οὖν ἐπὶ λῆ-
 ταις, εἴτα ἀνιᾶ σε τὸ πολλὸν τευφλῶ ἀπολιπέντα
 τεθνήσκει; Πτω. ὁδὸν τοιῶτον. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγγόνει
 ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλὰ
 μα καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν,
 ἀτεκνὸς τε, καὶ περσέτι χολὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. Διογ. εἴτα τοιῶτ' ὢν, ζῆν ἤθελες; Πτω.
 ναί. Ἡδὺ γὰρ ἔστι τὸ Φῶς, καὶ τὸ τεθνήσκειν σκῆν
 καὶ Φευκτεῖον. Διογ. παραπαίεις ὡς γέρον, καὶ με-
 ρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιωτὴς ὢν
 τῶ προθμείως. τί οὖν αὖτις λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅ-
 ποτε οἱ τηλικῶτοι φιλόζωοι εἰσιν; ὅς ἐχρεῶν διώκων
 τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν φάρμα-
 κον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὸ δόλῃ,
 ὡς ἀπόδρασιν βαλεύοντας, ὁρῶν πρὸς τὸ
 σόμιον εἰλκυσμένους.

ΑΙΑΝ.

illuc oportet, atque à longè contemplari aduenientes.
 'Папа, multi certè, & varij, omnesque lachrymantes,
 præter recens natos istos et infantes. Quin et ætate ni-
 mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro a-
 liquo vita tenentur? Istum igitur decrepitum inter-
 rogare lubet, Quid ploras heus tu, tam præcæta ætate
 moriturus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum
 senex huc adueneris? Ecce bires fuisti? MENDICVS.
 Нандquaquam. DIO. Корнм саппа. M. Neque
 hoc. DI. Num igitur diues fuisti, ideoq, malè te habet,
 quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori co-
 actus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidè circi-
 ter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi,
 arundine et linea victum queritans, ultra modum e-
 genes ac pauper, liberis carens, & præterea claudus
 quoque, & parum oculis videns. DIO. Et viuere cu-
 picbas cum talis esses? MEND. Certè quidem, dulcis
 enim erat lux, mori autem graue & horrendum. DI.
 Deliras, ô senex, & iuueniliter te geris erga necessi-
 tatem, & hoc, cum sis æqualis portitoris huius. Pro-
 inde quid iam de adolescentibus dicamus, quando e-
 tiam decrepiti isti tantoperè viuere cupiunt? quos de-
 cebat ipsam mortem etiam consecrari, tãquam reme-
 dium quoddam eorum malorum, quæ secum fert se-
 nectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur
 tales esse, qui hinc auferere cupiamus, quando
 circa fauces hic nos oberra-
 te viderit.

ΛΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑ-

ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλι-
 σας δὲ καὶ ἡμῶς ἅπαντας, τί αἰτιά τὸν Οδυσσεά;
 καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἤκεμαν-
 τυσόμεν, ἔτε προσειπεῖν ἡξίωσας ἀνδρα συ-
 στρατώτῳ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑπεροπικῶς μεγάλα
 θαίνων, παρῆλθες. Αἴα. εἰκότως ὦ Αγάμεμνον. αὐ-
 τὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιον κατέστη, μόνον αὐτὸς
 ξεταθείς ὅππῃ τοῖς ὄπλοις. Αγαμ. ἡξίως δὲ ἀνα-
 ταγώνιος εἶναι, καὶ ἀκονιτὴ κρατεῖν ἁπάντων;
 Αἴα. ναί, τὰ γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανο-
 πλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολλοὶ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπαίπαδες τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχα-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ
 τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως εἶναι, καὶ ὅππῃ τηδεόπ-
 ρον ἔχειν τὰ ὄπλα. Αγαμ. αἰτιῶ τοι χαροῦν ὦ γυν-
 ναῖε τὴν θέτιν, ἢ δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὀ-
 πλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι. Φέρουσα, ἐς τὴν
 κοινὴν κατέθετο αὐτά. Αἴα. ἔκ. ἀλλὰ τὸν Οδυσσεά,
 ὃς αὐτεποίηθ' ἑμὸν. Αγαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ
 ἀνθρώπων ὢν, ὠρέχθῃ δόξης ἡδίστης πρᾶγμα-
 τος, ὑπὲρ δ' καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπο-

μένα

AIACIS ET AGA- MEMNONIS.

S I tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quaeso, Ulysses accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque aliqui dignatus es virum com militem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu, prateriisti. *AI.* Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris huius auctor exiit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. *AI.* An verò dignum censebas te, qui absq, adversario, & absq, pulvere, ut dicitur, superare arces omnes? *A.* Quid ni? in tali utiq, causa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectatis certamen, & cōcessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laërta filius, quem ego non semel in summo periculo servavi, cum iam à Troianis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. *AI.* Accusa igitur ô generose Thetim, quæ cum tibi debuisset, armorum successionem ac hereditatem, utpotè cognato, tradere, in medium allata posuit ea. *A.* Haudquaquam, sed Ulysses, ut qui solus sese mihi opposuerit. *A.* Ignoscendum ô Ajax est: si homo cum esset, appetiuit gloriā, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostrū quilibet obire pericula sustinet,

μένει, ἐπεὶ καὶ ἰσχύησέ σε, καὶ ταῦτα παρὰ Τρω-
σὶ δικασαῖς. Αἶα. οἶδ' ἐγὼ, ἥ τις με κατεδίκησεν,
ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι πρὸ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσ-
σεα μὴ ἔχει μισεῖν ἔκ αὖ διωαίμεν, ὧς Ἀγάμεμνον,
ἔσθ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθλῶα τὸτο ὀπιπάτῃσι.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Ὅ μὲν ληστὴς ἔστω Σώστρατος, ἐς τὸν Πυρριφλε-
γέγοντα ἐμβεβλήστω. ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπαθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὧς Ἑρμῆς,
παρὰ τὸν Τιτυὸν δαποῖσθαι, ὑπὸ τῶν γυναικῶν κει-
ρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ
κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
τὸν βίον. Σω. ἀκχοῦν ὧς Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω
λέγειν. Μιν. νυῦ ἀκέσω αὐτοῖς. ἔγὰρ ἐξελήλεγξαι
ὧς Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκλονῶς.
Σω. ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὄρα, εἰ δικάως κολαθή-
σομαι. Μιν. καὶ πάνυ, εἴ γε δαποτίνειν πλὴν ἀξίαν δίκαι-
ον. Σω. ὅμως δαποκρίναί μοι ὧς Μίνως. βραχὺ γάρ τι
ἐρήσομαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη. Σω. ὅποσα ἔπραττον ἐν
τῷ βίῳ, πότερά ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκίκλωσό μοι
ὑπὸ

stinet præcipue quando & vicis te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudiciis. *Al.* Noui ego quæ me damnavit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. *Ulysses* igitur aliud quàm odisse non possum, *Agamemnon*, non si ipsa mihi *Minerva* hoc imperet.

MINOIS ET SO- STRATI.

PRÆdo hic quidem *Sostratus*, in *Pyrphlegethontem* precipitetur, sacrilegius autem ille à *Chimæra* discerpatur, *Tyrannus* verò iste, *Mercuri*, iuxta *Tityum* in longum extensus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in campum *Elysium*, in sulisque beatorum habitate, pro iis, quæ rectè ac iustè in vita fecistis. *So.* Audi ô *Minos*, num tibi iusta dicere videar. *Mi.* An ego denud nunc audiam? an non convictus es *Sostrate*, quod ex malis fueris, & tam multos occideris? *So.* Convictus quidem fui, sed vide, num iustè ob id supplicio afficiar. *Min.* Atque admodum, si modò id iustum est, pro merito quæque suo poenam dependere. *So.* Attamen responde mihi ô *Minos*. Breve enim quiddam interrogabo te. *Mi.* Dic, modò non prolixè, quo deinceps & ceteros diiudicare possimus. *SOTRA.* Quæcunque in vita egi, utrum volens ea feci, an ita à *Parcis* destinatum mihi fuit?

ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. Σω.
 ἔκοιῷ καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκουῦντες
 ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπεηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. Μιν.
 ναὶ, τῇ Κλωθῇ, ἣ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ
 πρᾶκτα. Σω. οὐκ ἀναγκαῖοις ὑπὸ ἄλλ᾽ Φο-
 νεύσειέν τινα, ἐδιδυμάμεν ὅτι ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βι-
 αζόμεν ὅτι, οἷον δήμι ὅτι ἢ διορυφόρ ὅτι, ὁ μὲν δι-
 καστὴν πειθεῖς, ὁ δὲ τυραννῶ, τίνα αἰτιάσῃ τῆς Φό-
 νης; Μιν. διήλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυραννόν, εἴπερ
 ἐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπεηρετεῖ γὰρ τὸ ὄργανον ἐν
 πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παραχόντι τὴν αἰτί-
 αν. Σω. εἴ γε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὀπίδαψιλεύῃ τὰ
 παραδείγματα. ἢ δὲ τις ἀποστείλῃ τὸν τῆς δι-
 κασίας, ἢ κῆ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τὴν
 τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναχρατῆρα;
 Μιν. τὸν πέμψαντα ὦ Σώκρατε. διάκον ὅτι γὰρ ὁ κα-
 μίσας ἔω. Σω. ἔκοιῷ ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κα-
 λάζων ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ
 προσέταττε, καὶ τὰς τιμῶν τῆς διακονησαμένων
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἐ γὰρ δὴ ἐκείνο εἶπε εἶν ἔχοι τις
 αὐτὸν, ὡς ἀντιλέγειν διδυμάτῳ ἔω, τοῖς μετὰ πάσης ἀ-
 νάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὦ Σώκρατε πολλὰ
 ἰδοῖς αὐτὸ καὶ ἄλλα ἐκ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκρι-
 βῶς ἐξετάζῃς. πᾶν ἄλλα σὺ τὸ ἀπολαύσεις τῆς
 ἐπερω-

fuit? *M*1. *A* Parca scilicet. *S*. Proinde & boni pariter omnes, et nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obsecundamus. *M*1. Ita profecto, *C*lotho videlicet illi parentes, quæ unicuique iniungit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt. *S*. Si quis igitur vi cõpulsus ab alio, occiderit aliquem, cū non possit illi cõtradice-
re, à quo compescitur, ut, verbi gratia, si carnifex, aut scutelles quisspiã, alter iudici parendo, aliter tyrãno, quẽnam cadis istius rei ages? *M*1. Quem aliũ, nisi iudicẽ aut tyrannũ? Quoniam neq, ipsum gladium accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo caussam hanc præbuit. *S*. Recte sanẽ ò *A*ti-
nos, laudo quod hac etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis aut, mittente vero, veniat ipse aurum vel argentũ afferens, utri nam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptũ referẽdum est? *M*1. Ei qui misit, *S*ostr. nam ille qui attulit, minister tantũ fuit. *S*o. Vides ne igitur, quàm iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantũ fuimus corũ, quæ *C*lotho nobis imperavit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdã sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquã poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. *M*1. Multa, ò *S*ostrate, & alia videas licet, minimẽ secundũ rationẽ fieri, si diligenter expendas. Veruntamẽ tu ex
bas

ἐπερωτήσεως. δίοτε δ' ἡγήσῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ σεφιστής
 τις εἶναι δοκῶς. δατόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέ-
 τι πικραζέσθω. ἔρα δ' ἐ, μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐ-
 ρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕ- ΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πρὸς πυλάθ' ἐσίας ἐμῆς. ὡς
 ἄσμενός σ' ἐσείδον, ἐς Φάθ' μολών. φιλω. δ' Μέν-
 νιπποθ' ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμενου ἄλλοθ', εἰ μὴ ἐ-
 γὼ παραβλέπω Μενίππου ὅλως. τί δ' αὐτῷ βέ-
 λεται τὸ ἀλλόκοτον τῷ σχήματι, πῖλ. καὶ λῆ-
 ρα καὶ λεοντῇ; περσιτέον δ' ἐ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε δ'
 Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
 δ' πέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ἡκω νεκρῶν κευθμῶ-
 να, καὶ σκότ' εὐρύας λιπῶν, ἐν' αἰδῆς χωρὶς ὄκα-
 σει θεῶν. φιλω. ἡρώκλης. ἐλελήθει Μένιπποθ' ἡ-
 μάς δαποθανόν, καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;
 Μέν. ἔκ. ἀλλ' ἔτ' ἐμπνοῦ αἰδῆς μ' ἐδέξατο. φιλ.
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καμνῆς καὶ παρεδόξ' εὐταύτης
 δαποδλημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπαῖρε, καὶ θράσος
 τῷ νῦν πλέον. φιλ. πῶσαι μακάρε τραγωδίῳν,
 καὶ λέγε ἔτωσί πως ἀπλῶς, καταβὰς ἀπὸ τῶν
 ἱαμβείων.

hac quaestione hoc boni consequeris, quandoquidem non prae do solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solue ipsum Mercuri, ne deinceps amplius puniatur. Ceterum illud vide, ne & ceteros manes similia interrogare doceas.

MENIPPVS SEV NECYOMANTIA.

MENIPPVS, PHI-
LONIDES.

Salve atrium, domusque vestibulum mea, ut te lubens aspicio luci redditus. PHILO. Num hic Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego forse ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitus huius insolentia, clava, & lyra, et leonis exuviae? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde nobis aduenisti? diu est quod te in urbe non vidimus. MENIP. Adsum reuersus mortuorum e latibulis Foribusque tristium tenebrarum nigris, Manes ubi inferni manent superis procul. PHILO. O Hercules clam nobis Menippus vita functus est, renixitque de nouo MENIP. Non, sed me adhuc viuum recepit Tartarus. PHILO. Quanam caussa tibi fuit noxae huius atque incredibilis via? MENIP. Inuenta me incitauit, atque audacia, quam pro inuenta, haud paululum impotentior. PHILO. Siste o beate, Tragica & ab Iambis

ἱαμβείων. τίς ἡ εὐλή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδεί-
 ησεν; ἄλλως γὰρ ἔχῃ δειλά τις, ἔδῃ ἀπαάσι. Θ. ἡ δὲ
 δός. Μέν. ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἶδα,
 ψυχῇ χρησόμενον θηβαίῃς Τειρεσίῃ. Φι. ἔτ. Θ., ἀλλ'
 ἢ παραπαίεις. ἔ γὰρ αὖ ἔτως ἐμμέτρως ἐρράψωδός
 πρὸς ἀνδρας φίλος. Μέν. μὴ θαυμάσης ὡς ἐταῖρε. νε-
 ωτὶ γάρ Εὐελπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγυόμεν. Θ., ἐκ οἷο
 ὅπως ἀνεπλήστω τῶν ἐσῶν, καὶ αὐτόματί μοι πᾶ-
 μέτρα ὅππῃ τὸ σῶμα ἔρχεται. ἀπὲρ εἶπέ μοι, πῶς πᾶ-
 ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποῖσιν ἐν τῇ πόλει; Φι. καὶ ἐν ἔ-
 δῃ, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάξεσιν, ὅπορκεσσι, ποκά-
 γλυφῆσιν, ὁδολοστῆσιν. Μέν. ἀθλιοὶ καὶ κακοδαί-
 μονες. ἔ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχ. Θ. κεκρύωται παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα καὶ
 τὰ τῶν πλεσίων, ἀμὰ τὸν κέρδερον, ἔδῃ μία μηχανή
 νῇ τῆς διαφυγεῖν αὐτῆς. Φι. τί φῆς; δεδλοκλαί τι κέρ-
 τερον τοῖς κάτω πρὸς τῶν ἐνθάδε; Μέν. νῇ Δία καὶ πολ-
 λά, ἀλλ' ἔθελμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπαντας, καὶ
 δεῖ τὰ δ' ὁρρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γρά-
 ψεται γράφω ἀσεβείας ὅππῃ τῆς ῥαδιανάνθου. Φι.
 μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τῆς Διός, μὴ φθονήσῃς
 τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότες ὅτι πάν-
 ρεῖς τὰτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμυημένον. Μέν. χαλεπὴ
 μὲν ὅππῃ τῆς τῆς πίτταγμα, καὶ ἔπᾳντῃ ἀσφαλές.
 πλὴν ἀλλὰ σὺ γε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὲ ἡτῆς
 πλεσίους

his descendens, sic potius simpliciter eloquere, qua-
 nam hac vestis, qua causa tibi itineris inferni fu-
 it, cum alioqui neque incunda, neque delectabi-
 lis sit via? *MENIP.* Res, dilecte gravis me in-
 fernas egit ad umbras, Consularem manes ut vatis
 Tiresiai. *PHILON.* Ille, atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versi-
 bus. *MENIP.* Ne mireris, amice, nuper enim
 cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo
 facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in
 os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto
 res humana hic se habent in terris? & quid nam in
 urbe agitur? *PHILON.* Nihil novi. Sed quemad-
 modum prius aestabant, rapiunt, peierant, sene-
 rantur, usuras colligunt. *MENIP.* O miseri at-
 que infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus
 nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte ia-
 sti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum
 nullo pacto poterunt effugere. *PHILON.* Quid ais?
 Novi ne aliquid apud inferos nostris de rebus decre-
 tum est? *MENIP.* Per Iovem, & quidem mul-
 ta, verum prodere non licet, neque arcana quae sunt,
 revelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum im-
 pietatis accuset. *PHILON.* Nequaquam o Menip-
 pe, per Iovem, ne inuideas sermones amico. Nam a-
 pud hominem tacendi ignarum, & initiatum prae-
 tera sacris edisseres. *MENIP.* Dura profecto iubes.
 & ne utique tua, verum tua gratia tamen audien-

πλεισίς τις καὶ πολυζημάτης, καὶ τὸ χρυσίον
 κατὰ κλῆσιν, ὥσπερ τῷ Δανάῳ φυλάττοντας. φι-
 μὴ πρότερον εἴπης ὧ' ἔσθ' ἰὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεί-
 να διελθεῖν, ἀ μάλισ' αὖ ἡδέως ἀκχοιμί σ' , ἥ τις
 αἰτία σοι τὸ καθόδ' ἐγέρῃ, τίς δὲ ὁ τὸ πορείας ἡγεμών.
 εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκυσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γάρ
 δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θεῶν ἢ ἀχ-
 ῆς παραλιπεῖν. Μέν. ὑποχρητέον καὶ ταῦτά σοι. τί
 γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλ' ἀνὴρ βιάζοιτο;
 δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τῷ γνώμῃ τῷ ἐμῷ, καὶ ὅθεν
 ὁρμήθῃ πρὸς τῷ κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲν
 ἐν πασι νῦν, ἀκχῶν Ομήρου καὶ Ησίοδου πολέμας καὶ
 σάσεις διηγμένων, ἔμνονον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ
 βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελά-
 σεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμευον
 καὶ καλά, καὶ ἔπαρέργως ἐκινέμευον πρὸς αὐτά. ἔ-
 πει δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμευ, πάλιν αὖ ἐν ταῖς
 θεῶν ἡκχον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιηταῖς κελευάν-
 των, μήτε μοιχεύειν, μήτε στυγάζειν, μήτε ἀρπάζειν.
 ἐν μεγάλῃ οὖν καθεστήκειν ἀμφιβολία, ἔκ εἰδώς
 ὅτι χρυσάμευ ἐμαυτῷ. ἔτε γὰρ τὰς θεὰς αὖ ποτε ἡ-
 γέμευ μοιχεῦσαι, καὶ στυγάζουσι πρὸς ἀλλήλας, εἰ
 μὴ ὡς περὶ καλῶν ἔργων ἐγίνωσκον, ἔτ' αὖ τὰς νομο-
 θέτας τάναντία τέτοις παραγνέειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν.
 ὥστε.

dum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaen seruantes abstrusum. PHILON. Ne prius, o beate, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MENIP. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum, adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsioniones, & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulchraque putabam, & studiosè erga ea assiciebar. Postquam verò in virilem iam ætatem peruenirem, hic leges rursus iubentes audio Poëtis adprimè contrarias, neq, videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neque rapinas exercere. Hic igitur hesitabundus constiti, incertus omninò quo me paulo gererem. Neq, enim Deos unquam putavi machaturos, aut seditiones iniicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis indicassent. Neq, rursus legumlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere

ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δὲ διηπόρου, ἔδοξέ μοι ἐλθόν-
 τας παρὰ τὰς καλεσμένους τέτας φιλοσόφους, ἐγχαίρει-
 σαι τε ἑμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι, ὅτι βέλ-
 λονται, ἢ τινὰ ὁδὸν ἀπολεῖν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τῷ
 βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήψην αὐτοῖς. ἐλελήθην
 δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῶ κατωνῶ δια-
 ζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστ' εὐρισκόν τι-
 σκοπῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε
 μοι τάχιστα χρυσοῦ ἀπέδιδξαν ἔτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλαι, ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἠδεσθαι, καὶ
 μόνον τῷτο ἐκ παντὸς μελίεναι. τῷτο γὰρ εἶναι τὸ
 δαίμον. ὁ δὲ τις ἑμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν,
 καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα καὶ αὐχμῶντα
 καὶ πᾶσι δυσμερεσοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, σιωπῶν
 ἐπιρροαφιδῶν τὰ πάνδημα ἐκείνα τῶ Ἡσιόδῳ
 τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀ-
 νάβασιν. ἀλλ' οὐ κατὰ φρονεῖν χρημάτων παρεκα-
 λεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κλήσιν αὐτῶν. ὁ δὲ πρὸς
 αὐτὸν πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαί-
 νει. πρὸς μὲν γάρ τῶ κόσμῳ τί χρῆ καὶ λέγεις; ὅς γε ἰδέ-
 ας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιούτον τινα ὄχ-
 λον ὀνομάτων ὅσι μέραι παρ' αὐτῶν ἀκέρων ἐνανθίσαν,
 καὶ τὰ πάντων δένων ἀποπῶσται, ὅτι πρὸς τῶν ἐνανθι-
 σμάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ
 πηθανεὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμῶν
 αὐτῶν

existimarent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi Philosophos istos adire, atque his me in manus dedere, rogareque uti me, utcunque liberet, uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quod me ex fumo (ut aiunt) in flammam coniicerem. Apud hos enim maxime diligenter observans summam reperi ignorantiam, omniaque magis incerta, adeo ut præ his ilico mihi vel idiotarum vitam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigiliis, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumeliisque obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam divitias esse pronunciat. De mundo verò quod dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominunt turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum,

αὐτὸ πρῶτον λέγοντι, μήτε ὦ ψυχρὸν, ἀντιλέγων
 χεῖρ, καὶ ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ἔκ αὖ ποτε θερμὸν π
 εῖη καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἐπαίχον
 τοῖς νυκτέζουσι τέττις ὁμοιον, ἄρτι μὲν, ὅστιν ἐύων, ἄρτι
 δέ, ἀνανεύων ἐμπαλιν. εἰς δὲ πολλῷ τῷτο ἐκείνων ἀπα
 πώτερον, τὰς γὰρ αὐτὰς τέττις ὄρεσκον ὅστις τῶν
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὅστις τῶνδεύοντας. τὰς
 γυνὴ καὶ φρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων
 ἀπείξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ πρὸ τοῦτων διαφερομέ
 νους, καὶ ὅτι μιᾷ τῇ παιδεύοντας, καὶ πάντας ἐνεκα τῶν
 ὑπομένων. τὰς τε τῶν δόξαν ἀποβαλλομένων
 αὐτῆς ἐνεκα πάντας ἐπιτηδεύοντας. ἡδονῆς τε αὖ χεδόν
 ἅπαντες κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ τῇ αὐτῇ πε
 σνητημένους. σφαλεῖς οὖν καὶ τῆς τῆς ἐλπίδος
 εἰς μάλλον ἐδυοχέραινον, ἥρεμα παραμυθόμενος
 μαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅτι
 σωέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ τὰ ληρῆς
 εἰς ἀγνοῶν πείερχομαι. καὶ μοί ποτε διαγρυπνοῦν
 τῶν ἐνεκα, ἐδοξεν ἐς βαθυλῶνα ἐλθόντα, διη
 θλώα ἰν' αὐτῶν μάγων, τῶν ζωοάσπερ μαθητῶν καὶ
 διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτὰς ἐπαυδαῖς τε καὶ τελεταῖς
 πρὸς ἀνοίγειν τε τὰ ἄδ' αὖ τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὅν
 αὖ βέλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμ
 πειν. ἄριστον οὖν ἡ γέμειν εἶναι, παρὰ τιν' αὖ τῶν
 διαπραζάμενον πρὸς κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ τῆ
 ρεσίᾳ

dum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contendere, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nūquam posse, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis absurdius, vitam eorum diligenter observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summopere pugnare. Eos enim qui spernendā censebant pecuniam, avidissimè cōspexi colligendis diuitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratia tolerātes. Si verò qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes ferme palam incessebant, clanculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc agrè molestèque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod unā cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque verè adhuc ignarus aberrare. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorū aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidē eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturū putavi, si cum horum quopiā de descensu

ρεσίαν τὸν βιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτῶν, ὅ τε μάντιός
 καὶ σοφῶν, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίῃ, καὶ ὃν αὐτίς ἔλοιτο
 εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχως, ἔπει-
 νον εὖ τὸ βαβυλῶν. ἐλθὼν δὲ, συγγινομένη Ἰου-
 λῶν χαλδαίων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεασασίῳ τῷ τέχνῳ,
 πολὺ μὲν τῷ κόμῳ, γῆραιον δὲ μάλα σεμνὸν καθε-
 μένῳ, τέχνομα δὲ λεῖ αὐτῷ μεθροβαρζάνης. δεηθεὶς
 δὲ καὶ καθεκετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτῶν ἐφ' ὃ
 τῷ βέλοιστο μισθῷ καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδῆς. πα-
 ραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
 εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλθε, καὶ ἄγων
 ὅτι τὸν εὐφράτην, ἔωθεν περσανατέλλοντα τὸν ἡ-
 λιον, ῥῆσιν ἵνα μακρὰν ἐπιλέγων, ἥς ἔσφόδρα κα-
 τήκετον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι Ἰῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύ-
 κων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο, πολὺ αὖ
 ἔωκει γέ τινας ὅτι καλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γού-
 τῳ ἐπαδὺ τρεῖς ἄνθρωποι πρὸς τὸ πρὸς ὥπον ἀποπλή-
 σας, ἐπανήει πάλιν, ἔδενά τῶν ἀπάντων περσέβλε-
 πων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα,
 καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τέχνομα ὕδωρ. ὕνῃ δὲ ὑπαί-
 θετος ὅτι τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς περσέβλε-
 πῆσεως πρὸς μέσας νύκτας ὅτι τὸν τίχνητα ποταμὸν
 ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ πρὸς ἡγήνο-
 δαδὶ καὶ σκύλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τῷ ἐπα-
 δῳ ἐκείνῳ ὑποτονθούσας. εἶτα ὅλον με καὶ αἰμα-
 γεύσας,

paciscens, Tiresiam Bœotiam consulerem, ab eo-
 que perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens)
 qua vita sit optima, quamque sapientissimus quis-
 que potissimum elegerit. Ac statim quidem exili-
 ens quam poteram celerrimè Babylonem recta
 contendi. Quo cùm venio, diuersor apud Chaldeo-
 rum quendam hominem certè sapientem, atque ar-
 te mirabilem, coma quidem canum, admodum-
 que promissa barba venerabilem, nomen autem illi
 fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecrans-
 que vix exorant, ut quauis mercede vellet, in illam
 me viam deduceret. Suscipiens verò me vir pri-
 mum quidem dies novem ac viginti cum luna simul
 incipiens abluat ad Euphratem, manè solem Orien-
 tem versus perducens, ac sermonem quempiam
 longum mussitans, quem non admodum exaudie-
 bam. Nam (quod in certamine pracones inepti so-
 lent) volubile quiddam atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam visus est invocare demo-
 nes. Post illam igitur incantationem ter mihi in-
 vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in
 obuium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis
 glandes erant, potus autem lac atque mulsus, &
 Choaspi lymphæ, lectus verò in herba sub dio fuit. Ac
 postquam iam preparati satis hac diæa sumus, medio
 noctis silentio ad Tigretem me fluvium ducens, purgā-
 vit simul atque absterfit, facieque lustravit ac squilla-
 tum pluribus itidem aliis, & magicū simul illud car-
 men

γούτας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν
 Φαντασμάτων, ἐπανάγξας πρὸ οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀ-
 ναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. αὐ-
 τὸς μὲν οὐὲ μαζικῶς πρὸ ἑδυσολίῳ, τὰ πολλὰ ἐοι-
 κῆσαν τῇ μηδικῇ. ἐμὲ δὲ τρυφῇ φέρων ἐνεσκεύασε
 τῷ πύλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρῃ, καὶ παρεκε-
 λεύετο, ἵνα τις ἔρηται μετένομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ηρακλέα δὲ ἢ Οδυσσεά ἢ Ορφέα. φι. ὡς δὲ
 τί τῆτο ὦ Μένιππε; εἰ γὰρ σιωπῇμι τὴν αἰτίαν ἔτετα-
 ρήμετος, ἔτε τῶν ὀνομάτων. Μέ. καὶ μὴν προδήλον
 γε τῆτο, καὶ εἰ παντελῶς ἀπορρήτον. ἐπεὶ γὰρ ἔτοι-
 πον ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄσπερ κατεληλύθεσαν, ἡγήετο, ἔ-
 με ἀπὸ κἀπὲν αὐτοῖς, βαδίζων αὐτὴν τῇ Αἰακῇ φρε-
 ραὶν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σιωπῇ-
 σερων τραγικῶς μάλα παρεμπόμενον ὑπὸ τῇ
 ἀρχήματι. ἤδη δ' οὐὲ ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κα-
 τελθόντες ὅππῃ τὸν ποταμὸν, πρὸ ἀναγωγῆς ἐγγί-
 μεται. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ
 μελίστρα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρῆσιμα
 ἐμβαλλόμενοι οὐὲ ἀπῆλθα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω
 δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνοντες ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δῖον
 κρυχέοντες. καὶ μέγχι μὲν πινος ὑπέφερόμεθα ἐν τῷ
 ποταμῷ. εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἐλθόν καὶ τὴν
 λίμνην, ἐς ἣν ὁ δὲ Φράτης ἀφανίζεται. περαιοθέντες
 δὲ καὶ πᾶσι, ἀφικνέμεθα ἐς τὴν χωρίον ἔρημον καὶ ὠ-
 λῶδες, καὶ ἀνῆλιον. ἐς ὃ ἀποβάντες, ἡγήετο δὲ ὁ μῦθος
 βαρζάνης

men submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris laderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem. ac reliqua notis parte navigationi nos preparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his qua vides, ornavit, clava videlicet, leonis exuvias, atque insuper lyra. Iussit praterca ut nomen si quis meroget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyssen, aut Orpheum. PHILON. Quid ita ô Menippe? neque enim causam aut habitus, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad infros olim vini descenderunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius Eaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, cum nos ad flumen ingressi in recessum incumbimus. parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscumq; opus erat. Imponentes ergo omnia preparata, ita iam & ipsi ingredimur tristes, lachrymisq; implemur obortis. Atque aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in syluam delati sumus, ac lacû quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoq; transmissio; in regionem quandam pervenimus solam, syluosam atq; opacam, in quam descendentes (praibat verò Mithro-

barza-

βαρζάνης βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά-
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσομεν. ὁ δὲ
 μάγῳ ἐν τούτῳ δαδα καιομένῳ ἔχων, ἔκ' ἐτ' ἡ-
 ρεμία τῇ φωνῇ, παρμέγεθες δὲ ὡς οἷός τε ἰὼ ἀνα-
 κραγῶν, δαίμονάς τε ὁμῶς πάντας ὀπιβοᾷτο, καὶ ποι-
 νὰς καὶ ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπὴν Περσε-
 φόνειαν, παρμιγνύς ἅμα βαρβαρικὰ ἵνα καὶ ἄση-
 μα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντας ἐκεί-
 να ἐσαλεύει, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τῷ δαφῳ ἀνερρή-
 γνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῷ κέρβερος πῶρ' ὤρῳθεν ἠκέετο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἰὼ καὶ σκυθρωπὸν. ἔδδ' ὅσ' ὁ
 ὑπ' ἐνέρθεν ἀναξ' ὀνέρων αἰδωνεύς. καὶ φαίνεται γὰρ
 ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ περιφλεγέθων, καὶ τὸ
 Πλάτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τὰ
 χάσματα, τὸν μὲν Ραδάμανθυ εὐρομεν τεθνεῶτα
 μικρῷ δεῖν ὑπὸ τῷ δέξῃ. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκτισε μά-
 τοι, καὶ παρεκίνησε. τεχὺ δὲ με κρέσσαντος τὴν λύραν,
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ. ἐπεὶ ὅμως
 λίμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν. ἰὼ γὰρ
 ἤδη πλεῖστες τὸ προθμῆιον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων.
 τραυματῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλ' ὁ
 δὲ τὸ καφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλοι σωτετριμμένος. ἐμεῖ δὲ
 κεῖν ἐκ ἱεροῦ πόλεμος παρόντες. ὁμῶς δ' οὖν ὁ βέλ-
 ῃος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς με τὸν ἡρα-
 κλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ διεπρόθμευσέ τε ἄσμενος.

barzanes) & puteum effodimus, & oves iugulamus,
 & foveam sanguine conspergimus. At magus in-
 terim accensam facem tenens, haud amplius iam
 summisso murmure, sed voce quam poterat ma-
 xima clamitans, demones simul omnes conuo-
 cat, *Pœnas*, *Erinnyes*, *Hecaten nocturnam*, ex-
 celsamque *Proserpinam*, simulque polysyllaba que-
 dam nomina barbara atque ignota commisceat. Sta-
 tim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine so-
 lum ducere, ac procul *Cerberi* latratus audiri,
 & iam res planè tristis fuit ac mœsta. *Umbrarum*
 at timuit rex imis sedibus *Orcus*. Ac protinus
 quidem inferorum patebant pleraque, lacus, *Py-
 riphlegethon*, ac *Plutonis* regia. Tum per illum
 descendentes hiatus, *Rhadamanthum* propemo-
 dum metu reperimus extinctum. At *Cerberus*
 primum quidem latrabat, commouitque sese. At
 cum ego lyram celerrimè correptam pulsassem, can-
 tu statim sopitus, obdormiuit: deinde posteaquam
 ad lacum venimus, transire ferè non licuit. Iam
 enim onustum erat nàvigium, & eiulatu certè
 plenum. Vulnerati quippe in eo nàvigabant om-
 nes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam mem-
 bro luxatus, usque adeò, ut multi certè ex bello
 quopiam adesse viderentur. At optimus *Charon*,
 cum leonis videret exuias, esse me ratus *Her-
 culem*, recepit, transque vexit libens, tum exe-
 untibus

ἢ ἀποβᾶσι δεσήμεναι ἢ ἀτραπὸν. ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ
 σκοτῷ περὶ μὲν ὁ μιθροβαρζάνης, εἰπέμεν δ' ἐγὼ
 καὶ ὅππιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λήμῳνα μέγιστον
 ἀφικνέμεθα τῷ ἀσφιδέλω καὶ ἀφ' οὗτον, ἐνθα δὴ πε-
 ριπέτο ἡμᾶς ἰερὴ γῆ αἱ νεκρῶν αἰσικαί. καὶ ὁλί-
 γον δὲ περιόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνω δι-
 καστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὅτι θρόνον πνὸς ὑψηλῶς
 καθήμενος. περὶ στήκισαν δὲ αὐτῷ ποναὶ ἢ ἀλάστορες,
 ἢ ἐριννύες. ἐτέρωθεν δὲ περὶ στήγῳ πολλοὶ ἴνες ἐφεξῆς
 αἰλύσι μακρὰ δεδεμένοι. ἐλέγοντο ὅτι εἶναι μοιχοὶ καὶ
 πορνόβοσκοι, ὅτι ἱελῶναι, ἢ κόλακες, ἢ συκοφάνται, καὶ
 τοιῶντος ὁμιλος τῶν πάντων κυκώων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς
 δὲ οἵτε πλῆστοι ἢ τεκογλύφοι περὶ στήσαν, ὠχρεὶ,
 περὶ ἀσφορες, ἢ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν ἢ κα-
 ρακαδιτῶ λαλῶν ὅτι κείμενος. ἐφесῶτες οὐκ ἤμῃς
 ἐωρῶμεν τετὰ γινόμενα, ἢ ἡκόμεν τῶν δοπολογη-
 μένων. καὶ ἡγόρευον δὲ αὐτῶν καινοὶ ἴνες ἢ παρὰ δόξαι
 ῥήτορες. φι. ἴνες ἔτοι πρὸς διόσι, μὴ γὰρ ἐκνήσης ἢ τῷ
 ἴο εἰπῆν. Μέν. οἶδά περ ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον
 δοπολεχμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων; φι. πάννυμῃ
 οὐκ. Μέν. αὐτὰ τῶντων ἐπὶ δὲ ἀνὰ δοποζίνωμεν, κατηγ-
 ρῶσιν τε, ἢ κατὰ μαρτυρῶσι ἢ διελέγχουσι τὰ πεπε-
 γμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, ἢ σφιδραίνες αὐτῶν ἀ-
 ξιόπιστα δοκῶσιν, ἅπερ αἰεὶ συνῶσαι, ἢ μηδέποτε ἀφί-
 κόμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὐκ Μίνως ὅτι μελῶς
 ἐξετάει

untibus quoque nobis monstravit semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, praece-
 dit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes
 adhaereo, quoad in pratum maximum perueni-
 mus asphodelo confitum, ubi certe circumfusa un-
 dique mortuorum stridula nos sequuntur umbræ.
 Tum paulò procedentes longius, ad ipsum Mino-
 is tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio for-
 te quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœ-
 na, mali Genij, Furia. Ex altera parte plurimi
 quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti.
 Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, a-
 dulatores, syncophantæ, ac talis hominum turba
 quoduis in vita patrantium. Seorsim autem divi-
 tes ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac
 podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pon-
 dere duorum talentorum imposito. Nos igitur astan-
 tes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ pro de-
 fensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem
 novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHILO.
 Quinam ergo hi, per Iovem, sunt, ac ne istuc qui-
 dem te pigeat dicere. MENIP. Umbras ne un-
 quam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora?
 PHILO. Omnino quidem igitur. MENIP. Hæ
 nos igitur cùm primum functi vita sumus, accusant,
 testantur, atque redarguunt, quicquid in vita pec-
 cavimus, & sanè quedam ex his digne admodum fi-
 de videtur, utpotè nobiscum versata semper nostrisq;
 nusquam

ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χά-
 ρον, δίκην ὑφέξοντα καὶ ἀξίαν τῶν τελολημένων
 μάλιστα ἐκείνων ἢ πηλοῖων ὅτι πλάστοις τε καὶ ἀρχαῖς
 τετυφωμένων, καὶ μονοεχὶ καὶ προσκυεῖσθαι πει-
 νόντων. τίω τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τῶν
 ὑπεροψίαν μυσαθρόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμένειν οὐδὲ, ὅτι
 τοῖ τε ὄντες αὐτοῖς, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότας. οἱ
 δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλάσ-
 λεύω καὶ γῆρη, καὶ δυναθείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες
 παρεστήκασαν, ὥσπερ ἵνα ὄνειρον ἀναπεμπάζομεν
 τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥς ἐγώ γε ταῦθ' ὁρῶν, ὡς
 πρέχαιρον. καὶ εἴ ἵνα γνωρίσκημι αὐτῶν, προσώ-
 ησυχῇ πως ὑπερίμνησκον, οἷος ἐγὼ παρὰ τὸν βίον
 ἡλίκον ἐφύσατό τε, ἥνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι
 προσφύρων παρεστήκασαν, τὴν πρόσδον αὐτῶν
 μένοντες, ὠθέμενοί τε καὶ ἀποκλόμενοι πρὸς τῶν
 κετῶν. ὁ δὲ μόλις αὖ πάλιν ἀναβίβας αὐτοῖς πορφύ-
 ρας, ἢ πείχουσος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὡς
 μακαρίους ἀποφαίνεν τὰς προσφόντας, ἐγὼ τὸν
 ἢ τὴν δεξιὰν προσείνων δοίην καταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν
 ἔν ἡνιῶντο ἀκρόντες. τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χά-
 ριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τι σικελιώτῃ Διονύσῃ
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος καὶ ηγορηθέντα, καὶ ἐπὶ
 τῆς σπᾶς καὶ αμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Αἰετὶ πρὸς
 ὁ κυρτωαῖος (ἄγχοι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ διώταται μὲν

nusquam digressa corporibus. Minos igitur curi-
 osè quemlibet examinans, impiorum relegabat in
 cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum.
 In hos precipue tamen incenditur, quos opes dum
 viderent, ac dignitates inflauerant, quique adora-
 ri se ferè expectabant, nimirum breui perituram co-
 rum superbiam fastumque detestatus, quippe qui
 non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona
 quoque mortalia consequutos. At nunc splendida
 illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia,
 nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somni-
 um quoddam, humanam hanc felicitatem recog-
 itantes, adeò ut hac dum conspicerer nimis quam
 delectatus fuero. Et si quem eorum forte agnosce-
 ram, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis
 in vita fuerat, quantopereque fuerat inflatus, tum
 cum plurimi mane fores eius obsidentes, pulsati inte-
 rim exclusique à famulis, illius expectabant egres-
 sum. At ipse vix tandem illis exoriens, punice-
 us, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se fa-
 cturum salutantes putabat, si pectus dexteramve
 porrigens, permitteret osculari. Illi verò audi-
 entes ista moleste ferebant. At Minos quiddam
 etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Si-
 ciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus &
 à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimo-
 nio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens
 (nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque pluri-
 mum

γισον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δὲ τῇ χιμαίρᾳ προσθε-
 γένει, παρέλυσεν τῆς καλαδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτῶν
 τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γνέσθαι δεξιόν. αὐ-
 ποσθέντες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς κολαστήριον ἀ-
 φικνύμεθα. ἐνθα δὴ ὦ φίλε ποῖναι καὶ ἐλεφάντην ἀκ-
 σήτε καὶ ἰδεῖν. ματίγωντε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἡ κείνου καὶ
 σιμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπλιωμένων, καὶ σρέβλαι, καὶ
 κύφωνες, καὶ τροχοὶ, καὶ χιμαῖρα ἑσπάραι, καὶ ὁ κέρ-
 ρος ἐδάρδαίη, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς,
 ὄφιοι, σατράπαι, πένητες, πλάστοι, πτωχοὶ, καὶ μέγα-
 λεῖ παῖσι τῶν τελολημένων. ἐνῆς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνω-
 σαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῷ ἑναγχοῦ πηλεὺς καὶ ἡ-
 οῖ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσθε-
 ποιεν, μάλα δὲ λοπρεπὲς ἦ καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦ-
 πῶς οἶδ', βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον. ἀ-
 μέντοι πένησιν ἡμῖν ἔλθα τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ διανο-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν καὶ κείνα εἶδον
 τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγρῆ Τηυόην.
 ῥάκλεις ὅσῳ. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἄρξαι. διελ-
 θόντες δὲ καὶ τέτρες, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχι-
 ρῆσιον, εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς ἡμιθέας τε καὶ τὰς
 ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ φυλὰ διακλιμένους, τὰς μὲν παλαιὰς Ἰννας καὶ ἑ-
 ρωϊῶντας, καὶ ὥς φησιν Ὀμηρος, ἀμενηνὰς. τὰς δὲ
 νεαλῆς

num ibi valet autoritas) ferme iam Chimera alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catena, Cerberus lacerat, & Chimera dilaniat, cruciabanturque pariter omnes captivi, reges, præfecti, pauperes, mendici, divites, & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi prudentes sese tam occulebant, nostroque subtrahabant aspectui, pauci si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abiecteque faciebant. atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum interquieissent, denuò repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque graviter affectum Tantulum, genitumque terra Tityum, Di boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum venimus Acherusium, inuenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios

νεαλεῖς καὶ συνεσηκότες, καὶ μάλιστα τὰς αἰγυπθίας
 αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας. τὸ μὲν τοι δε
 α, νώσκουσιν ἕκαστον, καὶ πάνυ ἡ λεῖράδον. ἅπαντες γὰρ
 αὐτῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γε γυμ
 νωμένων, πλεῖν μόνις καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωροῦνται
 αὐτὰς ἐγνώσκουσιν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυ
 ροὶ καὶ ἀσχημοὶ, καὶ ἔδεν ἑλίων παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ
 τοντες. ὥς πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κείμενων, καὶ
 πάντων ὁμοίων. φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότες
 καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας περφαίνοντων, ἡ πόρην περὶ
 ἑμαυτὸν, ὥς τινι διακρίναμι τὸν θεοσίτην δῶτ' ἔτι κα
 λῶς Νιρέως, ἢ τὸν μετὰ τῷ ἱερὸν δῶτ' ἔτι Φαλάκων βα
 σιλέως, ἢ Πυρρίαντον μάγιστρον δῶτ' ἔτι Αἰθαίμενον
 ἔδεν γὰρ ἐν τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
 ῥέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἡ, ἀδήλα καὶ ἀνεπίστα
 φα, καὶ ἵπ' ἔδενος ἑλὶ διακρίνεσθαι δυνάμενα.
 γὰρ τοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βί
 ος πομπῇ ἵνι μακρᾷ περσοικέναι, χορηγεῖν δὲ
 διαζήτην ἕκαστα ἢ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τις
 πομπευαῖς σχήματα περσάπιστα. τὸν μὲν γὰρ λα
 βῆσαι ἢ τύχη, βασιλικῶς δεσεύασε, πᾶσαν τε δὴ
 ἐβόσας, καὶ δορυφόρους περσάδωκε, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐ
 ψάσας τῷ διαδήματι. τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα περιέθηκε,
 τὸν δὲ ἵνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἀμορφοῦ
 κελοῖον παρεσκεύασε. πάντας δ' αὖ γὰρ οἶμαι δὴ
 ἡμέας τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς
 μετῇ

verò iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob
 illam condiendi efficaciam Egyptios. Verum digno-
 scere quemlibet haud procline fuit, adeò nudatis os-
 sibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix
 tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe con-
 ferti considebant obscuri atque ignobiles, nullum-
 que seruantes amplius pristinae formae vestigium.
 Cum igitur multi simul offei consisterent, inuicem
 omninò similes, qui terrificum quiddam per canos
 oculorum orbes transpicerent, dentesque nudos o-
 stenderent, haesitabam certè mecum, quonam si-
 gno Thersitem à Nireo illo formoso discernerem, aut
 mendicam Irum à Phaacum rege, aut Pyrrhiam
 coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius
 veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt
 inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis,
 nullique unquam dignoscenda. Hac igitur spectanti
 mihi, persimilis hominum vita pompa cuiuspiam lon-
 ge videbatur cui praesit ac disponat quaeque fortu-
 na, ex his qui pompam agunt, diuersos variosque
 cuique habitus accommodans. Alium siquidem for-
 tuna delicens, regis ornat insignibus, & tiaram
 imponens, & satellites addens, & caput diademate
 coronans. Alium serus rursus ornatum induit, hunc
 formosum effigiat, hunc deformem atque deridicu-
 um fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet
 esse spectaculum. Quin habitus quorundam ple-
 rumque in media quoque pompa demutat neque

μετέβαλε τὰ ἐνίων ὀχήματα, ἔκ' ἑῷ σαῖς τέλος δια-
 πομπεύσας, ὡς ἐπέχθησαν, ἀλλὰ μείαμφιέουσιν ἡ-
 μὲν Κροῖσον ἡνάγκασε τὴν Ἰῆ οἰκέτ' καὶ αἰχμαλώτε-
 σκευὴν ἀναλαβῶν, τὴν δὲ Μαιάνδριον, ἴεως ἐν ἰοῖς οἰκέ-
 τας πομπεύοντα, τὸ Πολυκράτης τυραννίδα μετένεδον
 σελή μέρει μὲν ἴνος εἶασε, ἡ δὲ ἑτέροις ὀχήματι. ἐπὶ δ' αὖ-
 δ' ὁ δὲ πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τὴν καὶ αὐτὰ ἑκάστος ἀ-
 ποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ ὄχημα μείατ' ἐ-
 σώμαλος, ὥσπερ καὶ περὶ Ἰῆ, γίγνεται, μηδὲν Ἰῆ πολλοῖς
 διαφέρων. ἐνίοι δ' ὑπὸ ἀγνωμοσύνης, ἐπὶ δ' ἀν' ἀπαρ-
 τὴν κόσμον ἐπιστρέψαι ἡ ἰσχύς, ἀχθούσιν αἶμα, καὶ ἀγανακτῶ-
 σιν, ὥσπερ οἰκείων ἰνῶν περισκεύμενοι, καὶ ἔχ' αὖ πρὸς ἑ-
 λίκων ἐχθρότητα ἀποδιδόντες. οἶμα δὲ καὶ τὴν σκηνῆς πολ-
 λάκις ἐωρκεναι Ἰῆς ἱραγκῆς ὑπεκρίσας Ἰῆτας πο-
 τὶς χρεῖας τῶν δραμάτων, ἀρῇ μὲν Κρέοντα, ἐνίοτε δὲ
 Πριάμους γιγνομένους, ἢ Αἰακίαντας. καὶ ὁ αὐτὸς ἐ-
 τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τῆς Κέρ-
 πος ἢ Εὐρυπύου ὀχήμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰ-
 κέτης προῆλθεν ὑπὸ Ἰῆ πομπῇ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πε-
 ρας ἔχοντος Ἰῆ δράματος, ἀποδυσάμενος ἑκάστος αὐτὸν
 τὴν χροῦ πάσαν ἐκείνην ἐδῆται, καὶ τὸ πρὸς ὠπείον ἀπο-
 θέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῆς ἐμῆς, πένης καὶ ταπῆος
 περιέρχεται, ἔκ' ἐτ' Αἰακίαντων ὁ Αἰσέως, καὶ Κρέωντα
 Μενονίεως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆος στυμνιεύς ἐπὶ
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος μαρμαθώνιος.
 τοιαῦτα καὶ τὰ ἀνθρώπων πράγματα ἴσιν, ὡς πᾶσι

perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi,
 quo prodierant, sed ornatu commutato, Cræsum
 quidem coëgit serui captiviq₃ vestes induere, Ma-
 andrium autem antè inter servos incederem, Po-
 lycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper qui-
 dem eo cultu permittit uti, verum ubi iam pom-
 pe tempus prateriit, apparatus quisque restitu-
 ens, & cum corpore simul exutus amictu, qua-
 lis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens.
 Quidam tamen ob inscitiam, cum suos fortu-
 na cultus exigit, agrè ferunt atque indignan-
 tur, tanquam propriis quibusdam bonis privati,
 ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur,
 exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerum-
 que puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ
 ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt,
 aut Agamemnones. Idemque (si fors tulerit) pau-
 lò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei for-
 ma imitatus, paulò post servus, poëta iubente,
 progreditur. At cum fabulæ iam finis affuerit,
 quisque auratas illas vestes exutus, personam de-
 ponens, & descendens à crepidis, pauper atque
 humilis obambulat, haud amplius Agamem-
 non ille Atreo prognatus, aut Creon Menœcei fi-
 lius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Saty-
 rus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortu-
 alium res habent, quemadmodum mihi tum spe-

μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ. οἱ ᾗδε πολυ-
 τελεῖς ἔχουσιν καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχουσιν ὑπὲρ γῆς, καὶ στή-
 λας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγραμματα, καὶ δὲν τιμιώτεροι παρὰ
 αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδίων νεκρῶν; Μέ. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 ἐθέλω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸ, λέγω ᾗ τὸ κάρτα τὸν ἐκ τῆς
 τάφου περιβόητον, ὃ οἶδα, ὅτι καὶ ἐπαινώσω γελοῖον.
 ἔγωγε ταπεινῶς ἐρρίπην ἐν παραθύρῳ παρὰ λαυθαίνων ἐν
 τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον δὲ το-
 λούων τῆς μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τῆς λιγυρῆς
 ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ ὦ ἐπαῖρε ὁ Αἰκὸς ἀπο-
 μετρήσῃ ἐκάστῳ τὸ τόπον, δίδωσι ᾗ τὸ μέγιστον ἔτι πλε-
 ον ποδῶν, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καὶ ἀκεία, πρὸς τὸ μέ-
 γιστον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγ-
 λας, εἰ ἐθέλω ἴδεναι παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ συτράπεις
 πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας
 ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γραμματα, καὶ
 ὑπὸ τῆς τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κέρρους παλα-
 μένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπόδων τὰ ἀλμύρτατα. Φίλιπ-
 πον γοῦν τὸν μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, καὶ ᾗ κρατὴν
 ἐμαυτῷ δυνάσας ἰδὼν. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ Ἰνῷ,
 μισθῷ ἀκείμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς
 δὲ καὶ ἄλλας ἰδὼν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταπολιτείας.
 Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἄπο-
 παθὴ γῆ τὰ πρὸς τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δὲ ἄπιστα
 τίς ᾗ ὁ Σωκράτης ἔπρασσε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν
 σοφῶν

Etanti videbatur. PHILON. Dic mihi Menippe, isti qui magnificos altosque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilo-ne sunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratiores? MENIP. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico Pyramide celebrem, sat scio, nunquam videre desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cum Eacus, ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum, haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quemadmodum contumeliis à quoniam afficiantur, atque in faciem cadantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, penèq; incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapien-

σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ παῖς ἐρχεῖται δὲ
 λέγων ἅπαντας, οὐδ' οἱ δ' αὐτὰ Παλαμήδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔ-
 μιν τοι ἐπεφύσθητο αὐτὸς, καὶ διαθήκη ἐκ τῆς Φαρμα-
 κοπορείας τὰ σκέλη. ὁ δὲ ἑλῖςτος Διογύνης παροικεῖ
 μὲν Σαρδῶνα πάλῳ τῷ ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις ποσὶ τῶν πολυτελῶν. ἀνέκων δὲ οἰμωζόν-
 ταν αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν ἰσχὺν ἀναμετρεσμένων,
 γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ καλῆς κεί-
 νου, ἀδελφὰ μάλιστα τραχέα καὶ ἀπηνεῖς τῇ Φωνῇ, τὰς οἰ-
 μωγὰς αὐτῶν ὀπταλύνει, ὥστε ἀνιᾶσθαι τὰς αἰ-
 δρας καὶ διασκέπτεσθαι μέθοικεῖν, ἔφ' ἑλκόντας τὸν Διο-
 γύνην. πῶς μὲν ἰκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπως
 ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι καὶ τῶν πλεονεξίων; Μέν.
 ὥς ἐπαμνησαί. ἔγ' οἶδ' ὅπως περὶ τὰς λέγει
 παρθέμενος, παμπόλῳ ἀπεπλεονήθην τῷ λόγῳ, δι-
 ἀτρεῖς οὖτος γὰρ μετὰ αὐτοῖς, παρῴθεσαν οἱ περὶ
 νεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν
 οὐκ πολλὰς σωθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νε-
 κροῖς, ὅθ' οὐ εἰς καὶ αὐτὸς ἰὼν τῶν ἐκκλησιασῶν. δια-
 κήθη μὲν οὐκ ἢ ἄλλα, τελευτήσας δὲ τὸ περὶ τῶν πλε-
 σίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ,
 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία,
 τέλος ἀναστὰς ἵς τ' ἀμαγωγῶν ἀνέ-
 γνω ψήφισμα τοῖς τοῖς.

sapientum alius? *MENIP.* Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omneque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum eiulantes audit, veteris fortune magnitudinem recogitantes, et ridet et delectatur, ac supinus cubans ut plurimum cantat, aspera nimis atque iniucunda voce illorum eiulatus obscurans, adeo ut id agrè ferētes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberent. *PHI.* De his iam satis quidem, ceterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sancitum? *MEN.* Bene admones. nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerunt his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim & ipse unus eorum de numero eorum, qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremo verò de diuitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuria, assurgens tandem ex populo primas quidam huiusmodi decretum legit.

DE-

ΨΗΦΙΣΜΑ.

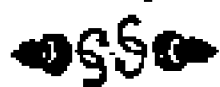
Επειδὴ πολλὰ καὶ πλεονόμα οἱ πλεῖστοι δρῶσι πα-
 ρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζομενοι, καὶ πάντα τὰ
 ποντῶν πενήτων καταφρονουῦτες, δέδοκ' τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεδανὸν ὑποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν
 κολλάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰ
 δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, κατε-
 λύεσθαι εἰς τὰς ὄνυχας, ἅχρῃς αὐτὸν ἐν τῷ τοιούτῳ διαμένω-
 σι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνώ-
 μενοι, καὶ ἀχθοφρουῦτες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυν-
 νόμενοι. τοιούτευσεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθαι-
 νεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρατίων σκελεΐωνος, νεκυφ-
 εὺς, Φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τούτῳ ἀναγνωσθέντος
 ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχρη-
 τόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ βριμὴ, καὶ ἐ-
 λάκησεν ὁ κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐντελῆ γίγνε', καὶ κώ-
 ρια, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τερρεσίᾳ
 προσελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος,
 εἰπεῖν πρὸς με, πῶς ἵνα ἡγείτο τὸν ἄριστον βίον.
 ὃ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον καὶ
 ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ, τὰ
 μὲν αἰτίαν οἶδ' ἅσθαι τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῷ
 σοφῶν ἐλθέτο, καὶ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀ-
 τὰρ ἐγὼ θέμις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ
 τῷ

DECRETVM.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesque omnimodo despectui habentes visum est Senatui populoque, ut cum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cum aliis sceleratorum corporibus luant, anima verò sursum remissa in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transierint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque à pauperibus agitati. deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbauerunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatruit Cerberus. Sic enim rata, quæ inferi statuunt, authenticaque fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ergo statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeò, atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicanti, ut mihi diceret, quodnam optimum vita genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem

τῷ Γαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφλω, ὦ πατέριον, ἀλλ'
 εἰπέ, καὶ μὴ πεῖθῃς με σὲ τοφλότερον πεῖθόντα.
 τῷ βίῳ. ὁ δὲ, οὐ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀ-
 ποπτάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς φησιν,
 τῶν ἰδιωτῶν ἀριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς
 ἀφροσύνης πωσαίμενος τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλει
 ἀρχὰς ὀπισκοπεῖν, καὶ καταπίύσας τῶν σοφῶν τε
 τῶν συλλογισμῶν, καὶ πὲρ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος
 τῷτο μόνον ἐξ ἀπανθῆς θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὲν εὖ θε-
 μενος, παρσιδράμης γελῶν τε πολλά, καὶ περὶ μηδα-
 μῶς εὐστακῶς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ἔρτο κατ' Ἀσφοδεῶν
 λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη εἴψεω, ἄγε δὴ ὦ με-
 τροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἐκ ἀπην-
 αύθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θαύρει φησὶ
 Μένιππε, ταχεῖαν γὰρ σοι καὶ ἀπεσάγμονα ἵσταν-
 δείξω ἀτραπὴν. καὶ διὰ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι-
 χωρεῖον τῷ ἄλλῃ ζωφορώτερον δείξας τῇ χειρὶ
 πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κλη-
 θρίας ἐσρέον φῶς, ἐκείνο, ἔφη ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῷ
 τροφανίῃ, κακῶθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας.
 ταύτῃ ἐν ἀνίθῃ, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς ἐλλάδος. ἡ δὲ
 δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος,
 χαλεπῶς μάλα διὰ τῷ σμίξαι ἀνερπύσας,
 ἐκ οἷδ', ὅπως ἐν λεβαθείᾳ
 γίγνομαι.

dem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vitâ te etiam ipso cacioreberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum privatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas estimans, hoc solû in tota vitâ persequere, ut presentibus benè compositis minimè curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hac cûm dixisset, rursus in asphodclorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vespere erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hac ille, Conside, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemq; tibi monstrabo semitam, et me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebri-
cosam, manu procul ostendens subobscurum tenuemque, ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit, Trophonij templum est, atq; illac ad inferos è Bœotia descenditur, hâc ascēdes atq; illico eris in Grecia. Ego igitur hoc sermone gavisus, salutato Mago, difficile admodum per angustas antri fauces sursum repens nescio quo pacto in
Lebadiam perveni.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ.

ΤΕΣ. ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πρῆμενον ἀπολιπεῖν
 διεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρεῖσιν ἡμέραν, ἢ παρ
 εἰσάγεις ἐπιχωρεύειν τοῖς ἀνω πράγμασι; Χά. ἐπι
 θυμήσῃς ὦ Ἑρμῇ, ἵδῃν ὅποιός ἐστι πρὸς ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ
 πρόσθεσιν οἱ ἀνθρώποι ἐν αὐτῷ· ἢ τίνων σπέρμενα
 πάντες εἰμώζουσι καλῶντες περὶ ἡμᾶς. ἄδεις γὰρ αὐτῶν
 αἰσίουκρυτὴ διέπλευσεν. αὐτῆσί μιν ἐν πειρᾷ τῶν
 ὁδῶν αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ θεῖος ἀλῆς ἐκείνος νεανίσκος
 μέν ἡμέραν λειπόμενος γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς
 Φῶς. καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐν τετυχημέναι σοι. ξεῖ
 νήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπιερνεσῶν, καὶ δείξῃς
 κατὰ, ὡς αὐτὸς εἰδὼς ἀπαντᾷ. Ἑρμ. ἔχολή μοι ὦ παῖ
 ρεῦ. ἀπέρχομαι γὰρ ἵνα διακονησόμεναι τῷ ἀνω
 τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια
 βραδύναντά με, ὅλον ὑμέτερον εἶσθαι εἶναι, παρὰ
 τῷ ζόφῳ· ἢ ὅπερ τὸν Ἡφαιστον πρῶτὴν ἐποίησε, ρίψῃ καὶ
 με τελευτῶς τῶν ποδῶν ἀπὸ τῶν θεσπεσίων βηλῆ, ὡς ὑ
 ποσκάζων, γέλωτα παρέχοι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. Χά.
 περισόφει ἐν με ἄλλως σπλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ
 τα, ἐπὶ ἄρος καὶ ξύμπλωτος καὶ σωδίακτρος ὢν; καὶ μὴ
 καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ μάλας, ἐκείνων γὰρ σε μεμνήσθαι.
 ὦ μηδὲ πώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπῃ
 εἶναι.

CHARON SIVE CON-
TEMPLANTES. MERCVRIVS.

Quid rides, ô Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem adueristi, non admodum assuetus Superum rebus interesse? **CHA.** Cupido me cepit, ô Mercuri, videndi, & quam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas traiecit. Quare exemplo illius Thessali adolescentis com meatu à Dite impetrato, ut unum saltem diem à nave abesse liceret, in lucem ascendi. ac mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam peregrinus cum sim, sat scio te non grauari, quin obambulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui uniuersa iam habeas comperta. **MERCVR.** Non est otium ô portitor. Nam ab eo iam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Ioue summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, ut planè verear, ne cunctantem me vel totum vestra sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita et me correpto pede è summo deiciat calo, nimirum quo et ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moueam. **CHA.** Despicies ergo me temerè et indecore in terra oberrantem, praesertim amicus & navigationis socius, tum & nostra Reip. ex parte legatus? Atqui cõueniret, ô Maia proles, illorū

εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατὰ πρόμαθον
 ἑκταθεῖς, ὅμους ἔτω καρτερὸς ἔχων, ἢ εἴ τινα ἄλλου
 νεκρὸν εὐροῖς, ἑκείνῳ περὶ ὅλον τὸν σπλῆν διαλέγῃ. ἐγὼ
 ὅτε πρεσβύτης ὢν τὴν διωπτίαν ἔλαβον, ἐρέτω
 μόνον. ἀλλὰ πρὸς τὸ κατὰ πόδας, ὦ Φίλτατον Ερμή-
 διον, μὴ κατὰλίπῃς με, περιλήγῃται δὲ τὰ ἐν τῷ εἶ-
 ὅσῳ πάντες, ὥς ἡ γὰρ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι. ὥς ἦν με σὺ ἀφ᾽ ἡ-
 ἑσθῆν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐκαστὸς
 σφάλλοιται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὲ καὶ
 γὰρ σοὶ πάλιν ἀμβλυώσῃω πρὸς τὸ Φῶς· ἀλλὰ δὲ
 ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Ερμή-
 τε τί τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κατεστήσετά μοι. ἔ-
 ρω γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιλήψεως ἐκ ἀκόντα-
 λον πάντες πασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερβητέον δὲ ἔμμε-
 τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθη τις, ὅποτε Φίλτατε ὢν βιάζο-
 το; πάντες μὲν ἐν σε ἰσθῆν καθ' ἑκαστον ἀκρεβῶς ἀ-
 μήχανόν ἐστιν ὦ πορθημεῦ. πολλῶν γὰρ αὐτῶν ἡ δια-
 τριβὴ γένοιτο. εἴπερ ἐμὲ μὲν ἀποκηρύττεισθαι δεήσει,
 καθάπερ ἀποδιδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐ-
 τὸν κωλύσει ἐνεργεῖν πρὸς τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τῇ
 τῷ Πλούτωνι ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκροαγωγῆ-
 ῖαι πολλοῦ τοῦ χρόνου. καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀνα-
 νακτῆσθαι, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφα-
 λαῖα τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τῷτ' ἡσθῇ σκεπήεον. Χά-
 αὐτὸς ὦ Ερμῇ ἐπινόει τὸ βέλτερον. ἐγὼ δὲ ἐσθῆ-
 οῖδα

te etiamnum meminisse, quod te vel sentinā exhaurire, vel remum agitare ne unquam quidem iusserim. *Quin tu interim, quāquā adeo robustus es humeris, in nauigij dorso porrectus stertis, aut si quam forte ex umbris loquacem offenderis, cū hac inter nauigandū perpetuō cōfabularis. Ego verō quantumvis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro o charissime Mercuriole, ne me deferas, sed ut nouo aliquo conspecto redeam, indica quenam in vita gerantur. Quod si tu me neglexeris, nihil planē ab ipsis cecis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubāt, ita rursus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, o Cyllenie, perpetuo memori futuro.* MER. Hæc profecto res verberum mihi causa existet, adeo ut iam hinc commōstrationis huius mercedem nō sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. *Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principio ergo ut omnia singulatim et ex amussim conspicias, frustra laboras, o portitor; nam hoc multorū annorum fuerit negotiū: deinde me denūciari oportebit tanquā transfugam à Ioue. Tibi verō quo minus mortis munia peragere posses fuerit impedimento, neq, non Ditis imperio detraxerit, cū videlicet longo adeo tempore umbras adueheres nullas. Postremo o Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut quā tanto tempore ne obolum quidem lucrificerit. Verū qua via ipsa rerum capita videre possis, iam consiliū erit nobis captandum.* CHA. Ipse, o Mercuri, quod op-

timū factu fuerit videris: ego verò peregrinus cūm sim
 in terra, quid rerum hīc agatur, nescio. MER. Bre-
 uiter, ō Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde
 cuncta queas prospicere. Caterūm si in calum subuo-
 lare tibi foret facultas, nō laborarem, nam inde qua-
 si ex specula omnia despiceres accuratē. Cūm autem
 tibi, cui semper cūm mortuorum simulachris cōmer-
 cium est, in Iouis regiam ascendere minimē liceat,
 iam tempus fuerit excelsum aliquem montem disqui-
 rere. CHA. Nosti, ō Mercuri, quæ ad vos inter na-
 uigandum dicere consueverim? Siquidem ubi ex pro-
 cellosus ventorum flatu obliquo velo incubuerit, ut
 sublimē collatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra impe-
 ritia, iubetis vel velum contrahere, vel pedem pauli-
 per accommodare, vel etiam ipsius venti cursum se-
 cutari. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid
 optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo et tu, cūm
 sis gubernator, quæ tibi conuenire visa fuerint, facito.
 Ego verò ut est vectorum conditio, tacitus sedebo per
 omnia tibi iubenti obsecundans. MER. Rectē ad-
 mones, ō Charon, ipse enim quid facto opus sit sciero,
 ac speculam nobis idoneā inuenero. Num ergo Cau-
 casus idoneus, aut hoc altior Parnassus aut utroq;
 micēntior olympus ille? Atqui in Olympum mihi intru-
 enti non contemnendi cuiusdā consilij in mentem ve-
 nit. Verū ad hanc rem tuo & labore & obsequio pari-
 ter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, ō Mer-
 curi. Equidem pro mea virile in omnib. parere cona-
 bor. MER. Homerus poëta dicit, Aloci filios, cū ex ipsi

ὄντας· ἐπὶ πῆλιν ἐβελήσκει ποτε τὴν Οὐρανὸν ἐκ βί-
 θρων ἀνασπασίης, ἐπὶ θείναι τῷ Οὐλύμῳ· εἶτα
 Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν, εἰς με-
 νος δὲ πρὸς βασιλὴν πρὸς τὸν ἔρανόν. ἑκείνῳ μὲν ἐν τῇ
 μέλει, αἷμα δ' ἄλλοι γὰρ ἦσαν, δίκας ἐλπίσθη· γὰρ
 ἔγχετο ἐπὶ κακῶ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἔτι
 εἰκοδομεῖμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦ-
 τεσ ἐπέλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρων
 κριβετέρων τὴν σκοπὴν; Χά. καὶ διυνησόμεθα, ὡς ἐ-
 μὴ δ' ὄντες ἀναβέδω, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν
 Οὐρανὸν; Ερ. διὰ τί δ' οὕτως αὐτῷ χάριον; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς
 ἀγενετέρας εἶναι τῶν βροφυλάκων ἑκείνων; ἢ ταῦ-
 τε, θεὸς ὑπάρχοντες; Χά. ἐκ. ἀλλὰ τὸ πρῶτον
 καὶ μοι ἀπίθανόν· ἵνα τὴν μεγαλοργίαν ἔχειν. ἔτι
 κότεως· τοιούτης γὰρ εἰς χάριον, καὶ ἡμισυ ποιητῶν
 ὁ δὲ γεννάδας Ομηρὸς ἀπὸ διυσίν εἶχον αὐτὰ
 ἡμῶν ἀμβροτὸν ἐπέησε τὸν ἔρανόν, ἔτω ῥα δίκως ταῦτα
 θεοὶ τὰ ὄρη, καὶ θαυμάζω εἶσι ταῦτα τεράσια εἶναι
 δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντᾶ δηλαδὴ εἰδὼς, ὅς τὴν πλῆξιν
 αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀλλὰ
 δὲ ἴσως καὶ τὸ ἡμᾶς ἀδελφοὺς πέρι, τὸν Ηρακλῆα
 αἷς διαδέχοιτο ποτε αὐτὸν ἑκείνον τὸν Ἀτλαντᾶ καὶ
 ἀναπαύσσει πρὸς ὀλίγον τὸ ἄχθος, ὥστε θεὸς εἶναι
 τῷ φορτίῳ; Χά. ἀκῶ καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴς ἦεν
 σὺ αὐτῷ Ερμῇ, καὶ οἱ ποιητῶν εἰδῆτε. Ερ. ἀληθὴς εἶμι

duo essent, ad hæc pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossam eunksam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto sufficiens se gradum & ascensum in cælum habituros. Verùm hi adolescētuli, cū impij essent, audacie suæ pœnas dederunt: nos autem qui hæc in Deorum iniuriam minimè molimur, cur non & ipsi eadem via ædificamus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum. CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suffecerint ad loco mouendum vel Pelion, vel etiam Ossam? MER. Quidni, ô Charon? an tu nos abiectiores, magisque imbecillos infantulis illis indicas, maxime cū simus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non iniuria, imperitus enim es, & in elegantia poëtica minimè versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis parauit in cælum, adeò facile congestis montibus. Porro admiror hæc tibi prodigiosa videri, cū tamen Atlanta non ignores, qui vel solus cælum ipsum fert, universos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tantissimæ, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR. Audio sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu & Poëta videritis. MERCVR. Verissima, ô Charon,

ὦ χάρων. ἢ τίν' ὅ γάρ ἐνεκα σοφῶν ἄνδρες, ἐψεύδον-
 το αὖ; ὥς ἀναμυχλεύωμεν τὴν Οὔσαν πρῶτον, ὥ-
 σπερ ἡμῖν ὑφ' ἡγῶνται τ' ἐπ' ὅ καὶ ἀρχιτέκτων Ο-
 μηρῶν. Αὐτὰρ ἐπ' ἔσση Πήλιον εἰνοσίφυντα. ὄρ' ἔς,
 ὥς ὡς ῥασδίως ἄμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασόμεθα.
 Φέρε εὖ ἀναβὰς ἰδῶ, ἢ καὶ παύσαιμεν, ἢ ἐποικεδο-
 μέν ἐπ' εὐρήσει, παπαί. καὶ τῶ ἐλθόντων ἐν τῇ ὑπὸ
 ραίᾳ τ' ἔρανε. Διὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων, μέγας Ἰωνία
 καὶ λυσία φαίνεται. Διὸ δ' ἐπὶ τῆς ἐσπέρης, ἔσπερος
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Διὸ δ' ἐπὶ τῶν ἀρκυῶν, τὰ ἐπὶ
 τῶνδε τ' ἔρανε. καὶ κῆρ' ἢ καὶ τῇ ἐπ' αὐτῶν σαφῶς.
 μετὰ κητεία ἡμῖν ὡς προθμῶ, καὶ ἢ Οὔτῃ ὥς ἔοικεν. εἴ-
 τε ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. Κά. ἔτω ποιῶμεν, ἔρα-
 μένον μὴ λεπτότερον ἐξεργασόμεθα τὸ ἔρανον. ἀπα-
 ρηκύνοντες πέρα τ' ἔρανε. εἴα συγκαταρρίψεντες
 αὐτῶν πικρᾶς τῆς Ομήρου εἰκοσιτομητικῆς περὶ αὐ-
 τῶν, ξυντριβέντες τῶν κρηνίων. Ερ. θαύρει, ἀσφα-
 λῶς γὰρ ἔχει ἅπαντα, μετὰ τίθει τὴν Οὔτην, ἐπικω-
 λινδύει δ' ὁ Παρνασσός. ἰδὲ ἐπ' αὐτῇ αὐθις,
 ὡς ἔχει, πάντα ὄρω. ἀνάβαινε ἡ δὴ καὶ σύ. Κά. ἔρε-
 ξον ὡς Ερμῇ τὴν χεῖρα. ἔ γάρ ἐπὶ μικρὰν μετὰ τῶν
 τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Ερμ. εἴ γε καὶ ἰδὲ εἰν ἔφε-
 λαις ὦ χάρων ἅπαντα. ἔκ' ἐν δ' ἄμφο, καὶ ἀσφα-
 λῇ, καὶ φιλοφρονέοντα εἶναι. ἀλλ' ἔχει μετὰ τῆς δεξιᾶς,
 καὶ φείδε μὴ κατὰ τὸ ἐλπίσιν ἐπιτεῖν. ὡς ἀνελάλυ-

ron, alioqui cuius gratia viri illi sapientes ementirentur? Itaq; primum Ossam vectibus eruiamus, quem admodum carmen prescribit et ipse architectus Homerus: at super Ossam Pelion arboribus densum. Vides, quam citra negotium pariter, et quam poetice effecerimus? Age hac mole conscensa dispiciam, nū aut hac faciant satis, aut plura superstruere oporteat. Papa. quid hoc? Heremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia et Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius quàm Italia ac Sicilia. Porro à Septentrione ea solū, quæ Istro adiacent, apparent. Illinc aut Creta: neq; hac admodum aperte. Quare, sicuti videtur, & Oetā transponere oportet, postremo omnib. superimponendus Parnassus. CHA. Sic faciamus. At hoc solū vide, ne plus a quo attenuādo opus ipsum tenuius fragiliusq; reddamus, ita ut tandē vnde cum ipsa mole deturbati, Homericam illam adificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum caluariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetā transpone, aduoluatur & Parnassus. En iterum conscendam, benè habet, cuncta iam conspicio: & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim parua ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, discrimini te committas oportet. Non. n. ita cōparatū est, ut simul et extra periculum sis constitutus, & tamen, quæ cupis liceat spectare. Verū hac mea dextra nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedē figas, caue. Nunc omni

θους καὶ σύ. καὶ ἐπεὶ περ ὀκρόνυβος ὁ Περνασός
 ἐστὶ, μέγαν ἐκάπερος ἀκρόν ἐπιλαϊόμενοι, καθεζόμε-
 θαι. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπιστά-
 ται ἀπαύει. καὶ ὁρῶ γῆν πολλὴν καὶ λίμνην τινὰ με-
 γάλην περιέχουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς, τὲ κα-
 κυτῆ, καὶ Περμφλεγέθοντα μείζονας, καὶ ἀνθρώ-
 πους πάνυ σμικρὰς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐτῶν. Ερ-
 μήεις ὁκείναι εἰσιν,, ἕς Φωλεὰς εἶναι νομίζεις. καὶ
 οἶστα ὡς ἔομαι, ὡς ἔδιδεν ἡμῖν πέπτακτοι, ἀλλὰ μά-
 τῳ τὸν περνασὸν αὐτῇ κατελίσσας, καὶ τὴν Οἶτῳ,
 καὶ πᾶσι ἄλλαις ὄρη μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; καὶ ἔ-
 δίδεν ἀκρόβις ἐγὰρ ἀπὸ τῆς οὐχ ἡλθὲν ὁρῶ. ἐβελόμεν
 οὐδὲ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτῇ μόνον, ὥπερ ἐν γραφαῇ
 ὁρῶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτῆς, καὶ ὁ πρῶτος
 καὶ οἱ λέγουσιν, ὥπερ ὅτε με τοπρωτὸν ἐντυχῶν ἔ-
 δες γελῶντα, καὶ ἤρχε με, ὅτι γελῶν. ἀκρόβις γάρ τε
 καὶ ἡσθην ἐς ὑπερβολήν. Ερμ. τί δὲ τῶτ' ἦν; καὶ ἐ-
 πὶ δὲ ἄπαντον οἶμα κληθεὶς ὑπὸ Ἰνῶ τῶν Φίλων,
 ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλιστα ἤλθ' ἔφη. καὶ μετὰ ξυλ-
 λουσι τὸν δὲ τῆς γῆς κεραμῖς ἐπιπείσῃσιν, ὅσῳ
 ὅτε κινήσιν, ἀπέκτανεν αὐτὸν. ἐγέλασα ἐν ὅσῳ
 ἐπιπείσαντες τὴν ὑπερβολὴν ἔσικα δὲ καὶ νῦν
 ὑπερκατέβησθαι, ὡς μάλλον βλέπομαι καὶ ἀκρό-
 βις. Ερμ. ἔχ' ἀνθρώπους. καὶ τὶ το γὰρ ἐγὼ ἰάσμεθα
 σοι, καὶ ἔξυλίσσεσθαι τὸν ἐν βροτῶν ἀπεφαιώ, πᾶσι
 Ομήρῳ

ex parte res bene se habet, cum et tu superaris. Iam vero quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterque altero occupato consideramus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intueri universa. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quae undique terram circumfluit. Tum montes ac fluxuos et Coccyto, & Phlegethonte ampliores. Ad haec homines admodum exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illae sunt, quos tu nidos arbitraris. CHAR. Vides, quam nihil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sedemouimus Parnassum una cum Castalio, tum & Octam, ceterosque montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem est sublimi exacte despicio nihil. Desiderium autem erat non urbes solum, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verum & homines ipsos, tum quae faciant, quaque loquantur exaudire haud secus ac prius, cum tu obuius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad canam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maxime. Atque interim dum hac diceret, tegula quadam, nescio quo deturbate, à tecto in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo hominem ut qui promissa minime prestaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo. MER. Quietus sis. Nam et huic malo remedium inueniero, atque incantatione quadam ab H-

mero

Ομήρου τινα καὶ πρὸς τέτο' ἐπαείδην λαβὼν, καὶ πρὸς
 οἷον εἶπω τὰ ἐπὶ, μέμνησο μηκέτι ἀμειβυάμενα,
 ἀλλὰ σιφῶς πάντῃ ὁρᾶν. Χά. λέγε μόνον. Ερμ.

Ἀχλὺν δὲ αὐτοὶ ἀπ' Ὀφθαλμῶν ἔλουν ἢ πρὶν
 ἐπείγειν,

Ὀφρ. δὲ γνώσκεις ἡμῶν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
 Χά. τί ἐστιν; Ερμ. ἡδὴ ὁρᾷς; Χά. ὑπερφυῶς γε. τοῦ
 Φλὸς ὁ λυγκεὺς ὀκείνῃ, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ
 ἐπὶ τέτῳ παρδείδασκέ με, καὶ διστοκρίνῃ ἐρωτῶντι
 ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν Ομήρου καὶ γὰρ ἐρωμά σε, ὡς
 μάθης ἐσθ' αὐτὸν ἀμελήσῃς με τῶν Ομήρου. Ερμ.
 καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ὀκείνῃ εἰδέναι, ναύτις αὖ
 καὶ πρὸς κωπῇ ὦν; Χά. ὁρᾷς, ὁνειδίζοντάς τι
 τῶν τέχνην. ἐγὼ δὲ ὅπῃτε διεπίστυμι αὐτὸν θα
 θυρόντα, πολλὰ ῥα ψάδοντ' ὀκείνῃς, ἐνίων ἐπιμέ
 μνημαι. καὶ τοὶ χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρὸς τότε κατέλα
 βεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδλιν ἔπαιυ αἰσιόν τινα αὐτῇ
 πῆς πλέεσσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σιωνήγαγε τὰς νεφέλας,
 καὶ ἐπείραξε τὸν πόντον, ὥστερ πορύνην τινα ἐμεία
 λων τῶν τρεῖσιν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρέσθη,
 καὶ ἀλλὰ πολλὰ κυκῶν τῶν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐ
 πῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώφῃ ἐμπεσὼν, ἐ
 λίγῃ δλῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅτεπερ καὶ
 ναυτιάσας ὀκείνῃ ἀπήμεσε τῶν ῥαψοδῶν
 τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ χαρὺ βδελι, καὶ
 Κύκλωπι. Ερμ. ἔχαιλεπὸν ἐν ἡν ἐκ ποσέτε
 ἐμέτε

mero accepta videndi aciem acutissimā tibi vel breui reddidero. Ac posteaquam pronunciauero carmina ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verum aperire cuncta intueri. CHA. Dic solam. ME.

Dimoni nubem visum, quæ texerat ante,

Ut tandem agnoscas quasint hominesve Deine.

CHA. Quid est? MER. Annon iam vides? CHA. Minus in modum cecus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primū me velim doceas, mihiq; percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, neq; ipsum me ab Homeri elegantia abhorreere? ME. Unde tu, quaso, illius aliquid scire posses nauta cum sis, et cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hac in artem. At ego cum illum vitæ iam functum traicerem, multa carmina recitantem audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria herent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit, Etenim posteaquam cantilenam quandam nauigan-ribus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes conuocauit, atq; tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur et agitur inter coquendum) iniecto, cum fluctuum procellas excitauit, tum aliis multis turbis uniuersum miscebat mare, adeo ut parum absuerit, quin tempestas, quæ una tum densa caligine imminabat, nauem nobis subuertisset. Tum ergo et ille nausæabundus bonā carminum partē Scyllæ et Charybdi enomuit, sed et Cyclopi. MERCVR.

Non

ἐρέτε ὀλίγα γέν διὰ φυλάττειν. Χα. εἰπέ μοι.

τίς γάρ σοι ἐπὶ πάρις ὁ ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε
 ἔξουσιος ὁ ἀνθρώπων καὶ φιλῶν καὶ εὐρέας ὤμους
 Γομ. Μίλων ἔστ' ὁ ἐκ Κρίταν ὁ ἀδελφεός. ὅπως
 κροῖται δὲ αὐτὸς οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν παῖδρον ἀρέμει
 νῶν φέρει διὰ τῆς σαρδίας. Χα. καὶ πῶς οἶκας
 ὅτερον αὐτὸς ὡς Εὐρύκλῃς ἐπαγορεύει, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μί
 λωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὸν ἐνθήσεται ἐς τὸ στα
 φίδιον. ὁπότε αὖ ἡμῶς πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχανίας
 τε τῶν ἀνταγωνιστῶν καὶ ἀπαλαμψαίης τῆς διατά
 τε, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει: καὶ αὖ
 ἐμὲ ἔσται ἡμῶν οἰκιστὴς ἀμνηστία. τῶν σεφέ
 νων τέτων, καὶ τῆς κράτε. νῦν δὲ μέγα φρονέει
 μαζόμενος. πῶς τῇ τῆς πάρε φρονέει. τί ἐν εἰρήνῃ
 μεν, ἀρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεύχεσθαι ποτε Εὐρ
 πύην ὁμοῦ. θανάτε νῦν μνημονεύσειεν αὐτὸς ἐν αἰ
 μῇ ποσότητι. Χα. εἰς τὸν ὅτι εἰς μακρὰν γέλωτα ἡ
 μῖν παρέξοντα, ὁπότε αὐτὸς πᾶσι μηδὲ ἐμπόσια, ἐχέ
 πους παῖδρον ἐπὶ ἀρεσθῇ ὁμοῦ. σὺ δὲ μοι ὁμοῦ
 νο εἰπέ, τίς τε ἀρ' ὁ ἀλλ' ὁ σαρδίας ἀνὴρ ἐχέων
 ὡς εἰκεν, ἀπὸ γέν τῆς σαρδίας. Εὐμ. καὶ ὡς χάρι
 ὁ καμψύς, ἐς τὴν ἀρχὴν πόλεως μίσητων ἐχόντας,
 νῦν Περσῶν ἡσυχία ἐποίησεν εἶναι. καὶ ἁσυχίαν ἐναγ
 χῶν ἔστ' ἐκράτησε, καὶ βαβυλῶνα παρεθήκα.

Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi.

Grassus & ille quis est vir magnus, conspicuusq;
Vertice sublimi atq; humeris latissimus amplis.

MER. Milo Crotoniata hic est athleta, applaudunt autem ei Greci, quod taurum sublatum solum per medium ferat stadium. CHAR. At quanto iustiori causa, ô Mercuri, ipsum me laudibus eueherent, qui paulò post ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in naviculam imponam: nempe ubi à morte inuictissimo aduersario lucta superatus ad nos venerit, quâdo nec ipse planè intelliget qua cruris implicandi ratione sit deiectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harū coronarum, & huius applausus. Nunc aut quia, propterea quod taurum gestarit, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere speret? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quâdo videlicet nobiscum nauigans ne culicem quidem amplius, nedū taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis ac seueritate quadam verendus, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu coniici potest? MER. Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebāt, ad Persas transtulit. Atq; idem Assyrios nuper deuicit, & Babylonem expugnauit.

m

Ad

καὶ νῦν ἐλασείον τι ὅππῃ λυσίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν
 τὸν Κροῖστον, ἄρχοι ἀπάντων. Χά. ὁ Κροῖστος δὲ πᾶ
 ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν; Ερμ. ἐκεῖσε ἀπὸ βλεψόν ἐστὶ
 μεγάλην ἐκρόπολιν τὴν τὸ τετραπλὸν τείχῳ. Σάφ
 οῦς ἐκείνοι. καὶ τὸν Κροῖστον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅπ
 κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ δια
 λεγόμενον; βέβαια ἀκῶσμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγε
 σι; Χά. πάνυ μὲν ἐν. Κροῖ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε εἰδὼς γὰρ
 μου τὸν πλεῖστον καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσῳ ἀφ
 ἡμῶν χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλαν πολυτέλειαν,
 εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων βουλαί
 μόνεστοτον εἶναι. Χά. τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ερ. γάρ
 ἔστιν ἀγεννὲς ὡς Χάριον. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν
 βουλεύονται. ἐγὼ δὲ ὦν εἶδρα, Κλέοβιν, καὶ Βίπ
 ἡγῆμαι βουλευμένους ἄλλους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερᾶς
 παῖδας. Χά. τῆς ἀργόθεν Φησὶν ἔτι, τὰς ἀμ
 πρῶην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες
 εἰλκυσαν ὅππῃ τῆς ἀπῆνης ἄλγος πρὸς τὸ ἱερόν. Κροῖ.
 εἰς. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς βουλευμένης.
 ὁ δεύτερος δὲ τίς αὖ εἴη; Σο. Τέλλῳ ὁ Ἀθηναῖος,
 ὅς ἐϋ τε ἐδίδω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.
 Κροῖ. ἐγὼ δὲ κάταρμα, ὅς σοι δοκῶ εὐδαιμόν
 ναι; Σο. ἔσθ' ἐπεὶ εἶδρα Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος
 ἀφίκηται βίη. ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἔλεγχος
 τῶν ποιέτων, καὶ τὸ ἄλγος πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνους
 δια

Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat, hoc iam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes. CHAR. At Cræsus ubi tandem ille? ME. Illorum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa. Sardis illa. An non Cræsum ipsum vides in aureo sedentem throno, ac cum Solone illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus quæ de re verba faciant? CHA. Volo, ô Mercuri. CROES. ô hospes Atheniensis, qui iam diuitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam suppellectilem pretiosam, dic mihi quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris. CHAR. Quid tandem dices Solon? MERCVR. Bono sis animo, nihil abiecti, ô Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verum ex his, quos ego noui, Cleobim & Bitonem, sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse. CHA. Arginæ sacerdotis hic dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi iugum subeuntes adduxissent, e vinis statim excefferunt. CROE. Esto, habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? SOL. Tellus Atheniensis, qui præterquam quod bene vixit, mortem etiam pro patria obire non recusauit. CROE. Ego verò, ô scelus, non tibi videor felix esse? SOL. Nondum, ô Cræse statui, quod nec dum ad vitam metâ perueneris. Rectissimus enim eius rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem usque feliciter

m 2 per-

διαβιώναι. Χά. κάλλιστα ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπ-
 λέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθέμενον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῷ
 πρὸ τῶν τοιούτων κρείσσιν. ἀλλὰ τίνας ἐκείνης ὁ καὶ
 σὺ ἐκπέμπεις; ἢ τί καὶ ὅπλ' τῶν ὤμων φέρεις; Ερ-
 πλίνθεις τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν
 χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείπῃ μικρὸν ὑπερῶν. Φε-
 λομανίς δ' ἐστὶν ἀνὴρ ἐκτόπως. Χά. ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶ
 χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπωχρῶν μετ' ἐ-
 ρυθήματι. νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκέρων αἰεὶ. Ερ-
 ἐκεῖνο ὦ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχῃ
 τον. Χάρ. καὶ μὴν ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσσεπ-
 εἰμὴ ἄρα τῷτο μόνον, ὅτι βαρύνοντα εἰ φέροντες αἰ-
 τῷ. Ερμ. ἔγὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῷτο, καὶ ὅτε
 βυλαί, καὶ λησῆρια, καὶ ὅππορκίαι, καὶ φόνες, καὶ
 δολοφονίαι, καὶ πλεῖς μακροί, καὶ ἐμπορεῖαι, καὶ δολ-
 λεῖαι; Χά. διὰ τῷτο ὦ Ερμῆ τὸ μὴ πολὺ τῷτο χαλκὸν
 διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν ὡς οἶδα
 πρὸς τῶν καταπλεόντων ἐκάσθ' ἐκλέγων. Ερ. ταί.
 ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥς ἐ πάννυ σπερδ' ἀξέτω
 ὑπὸ αὐτῶν. τῷτον δ' ἐὼλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους
 οἱ μεταλλεύοντες ἀγορεύουσιν. πλὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
 καὶ ἔστι, ὥσπερ ὁ μόλιβδι, καὶ τὰλλα. Χά. δε-
 νήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀβελτηρίων,
 οἱ τοσῷτον ἔρωτα ἐρώσιν ὡχρῶ, καὶ βαρέως κίημα-
 τ. Ερ. ἀλλ' ἔσ' Σόλων γε ἐκεῖν' ὦ Χάρων ἐρῶ
 αὐτῷ

perducta. CHA. Optimè facis, ô Solon, quod nostri non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus indicare censes. Sed quinam illi, quos Cræsus emit-
 rit? aut quid humeris gestant? MERCVR. Au-
 reos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cu-
 ius beneficio paulò post peribit. Est enim vir ille mi-
 rum in modum vatibus deditus. CHAR. Et illud est
 aurum splendidum scilicet, quodque subpallidum,
 refulget rubore: nunc enim, cum antè iam sæpè de eo
 audierim, ipsum primum video. MERCVR. Hoc
 celebre illud est nomen, cuius gratia tantoperè pu-
 gnatur. CHAR. Atqui non video quonam pretio
 commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod
 qui ferunt, eo grauantur. MERCVR. Annon
 intelligis quot huius gratia bella, quot insidia, quot
 atrocinia, quot periuria, quot cades, quot vincula,
 quamq; longinqua navigatio, quot mercatura, quot
 seruitutes? CHA. Propter hoc ne, ô Mercuri, quod
 parum ipsi ari prestat? Nam es noui, ut qui à singulis
 vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exi-
 gam. MER. Est ita ut dicis, ô Charon. Verùm es,
 quia magna est eius copia, non est in pretio. Aurum
 verò, & huius quidem parum, hi qui terra venas
 scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Atta-
 men ex terra prouenit, quemadmodum plumbum,
 & reliqua metalla. CHAR. Insignem quandam ho-
 minum stultitiam narras, qui tãto amore prosequun-
 tur rem tum pallidam, tum etiam grauem. MER. At

αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. καὶ γελαῖ γὰρ τοῦ Κροῖ
 καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου. καὶ μοι δι
 κῆν ἐρεῖται τι βούλεται αὐτόν. ἐπακούσωμεν εἴ
 σο. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἶαι γάρ τι δίδωται τῶν πλῆ
 θυν τούτων τὴν Πύθειον; Κροῖ. νὴ Δί', οὐ γὰρ ἐστὶν αὐ
 τῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδ' ἐν ταιούτῳ. σο. οἶαι
 οὖν μακάριον οἶαι τὴν θεὸν δόποφάινειν, εἰ κλήσεται
 ἐν τοῖς ἀγλαῖς, καὶ πλῆθος χρυσῶν; Κροῖ. τῶς γὰρ
 οἶ; σο. πολλὴν μοι λέγεις ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῇ εἰ
 ρηνῇ, εἰ ἐκ λυσίας μετασείλεται τὸ χρυσίον διδόν
 σει αὐτοὺς, ἢ ἐπιθυμήσωσι. Κροῖ. ποῦ γὰρ τοσοῦτος
 αὐτὸ γέναιτο χρυσὸς ὅσῳ παρ' ἡμῶν; σο. εἰπέ μοι, εἰ
 δίδου δέφύεται ἐν λυσίᾳ; Κροῖ. ἔ πάνυ τι. σο. καὶ
 βελτίον ἢ ἄρα ἐνδεεῖς ἐστέ. Κροῖ. πῶς ἀμείνω; εἰ
 δὴρ ἢ χρυσίῳ; σο. ἢν δόποκρῖνῃ μηδὲν ἀναγκαῖον
 μάστις αὐτῶν. Κροῖ; ἐρώτα ὦ Σόλων. Σολ. πότρου, ἀ
 μείνεις οἱ σώζοντες τινες, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐ
 τῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες δηλαδὴ. Σολ. ἀρ' ἐν ἡν κῶ
 ρῳ, ὡς λογοποιῶσιν οἱ τινες, εἴπῃ λυδοῖς, χρυσῶς μα
 χαίρας οὐ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ οὐδὴρ ἢ ἀναγκαῖον
 ἢ τότε; Κροῖ. οὐδὴρ ἢ δηλαδὴ. σο. καὶ εἴ γε μή
 τ' ἐπὶ περὶ σκευάσας, εἴχῃ οὐ αὐτοὶ ὁ χρυσὸς ἐς Πέρ
 σας ἀρχιμάλωτ' ἢ. Κροῖ. εὐφήμει ὦ ἄνθρωπε
 σο. μὴ γένοιτο μὲν ἐν ἔτῳ ταῦτα. φαίνεται δὲ ἐν ἀ
 μείνω τὸν σιδηρὸν ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ ἔν καὶ τῷ
 κελεύει

Solō ille aurū minimē mirari videtur, ut et planē vides. Nā cū Crēsū ipsum, tū verō maximē hominis barbari iactantiam deridet, adeō ut videatur etiam mihi hac ipsa de re Cræsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus. SOL. Dic mihi, ō Cræse, putas ne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Iovem, nullum enim ipsi est donarium. Delphis suspensum tam magnificum. SOL. Arbitraris ergo te Deum beatū reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, et aureos lateres possideat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in celo, ō Cræse, si Deos, cū forē desiderant aurum, ex Lydia aduehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurū proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CROE. Non admodū. SOL. Potiori ergo re indigi estis. CROE. Quinam ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facile quidem intellexeris. CROE. Interroga tu modō ō Solon. SOL. Utri præstantiores an qui servant ac defendunt, an qui servantur ac defenduntur? CROE. Qui servant profectō. SOL. Ergo si quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CROE. ferro sanē, ferro. SOL. Et si huius copiam nō apparaveris, futurum ut egregiū illud aurum captivum ad Persas abeat. CROE. Bona verba, ō homo. SOL. Dij meliora velint, quā ut hac hoc modo fiant. Verū tu hac via videris ferrum auro nobilius fateri. CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare

inbes,

κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀνατίθεναι με, τὸν δὲ
 χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σο. ἔδ' ἐσιδηρὰ ἐκεί-
 νος γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀνα-
 τίς, ἄλλοις μὲν ποτε κῆμα καὶ ἔρμαϊον ἔση ἀνατι-
 θεῖν, Φωκεῦσιν, ἢ Βιωπῆς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ
 τινὶ τυράνῳ ληστῇ· τῷ δ' ἐπεὶ ὀλίγον μέλει τῶν σῶ-
 χρυστοποιῶν. Κροῖ. αἰεὶ σύ με τῷ πλεῖστῳ προσπα-
 μεις, καὶ φθονεῖς. Ερμ. ἔφ' ἐρεῖ ὁ λυδὸς, ὦ Χάρων,
 τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
 λὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώπου· ἐκ-
 ὑποπλήσων, τὸ δὲ περιττόμενον ἐλευθέρως λέγων. με-
 μνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλωνι, ὅταν αὐτὸς
 δεῇ ἀλόντα ἐπὶ τῷ πυρὶ ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναλίσθαι·
 ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶην ἀναγνωσκόντα
 ἐκάτω ὕπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραφα.
 Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ἐκ-
 ἐκείνησιν τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν
 Σκυθίδα τὴν ὅτι τῷ ἵπῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσα.
 Χά. νῆ Δία. Ερμ. τῶ μυχῷ ἐκείνη ἐστὶ, καὶ τὴν
 Φαλήν γε ἀποτεμῆσαι τῷ Κύρῳ αὐτῇ ἐς ἄσκον ἐμ-
 λεῖ πλήρη αἵματι. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ὅτι
 ἀνίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. ἔτ' ἐκ βασιλείας
 μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλαὶς ἔντε λυθῆ
 καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀ-
 ποκρίνας τὸν Ἀπιν. Χά. ὦ πολλὰ γέλωτ. ἀλλὰ καὶ

iubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indignerit; Sed siue as siue aurum dicaris, aliis sanè futuram prædam, ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROES. Semper tu quidem diuitias mihi inuides, & oppugnas. MERCVR. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina, & noua quadam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ita multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogem oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in quibus & hæc erant scripta: Cræsum quidem à Cyro captiuium duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa necari. Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Iouem. MERCVR. Tomyris est, quæ sua ipsius manu Cyri caput detrancatum in utrum cruce refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyfes ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet, ac ubi mille modis errarit et in Lybia, & in Æthiopia, tandem insania correptus, occiso à se Api, migravit è vita. CHAR. ô rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere, susti-

τίς αὖ αὐτὸς προσβλέψειεν ἔτῳς ὑπερφρονῶντας
 τῶν ἄλλων; ἢ τίς αὖ πτεύσειεν, ὥς μετ' ἐλίγον ἔτῳ
 μὲν ὠχμάλωτ' ἔσται, ἔτῳ δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει
 ἐν ἀσπερ ἄματ' ἔκβιν' ὃ δὲ τίς ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ ὁ τῇ
 περφυρῶν ἐφερίδαι ἐμπεπορπημένος, ὁ τ' ἀδιάδημος
 ὃ τὴν δαιδύλιον ὁ μάγερ' ἀναδίδωσι τὸν ἰχθυὸν ἀ-
 ναπνύων νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δέ τις ἔ-
 ρεται εἶναι. Ερ. εὖ γε παρ' οὐδείς ὦ Χάρων, ἀλλὰ Πα-
 λικράτῃν ὁρᾷς τῶν Σαμίων τύραννον εὐδαιμόνῳ
 οἰόμενον εἶναι; ἀπὸρ καὶ ἔτος αὐτὸς ὑπὸ τῷ παρεσῶ-
 τ' οἰέτῃ μακροδύε προσδοθῆς Οροίτη τῷ σα-
 τράπῃ, ἀνασκοποῦσθαι, ἄθλι' ἐκπεσῶν
 τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ
 τῆς κλωθῆς ἐπήκσει. Χά. εὖ γε ὦ Κλωθεῖ, γενναῖα
 καὶ αὐτὰς ὦ Βελτίῃ, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπόμενε, καὶ
 ἀνασκολόπιζε, ὥς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τού-
 τῳ δὲ ἐπαμείβεσθαι, ὥς αὖ ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινέ-
 τερον καὶ ἀπεστέμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσμεθα τότε γε-
 ρίτας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφίστῳ, μήτε
 περφυρίδα, μήτε πύραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζου-
 τας. Ερ. καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύνει
 Χάρων ὁρᾷς, τὰς φυλάσσοντας αὐτῶν, τὰς πολεμῶντας,
 τὰς δικαζομένους, τὰς γεωργῶντας, τὰς δανείζουσας,
 τὰς προσαιτῶντας; Χά. ὁρῶ ποικίλην πινὰ τύρβην, καὶ
 μεστὴν τερσυχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν

neat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam, cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum? At quis nam is est, ô Mercuri, cui pallam purpuream iam fibula nectit? quem corona adornat, cui coccyus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet in gente mari septa, regis se nominat? MERCUR. Bellè, ô Charon, quod interim occinis. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Meandrio Oræta Satrapa proditus in crucem suffigetur. Miser sanè, qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit. nam & hæc nuper ex Clotho audiui. CHAR. Praclare, ô Clotho, ita & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrūca, quo se homines tandē agnoscant: Sed et tuo beneficio in sublimè adeò ferātur, nimirū ut postea quāto altiori ruina, tanto grauiori dolore decidant. Porro quod ad me attinet, quemcūq; horum nudum in nauigio agnouero, eum maximè ridebo, quando neq; purpuram, neque regium capitis tegmen, neque letum secum adferat aureum. MERCUR. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed videsne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios nauigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proscindentes, alios fœnerantes, postremò alios mendicantes? CHAR. Vidco variā quandā turbā, ac promiscuā, & vitam perturbatio-

εοικύας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον
 ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ. ὀλίγον δὲ τινες ὥσπερ
 σφῆκες ἄγχοι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεσθρον. ὁ δὲ πε-
 ριπετόμενος αὐτὰς ἐκ τὰ φανοῦς ἐστὶ ὄχλος,
 τίνες εἰσὶν; Εἰς ἐλπίδες ὡς Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνα-
 αι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίσση,
 καὶ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κάτω ξυναναμύ-
 νεται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γένῃ Δία, καὶ τὸ μῆ-
 σος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία,
 καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερά-
 νω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων, ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ
 ὑποπλήσσειν ποιεῖ. αἰδῶν ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς
 αἰωρόμενοι, ὅπότε αὐτὸν μάλιστ' οἰκτῇ τις ὀπίσθ-
 ψεν αὐτῶν, ἀναπλάμενοι οἰχοντο, κεκηνότασ' αὐ-
 τὰς ἀπολιπῶσαι, ὅπερ καὶ τὸν ἰάνταλον κάτω πάρε-
 τα ὀρεῖς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ἦν δ' ἀπενίσσης, κατόψατο
 μοῖρας ἄνω ὀπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτεῖ,
 ἀφ' ἧς ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπιδῶν η-
 μάτων. ὀρεῖς καθάπερ ἀράχνια τίνα καταβαίνοντες
 ἐφ' ἑκάστην ἀπὸ τῶν ἀτρακτέων. Χά. ὀρῶ πάνυ λεπιδῶν
 ἐκάστω νῆμα ὀπιπεπλεγμένον γε τι πολλά. τοῦτο
 μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ. Εἰς ἐξέτασιν ὡς Πορθμεῖ,
 εἰμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τῷ φανερῷ γίνεσθαι, τῷ
 τῷ δὲ ὑπ' αἰθέρα. καὶ κληρονομήσῃ γε τοῦτον μὲν ἐκεί-
 νος, ὅτε αὐτὸν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκείνον δ' αὐτὸν, τῷ
 τῷ

num plenam. Ad hac ciuitates conspicio apum e-
 xaminibus similes, in quibus proprium quendam,
 peculiaremque habent singuli aculeum, quo sibi vi-
 cinos pungunt. Quidam autem ex ipsis velut cra-
 bones aguntque feruntque imbecilliores. At agmen
 illud quod ex improviso illos circumuolitat, quinam
 sunt? *MERCVR.* Spes, ô Charon, & metus, &
 amentia, tum voluptas, auaritia, ira, odium, at-
 que id genus alia. Ex his autem ignorantia infima
 turba est permista, atque per losem in eadem cum
 ipsis Republica degit odium, ira, emulatio, tum &
 imperitia, hesitantia, auaritia. Porro metus & spes
 ipsos superuolitantes, ille quidem horrorem incutit, a-
 liquando verò tantum trepidare facit; hæ aut supra ca-
 put in altum vergentes, ubi quispiam apprehende-
 re conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhi-
 antibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud in-
 feros ab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis,
 conspicias in alto, et *Parcas* ipsas expenso singulos ad-
 nere tenuia quadam fila, quibus uniuersum mortali-
 um genus subnixum dependet, videsne quasi quos-
 dam araneorum nexus ab ipsis suis in singulos demis-
 sos. *CHAR.* Video equidem filum ut plurimum ad-
 modum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum:
 hoc quidem illi, illud verò alijs. *MER.* Rectè vides,
 ô portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab
 hoc, huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore
 eius, cuiuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem
 illum

πεινῶνδε γάρ τι ἢ ὀπιπλοκή δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ὑπὲρ λα-
 τοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὐτ' ἔτι μὲν ἀνοσσο-
 ῦσιν αὖτις μετέωρος ἐστὶ, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὺν
 ἀπορραγόντες τοῦ λίνου, ἐπειδὴ μὲν μακρὰ ἀντί-
 πρὸς τὸ ἑαυτοῦ μέγαν τὸν ψέφον ἐργάζεσθαι. οὕτως
 δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς ἀωρούμενοι, καὶ πάλιν ἀνέ-
 πικεῖσθαι, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξαιετούμενοι
 τηλώμεσθαι. Χά. παγγέλοια τοῦτο ὦ Ἑρμῆ. ἔρ-
 μην ἔδωκεν εἰπεῖν ἔχουσιν ἀνὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐπὶ
 καταγέλασα ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄρσεν παρὰ
 αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχεῖσθαι, ἀνοσ-
 σότες γινωσκόμενοι ὑπὸ τῆς βελτίστης θανάτου. ἀγ-
 γελοι δὲ αὐτοὶ, καὶ ὑπερέτα μάλ᾽ ἀπὸ πολλοῦ ὡς ὁρᾷ
 καὶ πάλαι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόγαι, καὶ πνευμονίαι,
 ξίφης, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεαι, καὶ οἰκισαί, καὶ τυρ-
 νοί, καὶ τέτων ἔδωκεν ὅλως αὐτοὺς εἰσερχέσθαι, ἐς
 εὐπράττωσιν. ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀπίσθι
 καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὥμαι μοι εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνεγεί-
 τι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῆς πενθερίας ὅσον
 δημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὡς περ ἐξ ἀνείρατος
 πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε αὖτε σφραγίσαντες
 καὶ ἡπτόν ἡνιῶντο ἀποθανόντες, νῦν δὲ ἐς αἰὲλ' ἐλπί-
 τες χρῆσθαι τοῖς παρῆσιν, ἐπειδὴ ὀπίσθας ὁ ὑπὲρ
 ρέτης καλῆς, καὶ ἀπάγη, πεδήσας τῷ πυρετῷ, καὶ τῇ
 φθόγῃ, ἀχανακίᾳ πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔποτε πρὸς
 δοκί-

illam huius. Tale enim quiddam connexio illa por-
tendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? At-
que hic quidem ex ipsis in altum subductus, sub-
limis est, verum paulò post, ubi ponderi tanto su-
stinendo non amplius par fuerit, filo disrupto deci-
dens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem
qui paululum tantum à terra fuerit subductus,
tametsi cadat, citra tamen strepitum iacebit, adeò
ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHA R. Ni-
mis quam ridicula hæc sunt, ò Mercuri. MER-
C V R. Atqui ne verbis quidem illis pro dignitate
consequi possis, quam sint ridicula, maxime ar-
dua illorum studia, & quod nonnunquam, interea-
dum multa spe aluntur, intereunt ab optima sci-
licet morte abrepti. Cuius nuncij, & ministri, ut
cernis, admodum sunt multi, puta febres, tum fri-
gida, tum feruida (latinis veteribus quercera di-
cta) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladij, la-
trocinia, cicuta, indices quoque atque tyranni. Et
horum nihil omnino mentem eorum subit tantisper
sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. At
si quando sua se spe falsos senserint, tum illud obe fre-
quens in ore, pariter & eheu, & eheu, & heu mihi.
Quod si iam inde ab initio secum perpenderent, mor-
tales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in
vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus
omnibus, velut è somno migraturos, profectò & pri-
dentius, circumspiciensque vitam ducerent, & cum

me o-

δοκήσαντες ἀποσπαθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐ
 αὐτοὶ ποιήσκειν ὁκείνος, ὅτι καὶ οἰκίαν σπασθῇ οἰκοδομή
 μεν^Θ, καὶ τὰς ἐργίας ὀπισσέρχων, εἰ μάθῃ
 ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ, ὃ δὲ, ἄρτι ἐπιθεῖς τὸν ὄροσιν,
 ἀπὸ τοῦ κληρονόμου καὶ ἀλιπῶν ἀπολαύειν αὐτῶν
 αὐτὸς μὴ οὐδὲ δειπνήσας ἀθλι^Θ ἐν αὐτῇ ὁκείνῃ^Θ
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδ' ἔτεκεν αὐτῷ
 γυνή, καὶ φίλος διὰ τὸ ἐσθλὸν, καὶ τὸ νόμα τέ πε
 τρὸς τιθέμεν^Θ, εἰ ἡπίστατο ὡς ἐπιέτης γενόμεν^Θ
 παῖς τεθνήξετα, ἄρα οὐ σοὶ δοκῇ χαίρειν ἐπὶ αὐτῷ
 γενόμενῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχέοντα δὴ
 τῷ πατρὶ ὁκείνον ὁρᾷ, τὸν δὲ ἀθλητῆ πατέρα, τὸ
 λύμπαν νεικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸν ὁκορῶν
 ἴα τὸ παρσίον ὄχ' ὁρᾷ, ὃ δὲ εἶδεν ἀφ' οἴας αὐτῶν
 κῆς ὁκρέματο. τὰς μὲν γὰρ πᾶσι τῶν ὄρων διαφ
 ρομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείροντας
 χρήματα, εἴτα πᾶσι δὲ ἀπολαύσαι αὐτῶν καλεσμένους
 ὅφ' ὧν εἶπον, ὀπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑποκριτῶν
 χά. ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ὁκείνῃ
 τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ὁκείνόν ἐστιν, ὃ
 ρέμενοι ἀναγκάζουσιν. Εὐμ. ἦν γὰρ τὰς βασιλείας
 τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέσται εἶναι δοκῶσιν, ἔξ
 τῶ ἀβεβαίῃ, καὶ ὡς φησὶ, ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης
 πλείω τῶν ἡδύων τὰ ἀνίαρ' εὐρήσει πρὸς ἑαυτὸν αὐ
 τῷ

emoriendū esset, minus angerētur. Nūc autē quia præsenti rerū statu usuros se perpetuò sperant, cū minister aut vocarit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis præsentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domū magno studio edificando operarios urget, si intellexerit eā quidem sinem habiturā, ipsum autē se, cum iam fastigium imposuerit, discessurū, domo ita relicta heredi, ut is sinatur, ipse autem misere semel quidem in ea cœnet? Iam qui stirpe virili auctus, cōiunio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si præsciret puerum septem annos natū, emoriturum, nunquid ob prole tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verū in causa est quod in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrē esse cōtingit, vel athleta, vel eius, qui vicerit Olympia: vicinum autē, qui natum cremādum effert, non inspicit, neq̃, nouit, quo funiculo quāmq̃, tenui sibi sit suspensus. Quin et eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quā multi coaceruent pecunias, qui tamen antequā ipsis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nūciis, tum ministris auocantur. CHA. Video isthac omnia, & mecum ipse cogito, quidnā iucundū eis in vita sit, aut quid tādem sit illud, quo spoliati tanto operè stomachentur. MER. Quin etiā si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspiciat quispiā diligēter, nimirū præterquā quod in stabili & ancipiti fortune ludo iactantur,

τοῖς, φόβος καὶ παραχά, καὶ μῖση, καὶ ὀπιβλα
 καὶ ὀργαί, καὶ κολακείας. τέτοις γὰρ ἅπαν
 ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσος, καὶ πύθη, ἐξίστα
 μίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπως δὲ τὰ
 των πονηρὰ, λογίζεσθαι καὶ οἷοι τὰ τῶν ἰδιωτῶν
 αὐτῶν. Χάρ. ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ἑρμῇ εἰπεῖν, ὅτι
 νι εἰκέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίβ
 ἅπας αὐτῶν. ἥδη ποτὲ πομπόλυγας ἐν ὕδ
 ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶ τινι καταρράττοντι ἀνιστάν
 νας, τὰς Φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγ
 ρεταὶ ὁ ἀφρός; ὁκείνων τῶν αἰμὲν τινες μικροί
 εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖται, ἀπέσβησαν. αἱ
 ὅπῃ πλέον διαρκέσι, καὶ περὶ χωρῶν αὐτῶν
 τῶν ἄλλων, αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγ
 ὄγκον αἵρονται. εἴτα μὲν τοὶ κακῆναι
 τως ἐξερράγησάν ποτε. εἰ γὰρ οἷόντε ἄλλως
 νέεσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίβ. ἅπαντες
 πὸ πνεύματι ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μέγ
 οἶδ' ἐλάττης, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσιν, καὶ
 ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυῆται
 πῶσαντο. πᾶσι δ' ἐν ἀπορράγῃ ἀναγκῇ
 Ἑρμ. εἰδὲν χεῖρον σοὶ τῶ Ὀμήρῳ εἰκασας ὦ χ
 ρων, ὅς φυλοῖς τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χάρ.
 ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι
 τιμῶν, καὶ κήσεων ἀμιγλῶμενοι, ἅπερ ἅπαν
 καταλιπόντας αὐτὰς, διεήσει ἕνα ὀβολὸν ἔχα
 τας.

tur, inuenerit eis inherere tristitia longè plura incundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi inuoluuntur. Pratermitto & luctus, & morbos, tum & affectus, qui ex aquo tum vulgo & his dominantur, usq; adeò ut nò minoris fuerit et temporis et negotij, horum hic recensere mala, quam & privatorum. CHAR. Tibi ergo, ò Mercuri, dicere volo, cuiam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidistin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cū strepitu scaturiente, existētes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. harum sanè quædam sunt parua & exiles, quæ statim dissolutæ euanescent. alie verò diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæ dissoluuntur omnino, pereuntq;. Neque enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita. singuli flatu tumescunt, ita ut alij sint maiores, alij autem minores: postremò alij quidem momentaneam, moxque deficientem sentiant inflationem, alij verò prius deficiant, quàm omnino constituentur. At omnes destrui & euanescere necesse est. MERCUR. Nihil tu quidem infelicius hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui uniuersum mortalium genus arborum foliis comparat. CHAR. At cum tam fragilis sit eorum conditio, vides tamen, ut inter se auidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusque cer-

n 2   tando,

τας, ἥκειν παρ' ἡμῶς βέλει ἐν ἐπείπερ ἐφ'
 ψηλῶ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παρα-
 σω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων
 ζῆν δὲ, αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχον-
 τας, λέγων: ὦ μῆταί μοι, τί ἐσπεύδατε ταῦτα;
 παύσασθε κάμνοντες. εἰ γὰρ ἐς αἰεὶ βιάσασθε,
 οὐδ' ἐν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδέσιόν ἐστιν, ἐφ'
 αὐτῶν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ δόξανόν.
 ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δὲ
 καὶ τὸν ἀγρόν, καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ
 μεταβάλλειν τὰς δεισπότηας. εἰ ταῦτα, καὶ
 τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσῃμι αὐτοῖς, οὐκ
 οἶμαι μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρονέ-
 ρος αὐτῶν γενέσθαι παραπολύ; Εἰρη. ὦ μακάρι μοι
 οἶδα ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη δει-
 τεθεῖκασιν, ὥς μήδ' αὐτῶν τρυπάνω ἐλθὲ δειμαν-
 τῆναι αὐτοῖς τὰ ὥτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔδυσαν ὥ-
 τα, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τὰς ἐπὶ ῥυτίδας ἐδύσε δάμα-
 τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἐν αὐτῶν σκεῖνοι δει-
 νηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢ καὶ σὺ κεκραγὼς διαφρα-
 γῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναιται, τῇ
 ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πολλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐ-
 τῶν ὀλίγοι εἰ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὸ
 ὥτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ἐφ'
 δει-

tando, cum tamē ipsos, uniuersis his post se relictis, unico tantū obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam possum magna voce acclamando eos adhorter: primū quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant: deinde ut mortem semper præ oculis habētes, hunc vite cursum transigant, in hanc sententiā verba proclamans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò uiuetis. Nihil ex his, quæ hic præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est, secum auferre quispiā poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum transire manus, semperq; dominum mutare. Hæc atq; eiusmodi alia, si, unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annon putas vita eorum magna fore uilitati, ita, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant. **MER.** ô beate, nescis quantoperè eos tum ignorantia, tum error occupauerit, adeò ut eorum aures, ne terebro quidem amplius aperire queas, tanta obthurarunt cera, haud aliter ac sociorum aures et Ulysses veritus ne Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intēdas, ut rumparis? Nempe quod apud vos obliuionis fons potest, idem hîc præstat ignorantia. Quanquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atque in-

διδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατεγνωκότες
 οἰᾶ' ἐσιν. Χά. ὅκ' ἐν ἐκείνοις γὰρ ἐμβροτάμεν; Ερ.
 περικτὸν τὸ λεγέιν πρὸς αὐτὰς ἂ' ἴσασιν. ὁρᾷς
 πῶς διδοσκύντες τῶν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γη-
 μένων, καὶ ὁλομῇ ὁλομῶς ἀρέσκοντα αὐτοῖς, ἀλ-
 λά οἱ ἡλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμᾶς
 ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν τὰς ἀμαθίας. Χά. εὖ γε ὦ γεννάδιαι. πᾶσι
 πάνυ ὀλίγοι εἰσιν ὦ Ερμῆ. Ερ. ἱκανὸν καὶ ἔτοι. ἀλλὰ
 κατίωμεν ἡδὴ. Χάρ. ἐν' ἐπὶ ἐπόθεν εἰθένα; ὦ Ερμῆ
 καὶ μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῆ' ἔσῃ τῷ περλήρησιν πε-
 ποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατὰ
 τρεῦθ' ἴδῃς, θεάσασθαι. Ερμ. ἡρῶ ὦ Χάρων, καὶ τὰ
 βεῖς, καὶ τὰ φέας καλῶσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰς
 τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς ἐλ-
 λας, καὶ πυραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 σωματοφυλάκιά ἐσσι. Χάρ. τί ἐν ἐκείνοις σεφαιῖα
 τὰς λίθους, καὶ χεῖρας μύρω; οἱ δὲ, καὶ πυραμῖδας
 περὶ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες
 καί σι' τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δαΐφωνα, καὶ εἰς τὰ
 ρυγμαῖα οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὥς γὰρ εἰκάσαι ἐγ-
 χέουσιν. Ερμ. ὅκ' οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰ
 ἐν ἁδῇ. πεπιστεύκασι δ' ἐν ταῖς ψυχὰς ἀναπερι-
 μένας κάτῳθεν, λειπνεῖν μὲν ὥς οἰόντε πείπεστοι
 νας τῷ κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῆ
 βόθρου

ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant.

CHAR. Vel illis ergo solis acclamarem. MERCVR.

Supernacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere.

Vides quomodo à vulgi turba semoti rideant, quæ alij factitarint, & neutiquam conueniat ipsis cum

vulgo, adeò ut iam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Verùm omnibus odiosi sunt, eo quod

istorum imperitiam redarguant, CHAR. Belle, ô gene-

rosivos, tamen si pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis.

Sed nunc descendamus. CHAR. Unum adhuc discere

desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè

doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in quæ

cadavera reponant, dum in terram defodiunt.

MERCVR. Sepulchra, conditoria & monumen-

ta hæc vocant, ceterùm tumulos illos ante vrbes

vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa

mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custo-

dia. CHAR. Quid ergo saxa illa coronant unguen-

toque inungunt? alij præ tumulis constructo rogo,

ac fovea effossa, sumptuosas illas exurunt cœnas, &

vinum mulsamque aquam (quantum coniecturis

assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MER-

CVR. Equidem ignoro, ô Portitor, quid hæc ad eos

qui apud inferos agunt. Verùm illis persuasum est,

umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcun-

que liceat, circum nidorem, ac fumum volitando,

bibere autem è foveis aquam mulsam. CHAR. It-

βόθρε τὸ μελίκρατον. Χά. ἑκείνης ἔτι πίνειν ἢ ἐσθ-
 ειν, ὧν τὰ κρανία ξυρόταται· καὶ τοὶ γελοῖοι εἰς
 λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατὰγοντι αὐτὰς, οἷον ἔ-
 σθύνωντ' αὐτὰς ἔτι ἀνελθεῖν ἅπασι, ὥστε χθόνιοι γη-
 μένοι· ἐπεὶ τοὶ καὶ παγγέλοια αὐτῶν Ἐρμῆ ἔπαχα-
 σεν ὀλίγα πρᾶγματ' ἔχων, εἶδεν μὴ κατὰγειμέ-
 νον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν πομένους. ὥς
 ταχοὶ, τῆς ἀνοίας, σὺν εἰσέροισι ἡλίκοις ὅροις διακρί-
 νει τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πρᾶγματα, καὶ
 παρ' ἡμῖν ἐστὶ. καὶ ὅτι κατὰθάν' ὅμως ὁ, τ' ἀτυμβῶ-
 ἀνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμβου. ἐν δ' ἱερῇ τιμῇ ἱερῶν κρείων
 Αἰγυπτίων. Θεοσῆται δ' ἱστοῦσι θεοὶ δὲ πᾶσι ἡμε-
 ροῖς. πάντες δ' εἰσὶν ἡμῶς νεκρῶν ἀμνηστὶ καὶ
 ναυτοῖς τε ζήροισι κατ' ἀσφodelὸν λειμῶνας.
 Ηρακλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρον ἐπαντλεῖς, ἀλλὰ
 πείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τῶν Ἀχαι-
 λέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ὅστις τῇ θαλάττῃ; Σίγηται μὲν
 ἑκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀντιπρὸ δὲ ὁ Αἴας τῆς θαλάσσης
 τῷ Ροιτεῖρι. Χά. ὁ μέγαλοι ὦ Ἐρμῆ οἱ τάφοι. τὰς πέ-
 λεις, τὰς ἐπησίμους ἡδὴ δεῖξόν μοι, ὅς κατὰ τὸν ἀνέ-
 μεν. τὴν Νῆον, τὴν Σαρδαναπάλην, καὶ Βαβυλῶνα
 καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωναίαν, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτῶν. πολλὰ
 γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἑκείθε, ὡς δὲ καὶ
 λῶν ἐτάων μὴ δὲ νεωλεῖσαι, μὴ δὲ διαψύξαι τὸ σα-
 Φίδιον. Ερ. ἡ Νῆος μὲν ὦ πορθμεῦ ἀπὸ λῶλεν ἡδὲ καὶ
 ὁ Σαρδαναπάλης.

los adhuc bibere, vel esitare. quarum calvariae sunt aridissima? Atqui ridiculum est me tibi haec dicere, qui, quod quotidie ipsos deducas, probè nosti an ubi semel terram subierint, denuò velut postliminio iure ad superos remeare queant. Quin & ipse maxime ridicula paterer tot negotiis occupatus, si eos traiciendo non deducere solum, sed reducere oporteret, si quando vellent bibere. O stulti, quae est haec amentia? Non scitis, quam latè distantibus finibus viventium, & mortuorum res sunt sciunctae, quoquo pacto serres habeant apud nos. Ubi mortuus est, aequè tumuli, qui nescit honorem, & qui sortitur spectandi funera saxi. Atqui honor unus adest, & regi Agamemnoni, & Iro, Thersitæ, & similis Thetidos formosus Achilles. Unde iam pariter sicca nudaque pererrant Asphodeli campos confraëto vertice cunctae. MERCUR. Papa, quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti Achillis sepulchrum tibi volo indicare. Vides illud quod prope mare situm est, illic Troianum est Sigeum, è regione autem conditus est Ajax in Ræteo. CHAR. Non magnifica, neque insignia sunt monumenta. Verùm celebriores urbes mihi commōstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Niniū scilicet Sardanapali urbem Babylonem, Atycenas quoque, tum & Cleonas simul, & Ilium ipsum. nam illinc oriundos multos memini traicere, adeò ut totis iam decem annis neque nauem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MER. Ninus quidem, ô Porti-

ἔσθ' ἐν ἴχν' ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, ἔδ' αὖ εἶπης ὅτ' εἴ ποτ'
 ἦν. ἢ βαθυλὼν δὲ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἢ εὐπυργ' ἢ τὸν
 μέγαν περίβολον. ἔμεταπολὺ καὶ αὐτὴ ζητήθησ-
 μένη, ὥσπερ ἡ Νῆν'. Μυκῆνας δὲ καὶ Κλεωναὶς ἀ-
 γχύνομαι δείξαι σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. Δότε πνίξις
 γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατέλθων ὅππῃ τῇ μεγα-
 ληγορίᾳ τ' ἐπ' ὧν. πολλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν δ-
 δαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι, καὶ αὐταί. Δποθνήσκου-
 σι γὰρ ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἀνθρώποι, καὶ
 τὸ πικραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ δ' ἐν ἔσθ' ἐ-
 τάφ' ἐν Ἀργεὶ ἔλα καταλείπεσαι. Χά. παπὸς τῶν
 ἐπαύων Ὀμηρε, κ' ἱῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρήν, κ' εὐρεῖ-
 γαν. κ' εὐκρίμενα Κλεωναί: ἀλλὰ μεταξύ λόγων
 τίνες εἰσὶν οἱ παλεμῶντες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ τίν' ἀ-
 λήθες φονεύουσιν; Ερ. Ἀργεῖες ὁρᾷς ὡς Χάρων, καὶ
 Λακεδαιμονίαις, κ' τὸν ἡμιθνήτ' ἐκείνον στρατηγὴν
 Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιχράφοντα, τὸ πρόπαιον τῷ αὐτῷ
 ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ τίν' δὲ αὐτοῖς ὡς Ἑρμῇ ὁ πόλε-
 μ' ἔστι; Ερ. ὑπὲρ τῶν πεδίων αὐτῶν, ἐν ᾧ μάχονται. Χά.
 ὡς τῆς ἀνείας, οἷγε σὺ καὶ οἰσιν ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελο-
 πόννησον ἕκαστος αὐτῶν κλήσωνται, μόγεις αὖ ποδὶ
 αἶον λάβοιεν τόπον παρὰ τῷ Αἰακῷ. τὸ δὲ πεδῖον
 τῷ ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσασιν, πολλάκις ἐκ βά-
 θρων τὸ πρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. Ερμ.
 ἔγω μὲν πάντ' ἔστα. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἡσθίη, καὶ
 κατὰ

tor, iam est eversa, ita ut ne vestigium eius sit reli-
 quum, neque ubi sita fuerit olim, facile dixeris. Baby-
 lon autem tibi illa est tot turibus bene munita, quæ
 magno illo ambitu est septa, haud ita multò post et ip-
 sa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At
 Mycenæ & Cleonæ me sanè commonstrare pudeat,
 omnium verò maximè Ilium. Nam ubi descenderis,
 sat scio, præfocâris Homerum, propterea quod tam ma-
 gnificis versibus has nugas decantare non erubuerit.
 Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc au-
 tem mortuæ sunt & ipse: Urbes enim, ô Portitor, per-
 inde ac homines emoriuntur, & quod longè mirabi-
 lius, solidi etiam fluvij, ita ut Inachi ipsius in Argo
 ne monumentum quidem reliquum appareat. CHA.
 Vah, quæ laudes Homere, quamque superba nomi-
 na; Ingens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum structæ
 belli Cleonæ. Sed interim dum fabulamur, quinam
 illic dimicant, & qua pro re se mutuo cedunt? MER.
 Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque
 semimortuū imperatorem Othryadem suo ipsius no-
 mine trophæum inscribentem. CHA. At pro quo eis est
 pugna? MER. Pro eo ipso agro, in quo pugnant.
 CHA. ô hominum amentia, qui haud sciunt se, eti-
 am si nunc quisque eorum totum Peloponnesum possi-
 deat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accep-
 turos. Campum autem aliàs alij colēt, sapē etiam hoc
 trophæo per aratrum reuulso. MER. Hæc quidem
 hoc modo se habebunt. At nos iā hinc descēdamus, ac
 mon-

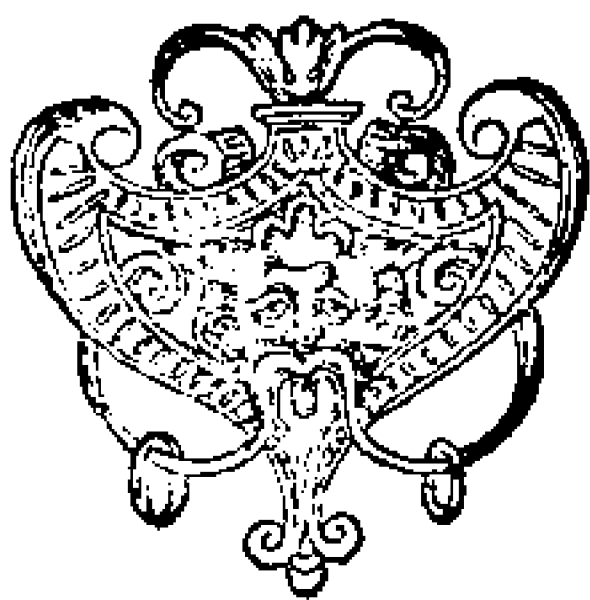

κατὰ χώραν ὄψετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλο-
τώμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐπέλιν, σὺ δὲ ὅππῃ τὸ περὶ
μεῖον, ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροστολή-
ξαι. εὖ γὰρ ἐποίησας ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγά-
ψη. ὠνάμην δὲ καὶ διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι
τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πρᾶγματα, βα-
σιλεῖς, πλίνθοι χρυσᾶ, ἑκατόμβαι μά-
χα. χάρων τε δὲ οὐ-
δαῖς λόγῳ.

ΩΣΣΕ

Τ Ε Λ Ο Σ,

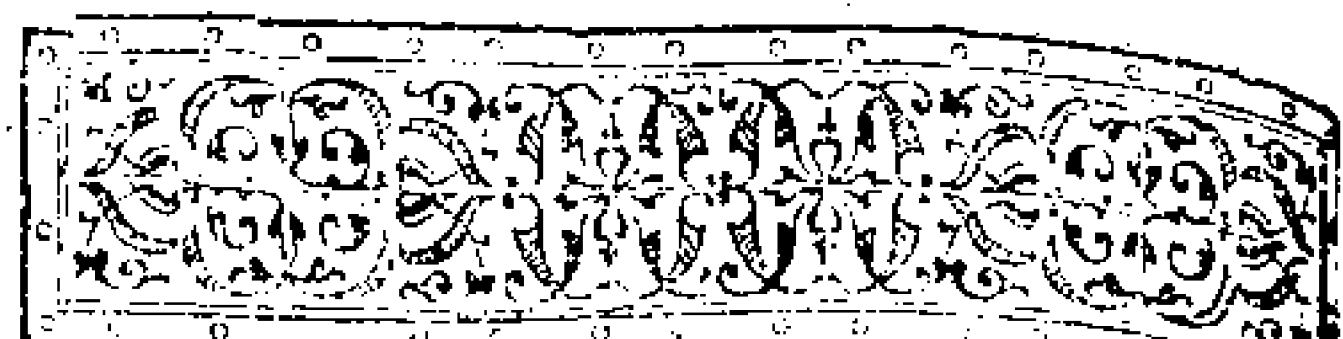
montibus his in suas sedes repositis, regrediamur, ego quidem quò sum ire iussus, tu verò ad navem. Equidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHAR. Probè fecisti, ò Mercuri, atque in eorum album adscriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuo me agnoscam; quandoquidem tua ope in hac peregrinatione plurimum sum adiutus. O qualia infelicium hominum studia. Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, praelia, Charontis autem nulla habetur ratio.

F I N I S.

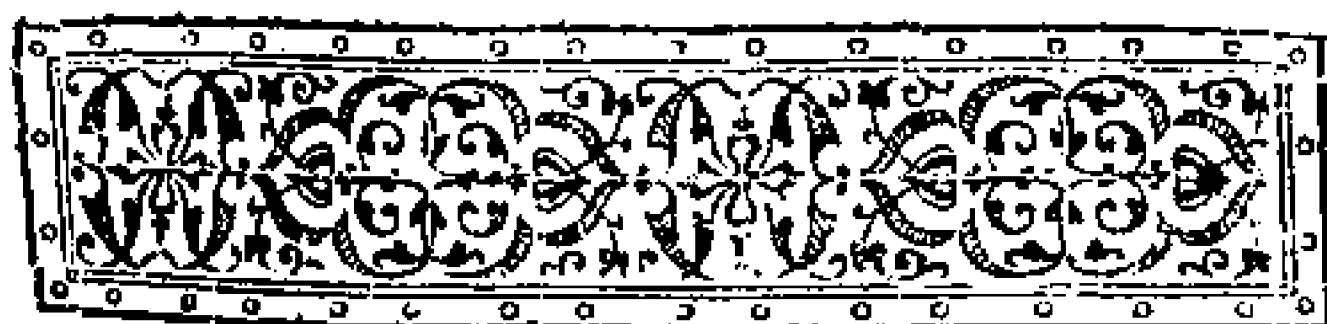
LVCIA-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-
ΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ,
ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ ΛΟΥ-
ΚΙΑΝΟΥ.

Ἀρχὴ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φε-
τῶν, ἥδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἑβδόμῳ. ὁ δὲ πατήρ
σκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδασκόμε-
τοῖς πλείστοις ἐν ἑσλοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλοῦ,
καὶ χρόνος μακρὸς, καὶ διαπάνης ἐσμικρῶς, καὶ τὴν
διδάσκειν λαμπρῶς. τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρὰ τε εἶναι καὶ
ταχεῖαν ἵνα τὴν ὀπικέρειαν ἀπατεῖν. εἰ δὲ ἡ
τέχνη τῶν θαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶ-
τον εὐθὺς αὖ αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκῶντα πρὸς τῆς τέχ-
νης, καὶ μηκέτι οἰκίσσειν εἶναι, τηλικῶτος ὢν. ὅς τις
μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετῶν
γιγνόμενον. Δευτέρως ἐν σκέψεως ἀρχῇ πρὸς τέτλη, τις
ἀρχή

LVCIANISA-
MOSATENSIS DIA-
LOGORVM LIBER
secundus.

DE SOMNIO, SEV
VITA LVCIANI.

DEsieram nuper in ludum ire, factus iam etate adolescens, cum pater una cum amicis consilium capiebat, quamnam artem, potissimum mihi discendam proponeret. Plerisque igitur videbatur humanitas, seu literarum studium & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, denique & fortuna quadam indigere. nostras autem res cum paruas esse et modicas, tum verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vita comparare possem, neque necesse haberem adeò etate iam prouectus, domi deq. paternae mensa vivere: sed non multò post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse me, referendo domum semper aliquid ab arte quasitum. Alterius itaq. consultatio-

nis

ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾶπτι ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ
 ἐλευθέρῳ πέπυσαι, καὶ πρὸ χειρὸν ἔχουσι τὴν γυ-
 ρηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλε ποῖνον ἄλλην ἐπα-
 νέντος, ὡς ἔκαστος, γνώμης ἢ ἐμπειρίας ἔχον, ἵ-
 ππυτὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρῶν γὰρ ἐπὶ τοῖς μα-
 τρὸς θεῖς, ἄρως, ἔρμος γλύφειναι δυνάμει,
 καὶ λιθοξόος ἐν ταῖς μάλιστα δοδοκύμοις) ἔφη μὲν
 εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν. σὲ παρόντων. ἀλ-
 λὰ τὸν ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλαβὴν
 λίθων ἐργάτῳ ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμωσὴν, καὶ ἐρ-
 μογλυφέα, δύναται γὰρ καὶ τὸτο, φύσει γέ, ὡς
 οἶδα ἔχων διεξιῶς, ἐτεκμαίρετο δι' ἐκείνης ἐκ τῶν κα-
 ρὲ παροῖαίς. ὅποτε γὰρ ἀφ' ἐσθλῆν ἐπὶ τῶν οἰδα-
 σκάλων, ἀποξέων ἀντὶ τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους,
 καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλασθον, εἰκότως, ὡς
 δοκεν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν οἰδιστάων
 πολλοὺς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπαυεν εἰς τὴν εὐφρο-
 ναν καὶ τῶν ἦν. καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐπι-
 διαι, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ὅπ' ἐ-
 κείνης γέ τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε ἐν ὅππῃ δὲ ἐν
 καὶ ἡμέραι τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεσιδούμην
 τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἐσφύρα τῷ πρᾶγματι ἀρχι-
 μεν. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπὴν ἐδού-
 λην, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιάτας ἐπίδιδόν, εἰ φαι-
 νοίμην θεός τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ

nis caput propositum est, quenam ars et optima, et ad
 discendum facillima, & homine libero maximè digna
 foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento ege-
 ret, multū autem & sufficientem questum suppedita-
 ret. Proinde alio aliam laudante, prout quisq; animo
 affectus, aut usu expertus erat, pater ad auunculū a-
 spiciens (aderat. n. is quoq; statuaris tū habitus opti-
 mus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus)
 minimè fas, inquit, est, aliam artē prævalere, te præ-
 sente. Sed hunc (meq; demonstrabat) abduc tecum, &
 doce lapidum artificem probum, et eorundem compo-
 sitorem ac statuarium nobis esse. Poterit enim & hoc,
 natura, ut scis, proditus felici. Fecerat autem hanc de
 me coniecturam pater, ex ludicris à me aliquando è
 cera confectis. Quando enim à præceptoribus domum
 dimittebar, abradēs ceram, nunc boues, nunc equos,
 interdum per Iovem, & homines, fingebar, non om-
 ninò ineptè, ut tum videbar patri. Ob quā à præcepto-
 ribus quidem plagas accipere solebam, ad probandam
 autē ingenij dexteritatem, hæc quoque tum in parte
 laudis ducebantur. Atque adeo bonam ex eo spem de
 me omnes concipiebāt, ut qui brevi adeo artem hanc,
 secundum fingendi illam facilitatem, perdiscere possēt.
 Igitur simul atq; idonea dies videbatur esse auspican-
 da artis, ipse tradebar auunculo, non admodum, per
 Iouē, inique aut grauitè ferens. Sed mihi etiam lu-
 sum quendam non insuauem ipsa res videbatur habe-
 re, & apud aequales ad ostentationem & laudem va-
 lere, si & Deos sculperè, & parua quadā simulachra,

cūm

καὶ αὖτε πάλιν ἐμαρτυρεῖται, καὶ κείνοις, οἷς περὶ ἑμὴν
 καὶ τότε πρῶτον ἐκέλευε, καὶ συνήθης τοῖς ἀρχομένοις
 ἐγγίνετο. ἐγὼ γὰρ τινὰ μοι δὲς ὁ θεὸς ἐκέλευε
 σέ μοι ἡρώεα καὶ θινέεσσι πηλακός, ἐν μέσῳ κειμένην
 ἐπειπὼν ὅ κοινόν, Ἀρχὴ δὲ τοῦ ἡμῖν παντός. σὺ δὲ
 ῥότερον δὲ κατενεγκόντ' ὅτι ὑπὸ ἀπειρίας, κατὰ
 γῆ μὲν ἡ πλάξ. ὁ δὲ ἀθανακότητας, σκυτάλην τὴν
 κειμένην πηλοσίον λαβὼν, ὃ πρῶτος, ὃ δὲ περὶ τῆς
 κῶς με κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ περὶ τῆς
 τῆς τέχνης. ἀποδράς δὲ ἐν ἐκείτῳ, ὅτι τὴν οἰκίαν
 Φικνέμεν συνεχῶς ἀνολογύζων, καὶ διακρύων τὴν
 ὀφθαλμὸς ὑπὲρ πλεως, καὶ διαγέμεν τὴν σκυ-
 λην, καὶ τὰς μάλωπας ἐδείκνυν, καὶ κατήρξατο
 πολλὰν τινὰ ὠμότητα, περὶ οἷς ὅτι ὑπὸ Φικνέμεν
 ταῖς ἐδράσε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμεν κατὰ τὴν ἐκ-
 νην. ἀθανακτισμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῶν
 δελφῶν λοιδορησιμένης, ἐπεὶ νύξ' ἐπῆλθε, κατὰ τῆς
 θοῦν, ἐπὶ ἐν διακρύς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μὲν
 μὲν δὲ τέτων, γελάσματα, καὶ μερκακιώδη τὰ ἐκ-
 μένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, σκέτι εὐκαταφρόνητος
 ἄνδρες ἀκέσεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκῶων ἀκ-
 ατῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ καθ' ὅμηρον εἶπω, θεὸς με
 ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος, ἀμβροσίην διὰ νύκτα, εἰσα-
 γῆς ἔτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας
 ἐπιγῆν καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τὰτε σχήματα

cum mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Actum primum quidem illud, quod et incipienti usu venire solet, accidebat. Cælum enim quoddam avunculus mihi tradēs, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari iubet, iritum illud admonēs. Dimidium facti qui cepit habet. Ceterum durius impingente me præ imperitia, tabula frangitur. avunculus autem indignatus, et scuticam quædam propè iacentem corripieñs, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atque initiauit me, ita ut mox in lachrymas premium artis mihi verteretur. Ausugiens igitur inde domum redeo, continueq; ululando, & lachrymis oculos opplendo commemorabā scuticam, demonstrabam vibices, nimiamq; illius crudelitatem accusabā: hoc quoq; addens quod invidia quadam ista fecisset avunculus, videlicet metuēs, ne se in arte superarem. Irascente itaq; matre, et multa fratri convitia faciente, posteaquam nox superuenit, dormivi, plenus adhuc lachrymarum, totamq; noctem cogitabundus iacens. Atq; hætenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliaque sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoq; requirant. Nam; ut iuxta Homerum dicam, Venere mihi divino somnia nutu Almam per noctem, ita clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eo-

τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκχοθέντων ἐναυλῶ. ἔτω σαφὴ πα-
 ῖα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν εἰλκόν-
 τες ἐαυτὴν ἑκατέρω μάλα διαίως, καὶ καρτερῶς
 μικρῶ γὰρ με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλε-
 μέναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν αὐτὴ ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει,
 παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ αὐτὴ αὐτῆς ὑπὸ
 ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρω
 μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκλήσθαι θέλοιτο. ἡ δὲ ὡς μέ-
 τω τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιεῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ
 καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τὴν χεῖρα τὴν
 ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, πτόνῃ κατα-
 μισσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέροι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα
 δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς
 κέσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλει δὲ ἐν ἐφιάπῃ
 δικάζειν, ὅποτέρα βελομένην σωεῖναι αὐτῇ.
 τέρας δὲ ἡ σκληρὰ σκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν. ἡ γὰρ
 φίλε παῖ, ἐρμολυφικὴ τέχνη εἰμὶ, καὶ χθρὴς ἡ
 μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὴς οἴκοθεν. ὅτε γὰρ
 πάπῳ σὺ, εἰπῶσα τένομα τὸ μητρὸς πάπῳ
 λιθοξόος ἦν, καὶ τὴν θείω ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐ-
 κιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλεις λήρων μὲν καὶ φι-
 νάφων τῶν παρὰ τούτης ἀπέχεσθαι, δείξασα
 ἑτέραν, ἐπεσθαι δὲ, καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν
 ψῆ γεννικῶς, καὶ τὰς ὤμους ἔξεις καρτερὰς, φρόνως

rum, qua mihi tum apparuere, in oculis harēt, & ipsa
 vox aurib. quasi intonat: adeo plana fuerunt omnia.
 Duæ mulieres manibus corripientes trahabant me in
 diuersum, utraq; ad se videlicet, violentè admodum,
 & validè. Parum itaq; absuit quin me discerperent,
 dum inter se ambitiosè adeo contendunt. Nam modò
 hæc superabat, & propemodum totum tenebat me:
 modò altera eademque me ad se retrahebat. Clama-
 bant autem ambe, accusabantque mutuò sese: hæc
 quod me suum videlicet illa possidere vellet: illa verò
 quod hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem
 altera quidem operaria, & virili aspectu, & squalida
 coma, manus callo passim obductas habens, succincta
 veste, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipse a-
 nunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Alte-
 ra verò facie admodum honesta habitum decentem
 pre se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Po-
 stremo autem permittunt meo iudicio, ut utri earum
 conuersandum mihi putem sententiam feram. Ac pri-
 or quidem dura, atque virilis illa sic capit: Ego chære
 puer statuaria sum ea, quã tu heri discere capisti, fa-
 miliaris adeo tibi & cognata à parentibus. Nam &
 avus tuus (addens nomen avi materni) marmorarius
 fuit, & anunculus pariter et patruus tuus eandem ar-
 tem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati
 sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas
 ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum
 degere, principio generosè educaberis, humerosq; ha-
 bebis validos, & ab omni invidia alienus eris, neque
 o 3 unquam

παντὸς ἀλλότρι· ὅς σ' ἔπειτα ὅππῃ τὸν ἀλ-
 λοδαπὴν, τὸν πατρίδα, καὶ τὰς οἰκείας κατὰ λιπὴν
 ἔδ' ὅππῃ λόγοις ἐπαγγέσσοντά σε πάντες μὴ μουσικήν
 δὲ τὸ σῶμα· ὅτε λῆς, μηδὲ τῆς ἐοδῆτος ἔπι
 ναρόν. ἀπὸ γὰρ τῶν ποιῶτων ὀρμώμεν, καὶ Φαί-
 ας ὀκείν, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτ, τὸν
 Περσὶν εἰργάσαστο, καὶ Μύρων ἐπ' ἡγεθῆ, καὶ Περσέ-
 λης ἐξωμάσθη. προσκυνῶν γέν' ἔτοι μετὰ ἰω-
 ῶν. εἰ δὲ τῶν εἰς γένου, πῶς μὲν ἔκλεινός αὐτῆς
 παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένου; ζηλωτὸν δὲ ἔχον τὴν πα-
 τέρην· ἀποδείξεις, πρὸς βλέπον δὲ ἀπὸ Φανείας γὰρ
 τὸν πατρίδα. πῶς ἔτι τῶν σπείονα διαπλά-
 σαι, καὶ βαρύνει πᾶν πόλιν εἶπεν ἡ τέχνη· καὶ
 λαὸν πρὸς σπείονα, ἔχον πρὸς με πρὸς ἡμέ-
 ραν· ἐκείνι μέμνηται. πρὸς πλείους γὰρ ἤδη μετὰ
 μνήμην ἀνέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν' ἐπαύσαστο, ἀρχεπαί-
 τερσι· ὅδε πῶς. Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παρὰ εἰρήνην
 σωήεις σε, καὶ γῆν ὀρέμῃ· εἰ καὶ μηδέπω εἰς πρὸς
 με πρὸς πρὸς. ἡλικία μὲν ἔν' τὰ ἀργαζία πρὸς ἡμέ-
 ραν· γένου· αὐτῇ πρὸς ἡμέραν. ἔδ' ἔν' γὰρ ἐπὶ
 ἐργαζίας ἐστὶ, τῷ σώματι πρὸς, καὶ τῶν τῶν ἀπὸ
 σπείονα τῶν βίβιν τεθαιμέν. ἀφανῆς μὲν αὐτῆς
 ὦν, ὀλέσθαι καὶ ἀγεννή λαμβάνων, ταπεινὸς τὸν γέ-
 μιν, ὅτε λῆς δὲ τὸν πρὸς σπείον. ἔπε Φίλοις ἐπὶ σπεί-
 σιμ, ἔπε ἐχθροῖς φοβερός, ἔπε τοῖς πόλιν αἰ-
 λῶν.

unquam interras alienas, atque externas hinc abibis, relicta patria atque domesticis tuis, neque etiam ob verba, & orationem modò laudabunt te oēs. Neq₃ verò auerſeris corporis hanc fragilitatem, aut vestium ſorditiem; Nam his initiis profectus Phidias ille Iovem spectandum exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricauit: præterea Myron laudibus veſtus eſt, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque ſores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certe beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hac atque etiam his plura balbutiendo, & pleræque barbarè pronuntiando dixit statuaria, valde studiosè omnia connectens, & me in suam ſententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini. plurima enim memoriam iam effugerunt. Caterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum iam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquiraturus sis, si eam artem didiceris, ipsa modò enumerauit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens: modicum & minimè generosum questum faciens: deiectus animo: tenuis ac pauper reſtitibus. neque amicis in iudiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neq₃ etiam in-

λωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆς πολ-
 λῆς οἰήμας εἷς, αἰετὸν περὶ χροῖα ὑποσπείσας, καὶ
 τὸν λέγειν διυπνόμενον φεραπέυων, λαγὼ βίον ζῆν
 καὶ τῆς κρείττεον ἔρμαον ὦν. εἰδὲ καὶ Φειδίας
 Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργά-
 σασθαι, πλὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἐπὶ
 ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαίτ' ἀνσίουμα
 ἔχειν γενέσθαι. οἱ δὲ γὰρ αὐτῆς, βάνουσιν, καὶ γε-
 ρώναις, καὶ ἀποχειροβίωσι νομισθήσονται. ἡ δέ μοι
 πείθῃ, πρῶτον μὲν σοὶ πολλὰ ἐπιδείξω ποικιλιῶν οὐ
 δρῶν ἔργα, καὶ περὶ ξείας θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐ-
 τῶν ἀπαγγέλλουσι, καὶ πλείων, ὥς εἰπὼν, ἐμπερι-
 ῶσο φάνησαι, καὶ πλὴν ψυχῆν, ὅπως σοὶ κυριώτατα
 ἐστὶ, καὶ κατασμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κατεμά-
 σι, σοφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότης, καὶ
 εἰκεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῶν τῶν καλῶν ἔργων, καὶ
 πρὸς τὰ σεμνότατα ἐρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὅττις ἐν
 χῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθὺς κόσμος. λήσας δὲ
 ἔτε παλαιὸν ἔσθ' ἔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ τα-
 τὰ δεόντα περὶ μετ' ἐμῆ καὶ ὅλως, ἅπαντα ἐ-
 σαῖ ἐπὶ πάντε θεῖα, πάντε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὴν
 σε διδάξομαι, καὶ ὅ νυν πένης, ὅττις δαῖνος, ὁ θελευσάμε-
 νός τι περὶ ἀγεννῆς ἔστω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἀπασί-
 λωτός, καὶ ὑπὲρ φθονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαινέμενος
 καὶ ὑπὲρ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γενέ-
 σθαι

ter ciues beatus, sed hoc solū opifex videlicet quispiā,
 & ex multa atq; promiscua plebe unus, præstatiorem
 te semper formidans, et dicenda valentē præ oculis ha-
 bens ac palpās, & in summa leporis quandā vitam a-
 gens, potentiorisq; lucrum existens. Quod si etiā Phi-
 dias, vel Polycletus fueris, præclaraq; & admiratione
 digna, multa opere præstiteris, artē quidem laudabūt
 oēs, at qui ex aspiciētibus tibi similis esse optarit, mo-
 dō mētem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fue-
 ris, nihil nisi rudis quispiā artifex manibus laborans,
 & iisdem victum queritans censeberis. Contra aut si
 mihi obsequeris, principio tibi ostendam multa vete-
 rum virorum præclara opera, & res admiratione di-
 gnas, & orationes illorum tibi renuntiando, & omni-
 um (ut sic dicam) expertum te reddēdo, animū (quod
 præcipuum in te est) exornabo tibi multis ac præclaris
 ornamentis, modestia scilicet, iustitia, pietate, man-
 suetudine, equitate, prudētia, fortitudine, amore ho-
 nesti, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum desi-
 derio. Hac enim verē sincera sunt animi ornamenta.
 Neq; aut latebit te vel veterum quicquam vel corū
 quæ in præsens geri debent, sed ea quæ faciēda sunt,
 quæq; fieri decet, me duce prospicies: et in summa om-
 nia quacūq; seu diuina, seu humana sint paruo tēpore
 docebo te. et qui nunc pauper atq; inops es, istius nescio
 cuius filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid cō-
 sultas, haud ita multò post nimīū felix nimiumq; bea-
 tus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, &
 laudibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcūq;

πλέτω προσύχοντων ἀποβλεπόμεν· ἐσθ' ἤτοι μέ-
 τοιαύτων ἀμπεχόμεν·, δείξασα τι τὴν ἐαυτῆς, πᾶ-
 νυ δὲ λαμπρὸν ἐφόρει, δ' ἐκείνης δὲ καὶ προσεδό-
 ρας ἀξέμεν·.) καὶ πρὸς ἡμῶς, ἔσθ' ὅτι τῆς
 ἀλλοδ' ὁπῆς ἀγνώσ, ἐσθ' ἀφανὴς ἔσθ'. τοιαύ-
 ται περὶ τῆς γυναικὸς, ὡς τῶν ὁρέων ἔ-
 κας·, τὸν πλεόντων καὶ καὶ, δ' ἐξέσθ' ἐσθ' ὁ δ' ἐκ
 τὸν, ἐσθ'· ἐκείν· λέγων. αὐτὸς δὲ τι πρὸς ὁ δ' ἐκ
 ξιον ἢ, καὶ τὰς φίλους, ἢ καὶ τὴν πλεόντων ὁ δ' ἐκ
 λαμβάνει, εἰς σε πάντες ἀποβλέπονται. καὶ πρὸς
 λέγων τῆς, καὶ καὶ οἱ πολλοὶ ἀκούοντες, θω-
 μάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς
 ὁ δ' ἐκ, καὶ τὸν πλεόντων τῆς ἐσθ' ἐκείνης. ὁ δὲ λέ-
 γων, ὡς ὁ δ' ἐκ αὐτῶν γίγνεται τινες ἐξ ἀνδρῶν
 πων, τὸ σοι πείπειν. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκεί-
 νος ἀπέλθης, ἐπὶ πλεόντων τοῖς πεπονη-
 μένοις, καὶ πρὸς τῶν τοῖς δ' ἐκείνης. ὁ δ' ἐκ τὸν Δι-
 στήν ἐκείνον, τὸν· ὅν ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐπείκει
 ὁ δ' ἐκ τὸν Αἰσώην, ὅς τινος ἐκείνης ὅς ἦν, ἀλλ' ἐ-
 πως αὐτὸν δὲ ἐμὲ Φίλιππο· ἐξ ἐκείνης ὅς δὲ
 Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ ἐκείνης γλῶσσει τῶ-
 ν τῶν, ἐπὶ δὲ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 καὶ ὁ δ' ἐκ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 καὶ ὁ δ' ἐκ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν

verum gloria celebraberis, illius etiam qui diuitiis ac genere antestant in te animis ac oculis conuersis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum. Magistratibus vero & primò in cōfessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abicis proficisceris, etiā in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignē atq; conspicuū reddam, ut eorū quoq; qui te aspicient, quisq; proximè astantē leniter impellens & cōmouens digito te demonstrat, atq; hic est ille dicat. Iam si quid studio dignū accidet, quod vel ad amicos, vel etiā ad ipsam ciuitatem pertinebit omnes in te oculos atque ora cōuertēt. Atq; si tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hiantes auscultabunt, admirantes & predicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem, tum etiam patrem tuū ob felicitatem prolis: et quod dici vulgò solet, quod ex hominibus quidam immortales reddūtur, id quoq; tibi dabo: Nam postquā ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conuersari doctis, & consuetudinē habere cum optimis. Demosthenem illū certè vides cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinē, qui Tympanistria cuiusdā filius erat, et tamē propter me etiā Philippus Rex illū palpaui. Laerates autē qui et ipse inter statuaria hanc artem enutritus fuit, simulatq; primū intelligere cœpit meliora, et relicta illa transfugit ad me nimirū audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros res ad cōsplendidas, oratio-

καὶ λόγους σεμνὸς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ πρῶτον, καὶ δὲ
 ξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ παρρησίας, καὶ δύνάμιν, καὶ ἀρχαίαν
 καὶ τὸ ὅτι λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ὅτι σωέσει εὐδοκί-
 μονίζεσθαι, χιτώνιον τε πινυρὸν ἐνδήσει, καὶ σχῆμα δα-
 λοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κα-
 πέας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξει, κάτω νεύου-
 κως εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ
 πάντα τρόπον ταπεινός. ἀνακύπτων δὲ εἰδέσκει ἐκ
 ἀνδρώδεις, εἰδὲ ἐλευθέριον, εἰδὲν ὄπνοων, ἀλλὰ πᾶ-
 μὲν ἔργα, ὅπως εὐρυθῆμα, καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι, παρ-
 νοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε, καὶ κόσμιος ἔσθαι,
 ἤκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιεῖν σεαυτὴν
 λίθων. ταῦτα ἔκ λεγέσης αὐτῆς, εἰ πείθειν εἶχεν
 τὸ τέλος. ὅτε τῶν λόγων, ἀναστὰς ἐπεφηνάμην, καὶ τὸ
 ἄμορφον ὀκείνην, καὶ ἐργαλικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαι-
 νον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γενηθῶς, καὶ μάλιστα
 ἐπεὶ μοι, καὶ εἰς νέον ἦλθεν σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὴς ἐ-
 θύς σὺν ὀλίγῳ δέχομένῳ μοι χθὲς ἐνετείλατο. ἡ δὲ
 ἀπελειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ χῶρι
 σιωποῦσθαι, καὶ τὰς ὁδόντας ἐνέπσειε. τέλος δὲ, ὡς περ
 τὴν Νιόβην ἀκούον, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβί-
 βλητο. εἰ δὲ παρὰ δόξαν ἔπαυσε, μὴ ὀπίσθησθε. θω-
 ματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδέσασθαι
 τοιγαρὲν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύ-
 νης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἔλθῃ ἡ δίκη
 ὅτι.

nes tam graues ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assensus, potentiam, imperia, deniq; & illam quã ex dicendo consequeris gloriam, & quate omnes ob prudentiam predicabunt felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumq; assumes seruilẽ, vèstes præterea, scalptra, et id genus cetera sculpendi cedendiq; instrumenta in manib. habebis deorsum inclinatus in opus, humi repens. demissus, deniq; modis omnibus abiectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in operaintentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur. de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curã gerens, sed te ipsis istis saxis cõtemptiorem reddens. Adhuc igitur dicente hac illa, non expectato orationis fine, surgens sententiam tuli, & relicta deformi & operatrice illa transiui ad humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mētem venit scutica, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relicta illa principio quidem indigne ferebat, complodebatque manus, et dentibus infrēdebat. Postremò autem quemadmodũ Nioben audimus, ita hac quoq; diriguit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, ne miremini, somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera aut ad me respiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc iustitiã repondam, quoniã causam hanc benè & rectè indicasti. Veni igitur et ascen-

de

ὁπίβηθι τέτρατ' ἐχίματ' (οἰείξασί τι ἔχματα
 ὑποπέρων ἱππων ἰνῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐκκρότων) ἔπα
 ἰδίης οἶα καὶ ἡλίκα μὴ ἀπολεσθῆσιν ἐμοὶ ἀνθρώποις
 μεγάλας. ἐπεὶ δ' ἐδηλώθη, ἡ μὲν ἤλαυσε, καὶ ὁ Φηνίχης
 δ' ἐθίς δ' ἐίς ὑψ' ἔγ' ἐπεσκόπεν δ' αὖ τῆς ἐκ δ' ἐ
 ξάμεν ἄχρι πρὸς ἐσπέρην, πόλεις καὶ ἐθνη καὶ
 εἰρήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος δ' αὖτοσπεύων
 ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μὲν τι μέννημα δ' αὖ τι περὶ
 νον ἐκείνο ἰὼν, πηλὸν τέτο μόνον, ὅτι καὶ τῶν ἀφ' ἑ
 ρῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπῆνεν, καὶ μετ' Ὀφηνίας
 καθ' ἐς γενόμην τῇ πῆσει, πύρεττον. οἰείξασθαι
 μοι τὰ πρῶτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαυθῶσι ἐκείνοις, ἐ
 πανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι αὐτὸν τὸν ἐσθλὸν ἐκεί
 νην ἐνδεδυκέντα ἦν εἶχον ἀφιπιάμεν, ἀλλ' ἔπει
 ἐδρόκην δ' ἀπαυφός τις ἐπανήκεν. καταλαβὼν
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἑσῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδράκ
 νεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθλὴν, καὶ μετ' οἱ ἦναι
 καί τι καὶ ἐπῆνεν, οἶα μικρὰ δ' εἶναι πρὸς ἐρεῖ
 βελεύσαντο. τῷτα μέννημα ἰδὼν, ἀντίπαυς ἐπ' αὐ
 τῷ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν σπληνῶν φέ
 ρον. μετὰ δ' ἐλέγαντο, Ἡρόκλεις ἔφη τις, ὡς
 μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δ' ἰκανόν. εἰτ' αὖτ' ὁ
 πέκρσε, χερμερὸς ὄνειρος, ὅτε μή τις εἴσιν αἱ
 νύκτες, ἢ τάχα πρὸς τριέσπερος, ὡς περ ὁ Ἡρακλῆς
 καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἐν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι τῷτα
 πρὸς

de vehiculum hoc (commonstrato quondam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si menon secutus esses. Ceterum postquam ascendi, illa quidem agitare, atq; aurigari cœpit, ego verò ubi iam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usque ad occidentem vrbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit, quod cū spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunq; volando perveneram, cū multa predicatione et gratulatione me prosecuebantur, & quasi deducebant. Porro ubi illa hac tanta mihi, & me ipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rursus non amplius eadem veste illa indutum, quam habueram ab initio auolans: sed videbar mihi tū admodū delatus splendida veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atq; expectantem me, cōmonstravit ei vestem illam, et me ipsum qualis redire, submonitq; cū, quàm parū absuerit, quin minimè digna de me ille cū amicis statuisset. Atque hac quidē memini videre me, cū primū ē pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor tum perturbatus, sed interea cū hac dicuntur, ô Hercules, inquit quispiā, quàm longum hoc somniū & indiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans Hyemale (inquit) somniū est, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est.

Quid

πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ
 ἐνέριων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγενημένῃ; ἔωλε
 γάρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ἐνέριων πινῶν ἡμᾶς ὑπὸ
 κοίτης πινυς ὑπέληφεν; οὐκ ὦ γὰρ θεέ. εἰ δὲ γὰρ
 ὁ ξεινοφῶν ποτε διηγέμεναι τὸ ἐκύπνιον, ὥς ἐ
 δίδκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρὶα εἰκία, καὶ τὰ ἄλλα
 ἴδε γὰρ ἔχ' ὑπέκρυσιν τὴν οὐσίαν, εἰ δὲ ὡς Φλω
 ρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξήει, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέ
 μῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων περιεσώτων π
 λεμίων. ἀλλὰ τι καὶ χροῖσμον εἶχεν ἡ διένεσις.
 τίνοι καὶ γὰρ τὸτο ἐνείρον ὑμῖν διηγούμενην ἔκει
 νος ἔνεκα, ὥπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπονται
 καὶ παιδείας ἔχοντα, καὶ μάστιγας, εἴ τις αὐτῶν
 ὑπὸ πενίας ἐξελεκακεί, καὶ πρὸς τὴν ἡτῶν λ
 κλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννή σῶμα φθάρων. ἐπὶ ῥῆ
 θήσεται, εὖ οἶδ' ὅτι καὶ κείναι ἀνέσας τὸ μῦθος
 ἱκανὸν ἑαυτῷ παρθόλαιγμα ἐμὲ πρὸς τὴν σῶμα
 ἐννοῶν εἶμαι μὲν ὦν, πρὸς τὴν κάλλεα ἀρμυρα, καὶ
 παιδείας ἐπέθυμυσα, μηδὲν ἀποδείλαισας πρὸς
 τὴν πενίαν τὴν τότε, εἶμαι δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπακ
 λήληθα, εἴ κ' μηδὲν ἄλλο, εἰς ἐνὸς γέν
 τῶν λιθογλύφων ἀδίσ -
 ξότερ.

Quid igitur in mētem venit illi nugaritalia nobiscū,
 mentionemq; facere puerilis istius noctis somniorum-
 que veterum, & etate iam obsoletorum? Iam veteres
 sunt haec nuga. An fortē somniorum quorundam qua-
 si quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam
 o bone. Quoniam neq; Xenophon quondam exponens
 somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo pa-
 terna, & deinceps nostris visionem, non ut coriectatio-
 nem, propositam tanquam nugari statuisset, illa nar-
 raui, praesertim in bello, & summa rerum desperatio-
 ne constitutus, circumstantibus undique hostibus, sed
 quod utiliter: quandam secum habebat illa narra-
 tio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ca-
 videlicet gratia, ut adolescentes ad meliora studia cō-
 uerterētur, et Humanitatem amplecterentur, et ma-
 ximē si quis eorum pra inopia & paupertate peius de
 se ipso statuit, animūq; ad deteriora declinat, ingeni-
 um non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabi-
 tur enim & ille sat scio, & quasi conualescet, sermone
 hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposi-
 to, ubi videlicet ipse secum cogitabit, ē quibus vitiis
 ad optima prouectus fuerim, Humanitatemq; appeti-
 uerim, minimē deiectus aut fractus animo ob eā pau-
 pertatem, in qua tunc fui. deinde qualis & huc ad vos
 ascenderim, qui certē ut nihil aliud aut amplius, nul-
 lo tamen statuariorum istorum inferior
 aut obscurior euasi.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ζ Ε Υ Σ.

Μηκέτι πανθορίζετε ὦ θεοί, μὴ δὲ κατὰ γέ-
 ας συσπρέφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογ-
 ῶτε, ἀγανακτίζοντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν
 μῖν τῷ συμποσίῳ. ἀλλ' ἐπεὶ περὶ λυποδύεσθαι
 τέτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος Θεὸς τὸ φανερόν
 δοκῶντι οἱ, καὶ κατηγορεῖται. σὺ δὲ καὶ κήρυττε ὡς
 μὴ πᾶν κήρυγμα, τὸ ὅτι τὸ νόμιμον. Εὐρμ. ἀκχε, σίγα
 ἀγορεύειν θέλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔστι
 δὲ σκέψαι οὐκ τῶν μετρίων καὶ ξένων. Μω. ἐγ-
 γώμω Θεὸν ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ὅτι ξένης εἰπείν. Ζ. τὸ
 κήρυγμα ἡ δὲ ἔφησιν ὥς ἐδὲν ἐμὸς δὲ ἔφησιν. Μω.
 μὴ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν οὐκ ἔστιν ἡμῶν, οἷς οὐκ ἔστι
 θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰμὲν
 τὸς ἀκολὰς θεὸς, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσότητες
 μῖν λυποφανεῖσιν, ἐδὲν μέγα, ἐδὲν νεανικὸν εἶναι
 εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δὲ ὦ Ζεῦ, μετὰ παύρησας κα-
 λῆναι εἰπείν. ἐδὲν γὰρ ἀν' ἄλλως δυνάμην. ἀν-
 πάντες μεῖουσιν ὥς ἐλεύθερός εἰμι τῷ γλῶττι,
 ἐδὲν ἀν' κατασιωπήσομαι τῶν ἐκαλῶς γιγνομένων
 διελέγχω γὰρ ὅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῶντα καὶ
 τὸ φανερόν, ἐδὲν δὲ δυνάμει, ἐδὲν ὡς ἀδὲς δὲ
 καλύπτων τῷ γνώμῃ, ὥς καὶ ἐπαχθεὶς δοκῶ
 πολλοί.

DEORVM CONCILIVM.

I V P I T E R.

NE posthac muretis, ô Superi, neque ad angulos conuersi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri supposuisse participes. Verum posteaquam coactum est concilium, quisque pro palam in medium suam adferat sententiã, & qua accusatione digna sunt, accuset. Ceterum Mercuri præconium illud ex lege clara voce promulgato. **MER.** Arrige aures, votum comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. **MOVS.** Ego Momus, ô Iupiter, si fandi copiam mihi ficeris. **IUP.** Iam is præconio loquendi libertas tibi facta est. itaque meo permissis nihil opus est. **MOVS.** At itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deum hominibus factos esse, nisi suos quoque pedisse quos, & famulos nobis honore parcs esse ostenderint; qua in re nihil magnum aut iuuenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Iupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, qua sententio, cessari possum. Sed me omnes ex æquo non erunt quam libere lingue Deus sum, & quam nihil eorum, que parum honestè et decorè sunt, reticere soleã. Ecce enim omnia in reprehensionem rapio, ac pro palam, que mihi videntur, proloquor, neq; reformidans cuiusquã auctoritatem, neq; præ verecundia sententiã meã celans.

πολλοῖς, καὶ συκοφανηκὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τε
 κατήγορος ἔω αὐτῶν ἐπινομαζόμενος. καὶ
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ,
 διὼς μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔδδ' ἐν ὑποστρέλόμενος
 ῥῶ. πολλοὶ γάρ φημι οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτε αὐ-
 μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν συνεδρίων, καὶ εὐωχέ-
 ται ὀπίσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες,
 καὶ τὰς ὑποθέσεις, καὶ διασώτας τὰς αὐτῶν ἀ-
 γαγονέες τὸν ἔργον, καὶ παρενέχουσαν. καὶ νῦν ἐπι-
 διανομαί τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, καὶ
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. Ζ. μηδὲν ἀνι-
 ματωδῶς ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σιφῶς, καὶ διαρρή-
 λέγε, προσιθεὶς καὶ τ' ἔνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον
 πέρριπτά σοι ὁ λόγος, ὥς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐρ-
 μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. καὶ δὲ πα-
 ρησιασὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὐγε ὦ Ζεῦ,
 ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν. καὶ
 γὰρ τὸ το βασιλικόν, ὥς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον
 ὥς ἐρῶ, καὶ τ' ἔνομα. ὁ γὰρ τοι γενναϊότατος Διὸς
 νυσθῆμα ἡμῶν ἀνθρώπων, ἔδδ' ἔτι Ἑλλήνι μητρόθεν
 ἀλλὰ συροφονικός τινος ἐμπόρου τῷ Κάδμω θυ-
 γατριδῶς, ἐπεὶ περ ἡξιώθη πῆς ἀθανασίας, οἷός
 μιν αὐτὸς ἐστὶν ἔγωγε, ἔτε τὴν μίτραν, ἔτε τὴν
 μέθλην, ἔτε τὸ βᾶδισμα. πάντες γὰρ οἶμα ὁρῶ
 ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμῶν

lans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & natura sycophanticus, dum communis quispiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim posteaquam, licitum est, atq; ita iam proclamatum, & tu Iupiter, cū libertate loquendi facultatem mihi cōcessisti, nihil infirmidans dicam. Multi sunt, inquam, non cōtenti, quod ipsi in deorum conciliū admissi nostri contubernii sint participes, quodq; pari sorte nobiscū conuiuantur, praesertim cū ex dimidio homines eos esse cōstet, hos praeterea ministros, & chori socios in cælum adlaxerunt, eosq; deos fecerūt adscriptitios. Et nunc aequalem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. I V P. Ne quid obscuris ambagibus inuoluas, ô Mome, verè perpicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoq; nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi proietta, ut multos pariter in suspensionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Oportet verò liberū cōcionatorē nihil ob metum reticere. Mo. Euge ô Iupiter, quod ad me lingua libertatē cohortaris. sit enim hoc abs te animo verè regio et magnifico. Proinde nominatim quoq; eosdē perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semihomo existens, neq; à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis cuiusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos, posteaquā immortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidē sit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatē, neq; errantem eius incessum vitupero. Oēs enim, ut opinor, videtis quā

ἀκράτῃ ἑώθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ, καὶ ὅλην Φατρίαν
 σεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεσι, καὶ
 εἰς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ σατορ-
 οῖκας τινὰς, καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σαρπηλὸν
 ἀνδρώπας, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότας. ὧν ὁ μὲν
 ῥατὶ ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας εἰς τὸ κάτω αἰγί-
 κως, καὶ γένειον βαρὺ καθεμμένον, ὀλίγου τριγυ-
 αφέρων ἐστίν. ὁ δὲ, Φαλακρὸς γέρον, σιμὸς τλώ-
 να, ὅππῃ ὄντ' αὖ πολλὰ ὀχέμενον, λυδὸς ἔτ' ὅν-
 τε σάτυροι, ὅξεις τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φιλακροὶ, κί-
 σται, οἷα τοῖς ἀρῇ γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρα
 ὑπερφύεται, Φρύγες ἱνὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ ἔργα
 πονηρὰ. ὁρᾶτε οἷος ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας;
 θωμάζομεν, εἰ καὶ ἀφρονέουσιν ἡμῶν οἱ ἀνδρες
 ὀρώντες, οὕτω γελοῖος θεοῦς, καὶ τεραστὶς ἐὼ γὰρ
 γεννᾷ, ὅππῃ καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν τε Αἰμα-
 νην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀσπί-
 χορῷ, καὶ τὴν Ἰκαρίαν τῇ γέωργῃ θυγατέρᾳ. καὶ
 πάντων γελοῖός τ' ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ηρα-
 κλῆς, καὶ τῆτιν ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἢ παῖς εἰ μή
 ξει ἐν τῷ ἔργῳ τὸ κυνίδιον αὐτῆς. παῦτα οὐκ ὕβρις
 ὑμῖν δοκεῖ, καὶ περσινία, καὶ γέλως; ἀκῶσете δὲ
 καὶ ἄλλας. Ζ. μῆσ' ἐν ᾧ Μῶμε εἶπης, μήτε πῶ-
 σκληπιῶ, μήτε πῶ-εἰ Ηρακλῆος. ὁρᾷ γὰρ οἱ Φέρη-
 λόγῳ. ἔτσι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰᾶται καὶ ἀνίστησιν ἐκ

mollis sit & effœminatus deliciis, somnifans, statim
 à summo mane merum spirans. Ille verò totam curi-
 am nobis ascivit, & toto choro aduecto præstò est,
 Deosque declaravit, & Pana, & Silenum, & Saty-
 ros, agrestes quospiam & caprarios permultos, homi-
 nis filiationi deditos, & forma monstrosos. Quorum
 hic quidem gerens cornua, dimidia atque inferiore
 parte corporis capram referens, barbamque profun-
 dam nutriens parum ab hirco discrepat. Alter verò
 sine, caluitio & simis naribus deformatus, plurimū
 super asinum inequitans, genere Lydus est. Caterum
 Satyri, acutis auribus, & ipsi calni & cornigeri,
 qualia ferè hadis nuper nuper natis excrescent cor-
 na, Phryges quidam existentes. Sunt verò cauda-
 ti omnes. Videte cuiusmodi Deos nobis facit gene-
 rosus ille. Deinde miramur, si contemnunt nos ho-
 mines, videntes adeò ridiculos, & portentosos De-
 os. Mitto enim dicere, quod & duas mulie-
 res adduxerit, nempe Ariadnem, cuius etiam co-
 num stellarum choro annumeratam addidit: al-
 teram Icari agricolæ filiam, & quod omnium est ri-
 diculosissimum, ò Superi, Erigones quoque canem
 adduxit, ne tristitia afficeretur puella, si in cælo non
 haberet catellum suum. Hac verò non videntur vo-
 bis esse contumeliosa, quæque nec insania, nec risu ca-
 teant? Audite etiam alios. I v r, Caue, Mome, quis-
 que dixeris, aut de Escalapio, aut de Hercule. Vi-
 deo enim quò orationis tua impetu rapiaris. Etenim

νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξι' Ἑλλήνων. ὁ δ' Ἡρακλῆς ἦὸς ὦν ἐμὸς, ὅτε ὀλίγων πένων ἐπέϊατο τὴν θανασίαν. ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. Μῶ. σιωπή μου διὰ σὲ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καί τοι εἰ μὴ δὲν ἄλλο ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῆς πυρός. εἰδὲ καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεσι μάλιστα μὲν δ' ἐν καὶ μὲ ξενίας διώκεις; Μῶ. ἐν Κρητὴ μόνον τῆτο ἀκῆσι εἰσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι πρὸς λέγουσι, καὶ τάφον ὅτι δεικνύουσιν. ἐγὼ δ' ἔπειτα τοῖς πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγυεῦσιν, ὑποβολιμαίον σε εἶναι φάσκουσιν. ὅ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δέειν ἡγάξαμαι, ταῦτά ἐρῶ. τὴν γάρ τοι δέχην τῶν ἔτων παρενομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν σὺ ὦ Ζεῦ πείρες. Αὐτὸς γὰρ ἐνεπέπληκας γὰρ τὸν ἔρανον τῶν ἡμιθέων· ἐγὼ γὰρ αὖ ἄλλως εἶποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γε λοιότατόν ἐστιν, ὅπῃ τ' αὖ τις ἄφνω ἀκῆσθαι οἶε Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδλείχθη, ὁ δ' Εὐρυθέως ὅς ἐπέτατον αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πολλοῖον Ἡρακλῆς νεὸς οἰκέτης ὄντι, καὶ Εὐρυθέως τάφῳ, τῆς δ' ἐσπότης αὐτῶν. καὶ πάλιν ἐν θήβαις, Διόνυσος μὲν, θεός. οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῶν, ὁ Πενθεύς ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λεάρχης, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονισατοί. ἀφ' ἧς δ' ἄπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέωξας τοῖς πρὸς τοῖς πᾶσι θύραις, ἅπαντες μεμίμηνται σε καὶ ἔχουσιν ἀντι-

horum alter agit medicum, & agrotos morbis leuat, estq; planè multis aliis antefendus. At Hercules filium meum non paucis laborib. immortalitatē adeptus est. Itaq; caue ne hosce accuses. MO. In tui quidē gratiam iacebo Iupiter, et si multa dicenda habeam. atq; nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in corpore retinent. Porro si liceret & aduersum te dicendi libertate uti, multa haberem quae possem oratione reprehendere. IVP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum inuis vocas? MO. Equidem in Creta non tantum hoc audire licet, verum aliud quoq; de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum cōmonstrant hospitibus. Ego verò neque illis fidem habeo, neq; ex Achiuorum numero & Egincensibus supposititium te esse affirmantibus. Caterum, quae cum primis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enimverò horum delictorum principium & causam praeuisti. Ipse enim semideis cœlum iam compleuisti, neq; enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in deorum numerum esse assumptum, Eurystheum autem, qui illi imperauit, satis fūctum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Eurysthai verò, illius domini, sepulchrū. Et rursus ex Thebanis Dionysus Deus factus est, eius autem consobrini nimirū Pentheus & Actaeon & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Iupiter semel illis hanc licentia ianuā aperuisti, oēs tuum institutum imitantur.

ῥενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἴχρισον, καὶ αἰθήλεια θη-
 αί. ὥς τε ταῦτα μὲν εἶπεν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ αἰ-
 τὸ διελέγχειν γένοιτο. Ζ. μήδ' ἐν ποῖ τῷ Γανυμήδεϊ
 ὦ Μῶμε εἴπῃς. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ με-
 ράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένεσθαι. Μῶ. ὅκ' ἐν μήδ' ἐ-
 ποῖ τῷ ἀετὶ εἴπω, ὅτι καὶ ἔτ' ἐν τῷ ἔργῳ ἐστὶν
 ὅππ' τῷ βασιλεὺς σκήπτρον καθεζόμενος, καὶ μο-
 νονεχὶ ὅππ' τὴν κεφαλὴν σφραγισθεύων, θεὸς εἴνα-
 δ' ἔκων; ἢ καὶ τῷ τὸν τῷ Γανυμήδεϊς ἔνεκα εἰσόμενος
 ἀλλ' ὁ Αἴης γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σάβας
 ζῇ πένον ἡμῖν ἐπεισε κεκλήθησαν ἔτοι. ἢ ὁ Μίθρης
 ὁκείν' ὁ μήδ' ἐπ' ὁ τὸν κἀνδρῖν, καὶ τὴν τριά-
 ραν, οὐδ' ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ. ὥς τε ἔδ' ἦν περ-
 πῃ τις, ἑηνίησι. τοιγαρὲν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέ-
 ται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρει ἐ-
 πόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεὸς χειροπ-
 νῶσιν, ἔς αὐτὸν ἐφελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ
 καὶ Ζάμολξις δ' ἔλθ' ὦν, παρενεχράφη, ὅκ' αἰ-
 οῖδ' ὅπως διαλαθῶν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί,
 μέτριά. οὐδ' ὦ κυνοπέσσωπε, καὶ σκυδρόσιν ἐ-
 σταλμένε αἰγύπτιε, τίς εἰ ὦ βέλνισε, ἢ πῶς ἀξι-
 οῖς θεὸς εἶναι ἑλακίων; τί δ' ἐβελόμενος, καὶ
 ὁ μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, περσकुεῖται,
 ἢ γὰρ, ἢ περσφῆτας ἔχει; αἰχρύνουσι δ' ἑβιδας, ἢ
 περσφῆτας εἰπῶν, ἢ τράγας, ἢ ἄλλα πολλῶ γελοῖ-
 ὅπερ.

*Neg, tantū Dij tui sunt imitatores (quod turpissimū)
 sed etiam Dea hac in parte tuū emulantur ingenium.
 Itaq, hac mihi missa faciēda videntur, multi enim la-
 borisset hac cuncta singulatim reprehendere. IVP.
 At vide, Momme, ne quid de Ganymede dixeris. Malē
 enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaue-
 ri, affecto contumelia genere: MOM. Proinde neq, de
 aquila quicquā dicturus sum, quod ex illa in cælo ver-
 satur regio sceptro insidens, ac tantum nō super capite
 tuo nidificans, & deus esse gestiens? aut illam quoq, in
 Ganymedis gratiam prateribimus? Atqui, ô Jupiter,
 Attis ille, & Corybas, & Sebazins unde nobis tādē
 accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui
 indumēto Persico amictus, & tyara redimitus est, ne-
 que Græcam vocem sonans, adeo ut si quis illi neētar
 propinet, præbentem non intelligat. Itaq, & Scythæ
 & Geta hæc videntes, nobis longum valere iussis, ipsi
 immortalitate donant homines, suisq, suffragiis Deos
 quoscunq, libuerit constituūt, non alia ratione, quā
 Zamolxis servilis cōditionis homo existens, divinita-
 tē adeptus est, et Deorū numero adscriptus, haud scio
 quo modo nobis imposuerit. At sanē hæc omnia ô Dij,
 adhuc mediocria, & aliquo modo ferēda sunt. Ceterū
 tu ô canino rictu hiās Aegyptie, qui syndone amictus
 es quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo De-
 us esse contendis latrando? Quid aut sibi vult & Mē-
 phites taurus ille versicolor, qui ex adoratur, & respō-
 det oraculis, neq, nō Prophetas habet? Pudet verò me
 ibides, percensere, & simias, & hircos, atque his longē
 ab-*

ὅτερα, σὺκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγυπίας παραβυθέν-
 ἐς τὸν ἔρανόν. ἀ ὑμεῖς ὦ θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὁρώ-
 ντες ὀπίσης, ἢ καὶ μάλλον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ
 ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴ κερὰ κέραια φύ-
 σωσί σοι; Ζ. αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ π-
 ρὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως δ' ἐν ὧ Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, ἀνίγματά ἐστι, καὶ ἔ πάνυ χρηὴ καταγελαῶν
 μύητον ὄντα. Μῶ. πάνυ γοῦν μυστηρίων ὦ Ζεῦ δὲ
 ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεοὺς μὲν, τοὺς θεοὺς. κυνοκεφ-
 αλὸς δ' ἐ, τοὺς κυνοκεφάλους. Ζ. ἔα φημί τὰ περὶ
 τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ὀπισκεψά-
 μεθα ὀπίσθου. σὺ δ' ἐ τοὺς ἄλλους λέγε. Μῶ. π-
 ροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει, π-
 ἀμφίλοχον. ὅς ἐναγοῦς ἀνθρώπων, καὶ μητραλοῖς
 ἕως ὧν, θεσπιωδῆ ὁ γυναιὸς ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος
 τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοι-
 γαροῦν σὺκ ἔτι σὺ ὦ Ἀπολλὼν δοδοκιμεῖς. ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμάδει, ὅς ἀν' ἐλαίῳ
 περικυθῇ, καὶ σεφάνους ἔχη, καὶ γόητ' ἀνδρὸς ἐ-
 πρήση, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντα
 τοῦ ἀθλήτου ἀνδρίας, ἰᾶται τοὺς πυρέθοντας ἐν ο-
 λυμπίᾳ, καὶ ὁ θεαγένης ἐν θάσῳ, καὶ Ἐκτορεὺς ἐν Ἰλίου,
 καὶ Πρωτεσιλάῳ κατὰ νῆκρ' ἐν κερρόνῃσιν. ἀφ' ἧς
 ἔδ' ἐν τοσούτοις γέγοναμεν, ὀπισθ' ἔδωκε μάλλον ἢ
 ὀπισκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως, κατὰ πεφρονήκα-

absurdiora, quæ nescio quomodo ex *Aegypto* in cælum usque conscenderunt. Illa itaque, ô *Dij*, quomodo sustinetis equali vobiscum honore, aut etiam amplius adorari? At tu, *Iupiter*, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? *IUP.* Turpia profectò sunt, quæ dicis de *Aegyptiis*. At tamen pleraque illorum in se mystica cõplectuntur enigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. *MOM.* Planè nobis, *Iupiter*, opus est mysteriis, ut deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus. *IUP.* Mitte de *Aegyptiis* in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Itaq; alios si qui notandi supersunt adducito. *MOM.* *Trophonium*, ô *Iupiter*, & quod me præfocet, *Antilochum*. ille, inquam scelesti, & matricida hominis filius vaticinatur in *Cilicia*, multa impudenter ementiens, et duorum obolorum gratia præstigiis incantans homines. Quocirca non amplius tu *Apollo*, ob vaticini prædicationem habere in pretio, sed iam omnis lapis & quævis ara responsa dat oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cuiusmodi iam permulti sunt. Iam etiam *Polydamantis* athleta statua medetur febre laborantibus in *Olympia*, & *Theagenis* in *Thaso*. Quin *Hectori* quoq; sacra faciunt in *Ilio*, & è regione *Prothesilao* nempe in *Chersoneso*. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perinurium & sacrile-

σιν ἡμῶν, οὐ ποιῶντες. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων
 καὶ παρεγγράφων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολ-
 λὰ ἠδὲ ἀκούων, ἔτε ὄντων ἱνῶν παρ' ἡμῶν, ἔτε συ-
 εῖναι ὅλως διυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅπῃ τε-
 τοις γελῶ. ἢ πᾶς γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετή,
 καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατοι
 καὶ κενὰ πρᾶγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν αἰ-
 θρώπων τῶν φιλοσόφων ὀπνοηθέντα, καὶ ὅμοι-
 αὐτοχέδρια ὄντα, ἔτω τὰς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥς
 εἰδὲς ἡμῶν, εἰδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυ-
 ρίας ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πρὸς
 ἑσέων τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂν ἐξ ἀρχῆς ἐκάστω
 πεκλώσθῃ. ἡδέως αὖ ἐν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ ποτε
 οἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην. ὅτι μὲν γάρ
 καὶ σὺ ἀκχεῖς ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς,
 οἶδρα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὥς βοώντων αὐτῶν μὴ
 ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λό-
 γον. ὁρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ
 συρίττοντας, ὀκνεῖν μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρ-
 ῤησία τῶν λόγων. πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, ψή-
 Φισμά τι περὶ τέτων ἀναγνώσομαι ἡδὲ συγγε-
 γραμμένον. Ζ. ἀνάγνωθι. εἰ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡ-
 πιάσω. καὶ εἰ ταῖς πολλὰ αὐτῶν ἐπιχρεῖν,
 ὥς μὴ ἐπιπλεῖον αὐ-
 γίγηται.

erilegiū, et omnino nos despectui habere ceperūt, recte facientes. Et hac quidē de nobis et supposititiis dicta esse volui. Caterū ego et peregrina nomina permulta audiens eorū, qui neq; degūt apud nos, neq; vllō modo possunt esse, admodū, ō Iupiter, proter hac video. Vbi enim gentiū est multis modis iactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerū vocabula ab inertib. hominibus philosophia titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaferunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certō persuasum habēs. quod etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea faciuram, quæ a fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuiq; nascentium Parca fatalibus sis adnuerint. Perlibenter itaq; te Iupiter interrogārem, ubinam gentium tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorū disputationibus audias, mihi dubium nō est, nisi fortasse quispiam surdus sis, ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicēda supersunt, sed finem verborū faciam. Video enim quosdā ob dicta mea dolenter perturbari, & iam sibilare, maxime verō eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaq; pro concludenda oratione, si ita sedet animo tuo Iupiter, decretū quoddam de illis legā iam conscripsum. IVB. Recita, neq; enim omnia absurdē aut de nihilo reprehendisti. Et sanē multa ex illis inhibēda & coercenda sunt, ne in immensum excrecant.

DECRE-

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Α Γ Α Θ Η Τ Τ Χ Η.

Ἐκκλησίας ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσαμένη,
 Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ περὶ δρενε Ποσειδῶν, ἐπεσά-
 τει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός. καὶ
 ὁ ὑπὸ τῆς γνώμης εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν
 ξένων ἔμνονον Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ἔδοξα
 μῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρει-
 γραφέντες, ὥς οἱδὲ ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
 πεσλήκασι μὲν τὸν ἔργον, ὥς μεστὸν εἶναι τὸ συμ-
 πσιον ὄχλος ταραχώδους πολυγλώσσων τινῶν, καὶ
 ξυγκλύδων, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ ἐ-
 νέκησεν, ὥς ἐμῶς ἡδὴ τὴν κοτύλλῃ εἶναι, διὰ τὴν
 πλῆθους τῶν πινόντων, οἱ δὲ ὑπὲρ αὐθαδεύειας
 παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε καὶ ἀληθεῖς θεάς, περὶ
 εδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ
 ἐν τῇ γῇ περὶ μαῖαται θέλῃσι, δεδόχθω τῇ βελῇ, καὶ
 τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἑκκλησίαν ἐν τῷ ὀλύμπῳ
 περὶ τροπὰς χειμερinas, ἐλεᾶται δὲ ὅτι γινώμο-
 νας τελείας θεάς ἐπὶ αὐτὰς, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς
 βελῆς τῆς ὅτι Κρονος, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα,
 καὶ ἐν αὐταῖς, τὸν Δία. τέτταρας δὲ τὰς ὅτι γινώμο-
 νας, αὐτὰς μὲν κατέξομαι ὁμύσαντας τὸν νόμιμον
 ὄρκον, τὴν Στύγα. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυνα-
 γαγεῖν.

DECRETVM.

BONA FORTVNA.

Concilio legitimè coactò, septimo idus N. Iupiter Rectorem agebat, Neptunus presidem, Apollo præfectum, Momus scribæ officio fungebatur noctis, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verum etiam Barbari, nequaquã digni existentes cœlestis Reipub. ammini nobiscum participatione nobis et subditis, laud scio quo nam modo etiam Diæ esse contendentes celum compleverunt, ita ut symposion tumultuosis urbis plenum sit, obstrepentibus passim diversis linguis multitudinis undique accersita. Defecit autem ambrosia et nectaris copia, adeo ut mna iam coëmensit hemina propter bibentium multitudinem. Sed nimis illi, quæ sunt procacitate & immodestia, Diis veteris & antiquis loco motis semet ipsi primis dignantur accubitus præter omnem morem patrum: adhuc interris quoque, ante alios honorari contendunt, visum est, senatui populoque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum apppositi eligantur Diæ perfecti. tres quidem ex curia veteri quæ Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Iupiter. Ceterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum eant, dicto prius iuramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato

q   praconio

γαγῆν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυντελεῖν εἰς τὸ σωέσθαι
 ον. τὰς δὲ, ἥκειν, μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμέτους
 καὶ ἀποδείξεις τῶ γένους. τὸν τεύξεν δὲ, οἱ μὲν, πα-
 ρίτσον καθ' ἕκα, οἱ δὲ, ὅτι γινώμονες ἐξετάζοντες
 ἢ θεὸς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ὅτι
 τὰ σφέτερά ἑρῶ, καὶ τὰς θήκας, τὰς προγονικὰς
 ἦν δὲ τις ἀλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν
 ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων ἐπιβαίνων τῶ ἔργῳ, ἐ-
 ρὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν τῷτον. ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτὰ
 ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Αἰθιῶαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Α-
 σκληπιὸν χρησμεύειν, μήτε τὸν ἀπόλλω τοσούτα μὲ-
 γον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ὅτι λεζάμενον, μάντιν, ἢ καὶ
 ρωδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις παρεῖπε
 μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ δὲ ληρεῖν πε-
 ρὶ τῶν ὀκίσαισιν. ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἤξια
 οὐκ εἶσιν, ἐκείνων μὲν καταρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐ-
 τεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλ-
 λων τινὸς, ἐκείνοις δὲ, τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ
 σήλιω ὅτι σῆσαι ἀντὶ θωμοῦ. ἦν δὲ τις παρακίσηται
 κηρύγματος, καὶ μὴ ἐβελήσῃ ὅτι τὰς ἐπιγνωμονα-
 ῖας ἐλθεῖν, ἐρήμιω αὐτοῦ καταδικαιησάντων. Ζ. τοῦτο
 μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιοτάτον ὡς Μῶμε, καὶ ὅτι
 δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. μάλλον δὲ οὕτω γ-
 γνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι εἰσονται, οἱ μὴ χειρο-
 πήσοντες, ἀλλὰ νῦν μὲν, ἄπιτε. ὅποσον δὲ κηρύξῃ
 ἐρμῆς

praconio uniuersos in concionem congreget, quicunq;
 in Deorum cōcilium legitime admitti postulant. Ve-
 niant autem illi adductis iuratis testibus, & certis ge-
 neris iudiciis. Deinde illi in unum locum conue-
 niant, verum arbitri accurate expendentes, aut Deos illos
 dedarabunt, aut ad sua sepulchra, & maiorum tu-
 mulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris &
 reprobatis cōprehensus fuerit, et semel ab arbitris con-
 demnatus in cœlum ascenderit, ille per præceptum in tar-
 tarum corruat. Præterea quisq; exerceat sua cōmer-
 tia, neq; Minerva rei medica intentata sit, neq; Aescu-
 lapius dandis oraculis vacet, aut seruiat, neq; Apollo
 tanta soli sibi obeunda vendicet, sed una re quapiam
 electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum
 agat. Porro Philosophis dicetur, ne noua subin-
 de fingendo comminiscantur nomina, neque de iis,
 quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque
 autem honorem, aut cultum templa, aut sacra consti-
 lita sunt, illorum imagines subuertantur, earumque
 loco aut Iouis, aut Iunonis, aut Apollinis, aut alterius
 cuiuspiam erigatur, illis autem urbs cōgesta terra se-
 pulchrum accumulet, & aræ loco statuam reponat.
 Quod si quis praconio dicto audiens esse noluerit, ar-
 bitrorumq; examen & censuram subire recusarit, ille
 indicta causa condemnetur. Iustissimū equidem de-
 cretū est istud, ò Mome, & qui suffragatur, huic ma-
 num protendat. Atqui potius ita fiat. Cōplures enima
 noui futuros, qui sua non sunt adiecturi suffragia. Ve-
 rū in præsens abite. Ceterū in concionem accersiti à

ἐρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἕκαστον ἐναργῆ τὰ γνωρί-
ματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ἑνομα-
καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυ-
λὴν, καὶ Φράτορας. ὥς ὅστις αὐτὸν μὴ παράχρηται, εἰδὲν
μελήσει τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ὀπί γῆς
ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

TIMON H MISAN-

Θ Ρ Ω Π Ο Σ.

Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐταρῆϊε, καὶ ἐφέστε, καὶ ἀσε-
ροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδοπε,
εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιητὰ καλοῦσι. καὶ μά-
λιστε ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς
πολυώνυμον γινόμενον ὑπερείδεις τὸ πίπλον τοῦ
μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. τοῦ
σινυῶ ἢ ἐρυσμάρα γὰρ ἀσραπὴ, καὶ ἢ βαρύβρο-
μον βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ δρυγῆεις, καὶ σμερδα-
λέος κεραυνός; ἀπαντα γὰρ ταῦτα λῆρ ἤδη ἀνα-
πέφηνε, καὶ κατωνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα-
τρὸς τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοίδιμόν σε, καὶ ἐκηδο-
λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελείως ἀ-
πέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττειν. θάπτεον γοῶν
τὸ ὀππορκεῖν τις ὀπιχειριούτων ἑῶλον θρυαλλίδα
φοβή-:

Mercurio, venite adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas cōprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo diuinitatem adeptus sit. adhac tribum quoq; & curiales. Verū enimverò, qui præsto non fuerit, parum curæ erit arbitri, tametsi ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimauerint.

TIMON SIVE MISANTHROPVS.

O *Iupiter Phili & hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, insurandicæ, nubicogæ, grandisprepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maxime cum herent in versu. Nam tum illis tum multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique explēs hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hac omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, ex promptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quiuis ex his, qui perieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam*

φοβείθῃ αὖ, ἢ τὴν τῆ πανδραμάτορος κεραιῶν
 φλόγα. ἔτω δαλὸν ἵνα ἐπαναλείνασθ' δοκεῖς αὐτῷ
 ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδέναι, μόνον
 τοῦτο οἶεσθ' ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλή-
 ρωθήσονται τῆς ἀσβολῆς. ὥς ἡδὴ διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλ-
 μωνεὺς ἀνέβροντᾶν ἐτόλμα, ἔπειτα τοὶ ἀπήσαν-
 ὡν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμὸν γὰρ
 ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ ὅπως γε καθά-
 περ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν Ἰππο-
 κριωτῶν ἀκούεις, ἔτι τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς,
 λημᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτῃς πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ
 ὧν ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηθηκότες. ἐπὶ
 θεὸς γε εἴ καὶ ὁξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν,
 πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέ τι
 τῆ ἡγρῆς τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐν-
 γὺς πάντως ὁ κεραιῶν ἰὼ, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσείετο, καὶ
 βροντὴ ἐπαταγέτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμόν περὶ κεντρίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσμε-
 νηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν, καὶ
 ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὕετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ
 βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σαγῶν. ὥς ἡλικαύτῃ ἐνα-
 καρτεῖ χρόνον ναυαγία ἴππ' τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένε-
 το, ὡς ἐπὶ βρυχίῶν ἀπέναντον καταδεδυκέντων, μόνον
 ἐν τι κινώπῳ πείσωθ' ἵσθαι, προσκεῖλαν τῷ Λυκα-
 ρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρώπου σπέρμα. ὁ δὲ διαφυ-
 λάτῃ

flammam fulminis cuncta necantis : adeo titionem, quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse indicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmones tibi sit ausus etiam obtinere, neque id admodum ab re, quippe adversus Iovem usque adeo frigidum, vir ad facinora feridus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt, respectum agas? Cecutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quae sunt, auresque iam tibi obsurduerunt, instar horum, qui aetate defecti sunt. Quandoquidem cum iuuenis adhuc esses, acrique animo vehemensque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant induciae. Sed perpetuo fulmen erat in negotio, perpetuo obnibrabatur Aegis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculorum in morem densissime ex edito loco desolantium torquebatur, terra quassationes, cribri instar frequentes, ad haec nix cumulatim, neque non grando saxorum in morem. Atque ut tibi molestè differam, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis aetate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quae in montem Lycop-

λάττον εἰς Ὀπιγονίῳ κακίας μείζον. τοι γὰρ τὰ
 ἀκόλυστα τῆς ῥαθυμίας τὰ πύχειρα κομίζῃ παρ' αὐ-
 τῶν, ἔτε θύοντ' ἐπὶ σοί τινος, ἔτε σε φανουγτ'
 μή τις ἄρα πέρεργον Ὀλυμπίων, καὶ ἔτ' ἐπ' ἀνυ-
 ναγκᾷα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δ' ἔχαιον σω-
 τελῶν, καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γῆρναϊότατε,
 δ' ὅποφαινεσι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐὼ λέγειν, ἔ-
 ποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σε συλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτῶν
 τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν Ὀπιβεβληκασι, καὶ σὺ ὁ ὑψι-
 βρεμέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γέ-
 τοντας Ὀπικαλέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἐπὶ συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυγίαν
 ἀλλ' ὁ γῆρναϊ, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ πῖανοκράτης
 ἔκαθητο, τὰς πλοκάμους περικειρόμεν' ὑπὸ αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 ποίνυν ὦ θαυμάσιε, πῶϊκα παύσεταί ἔτις ἀμε-
 λῶς παρορώμενας; ἢ πότε κηλεύσεις τὴν τοσαύτην ἀ-
 δικίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἰκαστοὶ πρὸς
 ἔτις ὑπέραντλον ὕβριν τῆ βίης; ἵνα γὰρ τὰ κρη-
 εἶδας, τὰ μὰ εἴπω, τοσάδε Αἰθιαίων εἰς ὕψος ἔ-
 ρας, καὶ πλεσίτερος ἐκ πενεσάτων δ' ὅποφῆνας, καὶ πᾶσι
 τοῖς δ' ὀνομασμένοις Ὀπικεχρήσας, μάλλον δ' ἐξ ἀφρόνων
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέουσιν τὸν πλεῆστον, ἐπειδὴ
 πένης διὰ πάντας ἐγενόμην, ὅκ' ἐπὶ ἔδ' ἐγνωρίζομαι
 πρὸς αὐτῶν, ἔτε πρὸς βλέπεσιν οἱ τέως ὑποπλή-
 ουντες

rem appulit, humani generis, quasi scintillulas quasdam seruans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia premium ab illis reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generosissime, tereddunt magistratu abdicantes. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sacrilegio compilarint, cum tibi etiã ipsi in Olympiacis manus, admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabar, vel excitare canes, vel vicinos aduocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugant. Sed generosus, Gigantumque extinctor, & Titanum victor sedebas, cum tibi casaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ô praeclare, quis tandem erit finis, quæ tu aded securè despicias? Aut quando de tantis maleficiis poenas sumes? quot Phacihontes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem? Etenim ut de communibus sileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisque quotquot opus haberent, suppeditarim, imò semel uniuersas opes in amicos inuandos effuderim, simulatque his rebus ad inopiam deueni, iam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignan-

συνπεσὴ καὶ προσκυνοῦντες, καὶ τῷ ἑμοῦ νεύματι
 ἀντιθέμενοι. ἀλλ' ἵππ' ὡς καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντόχοιμά
 ἴναι αὐτῶν, ὡς περ πνὰ σήλιω παλαιᾷ νεκρῷ ὑπῆλκεν,
 ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμμένῳ παρέρχονται, μηδὲ
 ἀναισθητοί, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδύντες, ἑτέρων ἐκ-
 τρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρέποντα θάλαμα ὤψα-
 σθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δ' ὡς πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ
 ἐπεργασίῳ αὐτῶν γεγνημένον. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν
 ὅππ' αὐτῶν τὴν ἐγκαταὰν τραπόμεν, ἐναψάμε-
 ν, οἱ φέρων, ἐργάζομαι τὴν γλῶσσαν ὑπόμια, ὁ-
 βολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφι-
 λοςσοφῶν ἐνταῦθα. τὸ το γούμ μοι δοκεῖ κερδισανῆναι,
 μήκετι ὤψασθαι πολλὰς παρὰ τὴν ἀξίαν δὲ πρᾶτ-
 τοντας. ἀνιαιρότερον γὰρ τὸ γέ. ἤδη ποτὲ οὐκ ὦ Κρη-
 νου, καὶ Γέας ἤ, τὸν βαθυὺ τὸν ὕπνον λησσομεν,
 καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-
 μησαι, καὶ ἀναόριπίσας τὸν κερκυρὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης
 ἐναυσάμεν, μεγάλῳ ποιήσας τὴν φλόγα, ὅππ-
 δέξαιό τινα χολῶ ἀνδρώδους καὶ νεανικῷ Διὸς. εἰ μὴ
 ἀληθὴ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν πρὸς καὶ τῆς ἐκείσθης
 τειφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς ἔσθ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κε-
 κρυγὼς ἐκ τῆς Ἀπικῆς, παρὰ τὸν Ἰμητῖον ἐν τῇ ὑ-
 πωρείᾳ, πνάρως ὅλ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθε-
 ρ, σκάππει δὲ, οἶμαι, ὅππ' κεκυφὼς, λάλ, ἀν-
 θρωπ, καὶ θρασὺς, ἥ τις φιλόσοφος ἐστίν. ἔγ' οὐ
 αἶν-

dignantur me, qui dudum reuerabantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversam hominis iam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam pratererunt, quasi ne norint quidem. Alij verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam defleunt, existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, & adiutorem suum esse predicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod posthac non intuebor plerosque præter meritum secundis fortuna successibus utentes. Nam illud vel maxime urit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheaque proles, excusso profundo isto, grauique somno (nam Epimenidem quoque dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma iram aliquã strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quæ à Cretensibus de te, tuaque sepultura ferentur. IUPITER. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleque amictus: sedit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, mirum ni Philosophus est. neque enim

αὐτὸς ἄτεβείς τὰς λόγους διεξήει καθ' ἡμῶν. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Εὐκερατῆ τὸν κολυπῆα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἡμετέλειων ἐσιάσας, ὁ νεόπλυστος, ὁ τὰς ὅλας ἐκάπιδας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν εὐρτάζειν τὰ διὰ Ζεύς. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἔκειντο, ὁ πλοῖος, πρὶν ὃν οἱ ποσῆτοι φίλοι; τί παθὼν οὐὖ τοι ἔστιν, ἀνχμηρὸς, ἄθλιος, ἢ σκαπανεὺς, ἢ μισθωτὴς ὡς εἴκειν, ἔτω βαρεῖαν κατὰ φέρων τὴν δίκην Εὐρμ. ἔτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν φιλάνθρωπία, ἢ ὁ πρὸς τὰς δεομένους ἅπαντας ἦτο. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, ἢ δειλία, ἢ ἀκροασιὰ πρὶν τὰς φίλους, ὅς ἔστωι, κῆραξι, ἢ λύκοις ἐλζόμεντο, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν ποσῆτων ὁ κακῶν κειρόμεντο τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτὰς κατὰ τὸν ὥτο, ὑπὸ δυνόιας τῆς πρὸς αὐτὸν, χάρει τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρεβῶς πρὶν τραγόντες, εἴ τις ἢ μυελὸς ἐνὶ ᾧ ἐκμυζήσονται, ἢ τὸν δὲ μάλα ὀπιμελῶς ὥχοντο, αὐτὸν αὐτὸν τὰς ρίζας ὑποτετμημένῳ δστολιπόντες, ἔσθ' ἢ γὰρ εἰζόντες ἐπὶ, ἔδ' ἐπεσβλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ὀπκρουῦντες, ἢ ὀπιθιδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ τὴν δεικλίτης ἢ διφθερείας, ὡς ὁρᾷς, δστολιπῶν ὑπὸ αἰσχμῆς τὸ ἄστυ μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τὸ κακοῖς, ὅτι οἱ πλοστοιῶντες παρ' αὐτῶν, μάλα ὑπὸ

nim alioqui adeo impia, nefariaq, in nos fuerat dictu-
 rum. MER. Quid ais pater, an non nosti Timonem E-
 checratidis filium Colyttensem? Hic nimirum est, qui
 nos saepenumero in sacris legitimis convivio accepit,
 illerep̃e dives factus, ille qui totas hecatombas, apud
 quem splendide Iovialia festa consuevimus agitare.
 IVP. Hem quæ nam ista rerum commutatio? hiccine
 honestus ille, dives, quem tam frequentes cingebant a-
 mici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitu? squali-
 dus, erumnosus, fossor conductilius, uti coniicio cum
 tam grauem ligonem gerat? MER. Ad hunc mo-
 dum illum quodammodo probitas enertit, atq, huma-
 nitas, & in omnes quicumq, egerent misericordia. At
 reuera Decordia potius facilitasque, nullusque in su-
 scipiendis amicis delectus, quippe qui neuntquam in-
 tellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin cum à
 vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, ami-
 cos esse eos, & socios indicabat, quasi beneuolentia
 erga sese afficerentur, cum illos epula magis caperent.
 Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosif-
 sentque: deinde si qua medulla suberat, hanc quoque
 admodum diligenter exuissent, auferunt, exuc-
 cum et radicitus defectum destituentes, adeò ut postea
 ne agnoscant quidẽ, aut aspiciant, tantũ abest, ut sint
 qui supeditet, vicissimq, impertiãt. Has ob res fossor,
 et sago, ut vides, opertus pelliceo urbẽ præ pudore fugi-
 ens, mercede terram exercet, aduersus ingratos a-
 tra bile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate
 ditati.

ροπικῶς παρέρχονται, ἔδ' ἐτ' ὄνομα εἰ Τίμων καλεῖ-
 το εἰδότες. Ζεὺς. ἢ μὲν ἔπαροπτιέσθ' ἀνὴρ, ἔδ' ἀμ-
 λητέσθ'. εἰκότα γὰρ ἡγανὰ κίει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 μοι αὖ ποίησομεν τοῖς κατὰ κράτος κόλαξιν ὁκείνοις,
 πιλελησμένοι ἀνδρὸς τοσαῦτα πύργων τε καὶ αἰγυ-
 πτύτατα καύσαντος ἡμῖν Ἰππὶ τῶν βωμῶν. εἰ γού-
 ταῖς ῥισὶ τιμὴ κνίοςαν αὐτῶν ἔχω. πολλὰ ἔγω' ἀγ-
 λίας τε καὶ θορύβου πολλῆς τῶν Ἰπποκοιῶτων, καὶ βί-
 ζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ δὲ καὶ φόβου τῆς πα-
 τῶν ἱεροσυλοῦτων (πολλοὶ γὰρ ἔσσι καὶ δυσφύλα-
 τοι, καὶ ἔδ' ἐπ' ὀλίγον κατὰ μῦθον ἡμῖν ἐφιδᾶσι) ἔ-
 λω ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τιμὴν Ἀθηναίων,
 μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία καὶ λόγων ἐριδὲς ἐπι-
 λασάν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ
 κραγόντων, ἔδ' ἐπακχεῖν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥς τε ἡ Ἰππι-
 σάμενον χρεὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ Ἰππιτριβῶναι πρὸς
 αὐτῶν, ἀρετῇ τινι καὶ ἀσώματι, καὶ λήξεως μεγάλῃ
 τῇ φωνῇ ζυμειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμ-
 ληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμᾶς, ἔφαυλον ὄντα. ἡ-
 μῶς δὲ τὸν Πλάτωνα ὡς Ἑρμῇ παραλαβὼν, ἀπιδιπα-
 αὐτὸν κατὰ τάχ' ἐσθ'. ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτων καὶ τὸν
 Θεσσαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ μενέτωσαν ἀμφοτέρω πρὸς τὸν
 Τίμονι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ
 ὅτι μάλιστα ὑποδὸς χρεῖσότητ' αὐθις ὁκδιώκη αὐ-
 τὰς τῆς οἰκίας. πρὶν δὲ τῶν κηλάκων ὁκείνων, καὶ τῶν
 ἀχαιῶν

ditati, admodum fastuosè nunc prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. I V R. Atque profectò vir neutiquam fastidiendus, aut negligendus est, & iure optimo indignatur, qui iis tantissimalis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguißimas nobis in aris adoluerit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Ceterùm propter negotia & turbam maximam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt, tñ observatu difficiles, adeò ut ne minimum quidem nos connicere sinant) longo iã ad Atticam regionem oculos non cõverti tẽpore, maxime posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortaliū vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quadam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hac in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquũ est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus unà secum ducat & Theaurum, & utriq; apud Timonem perseuerent, neque adeò facile demigrèt, etiamsi quam maxime illos præ bonitate rursum ex adibus exegerit. Ceterùm de pal-

panibus

ἀχαριστίας, ἡ δὲ ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς
 μὲν σκέψομαι, καὶ δίκῃ δώσωσιν, ἐπιδαν ἃ κεραι
 ὀπισκευάσω. κατεαγμένα γὰρ αὐτὰ καὶ ἀποσο
 μέναι εἰς δύο ἀκτίνες αἱ μέγιστα, ὅποτε φιλοῦμαι
 ρον ἠκόντισα πρὸς τὴν σφιδῶν Ἀναξάρε
 ὅς ἐπῆξε τὰς ὀμιλυτάς, μηδὲ ἄλλως εἰνά τίνας ἡ
 τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν δῆμαρτον. ὑπερέχε
 αὐτὰ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραινὸς εἰς τὸ ἀ
 κειον παρασκύψας, ἐκείνόν τε κατέφλεξε, καὶ αὐ
 ἐλίγχε δὲ ἰν συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν. πῶς ἰκ
 νή ἐν τούτῳ. καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπὲρ
 πῶς πῶς τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. Ερμ. οἶον ἡ τὸ μέ
 κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; εἰ τοῖς
 καμολογῶσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀχομένοις τε
 χρήσιμον. ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πῶς σὺ ἐκ τῆ
 νεσάττε κατασῆσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρρησια
 σάμεν σὺ τῇ ὀχῇ, καὶ ὀπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σ
 ωπῇ ἔσκαπεν ὀπισκευφῶς, ἐπὶ αὖ ἔσκαπεν ἀμ
 λόμεν σ. Πλῆτ. ἀλλ' ἐγὼ ἔκ αὐτὸν ἀπέλθοιμι ὡς
 παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ τί ὧ ἄριστ' Πλῆτε, καὶ ταῦτα
 μὲν κελεύσαντ σ; Πλῆ. ὅτι νῆ Δία ὑβρίζεν εἰς ἐμὴν
 καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πα
 τρώον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον ἔχει δεικνύοντες με
 ξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν
 ἀπορρίπτοι. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις
 κόλαξ.

ponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt
 usi, in posterum consultabo, poenasque daturi sunt,
 simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in
 eo vetus acuspide duo è radiis maximi, cum nuper a-
 uidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui su-
 is familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui
 di vocaremur. Ac illum quidem errore non ferie-
 bam, propterea quod Pericles obtenta manu eum pro-
 texerit. Ceterum fulmen in Castoris ac Pollucis tem-
 plum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum
 absuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam
 interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si
 Timonem conspexerint egregie locupletem factum.
 MERCVR. Quantum habet momenti altum vo-
 ciferari, & obstreperum audacemque esse? Idque
 non iis modo, qui causas agunt, verum etiam qui vo-
 ta faciunt cōducibile. En mox è pauperrimo diues e-
 uaserit Timon, qui se imprecando clamosum & im-
 probum praestiterit, Iouemque reddiderit attentum.
 Si verò silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet ne-
 glectus. PLVTVS. At ego Iupiter band quaquam
 ad istum rediturus sum. IVP. Quid ita non reditu-
 rus optime Plute, praesertim à me iussus? PLVT. Quo-
 niam per Iouem iniuria me affecit eiiciens, et in mul-
 ta fragmenta dissecans, idque cum illi paternus essem
 amicus, ac me penè dixerim, furca ex adibus expu-
 lit, nec aliter quàm i, qui è manibus ignem abiiciunt.
 Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatori-
 bus

νόλαξ· παραδοθήσ' ἔμ' ἐπ' ὀκείνῃς ὦ Ζεῦ πε-
 πε με, τὰς αἰδομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς πείψ-
 τας, οἷς τίμι' ἐγὼ καὶ πείπομαι. ἔτι δὲ οἱ λα-
 τῇ πενίᾳ ζυγίσωσαν, ἡὲ προῖμῳσιν ἡμῶν, καὶ διφ-
 ραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκην, ἀγαπάτω
 ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολὸς ἀποφέροντες, οἱ δὲ κα-
 λάνης δωρεᾶς ἀμελητὶ προίεμενοι. Ζ. ἔδ' ἐπὶ
 ἔστον ὁ Τίμων ἐργάσεται πεί σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν κα-
 κελα πεπαυδάγωγην, εἰ μὴ πάντ' ἀπασιν ἀνάλ-
 τος ἐστὶ τιμὴ ὅσφιν, ὡς χεῖρ σε ἀντὶ τῆς πενίας πεί-
 αῖρεται. ἔμ' ἐν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
 κῆς, ὅς νυν μὲν ὁ Τίμων αἰετῶν, δίοισι τὰς θύρας
 ναπετάσας, ἡφίει περὶνος εἶν' ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκ-
 ων, ἔτε ζηλοῦσιν. ἄλλοτε δὲ ἔξ' ἀνδρῶν ἡγευάκῃς
 καὶ τῶν πλοσίων, κατὰ κεκλείδης λέγων πρὸς αὐτὸν
 μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπηβολαῖς, ὡς μηδὲ
 παρακύνῃσαι εἰς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ
 ἀπὸ δούρας πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῇ
 σκότῳ, καὶ διὰ τὸ ὥχρος ἡμῶν ἐφαίνε, καὶ φροντίζ-
 ἀνάπλεως, συνεσπασκὼς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ
 θος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν,
 καιρῶν λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
 δεινὸν ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καὶ
 θάπερ τιμὴ Δανάῃς παρθενεύεσθαι, ἢ ὡς ἀκριβὲς
 καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον.

bus donandus? Ad eos me mitte, ô Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sum, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, cum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contempnim dono dare soliti. IUPITER. Nihil istiusmodi posthac in te facturum est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius preoptandum quam inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus libere permiserit vagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro alias diversa de causa in divites stomachabare, cum diceret, te ab illis repagulis, clavis ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans presocari te nimis tenebris, eoque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo colligendi, coaceruandique usu contractis, contortisque: quod si quando daretur oportunitas, ausigiturum quoque ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam indicabas in aereo ferreoque thalamo, Danaes exemplo, virginem asseruari, atque à scelestissimis educari pedagogis, fœnore & com-

τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γού ποιεῖν ἔφασκες ἀ-
 τὰς ἐρώοντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ διόλου
 ἔτολμῶντας, ἔδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, καὶ
 εἰς γέ οὐκ ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐ-
 σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτῇ βλέποντας,
 κανὼν διόλουσιν οἰομένους, ἔρ' αὖτις διόλου αἰ-
 χεῖν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς διόλουσιν
 καθάπερ τὴν ἐν τῇ Φάτνῃ κυῖα, μήτε αὐτῷ ἐ-
 ρεῖν τῶν κερθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ὄπιτα
 πρᾶν. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδο-
 νων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς ζη-
 τυποιῦντων, ἀγνοοῦντων δὲ ὡς κατ' ἄρα τῷ οἰκέτῃ
 ἢ οἰκονόμῳ, ἢ παρθότρειψι ὑπαισιῶν λατρεῖας, ἐ-
 παροινήσῃ τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρας οὐ δεσπότη
 πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσυμον λυχνίδιον, καὶ διψ-
 λέον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυωνεῖν ἐάσας τοῖς τῶν
 πῶς οὐκ ἔκ' ἀδίκον, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι
 νυνὶ δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀπιθαλεῖν; Πλᾶτ. καὶ
 μὲν εἴγε τὰ ληθῆ ἑξέταζοις, ἀμφω σοὶ ὅλογοι δο-
 ποιεῖν. τῆτε γὰρ Τίμων τὸ πᾶν τῆτο ἀνειμένον,
 μελὲς, καὶ σὸς οἶκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως αὐτὸς
 κοίη. τὰς τε αὖ κατὰ κλειστον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ φυ-
 λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον γένοίμην, καὶ
 πιμελὴς, καὶ ὑπέρρογκος, ὀπιμελεμένους, ἔτε πρὸς
 σαπιομένους αὐτὰς, ἔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, αἰ-

putatione. Proinde absurdè facere aiebas, quod te preter modum adamarent, neque cum liceret, frui auderent, neque cum ipsis esset in manu, amore suo securè uterentur, sed vigilas observarent, ad signum a se iam oculis nunquam conniventibus, neque usquam dimotis semper intuētes, abundè magnum fructum arbitrantur, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præsepì canis, nec ipse vescens bordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent, vererenturque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pedagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad obscuram, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum ellychniolum usuris innigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? PLUT. Atqui si rem verè perpenderis, utrumque me in re facere iudicabis. Nam et Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia, studiumque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diuerso, qui me ostiis ac tenebris inclusum seruabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiorque, ac nimia mole turgidus euaderem, cum interim neque ipsi contingerent, neque in lucem produ-

μηδὲ ὀφθαίλω πρὸς τινῶ, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι
 καὶ ὑβριστὰς, ἔθεν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δε-
 μοῖς καὶ ἀσκήποντας, οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἀ-
 σιν ἄλλω ἢ τῶν βυδαμένων με καὶ ἀλιπόντες.
 οὐδ' ἐκείνης, ἔτε τοὺς πάνυ πρὸ χείρας εἰς ἐμέ το-
 ῖς ἐπαμνῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπ-
 οντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ πᾶν
 παρ, μήτε πρὸησομένους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ ἀ-
 πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως κα-
 κτιζόμενῶ, καὶ λαφυσόμενῶ, καὶ ἐξαντλεῖ-
 νῶ. ὑπὸ ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέτης
 πεδημένῶ. Ζ. τί οὐδ' ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶ; διδοῖ
 γὰρ ἄμφω καλὴν τιὰ δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ἂν
 ἱερὰ ἀποτοὶ καὶ ἄγευσοι καὶ ξηροὶ τὸ σῆμα, ἵπ-
 χηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς
 πρὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυ-
 αῖ φαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθι ἤδη, σωφρονεσέρῳ πᾶσι
 πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενῶ. Πλοῦ. ἐκείνῶ
 ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραυπημένους,
 ὅλως εἰσρυλῶαί με κατὰ σπυρίων ἐξαντλῶν, φρε-
 συμβαλόμενῶ τὴν ἱππύροισιν, μὴ ὑπεραντλῶν
 σπυρίων ἱππικλῦσιν αὐτόν. ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναῶν
 πῆγον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτῳ ἐπαντλήσει
 τὰς κύτας μὴ σέγοντῶ, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυλῶαί με
 δὸν ἐκχυθησομένους τὴν ἱππύρεοντῶ, ἔτως δορυπρὸς
 τὸ πρὸς

cerent, ne vel aspicerer à quopiam, hos dementes
 & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me
 nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ ca-
 rieque putrescere, haud intelligentes, quo mox de-
 migrent, me alij cuipiam, cui fortuna fauerit, re-
 licturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui
 nimium facile mihi manus admovent, sed qui
 (quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec
 prorsus abstineant, nec penitus profundant. Qua-
 re & ipse sapè indignor, cum à nonnullis ignomi-
 niose cedor calcibus, laniorque, atque exhaurior,
 à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitiuus
 compedibus vincior. IUPITER. Quid igitur indi-
 gnaris contra illos? quandoquidem utrinque pœnas
 egregias luunt. alteri quidem dum Tantalì in mo-
 rem, neque bibere sinuntur, neque cedere, sed ore
 sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum il-
 lis ceu Phynco cibos Harpyiæ ipsis è faucibus eripi-
 unt. Sed abi iam, Timone multò posthac usus
 cordatiore. PLUT. An ille aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influ-
 xerim, data opera exhaurire, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam, veritus ne si copiosus in-
 fundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Da-
 naidum dolium aquam mihi videar allaturus, fru-
 straque infusus, vase non continente liquorem,
 imò prius propemodum effuso quod influit quàm in-
 fluxerit.

τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχλιωὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος
 ἔξοδος. Ζ. ἔκουῦ εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχλιωὸς τὸ
 καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπετταμένον, ἔκχυθéntες ἐν βρ
 χεῖ σκ, ῥαδίως εὐρήσῃ τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ
 οἴκελλαν ἐν τῇ τρυγῇ τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἀπίτε ἤδη
 πωλᾶ τί ζετε αὐτόν. σὺ δ' ἐ μέμνησο ὦ Ἑρμῇ ἐπαυ
 πρὸς ἡμᾶς ἀγνῶτες κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτης, οἱ
 τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπίσκειν ἄσασιν, ὡς ἦδ
 ἰεθηγμένους αὐτῷ δεησόμεθα. Ερ. προΐωμεν ὦ Πλῶ
 τῷτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γυνάδ' αὖ τυφ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλῶ. ἔκ αἰ τῷτο ὦ Ερ
 ἀλλ' ὅπου μὲν ἀπὶ πᾶσι περὶ ἴνα πεμφθῆς ἵππ
 Διὸς, ἔκ οἱδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφότεροι
 ὡς μόλις τελεῖν ὅππ' τὸ τέρμα, περὶ γηράσας ἐν
 τῷ πειμένοντος. ὅπου δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πῶ
 ὄψ' πολυῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν
 σπλυγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς ὑπ
 πηδῆσας τὸ σάδιον, ἔδ' ἐιδούτων ἐνίοτε τ' ἰθαυτῶν
 ἔκ ἀληθῆ παῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὖ εἰπεῖ
 χοιμίσι, καὶ μὲν ἔδ' ὀβολὸν ὥς πείσασθαι βρογ
 ἐχνητάς, ἄφνω δὲ τήμερον πλεσίς καὶ πολυτελ
 ἐπὶ λευκῷ ζεύγος ἐξελαύνοντάς, οἷς ἔδ' καὶ ὄνος ἱπ
 ξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες. πεί
 χονταί, ἔδ' αὐτοὶ πισεύοντες οἴμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πω
 τῶσιν. Πλῶ. ἑτέρειον τῷτο ἐστὶν ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἔχι τοῖς

μαντε

influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. I V P. Proinde ni hiatus istum obturauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in face dolij, sed interim abite, atque illum diuinum reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopes ex Etna tecum adducas, quo fulmen cuspidem restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. MERCVR. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam o preclare, te non cacum modo, verum etiam claudum esse. PLVT. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita ut aegrè ad metam pertingere queam, sene nunquam interim facto, qui me operiebatur. Porro cum discedendum est, elatum videbis multò anibus celeriorum. Unde fit, ut vix iam amoto repagulo, ego iam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transiensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERCVR. At ista quidem haud vera narras, imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus herine obolus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie diuites & sumptuosos in albo currum aurigantes, quibus ante ne asellus quidem supeditarit. It tamen purpurati, aurumq, manibus gestantes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. PLVT.

μαυτῆ ποτὶ βαδίζω τότε, ἔδ' ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλού-
 τος ἐλθέ με παρ' αὐτῆς, ἅτε πωλοδότης καὶ με-
 λόδωρ. ἢ αὐτὸς ὦν· δηλοῖ γοῦν, ἢ τῷ ὀνόματι
 πειδαντοίνῳ μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ
 ἑτέρῳ, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, ἢ κατασημνῶν
 ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι μελακομίζουσι. καὶ
 νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ περὶ τῆς οἰκίας πρὸκειται,
 τὰ γόνατα παλαιὰ τῇ ὀφύῃ σκεπόμενος, πῆμα
 τῷ ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ
 ῥῇ πειμένεσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα
 ἀπετομένην, τετριγότες οἱ νεοπτοί. ἔπειθ' αὖ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῆνον ἐντμηθῇ, καὶ
 δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετ' ὁ
 νὸς δεσποότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ
 οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναῖ. ἀπολαβὴ
 κεῖν. ὅς τις αὖ ἦ, ποτὲ ἀρπασάμενός με, αὖ
 δέλτῳ θέει φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίδος, ἢ Δρόμ-
 νος, ἢ Τιβίδος, Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώτατος
 μετονομασθεὶς, τὰς μάτῳ κεχηνότας ἐκείνας
 ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀν-
 τας τὸ πένθος, οἷον αὐτῆς ὁ θυὸν ἐκ μυχθῆ-
 σα γλυκῆς διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπίν-
 ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, ἢ παχὺ
 δερμὶ ἀνδρωπῶν, ἔτι τῷ πένθῳ πεφρικώς·
 εἰ παρὼν ἄλλος μασιζείει, ὅρθιον ἐφιστὰς τὸ
 τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυλῶν, ἐκείνῳ

Φορητός

Isthaec alia res est, Mercuri, neque enim tum meis
 ipsius ingredior pedibus, nec à Ioue, sed à Dite adi-
 sto transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor
 est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine de-
 clant. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium de-
 migrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter
 obsignantes sarcinae in morem sublatum transportant.
 Interea defunctus ille alicubi in adiū tenebricosa par-
 te iacet, vetere linteo in genna iniecto reclusus, de quo
 flus digladiantur. Porro qui me sperauerant obtine-
 re, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quàm hi-
 rundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi si-
 gnum detractum est, et lineus ille funiculus incisus, a-
 pertaeque tabellae, iamque nouus dominus pronuncia-
 tus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue ser-
 uus, ingens scilicet premium ferēs generosus quisquis
 ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis
 arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut
 qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam
 Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus ap-
 pelleitur. Ceterum illos ne quicquam hiantes, seque-
 rentium intuentes relinquit, ac verum luctum agen-
 tes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagena sinu sit
 elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit.
 At hic repente totus in me irruens, homo vite mun-
 dioris, atque elegantioris rudis, pingui, illotaque cu-
 te, qui compedes etiam dum horrescit, & si quis prete-
 riens loro increpet, erectis stat auribus, quiq; pistri-
 num

Φορητός ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὰς τε ἐλευ-
 ρας ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδέλτας μασιγοῖ, δότω πε-
 μενος, εἰ καὶ αὐτὸς τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄχρῃς αὖ ἢ ἰπ-
 ποφίας ὑπὸ θυμῆσας, ἢ κόλαξι παραδίδως ἐα-
 ῖς ὁμνύουσιν, ἢ μὲν ὁμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι
 τὸν, εὐχρύτερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωείδης
 δὲ τῷ Οδυσσεως, πλεονεχότερον δὲ σωμακὰ Κρο-
 νῆος, ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέη τὰ
 ὀλίγον ὅκ πολλῶν ὑποκριτῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πα-
 γῶν συμφλεγμένα. Ερ. αὐτὰ πᾶσιν οὐδὲν φησὶ τὰ
 γινόμενα. ὁπόταν δὲ οὐκ αὐτόπῃς βαδίζης, πῶς
 τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
 ἐφ' ἧς αὖ σε ὁ Ζεὺς δότωσείλη, κέρνας εἶναι τῷ
 τῆν ἀξίῃς; Πλῆτ. οἷοι γὰρ εὐρίσκουν με οἱ τινες.
 Ερμ. μὰ τὸν Δία ἔπᾶν. ἔ γάρ Ἀρμείδην παρὰ
 τῶν, Ἰπποπόνηκα καὶ Καλλιὰ προσήεις, καὶ πολλοῖς
 τοῖς Ἀθληταῖς, καὶ δὲ ὁδοῖς ἀξίοις. πολλὴ ἀν-
 πεσθεῖς καὶ ἀπεμφθεῖς; Πλῆτ. ἄνω καὶ κάτω
 νῶμι πείνοσθαι, ἄχρῃς αὖ λάθω τινὶ ἐμπεσόντι.
 ὅς τις αὖ πρῶτός μοι περιτύχη ἀπαργῶν ἔχει
 τὸν Ερμῆα, ὑπὲρ τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσ-
 νῶν. Ερμ. ἔκουσ' ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κα-
 τὰ αὐτὸ δοκοῦντα πλεονεχίζειν ὅσας αὖ οἴηται τῷ
 τῆν ἀξίῃς; Πλῆτ. καὶ μάλα δικαίως ὡς γὰρ, ὅς γὰρ
 Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπεν ἀναζητήσονται, δυσεύρε-

num, perinde uti templum adoret, non est deinceps
 tolerandus iis, quibuscum vivit, verum & ingenuos
 afficit contumelia, & conseruos flagris cedit, experi-
 ens, num & sibi huiusmodi liceant, donec aut equo-
 rum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese
 permittens, deierantibus Nireo formosiorum esse, Cē-
 rope Codrone generosiorum, callidiorum Ulysse, v-
 num autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiorum,
 momento temporis semel profundat infœlix, quàm
 minutatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fue-
 rant collecta. **MERCVR.** Ista fermè sic habent, uti
 narras: verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui
 tandem cæcus cum sis, viam inuenire soles? Aut qui
 dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi
 viros qui diuitiis abundant? **PLVT.** Enimvero cre-
 dis me reperire istos ad quos mittor? **MERCVR.**
 Per Ionem haudquaquam. Neque enim alioqui A-
 ristide præterito, ad Hipponicum & Calliam acces-
 sisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obolo
 quidem æstimandos. Ceterum quid facis, quando qui-
 dem es emissus? **PLVT.** Sursum ac deorsum cir-
 cumcursans oberro, donec imprudens in quempi-
 am incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte
 primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri
 pro lucro præter spem subiecto venerans atq; adorans.
MERCVR. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem
 credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos
 ille dignos existimarit, qui ditefcerent? **PLVT.** Et in-
 re quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum mo-
 cACHUM

ἔτω χεῖμα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλελοιπὸς ἐκ τῶν βί-
 περ δ' ὁ Λυγκεὺς αὐτὸν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν
 καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῷ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 τῶν, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐ-
 χόντων, ῥᾶον ἐστὶς τοιάτῃς ἐμπίπῃω παύσειν, καὶ
 γλυεύομαι πρὸς αὐτῷ. Ερ. εἴτα πῶς ἐπιδαν καὶ
 πῆς αὐτὸς, ῥαδίως Φεύγεις, ὅτε εἰδὼς τὴν οὐ-
 Πλῆτ. ὁξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίως γίγναι
 πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς. Ερμ. ἐπὶ δὴ μοι
 τῷτο διστοκρῖναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ
 προσέτι ὡχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσέτῃ
 ρατὰς ἔχοις, ὥς τε πάντας διστοβλέπειν εἰς σέ, καὶ
 χόντας μὲν δισταμονεῖν οἶεσθαι: εἰ δὲ διστοτύχοιεν,
 ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς ἐκ ὀλίγων αὐ-
 ἔτω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκή-
 πόντον φέροντες, ἐρρίψαν αὐτὸς, καὶ πετρῶν κατὰ
 βάτων, ὑπερορῶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σε, ὅτι περ
 δὲ τὴν δέχλιν ἐώρας αὐτὸς. πῶς ἀλλὰ καὶ σὺ αὐ-
 οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις, εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυθα-
 πᾶν αὐτὸς, ἐρωμένῳ τοιάτῳ ὀπιμεμνηνός. Πλῆ-
 οἶει γὰρ τοιῶτον, οἷός εἰμι ὁρῶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυ-
 φλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσθεν; Ερμ. ἀλλὰ πῶς
 Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῆ-
 τυφλοὶ ὧ ἄρῃτε, ἀλλ' ἢ ἀγνοία καὶ ἢ ἀπάτη, αἵπε-
 νῶν κατέχουσι τὰ πάντα, ὀπισκιάζουσιν αὐτὸς. ἐπὶ

cacum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertum difficilem, & iam olim è vita sublaram, quàm ne Lynceus quidem facile inueniret, quænimurum adeò obscura sit ac minuta. Itaq; cum rarifint boni, improbi porro in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales in-curro, ac retibus illorum illigor. **MERCVR.** At quæ sit, ut quoties eos deseris, celeriter ausugias, cum via sis ignarus? **PLVT.** Tum demum acutum cerno, pedibusque valco, ubi ad fugam tempus inuiat. **MERCVR.** Iam illud quoque mihi responde, qui sit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremo claudus, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur: sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perditè te amarint, ut se aërio scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. **PLVT.** At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cacum, aut si quid aliud adest mihi vitij? **MERCVR.** Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes caci sunt. **PLVT.** Haud caci quidem, ô optime, verùm inscitia errorque, quæ nunc occupant omnia, illis of-fundunt tenebras: ad hæc ipse quoque ne per omnia de-formis

δε καὶ αὐτὸς ὥς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴλω, τὸ
 σωπείον πείθεμεν ὁ ἔρασμιώτατον, διόχρυσον
 λίθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτὸν
 δὲ αὐτὸ πρὸς ὥπων οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἔρασαν
 δὲ πόλιν μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γέ τις αὐτὸν
 λον δόπο γυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατενέ-
 σκον αὐτὸν ἀμβλυώτηντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐν-
 τες ἀνεργάτων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ερ. τί οὖν
 ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖστῳ γινόμενοι, καὶ τὸ πρὸς ὥπων
 αὐτὸ πείθεμενοι, ἐπὶ ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφα-
 πα αὐτὸς, θάπτην αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρὸς ὥπων
 ὀν πρὸς οἶον; εἰ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὸν
 ὁπίσθιος ἢ ἀμορφία ἐστίν, ἐνδοξεν τὰ πάντα ὁρ-
 τας. Πλ. εἰ ὀλίγα ὡς Ερμῆ, καὶ πρὸς ἑστὶ μοι συνα-
 νίζεται. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπεὶ δ' αὖ τις ἐντυχὼν τῷ
 τον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπε-
 σέρχεται μετ' ἐμὲ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία, ἡ μὲν
 λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ
 ἀπαιμία. ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων καταληφθὲν
 τὴν ψυχὴν, θωμάζει τε τὰ ἑθάρματα, καὶ ὁρᾷ
 τῶν φευκτῶν, καὶ μετὸν πάντων ἐκείνων πατέρα
 εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον
 αὐτὸν. καὶ πάντα πρότερον πάθοι αὐτὸν, ἢ ἐμὲ πρὸς ὥπων
 μείνειεν αὐτὸν. Ερ. ὥς δὲ λέϊος εἰ ὡς Πλεῖστε, καὶ ὀλιόθηρος
 δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικός, εἰδεμίαν αὐτὸν λα-

formis sum, persona vehementer amabili tectus in-
aurata, gemmisq; picturata, ac versicoloribus ami-
lis, ex occurro: illi rati sese nativi vultus venusta-
tem aspicere, amore capiuntur, & percunt non po-
tuisse. Quod si quis me toto corpore renudatum il-
lis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi
damnent, qui tantoperè cecutierint, ad amantes res
neutiquam amandas ac fœdas. MERCVR. Quid
ergo posteaquam cò peruentum est, ut iam diuites
maferint, iamque personam sibi circumposuerint,
rursus falluntur? Adcò ut si quis illis detrahere
conetur, penè caput potius, quàm personam abii-
ciant? Neque enim verisimile est etiam tum illos
ignorare, fucatam esse formam, cum intus cuncta
inspexerint. PLVT. Ad id non parum multe res.
Mercuri, mihi sunt adiumento. MERCVR. Quanam?
PLVT. Simulatque qui me primum na-
tus est, apertis foribus exceperit, clanculum unà
mecum introit elatio, vecordia, iactantia, molli-
ties, violentia, dolus, atque alia item innumerabi-
lia: à quibus omnibus posteaquam est animus oc-
cupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt ad-
miranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me
cunctorum illorum patrem ingressorum malorum
stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius
passurus, quàm uti me compellatur reiicere. MER-
CVR. Ut levis ac lubricus es Plute, retentu diffi-
tilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam
s quo

παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλης ἡ
 φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις ἐκ οἶδα ὅτι
 ἡ πενία δ' ἐμπυλιν ἐξώδης τε καὶ βλαβῆς, καὶ μὴ
 τὰ ἄγκιστρα σκεπεφυκότα ἐξ ἀπαντος τῆς σώματος
 ἔχουσα, ὡς πλησιάζοντας βύθους ἔχεαυ, καὶ μὴ
 ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ ξυῖ ἡδὴ φλυαρί-
 τας ἡμᾶς πρᾶγμα καὶ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΞ. ῥα
 Ερ. ὅτι τὸν θησαυρὸν σὸς ἐπηγεγόμεθα, ἔπερ ἔδω-
 λισα. ΠΛΞ. θαρρῶς τέττε γένεκα, ἐν τῇ γῇ αὐτὸν
 θαλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπισκῆψας ἐν-
 μένειν ὅπισκλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγην δὲ μηδὲ
 λὼ μὴ ἐμεῖς ἀκῆσθαι βοήσαντος. Ερ. ἔκρου ὅπισκα-
 μιν ἡδὴ τῆς Αἰλικῆς. καὶ μοι ἔτι ἐχόμενος τῆς χα-
 μύδος, ἄχρῃς αὖ πρὸς τὴν ἐρχαίαν ἀφίκωμαι. ὅ-
 ὅποιεῖς ὡς Ερμῇ χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολ-
 με, ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσῆμαι περ-
 σῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτός ἐστι, καθάπερ σιδη-
 ρὸς πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἔτοσι σκάπτει πωλοσίον
 νὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. πτωχὴ, καὶ ἡ πενία πάρεστι,
 πόνος σκεῖνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία
 καὶ ὁ τοῖς τοῖς ὄχλος τῶν ἐπὶ τῷ λιμῷ ταπηνόμενων
 πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΞ.
 οὐκ ἀπαλλαττόμεθα ὡς Ερμῇ τὴν ταχίστην; Ερ.
 αὖ τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξίολογον πρὸς ἀνδρα, ὅ-
 τηλικῶς στρατοπέδῳ πείεσθαι μένον. Ερ. ἄλλως ἔδω-

quo pressus tenere, sed nescio quomodo anguillarum, ac serpentum in morem inter digitos elaboris. At è diverso paupertas viscosa, pressu facilis, totoque corpore mille uncus gerit hamos, ut qui tingerint, illico hareant, ne facile queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem hand parvam omisimus. **PLUTVS.** Quam? **MERCVRIVS.** Nempe quia Thesaurum non adduximus, quod vel imprimis erat opus. **PLUTVS.** Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, insigneque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. **MERCVRIVS.** Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adherens, donec extremam vim attigerimus. **PLUTVS.** Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me desereris, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? **MERCVRIVS.** Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papa, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen fames cogit, longè præstantius quàm tui sint satellites. **PLUT.** Quin igitur quàm ocysimè discedimus Mercuri? Neque enim ullum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. **MERCVRIVS.**

τῷ Διὶ μὴ ἀποδύλιωμεν οὐκ. Πενία. ποῖ τὸν αἰ
 γὴς ὡς ἀργὴ φόντα, χειραγωγῶν. Ερμ. ὅπῃ τὰ τὸν
 Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τῷ Διός. Πεν. νῦν ὁ Π
 τος ὅπῃ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα
 τῆς τευφῆς παραλαβῶσα, ἵστασις παραδοῦσα τῇ
 Φία καὶ τῷ πόνῳ, γυναικὸν ἀνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον
 δόξαις ἔτῳς ἄρα δὲ καὶ αὐφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία
 καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαι
 ρέμε ἀκρεβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξφορτισμένον, ἵνα
 θῆς ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρις καὶ τύφῳ ἐν
 ρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγνὴν καὶ ἀ
 τ' ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκη. ἤδη γε γινώ
 νον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὡς Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχου
 καὶ ὑμεῖς δὲ ὡς Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀχολ
 τέ μοι. ἔτος δὲ ταῖς εἰσεταί, οἷαν μεῖσαι ἀπολα
 ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἡ
 νῶν ὑγιανὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῃ δὲ τῇ γνώμῃ
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπὸ
 πων, τὰ δὲ περὶ αὐτὴν καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀν
 τρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ πᾶ
 σίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐσὲ ὡς κατ' ἄρατοι; ἢ τί βέλ
 μενοι δεῦρο ἤκετε, ἀνδρα ἐργάτῃν καὶ μισθοφόρον
 χλήσοντες; ἀλλ' ἐχθαίροντες ἅπτε μισροὶ πάντες
 τες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς β
 τοῖς καὶ τοῖς λίθοις συντρέψω. Ερ. μηδαμῶς ὡς Τίμ

Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur.

P A V P E R. Quò hunc nunc Agricida manu abdu-

cis? M E R C V R. Ad hunc Timonem, ad quem à

Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursus Plutus ad

Timonem? posteaquam ipsum ego malè habentem,

et delicias suscepi commendans, quod sapientie et

labori, strenuum, multique precij virum reddidi?

Adeo ne despicienda, iniuriaque idonea vobis Pau-

peritas iudicor, ut hunc, quæ mihi unica erat posses-

sio eripiat, iam ex æliissima cura ad virtutem ex-

cultum, ut Plutus hic ubi denuò susceperit per con-

sumeliæ et arrogantiam, illi manu iniecta, talem

reddiderit, qualis erat dudum, mollem et ignavum

et vecordem, rursus mihi restituat, ubi iam nihili

ælius erit et reiculus? M E R C V R. Sic o Pauper-

is Ioui placitum est. P A V P. Equidem ab eo: At vos

Labor et Sapientia, reliquique consequimini me.

Porrò hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam

nunc relinquet, nempe adiutrix bona, et rerum op-

timarum doctrix, qua cum donec habuit commer-

cium, sano corpore, valentique animo perseveravit, vi-

rilè exigens vitam, et ad sese respiciens, supernacua

autem et vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimās.

M E R C V R. Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

T I M. Quinam estis o scelesti? Aut quid volentes

huc venistis homini operario mercenarioque negoti-

um exhibituri? verum haudquaquam lati abibitis

scelesti ut estis omnes. Nam ego vos ilico glebis et sa-

μὴ βάλης, ἔ γάρ ἀνθρώπους ἄντας βαλεῖς, ἀλλ'
 γὰρ μὲν Εὐμήης εἰμι, ἔτ' ὅ δὲ ὁ Πλάτος. ἔπεμψε
 Ζεὺς, ἐπακέσας τῶν εὐχῶν. ὥς ἀγαθὴ τύχη δὲ
 τὸν ὄλβον, λυτὰς τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἱ μὲν
 οὐδε ἤδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ. πάντας γὰρ
 μα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Ἰστονὶ δὲ τὸν τυφλόν
 ὅς τις αὐτῇ, καὶ ὀπιτεῖψεν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. καὶ
 ἀπίωμεν ὡς Εὐμῇ πρὸς τὸ Διὸς, μελαγχολῶν
 ὁ ἀνθρώπος ἔμετρίως μοι δοκεῖ, μή τε κακὸν ἀν
 θρῶπον περιλαβών. Εὐ. μηδὲν σκαῖον ὡς Τίμων, ἀλλ'
 πάνυ τὸ αἶχριν καὶ τραχὺ καὶ ἀβαλὼν, περὶ
 τῷ χεῖρι λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πάλιν
 πάλιν, καὶ ἴσθι Αθηνάϊων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρεθ
 ἀχαρίτων ἐκείνων μόν' ὅ αὐτὸς εὐδαιμονῶν.
 ἔδεν ὑμῶν δέεσθαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς
 πλεῖστον ἢ δικέλλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατος
 μοι, μηδενός μοι πλεονάζοντος. Εὐ. ἔτως ὡς τὰν ἀν
 θρώπων, τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπιδύεσθαι κρα
 τεῖ. καὶ μὲν εἰκὸς ἐμὴ μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσοῦτον
 ὑπὸ αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισοῦσθαι δὲ μηδὲν
 ἔτως ὀπιμελῶντων σὲ τῶν θεῶν. Τί. ἀλλὰ σὺ μὲν
 Εὐμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τὸν
 δὲ τὸν Πλάτον ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. Εὐ. τί δή; Τίμ. ἔτι
 πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἵτι' ὅςτος κατέστη,
 λαξί τε παροδὸς, καὶ ὀπιθέλας ἐπαγαγών, καὶ μὲν

xis petitos cōminuam. *MERCVR.* Nequaquam,
 ò Timon, ne ferito, neque enim series mortales, ve-
 rum ego sum *Mercurius*, hic *Plutus*. Misit nos
Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene ver-
 tar, opes accipe, desistens à laboribus. *TIM.* Atqui
 usiam ploraueritis, etiamsi dii sitis, ut dicitis. Si-
 quidem odi pariter omnes tum deos tum homines.
 Sed hunc cecum, quisquis hic fuerit, mihi certum
 est ligone impacto comminere. *PLUT.* Abeamus
 per Iouem *Mercuri*, quandoquidem hic homo mi-
 bi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopi-
 am accepto discedam. *MERC.* Ne quod ferociter
 Timon, quin ex hoc potius penitus istam ferocitatem,
 asperitatemque, ac manibus obuiis excipe bonam for-
 tunam, rursus dives esto, rursus *Atheniensium*
 princeps, & despice ingratos istos solus ipse feliciter a-
 gens. *TIM.* Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate,
 sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum, si
 nemo propius ad me accesserit. *MERCVR.* Adeo-
 re, queso, inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero atq;
 immania dicta: Atqui par erat forsitan homines ti-
 bi haberi inuisos, ut qui tam multa indigna in te com-
 misissent, deos odio te prosequi nequaquam erat con-
 sentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. *TIM.*
 At tibi *Mercuri*, Ioui que quod me respicitis, plu-
 rimum equidem habeo gratiam, ceterum hunc *Plu-*
 tum nequaquam recepero. *MER.* Quid ita? *TIM.*
 Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mi-
 bi fuit auctor, cum me assentatoribus proderet, insidia-

ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείας διαφθείρας, καὶ ὑπὸ φθόρου
 ἀποφήνας, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, ἕτως αἰ
 σως καὶ πρᾶδοικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με
 ἀνδρικωτάτοις κόλασιν ἀσάδα, καὶ μετ' ἀληθείας
 παρρησίας προσμιλῶσα, τὰ τε ἀναγκαῖα καὶ
 παρῆχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων κατὰ φρονεῖν
 δευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά με
 βίη, καὶ δείξασα ὅς τις ἴω ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς, δι
 κόλαξ θωπεύων, ἕτε συκοφάντης φοβῶν, ἕτε
 μετ' παροξυνθεὶς, ὅς κ' ἐκκλησιαστὴς ψηφ
 φορήσας, οὐ τύραννον ὑπὲρ βελεύσας ἀφεί
 δαι δυνάτ' αὐτὸν ἔρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πᾶ
 τχτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενον ἐδ
 ρῶν τῶν ἐν αἵσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
 φίλα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς παλινδρομῶν αὐ
 τῷ Ἑρμῇ, τὸν Πλάτωνα ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμοὶ δὲ
 ἱκανὸν ἴω, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζε
 ῖσιν. Ἑρμ. μηδαμῶς ὦ γαίε. ἔγὰρ πάντες εἰσι
 τῆδεοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' εἰ τὰ ὀργίλα ταῦτα
 μερακιώδη, καὶ τὸν Πλάτωνα παράλαβε, ἕτε λῆπ
 τὰ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῷ Διὶ. Πλάτ. βέλ
 τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνει
 λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δὲ μα
 προσιμίων, ὥσπερ οἱ ὑπὲρ τριπλοὶ ῥήτορες, ἀνέξοι
 γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τχτονί. Πλάτ.
 χεῖρ μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἔτω πολλά.

tores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris cor-
rumperet, inuidia obnoxium redderet, denique cum
me adeo perfide ac proditorie destitueret. Contra pau-
peras optima, me laboribus viro dignissimis exer-
cui mecumque verè & liberè conuiuens, & que o-
perant, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista
contemnere docuit, effecitque ut mihi vita spes omnis
ex me ipso penderet, demonstrans quanam essent opes
veræ meæ, nempe quas neque adulator assentans, ne-
que sycophanta minitans, neque plebs irritata, ne-
que concionator suffragiorum autor, neque tyrannus
intentus insidiis queat eripere. Itaque iam validus cf-
fectus ob laborem, dum hunc agellum grauiter exer-
ceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate ma-
lorum aspicio, abundè magnum & sufficientem vi-
tium mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri,
quam venisti viam remetiens, recurre, unâ tecum
Plutem adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si
effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate eiulent.
MERCVR. Nequaquam ô bone, neque enim om-
nes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracun-
da pueriliq; ista missa face, ac Plutem excipe, non sunt
reicienda munera, quæ à Ioue proficiscuntur. PLUT.
Vid' Timon ut contra te partes defendam meas, an
grauius ferēs si quid dixero? TIM. Dico, ne multis
tamen, neque cum præmiis, quemadmodum per-
ditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius
Mercurij gratia paucis dicentem. PLUT. Atque
multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs

σκατηγορήζοντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴπῃ σε ὡς Φῆς, ἡδὲ
 κῆκα, ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἵτιός σοι κατὰ
 εἶναι, τιμῆς καὶ ποθεορίας καὶ ἐσφάνων, καὶ τῆς ἀλ-
 λης τευφῆς. πείβλεπῆθ' ὅτι ποικύ ἀοίδιμ' ὅτι ἐ-
 μέησθα, καὶ ποτισπύδατος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν
 καλῶν πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ σοι. μᾶλλον δὲ αὐ-
 τὸς ἡδίκημαι τὸ ὑπὸ σε, διότι με ἔτῳς ἀτίμως ὑ-
 πέβαλλες ἀνδράσι κατὰ κράτος, ἐπαινῆσι καὶ κατὰ γρη-
 τεύεσι, καὶ πάντα τρόπον ὅτι βλαύεσσί μοι. καὶ τότε
 τελευτῶν ἐφησθα, ὡς προδέδωκά σε, τὸναντίον δὲ
 αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς
 ὑπὸ σε, καὶ ὅτι κεφαλῶν ἐξώσθεις τῆς οἰκίας. ποι-
 γουῶ ἀντὶ μαλακῆς χλαυῦδ' ὅτι, πῶ τῳ τῳ δὲ
 φέρων ἢ τιμωτάτησιν Πενία πειτέλλῃ. ὥς μαρ-
 τυς ὁ Εὐμήης ἔτοσι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηδ' ἤκει
 παρὰ σε, ἔτω δυσμενῶς μοι πρὸς ἐννευγμένον. Εὐμ-
 ἀλλὰ νῦν ὄρα, ὡς Πλῆτε, οἷος ἡδὲ γεγρήτα; ὥς θάρ-
 ρων ξυυδιάτρεϊδε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκάπτει, ὡς ἔχεις.
 σὺ δ' ἐπὶ τὸν θησαυρὸν ὑπάρχεις τῇ δεικνύῃ. ὑποκί-
 σεται γὰρ ἐμβροήσαντί σοι. Τίμ. πρὸς ὅν ὦ Εὐμήη, καὶ
 αὐθις πλεστητέων. τί γὰρ αὐτὸ καὶ πόθοι τις, ὅπῃ
 οἱ θεοὶ διάζοντες πλεῶν ὄρα γε, εἰς οἷά με πρᾶγμα
 ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἀρξιν νῦν εὐδαιμονέ-
 σσιν ἀνείγων, χρυσὸν ἄφνω τοσούτον λήψομαι ἔδει
 ἀδικήσας, καὶ ποσάυτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

Εὐμ.

te accusato. Attamen vide, num qua in re te quem-
 admodum ais, laſerim? qui quidem dulciſſimarum
 quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opifexq;
 autoritatis, primarij loci, coronarum, aliarum item
 voluptatum. mea opera conſpicuus eras, celebris &
 obſervandus. Ceterum ſi quid moleſti ab adulatori-
 bus accidit, non mihi potes imputare, quin ipſe ma-
 giſ abs te ſum affectus contumelia, propterea quod me
 iam ignominioſè viris illis execrandis ſuppeditaris,
 qui te mirabantur, ac præſtigiis dementabant, mi-
 bique modis omnibus inſidias ſtruebant. Porro quod
 extremo loco dixiſti, te à me proditum, deſertumque
 fuiſſe, iſtud criminis in te poſſum retorquere, cum
 ipſe ſim modis omnib. à te reiectus, præcepſq; exactus
 ex adibus. Unde pro molli chlamyde ſagum pellicem
 iſtud chariſſima tibi paupertas circumpoſuit. Itaque
 teſtis eſt mihi hic Mercurius, quantopere Iovem o-
 raucri, ne ad te venirem, adeò hoſtiliter mihi ad-
 uerſatum. MERCVR. At nunc vides Plute, in
 cuiuſmodi hominem ſit commutatus. Proinde anda-
 cter cum illo conſuetudinem iunge. Tu verò fode ita,
 vt facis. Tu interim theſaurum ſub ligonem adduci-
 to. Audiet enim ſi tu accerſueris. TIM. Parendum
 eſt Mercuri, ruruſque diteſcendum. Quid enim
 facias cum dij compellant? tamē vide, in quas turbas
 me miſerum coniicias, qui quidem cum ad hunc uſq;
 diem ſeliciſſimè vixerim, tantum auri repente ſum
 accepturus, nihil commeritus mali, tantumque cu-
 raturus

Ερμ. ὑπόσθηθι ὦ Τίμων δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τέ
 καὶ σὺκ οἷσόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαρρο-
 γῶσιν ὑπὸ τῷ Φθόνῳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῷ αἴτινίῳ
 τὸν ἔρανον ἀναπλήσομαι. Πλῆτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθε
 ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πλερῶν, οἱ
 δὲ αὐτῷ ποίεμεν. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν
 ἀπελθὼν, μᾶλλον δὲ πάῃε. σέ φημι θησαυρὲ χρυσίου
 ὑπὸ ἄκυστον Τίμωνι τέτῳ, καὶ πάραχε σεαυτὸν ἀν-
 λέαθ'. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δὲ
 ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τίμ. ὅγε δὴ ὦ δίκηλλα, νυῶν
 ὀπτήρῳσεν σεαυτῷ καὶ μὴ κάμης ἐκ τῷ βάθους τὸν θη-
 σαυρὸν ἐς τὸ μφανὲς προκαλεσμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε,
 Φίλοι κορύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τ-
 σῶτον ἤπτε ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γούῳ, μὴ ἀνδρα-
 κας ὄρω ἀνεχρόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστίν. ὀπ-
 σημον, ὑπερύθρον, βαρὺ, καὶ τῷ πρῶσιψιν ὑπερήδ-
 σον ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. αἰθόμενον
 γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας
 ἐλθεῖ ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἡτ-
 τὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωντα πλῆτον, ὦ γε ἔδε βα-
 σιλεὺς ὁ Πρῶν ἴσθι. ὦ δίκηλλα καὶ Φιλτάτη διφ-
 θέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν. αὐ-
 τὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πειάμενος τῷ ἐχθραῖαν, πυργίον οἱ
 κοδομησάμεν ὦ ὑπὲρ τῷ θησαυρῷ μόνῳ ἐμοὶ ἰκανῶ-

rarum suscepturus. *MERCURIUS.* Sustine Timon, mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro superata *Ætna* in cœlum revolauero. *PLUTVS.* Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu verò hic operire, siquidem digressus *Thesaurum* ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri *Thesauri*, *Timoni* huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, *Timon*, altius impingens. Caterum ego à vobis digredior. *TIMON.* Age iam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare, dum ex abdito *Thesaurum* in apertum euocaris. Hem prodigiorum autor *Iupiter*, amici *Corybantes*, ac lucrifer *Mercuri*, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbonem reperturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fuluum, graue, & aspectu multò iucundissimum, Pucherrima *Aurum* faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimum & desideratissimum. ô *Mida*, *Cræseque*, ac munerata *Delphico* in templo dicata, ut nihil eratis scum *Timone*, cumque *Timonis* opibus conferamini, cui ne *Persarum* quidem *Rex* par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem *Pani* huic reponere commodum. At ego quàm maxime sermotum mercatus agrum, turriculaque seruadi auri gratia constructa,

vni

ἐνδιατρίβου, τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἀποθανόντων ἔξιν
 δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσω πρὸς
 ὅπλοιον βίον, ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀγνώσι
 καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλε
 βωμός, ὑβλῶ πολὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύων
 ὅπκιερῆσαι δεομένῳ, παρνομία καὶ κατὰ λυσισ
 ἐθῶν. μονήρης δὲ ἢ διαίτα, καθάπερ τοῖς λύκοις,
 φίλος εἰς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ
 βελοὶ, καὶ τὸ προσμιλῆσαί τινι αὐτῶν μίαισμα. καὶ
 εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδ
 ράντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέ
 σαι, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μή
 σπονδὰς σπενδώμεθα, ἢ ἐρημία δὲ ὄρεσιν ἔσω
 αὐτῆς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται, καὶ
 πατεῖς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ, ὀνόματα, καὶ
 νοήτων ἀνδρῶν φιλοκλήμαζα, πλετεῖται δὲ Τί
 μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τευφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, καλακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶς
 ἀπηλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖται, μόνος
 ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ
 παρ' ἑαυτὸν δεξιῶσάσθω δεδόχθω, ἢ δὲ ἀποθανεῖν
 ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ
 σάνθρωπος ἢ δῖος. τὸ τρέψας δὲ γνωρίσματα, δι
 σκολία καὶ τραχύτης καὶ σκαρότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπαν
 θρωπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ
 σβεν-

uni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi
 mihi defuncto, parare est sententia. Hac igitur de-
 creta sunt, placitaque in reliquum vite, seiun-
 dio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes.
 Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericor-
 diæ mera nuga. Tum commiserari lachrymantem,
 suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum sub-
 versio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: v-
 nne sibi amicus Timon, ceteri omnes hostes, & in-
 sidiarum machinatores. Cum horum quopiam con-
 gredi, periculum, adeo ut si quem aspexero dunta-
 xat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio
 nobis habentur loco quam signa saxeæ, creæne, ne-
 que fœcialem ab illis missum recipiamus, neque
 fœdera seriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum
 tribules, cognati, populares, postremo patria ip-
 sa, frigida quadam & sterilia nomina, & insipi-
 entium virorum precia: solus Timon dives esto, de-
 spiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibiipso vicinus, sibi particeps,
 excutiens sese ab aliis. At semel decretum esto, ut
 unus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibiipso coronam admoovere. Nul-
 lumque nomen sit dulcius quam Misanthropi, id
 est, hominum osoris. Morum autem nota, diffi-
 cultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas.
 Quod si quem conspexero incēdio conflagrante, ob-
 testan-

σβεννύει ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεν-
 νύει καὶ ἰὺ ἵνα τῷ χερσὶν ὁ ποταμὸς παρα-
 ρη, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται
 θεῶν ἐξ ἱστον ὅπῃ κεφαλῇ πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνα-
 ψάει διακηθεῖν. ἔτω γὰρ αὐτῷ ἴστω διπολάβοιεν
 κηρήσιν τὸν νόμον Τίμων Εὐκλεσιπιδῆς κελυφ-
 ἐπὶ ψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἰεν, καὶ
 ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. καὶ
 εἰλλὰ περὶ πολλὰ αὐτὸν ἐποίησάν μιν ἀπασι γνώριμα
 τῷ τῷ γνέσθαι, διότι ὑπερπλεῖται, ἀγκυλὴ γὰρ
 τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. ἔτι τί τῷ; Φεῦ τῷ
 χυρῶ, πυνταχόθεν σωθῆσαι, κεκοιμημένοι καὶ πνευσ-
 τες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὅς φραζόμενι τῷ χρυσῷ. πο-
 ρεῖν ὅπῃ τὸν πάγον τῷτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐ-
 τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, καὶ
 τοσάδε παρνομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλή-
 τες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι τῷ οἴματι
 μόνον, ὥστε δεχώμεθα καὶ αὐτὰς, ὑποσάντες. ὅ-
 ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔστος ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ
 λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν ἔ-
 ρον, πύθεις ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνημεκῶς. ἀ-
 γαγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸς τὰ
 ἄλλων. Γν. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσεις Τί-
 μων ὁ ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμο-
 φώτατε καὶ ἡδίστε καὶ συμποτικώτατε. Τί. νῆ καὶ σὺ
 ὦ Γναθωνίδης

restantem quo restringam, pice oleoque restin-
 guere: rursum si quem flumen undis abstulerit, is-
 que manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc
 quoque demerso propellere, ne possit emergere. hunc
 ad modum par pari relaturus est. Hanc legem Ti-
 montalit Echecratides Colyttensis, & concionis sub-
 scripsit suffragiis idem ille Timon. Age hac decre-
 ta sunt, & pro virili immoremur eis. Caterum
 magno emerim, ut id omnibus innotescat, quod
 vobis abundo. nam illa res illos praefocauerit. Sed
 quid illud? Hem quæ trepidatio? undique con-
 currunt, puluerulenti atque anhelii, haud scio, un-
 de aurum odorati. Utrum igitur hoc consensu col-
 le saxis eos abigo è sublimi deiaculans, an hac
 tantum in re legem violabimus, ut semel cum il-
 lis congrediamur, ut magis angantur, fastiditi, re-
 pulsique? Ita satius esse duco. Itaque subsistamus,
 quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eo-
 rum iste quis est? Nempe Gnatonides adula-
 tor, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit,
 cum apud me saepenumero solida dolia vomuerit.
 Sed bene est quod ad me venit, nam primus om-
 nium vapulabit. GNAT. Annon dixi Timo-
 nem virum bonum non neglecturos esse Deos? Sal-
 ue Timon formosissime, iucundissime, conuiuator
 bellissime. TIMON. Scilicet & tu Gnatonides,
 vulturum omnium voracissime, & hominum per-
 ditif-

ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντ' βορῶσαιτε, καὶ ἀνθρώπων
 ἐπιτριπτόσαιε. Γν. αἰεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ
 τὸ συμπόσιον; ὡς καὶ νόν τί σοι ἄσματος νεοδιδάκτου
 διθυράμβων ἢ κωκυμίζων. Τί καὶ μὴν ἐλεγεία γὰρ
 μάλα πειπαυῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τὸ
 παύεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἰὲ ἰὲ,
 καλῶς σε τραύματος εἰς Ἀρφον πάγον. Τί καὶ
 ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδυῶς, Φόνε Τάχα προκεκ
 με. Γν. μηδ' αὖτως, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα
 σαι, μικρὸν ἐπιπάσας ἔχουσίς, δὲν ὡς γὰρ ἴχα
 ἔστι τὸ φάρμακον. Τί ἔτι μένεις; Γν. ἄπ' ἐμὶ, σὺ δὲ ἔχ
 ρήσεις ἔτω σκαιὸς ἐκ χρεῖς ἔχθρομενος. Τί τίς ἔτι
 σιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαιλῆς; Φιλιάδης καλὰ
 ἀπάντων ὁ ὀδελυρώτατος. ἔτος ἢ παρ' ἐμὲ ἀχρόν
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθ
 ἐπαίνε, ὅποτε ἄσκησά με πάντων σιωπῶντων μόνος
 περεπλήνεσεν, ἐπομοσούμενος ὀδινώτερον εἶναι τ
 κύκνων, ἐπεὶ δὴ νοσοῦντα πρῶτον εἶδέ με καὶ προσήλ
 ἐπικρυίας θεόμενος, πλεοναὶς ὁ γυναιὶς προσενέ
 φιλ. ὦ τῆς ἀναγκασίας, νυνὶ Τίμονα γνωρίζετε;
 Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαι
 πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς ἢ οἱ πάλαι ξυν
 θες καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομε
 μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποια, καὶ ὅταν
 τὰς μισθὰς τὰς καλὰς φυλάξῃ, τὰς δὲ πρὸς
 τραπίζῃ

ditissime. GNAT. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi comparamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIMON. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNAT. Quid istuc? feris, ô Timon? Attestor, ô, Hercules, hei hei in ius te voco apud Arcopagitas, qui vulnus dederis. TIMON. Atqui si cunctare paulisper, mox cadis me reuocages. GNAT. Nequaquam, quin tu planè vulnere medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON. Etiam manes? GNAT. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sauis factus sis. TIMON. Quis hic est qui accedit, recaluaster ille? Philiaides, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filie in dotem talenta duo, laudationis premium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deierans me vel oloribus magis canorum, ubi egrotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impexit. PHIL. O impudentiam, nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnatonides amicus & conuiua? enimvero habet ille digna se, quandoquidem immemor est atque ingratius. At nos qui iam olim conuictores sumus, aequales ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Salue here, fac ut istos adulatores sacrile-

τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων ἐδίδεν δια-
 ρουίᾳς. ἔκ' ἐν πίστευτέᾳ τῶν νιῶ ἐδενί. πάντες ἀ-
 ριστοὶ καὶ πονηροί, ἐγὼ δ' ἡ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἐ-
 πρὸς τὰ καλεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πω-
 ῆκασα, ὡς πλεστοίης ὑπερμεγέθη ἵνα πλεστον-
 ποιηαυῶ ταῦτά σε νεχθήσων. Ἔτοι σύ γε ἔτρω-
 ῶν, ἐδεν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμῶ λόγων, ὅς καὶ τῶ-
 σσι τὸ δεόν παρανέσφαις ἄν. Τί, ἔσσι ταῦτά σοι
 αἰδῶ. πλεὶς ἄλλα πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονή-
 σαι τῇ δικέλλῃ. Φι. ἄνθρωποι, κατέαγα τὴν κρανί-
 ῃς ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμφέροντα ἐνεχθέντα αὐτόν. Τ-
 ὁ δὲ τρίτος ἔτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισ-
 ῶν ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέ-
 γει. ἔτ' ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῶ τάλαντα μιᾷς ἡμέρας
 τίσας τῇ πόλει, καὶ δεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο ἔκ-
 διδῆς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυομένην αὐτόν, ἐπείδ' ἡ πε-
 ῖλαχε τῇ Ερεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, κα-
 γὰρ προσήλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον, ἔκ' ἐφη γνώ-
 πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφ-
 λος τῶν γῆρας, τὸ ἔρσος τῶν Αθηναίων, τὸ πρόσ-
 μα τῆς ἐλλάδος. καὶ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ζυνειλε-
 μένος, καὶ αἱ βασιλεῖς ἀμφοτέραι πειμένεσι. πρόσ-
 δε ἄκασον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα. Επεί-
 Τίμων ὁ Εχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἀνὴρ καὶ μόνον καλὸς
 καὶ γαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι

eos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præ-
 terea à corvis nihil differunt. Neque posthac huius
 atavis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingra-
 ti & scelerati. At ego cum tibi talentum adducerem,
 quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te
 summas quasdam opes esse natum. Proinde acces-
 si bis de rebus admoniturus te, quanquam tibi for-
 sitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum a-
 deo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, confi-
 lum dare queas. TIMON. Ita fiet Philiades, sed a-
 ge, accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL.
 Homines, confregit cranium hic ingratus, propte-
 rea quod cum ea quæ in rem illius erant, admonui.
 TIMON. Ecce tertius huc orator Demecas se recipit,
 tabulas dextra gestans, aitq; se mihi cognatum esse.
 Hic una die de meo sedecim talenta civitati depen-
 dit, nam damnatus erat, ac victus. at cum sol-
 vendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum
 illi forte obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribue-
 ret ærarium, atque ego audiens id quod ad me re-
 dibat, poscerem, negabat se civem nosse me. DEM.
 Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, ful-
 cimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ.
 Profectò iam dudum te populus frequens, & utraque
 curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te
 conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratida fili-
 us, Colyttensis, vir non modò probus et integer, verum
 etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nan-

παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πρὸς ἅπασαν
 πόλιν, νενίκηκε δὲ πύξιν καὶ πάλιν καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ
 μιᾷς ἡμέρας, ἔτελείω ἄρματι, καὶ σκυωρίδι τῶν Ἀλκί-
 Τί. ἀλλ' εἰδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίᾳ καὶ
 ἔτι οὐκ; θεωρήσεις ὑπερον. τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ προσ-
 ὄξ ἄμφνον. καὶ ἠρίσσευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πρὸς
 πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε πελοποννησίων δύο
 ρας. Τί. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχεν ὅπλα, εἰδὲ προσ-
 φην ἐν τῷ κατὰ λόγῳ. Δη. μέτρια τὰ πρὸς σωτῆ-
 ρας, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτῷ εἴημεν ἀμνημονουῦντες.
 δὲ καὶ ψήφισμα ἔλαβον, καὶ συμβουλευόντων καὶ στρα-
 τῶν, εἰ μικρὰ ὠφέλησε τῶν πόλιν. ἐπὶ τούτοις αὐτῷ
 δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλικίᾳ καὶ
 λαῷ, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσουῖον
 εἶσται τὸν Τίμωννα παρὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἀκρα πόλει
 ραυτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 ἔσσεφάνωσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ἀκ-
 κηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυσίοις καὶ
 γῶδοις καὶ γῶδοις. ἀχθῆναι γὰρ δὲ αὐτὸν δεῖ τήμερον
 Διονύσια. εἶπε τῷ γνώμῳ Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγ-
 νῆς αὐτοῦ, ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ γὰρ ῥή-
 τωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅπῃ αὐτῷ
 λοι. τὰ μὲν οὐκ οὐκ οὐκ τοῦ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ πρὸς
 εἶδὲν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρά σε, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι
 ἔτι Τίμωννα ὀνόμακα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὅς εἰδὲ
 γὰρ

quam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cur-
suque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestri-
que certamine. TIMON. At ego ne spectator qui-
dem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum?
spectabis posthac. sed ista communia addi satius est.
Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republi-
ca fortissimè se gessit, et Peloponnësum duas acies con-
cidit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec unquam
arma gesserim, neque unquam militia dederim no-
men. DEM. Modestè equidem de teipso loqueris,
nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus.
Præterea scribēdis plebiscitis, & in consultationibus,
et in administrandis bellis non mediocrem utilitatem
attulit Reipublica. His de causis omnibus visum est,
curia, plebi, magistratibus tributim, pleberis singula-
tim, communiter universis, auream statuere Timo-
nem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenen-
tem, radiis tempora ambientibus, utque septem aure-
is coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Di-
onysias tragædis novis. Agi enim per eum oportet ho-
die Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator,
propterea quod cognatus illius propinquus, ac disci-
pulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præte-
rea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium, sed
utinam & filium meum ad te pariter adduxissem,
quem tuo nomine Timonem appellavi. TIMON.
Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem du-

γάρμηκας, ὅσαι γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γὰρ
 διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ τὸ γυνηθησόμενον, ἄρρεν
 ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γὰρ
 σὺς ἐπὶ ᾧ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πληγῶν
 λαμβάνων. Δη. οἶμοι, τί τῶτο; τυραννίδι Τίμων
 χειρεῖς, καὶ τύπῃς τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλευ-
 ρῶ, καὶ δ' ἄσους ὦν; ἀλλὰ δῶσός ἐν τάχει τὴν δίκην
 τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. ἀλλ'
 ἐμπέπρησαι ᾧ μιὰρὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς τε δῆλον ἐστὶ
 κεφαντῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλεῖστεις, τὸν ὀπισθόδομον
 ορύξας. Τίμ. καὶ διώρυγῃ καὶ δὲ ἐστὶ, ὥς τε ἀπίθανον
 καὶ ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ
 πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. καὶ ἐν καὶ ἄλλῳ λάμβανω.
 Δη. οἶμοι τὸ μέγα φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι. κατὰ
 γὰρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, οἷον
 μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καὶ ἀκρόψας ἀνοπλος,
 δὲ μιὰρὸν ἀνθρώπον μὴ ὀπιτρίψας. μάτῳ γὰρ
 εἶην καὶ νενικηκὼς ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί τῶ-
 το; ἐθραυσκλής ὁ φιλόσοφος ἐτός ἐστιν; καὶ μὲν οὐκ
 ἄλλος. ὁ κτεταίσας γουῶ τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, καὶ
 τανῶδες βλέπων, ἀνασεσθήμενος τὴν ὀπί τῷ μετα-
 πώ κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξ
 γρυφέν. ἐτός ὁ τὸ χῆμα εὐσταλής, καὶ κόσμιος τὸ βα-
 δισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία

xeris unquam, quantum nobis scire licuit. D E M E. Ad ducam, nono incunite anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M O N. An uxorem tuis ducturum equidem, haud scio, tanta à me plaga accepta. D E M E. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occipas, pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè, nec ciuis? verum propediem pœnas daturus, cū aliis nominibus, tum quod incenderis arcem. T I M. Atqui non conflagrauit arx scelestæ. Proinde aperte calumniaris. D E M E. Sed et dives es, posticum (arcis Athenien.) perfodiēs. T I M. Neq; hoc perfossum est, unde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in ea condita, possides. T I M. Alteram itaque plagam accipe. D E M E. Hei scapulis meis. T I M. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si, cū inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum hominem non protrahero. Tum frustra vicerim in Olympiis, & pugil & palæstrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò ipse est, promissa barba, erectisque superciliis, et magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cesariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute disserit,

ὅσαι ποτε ἀρετῆς δεξιῶν, καὶ τῇ ἡδονῇ χαίρόντ' κατηγ-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαυγῶν. ἐπεὶ δὲ λαστάμενος ἀφ' ἑ-
 κκοῦ ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀ-
 ρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθά-
 περ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται
 τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περὶ παύζων ὥσπερ ἱ-
 ππίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλεονέκτον παραγκωνιζόμενος, καὶ
 κῆς τὸ γλύφον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμενος, ἐπι-
 κεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσκει
 προσδοκῶν, ἀκριβῶς δὲ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσ-
 μήχων, ὥς μηδὲ ὀλίγον τῶ μητιωτῶ καὶ ἀλίποι, μεμ-
 ψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακουῦτα ὄλον, ἢ τὸν σιῶ μό-
 νος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας
 ὄφελος. μέθυσος καὶ πάροις, ἐκ ἄχθεις ὠδῆς καὶ ὀρχη-
 σύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέει. καὶ λό-
 γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ σα-
 φροσύνης καὶ κασμιότητος, καὶ ταῦτα φησιν, ἥδη ὑπὸ τῷ
 ἀκράτῃ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γελοῖος. εἴτα
 ἔμελλος ἐπὶ τέτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκ-
 φέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ἐ-
 δὲνι τῶν πρῶτα παραχωρήσφεν αὐτὸν ψεύσματις ἐνε-
 κα, ἢ θρασυτήτος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων
 ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπορκεῖ προχφρότατα, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀναγκαστική παρομαρτεῖ. καὶ ὅλως
 πικροφρον τὸ χεῖμα, καὶ πάλαι χάσθην ἀκριβές, καὶ ποικί-
 λως

*tute differit, damnans eos, qui voluptate capiuntur,
 & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœ-
 nam, puerque ingentem illi calicem porrexit (mera-
 ciori autem maxime gaudet) perinde ut Lethes a-
 quam ebibens, à diluculariis illis disputationibus di-
 versissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præri-
 pit obsonia, et proximum cubito opposito arcens, men-
 so interim condimentis oppleto, dum canum ritu in-
 gurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in-
 patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque us-
 que adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut
 ne paululum quidem reliquiarum sinat adharere, nun-
 quam non querulus, tanquam deteriore partem ac-
 ceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omni-
 um accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilita-
 tis est fructus. temulentus, vinoque bacchatus, non ad
 cantum modo, saltationemque, verum ad convicium
 usque & iracundiam. Adhuc multius inter pocula
 sermo (tum enim vel maxime) de temperantia, sobri-
 etateque: atque ista quidem loquitur, cum iam à me-
 ro male affectus & balbutit ridicule. Deinde accedit
 vomitus. Postremo sublatum eum de convivio effe-
 runt aliqui. quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli
 primariorum cesserit vel mēdacio vel confidentia, vel
 avaritia. Quin inter assentatores primas tenet, pe-
 ierat promptissime, anteit impostura, comitatur im-
 prudentia. In summa prorsus admirandum quoddam
 spectaculum est omni ex parte exactum, varieg, abso-
 lutum,*

λως ἐνέλες. οἰμώξε) τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρό-
 νος ὢν. τί ἔτι παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρα-
 σὺ καὶ τῷ τῷ Τίμων τοῖς πολλοῖς ἔτοις ἀφῖγμα, ὥ-
 σπερ οἱ τὸν πλεῖστον σοι τεθηπότες, ἀργυρίᾳ καὶ χρυσίᾳ καὶ
 δεῖπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεσφαιμένασι, πολλὰ
 τὴν κολακείαν ἐπιδεδυμένοι πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἀ-
 πλοῖκόν, καὶ τὸ ὄντ' κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάλα με-
 ῖμοι δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον δὲ ἥδιστον θύμον καὶ κάρδα-
 μον, καὶ εἴ ποτε ἱερὸν ὀλίγον τῶν ἀλῶν. πόλον δὲ ἡ ἐννεά-
 κτην Θ. ὁ δὲ κρίβων ἔτος, ἧς βάλει πορφυρίδος ἀμεί-
 νων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν ἱμιώτερον ἰῶν ἐν τοῖς αἰ-
 γυαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτὸ χάριν ἐσά-
 λην, ὡς μὴ διαφθείρη σε τὸ κάκιστον τῶν καὶ ἐπιβλα-
 βίων κτήμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πηλάκις αἴλιος ἀνι-
 κέτων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μά-
 λιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ἔδεν ἀ-
 ναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλε-
 ῖστον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος ὡς γὰρ θεοὶ, ἀλλὰ
 ὅσον ἐς βεβῶνας ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους
 γῆς, ἐμὲ ὁρῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ τῶν βέλτε, σὺ ἢ ἄλλον
 τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸ ἐκ τῆς οἰκίας,
 καὶ μηδὲ ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδὼς ἀπασιν τοῖς δε-
 ομένοις. ὧ μὲν, πέντε δραχμας, ὧ δὲ μναῖν, ὧ δὲ δάλαν-
 τον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέ-
 ρεσθ' δίκαιος. ἐμοὶ δὲ, εἴ ποτε ἐκ ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῷ,
 ἀλλ'

lunt, proinde non euulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? papa, tandem nobis Thrasycles?

THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe concurrunt, multaque assentatione delinunt te, hominem videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficentem esse, tum obsonium suauissimum, cape aut nasturcium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atq; insidiosissima res, opulencia, quippe qua multis saepe numero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes uniuersas in mare precipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophia possit opes perspicere. Ne tamen in altum o bone, sed ferme ad pubem usque ingressus paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex edibus eiicito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunq; opus habet: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si vero quis philosophus fuerit, dupla aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ip-

sius

ἀλλ' ὅπως μεῖα δῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἵκαν
 εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράχοις, εἰ δὲ ὅλε
 δύο μεδίμνους χωρῆσαι αἰγνητικῆς. ὀλιγορκῇ δὲ κα
 μέτριον χρῆ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπερ
 τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμ. ἐπαμνῶ τῷτά σ' ὦ Θρασυ
 κλῆς. πρὸ γοῦ τ' πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σσι τὴν κεφα
 λὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικαίᾳ
 Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παύομεθα ὑπὸ τῆς κα
 τὰ τὰς ἐν ἐλευθέρα τῇ πόλει. Τί. τί ἀγανακτεῖς ὦ
 θε Θρασυκλῆς; μῶν παρακέρυσσμή σε; καὶ μὴν ἐπερ
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τ' μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί
 το; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ Λάχης
 Γνίφων, ὅλως τ' συνταγματῶν οἰμωζομένων. ὥς τε
 εἰς ἐπὶ τὴν πέτραν ταῦτ' αὖ ἀνελθὼν, τῷ μὲν δικε
 λαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεποννηκῆαν; αὐτὸς
 ὅτι πλείους λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πρὸ
 ῥωθεν αὐτῆς; Βλεψ. μὴ βάλλε ὦ Τίμων,
 ἄπιμεν γάρ. Τίμ. ἀλλ' εἰς ἀναμω
 τί γε ὑμεῖς, εἰδὲ ἀνευ
 τραυμάτων.

sius gratia peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem
 sat est si modo peram hanc largitione tua expleveris,
 ne duos quidem modios Aegineticos capientem.

Nam paucis contentum, modestumque convenit
 esse eam qui philosophatur, neque quicquam ul-
 tra peram cogitare. TIMON. Equidem ista, quæ
 dicis, probo Thrasycles. ergo si videtur, priusquam
 peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus,
 posteaquam ligone sum mensus. THRA. O libertas, o
 leges, pulsamur ab impurissimo libera in civitate?
 TIMON. Quid stomacharis o bone Thrasycles? num
 te defraudari? Atqui adiiciam ultra mensuram
 Chanices quatuor? sed quid hoc negotij? Complu-
 res simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, &
 Gniphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt.
 Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligo-
 nem quidem paulisper interquiescere sino, dudum
 fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, pro-
 cul eos lapidum grandine peto. BLEP. Ne iace, o Ti-
 mon, abimus enim. TIMON. At vos
 quidem nec citra sanguinem,
 nec absque vul-
 neribus.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ-

Ε Ν Τ Ω Ν.

Επὶ ἄρχοντες Διεσάρχες Φαληρέως, Πυαίων
 Ψίων, ἐβδόμη ἡμερὰ, γραφὴν ἔθετο
 Σύγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὑπὸ τῶν ἐπὶ τὰ Φωνήεντων, βα-
 ρύσας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λίαν
 πάντων τῶν ἐν διαπλῇ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέγιστον μὲν, ὡς Φωνήεντα δικαστὰς, ὀλίγα ἢ δικέμε-
 ὑπὸ τῶν ταῦ, καταχρωμένους πῶς ἐμοῖς, καὶ κα-
 τήροντες ἔνθα μὴ δεῖ, ἐβάρυντες ἔφερον πῶς βλα-
 βὴν. καὶ παρήκον ἑνὶ τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
 τριότητος ἡν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς καὶ
 τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἤκει τῶν
 οὐρεῖας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσυχασα πολλὰ
 καὶ σὺν ἀγαθῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, κα-
 ταγκαίως αὐτὸ ὁρῶν νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω
 εἰδόσιν ὑμῶν. δὲ δὲ ἐμικρόν με ἐπὶ τοῖς ὁπο-
 θλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἑμαυτῆς. τοῖς γὰρ προσπι-
 πταγμένοις αἰεὶ τι μείζον προσπιθὲν, ἄρδην μὲν τῆς
 οἰκείας ὁποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγους δὲ ἡσυχά-
 σαι ἀγαθόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖ-
 σθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῶν φόβων. δίκαιον ἔν ἐστι
 ὑμᾶς, οἱ δικάζεται νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμ-
 ματα τῆς πείρας ἔχαιεν τινὰ φυλακὴν. εἰ γὰρ ἐξέ-

IVDICIVM VO- CALIVM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo, septima
Ostobris, actionem instituit Sigma aduersus Tau,
constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & ra-
pina, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ
duplici Tau proferri solent.

Hactenus quidem, ô Iudices Vocales, non
admodum graui iniuria adfectus ab hoc Taï,
quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat,
unde minimè conueniebat, quod quidem damnum
non grauius tuli, nonnulla etiam quæ diceban-
tur, audiuisse me dissimulabam propter mode-
stiam, quam vos ipsi nostis me seruare, cum
erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò
ad tantam auaritiam & amentiam peruenit, ut
non modò non sit contentum iis, quæ ego sæpè dis-
simulaui, verum iam maiorem vim inferat, ipsa me
necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utramque
nostrum nouistis. Non autem exiguus metus pro-
pter istam miseriam me inuasit. Nam cum priori-
bus iniuriis maiores semper addat, prorsus me è do-
mestica sede expellet, ita ut parum iam absit, dum
ego ista dissimulo, quin ne inter litteras quidem
amplius numerer, & in simili quodam verser metu.
Est itaque æquum non modò vos iudices, sed om-
nes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere.

v

Nam

σαι τοῖς βυλομένοις δὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως
 ἀλλοτρίαν εἰάζεσθαι, καὶ τὸ ἐπιτρέψετε ὑμεῖς
 χωρὶς ἐσθλὴν καθόλου τι γράφεσθαι, ἔχοντες ὅτι
 πον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐπαχθὴ τὰ
 δεχάς ἔχουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἱ μὲν ποτε εἰς ποσὶ
 ἀμελείας τε καὶ παροργισέως ἤξειν, ὥς ἐπιτρέψαι
 τινὰ μὴ δίκαια. ἔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα
 μεῖς, ἐμοὶ παραλείπεσθαι ἀδικημένῳ. ὥς εἴς
 τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμας, οὗτος
 ξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ αὖ ἐπολέμει με
 νῦν τὸ λαμβολα, τῷ Γῶ. διαμφισβητὲν πᾶσι
 κιοσῆρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ἔτε τὸ Γαμμα
 Κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρὰς δει
 χετο πολλάκις ἐν τῷ κυναφείῳ ὑπὲρ γναφάλα
 πέπαιτο δὲ αὖ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμε
 νον. τὸ Μόγισ ἀγαιρέμενον αὐτὸ, καὶ μάλιστα παρα
 πόν. καὶ τὰ λοιπὰ αὖ δὲ ἡρέμει συγχύσεως ἀφ
 ὅσαι παρανόμους. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς
 τύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ
 λυόντος ἐστὶ τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτον ἡμῶν τε
 μὲς τέττες διατυπώσας, εἴτε Κάσμιον ὁ νηο
 της, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυωλίας, καὶ Σιμωνί
 δὲ ἔνιοι προσάπιδσι τὴν προμήθειαν ταύτην,
 τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαίου
 διώρουν, τί πρῶτον ἔσται ἢ δεύτερον, ἀλλὰ

Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiscritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perueniuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum ceperunt contra leges delinquere, esset repressa, neque enim litigaret ad hunc usque diem Δάμβλα cum Ρῶ disceptans de voce χίσσης & κεφαλαζία. Neque etiam Γάμμα cum Κατα certamen haberet, neque tam sæpè ad manus propè venissent in fullonia de dictionibus κναφείω & γράφω disceptantes. Quin cessasset etiam hoc Γάμμα cum Δάμβλα contendere, dictionem Μόχis illi surripiciens, imò suffurans. Adeoque reliqua littera quicquid seditiones mouere contra leges. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, eius est, qui ius & æquum soluit. Et qui primus vobis hæc leges finxit & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes Nauply filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuāt, non ordinem tantum per quem sua quibusque literis presidentia dignitas firmi-

ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις σὺν
 δον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὡς δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι
 μὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθαι φθέγγεσθαι. ἡμῶν
 νοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι παροδῆκῃς εἰς τὸ ἀκροῦσθαι
 δεῖται. πασῶν δ' ἐσχάτῃ ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 ἓν ἑκάστη τῶν πάντων, οἷς ἔστι Φωνὴ πρὸς ἑστί. καθ' ἑστί
 τὰ μὲν ἔν τῃ Φωνῇ ἐντα φυλάσσειν ἔοικε τῶν
 τέτρως, τὸ δ' ἐταῦτ' ἐστὶ, (ἔτι γὰρ ἔχω αὐτὸ καὶ
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται) ὅ, μὰ τῶν θεῶν,
 ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁρᾶν
 ναί, τό, τε Αλφα, καὶ τὸ Γ, ὅς κ' ἀν' ἡμέτερον μένον.
 ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε
 σαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελαῶσαι
 πρῶτον, ἐκδιῶξαι δ' ἐμοῦ συνδύεσμων ἅμα
 Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπον πλεονεξίαν.
 ὅθεν δ' ἐκ καὶ δὸτὸ πινῶν δεξάμενον ὥρα λέγει
 Επεδρήμην ποτὲ Κυβέλω, (τὸ δ' ἐστὶ πολίχνιον
 αἰθερὸς) ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγῳ, Ἀθηναίων. Ἐπε
 μίμω δ' ἐκ καὶ τὸ κράτιστον Γῶ, γῆτόνων τὸ βέλτιστον.
 τηγόμω δ' ἐπαρὰ κωμωδίων τινι ποιήῃ, Λυσίμαχος
 ἐκαλεῖτο, Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέ
 θεον, δὸτὸ μέσης δ' ἐξίστημι λέγεσθαι τῆς Ἀπικῆς.
 ἔτι τῶ δ' ἐπὶ τῷ ξένῳ τὴν τῶ Ταῦ τέτρως πλεονεξίαν
 ἐφώρεσθαι. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τὴν
 ἐκδοκίαν λέγει ἀποστρέφειν με τῶν συγγενημένων

ter permanet, definierunt, videlicet quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam & virtutes, quas habent constituerunt. Et vos quidem, ô iudices, bonore affecerunt præcipuo, propterea quod vestro Marte potestis sonum efficere. Seminocales vero secundo loco dignati sunt, eo quod sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium postremum locum decreverunt Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, Ἀλφά scilicet & Υἱλὸν, se illi coniunxissent, ne audiretur quidem filium. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quam nulle unquam literæ inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Cōiunctionibus, & Præpositionibus expellere tentat, adeò ut istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verùm iam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in Cybello (id oppidulū non est iniucūdum) colonia, sicuti fertur, Atheniensium, adducebam verò mecum forissimū Ρῶ ex vicinis meis optimū. Diuertebam verò ad Comicum quendā poëtam, huic nomē erat Lysimacho, et à maioribus, quantū apparebat, genere erat Bæotus, sed tamen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego huius Ταῦ avaritiā deprehēdi. Equidē cum hætenus paucis

v 3   quibus-

μοι, σωθήθειαν ὥρην σωτεθραμμένων γραμμάτων,
 ἐπὶ δὲ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὑπισπώμενον, ἰδὶα ταυτὴν
 λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ ἔπ' αὐτὸν τί' ἔδρα-
 νόμην ἐπὶ αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τῶν δρεξάμενον ἐ-
 πόλησε Γαστήτερον εἰπεῖν, καὶ Κάτυμα, καὶ Πίτην, εἰ-
 πεῖν ἀπερυθριάσαν, καὶ Βασίλινθην ὀνομάζειν, ἔμειρίως
 δὲ τῶν ἀγωνακῶν, καὶ Πίμπραμα, δεδῶς μὴ τῷ χρο-
 νῷ καὶ τῷ Σῦκα, Τῦκαί τις ὀνομάσῃ. Ἔμοι πρὸς Διὸς
 αἰσχυρῶς, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγνωε
 τῆς δικαίας ἐργῆς. ἔγὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
 ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρμένῳ τῶν σωτηριῶν καὶ σωε-
 ρολαϊότητων μοι γραμμάτων, Κίσαν με λάλον ὄρ-
 νεον, οὐ μίσων, ὡς ἐπ' αὐτὴν εἰπεῖν, τῶν κέλπων ἀρπά-
 σαι, Κίτην ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ με φάσαν ἁμα-
 νήσας τε καὶ Κοσύφοις, ἀπαγορεύοντος Αἰσιτέρου.
 περιστάσε δὲ καὶ μελιστῶν ὥς ὀλίγας. ἐπ' Ἀθηκὴν δὲ
 ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπιπεν ἀνόμως Τμη-
 τόν, ὀρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ πῶς
 λέγω τὰυτῶν; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλῆ-
 αν ἀξίῳ λέγειν, καὶ πᾶσι ἀποκεκλιφμένον τῷ θά-
 λαοσαν, ἔδ' αὖ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σέυτλων. ὡς
 τὸ δὲ λεγόμενον, μὴ δὲ πάσαις μοι κατὰ λιπῆν.
 ἐπὶ δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γραμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆνι, σμάραγδον
 ἀποσάσαντι, καὶ πᾶσι ἀφελομένῳ τῷ Σμύρναν-
 μήτι

quibusdam manus intulisset dicēdo τετραεχοντα pri-
uans me meis cognatis, existimabam eam esse consue-
tudinem literarum, quae unā mecum essent educata.
Præterea cum τήμερον, & similes quasdam voces mihi
detraxisset, diceretq; eas esse suas, audiebam patien-
ter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.
Verum cum ab eis initium sumpsisset, atq; postea au-
sum esset etiam dicere κατ' ἑτερον, & χέτλυμα, & τίτ-
λα, deinceps abiecto omni pudore βασιλίτλαν quoque
nominare, haud leuiter sum commotus, & ira accen-
sus, timēs ne quis temporis successu etiam ὄχα, τὺχα
appellet. Oro autem vos per Iouem, ut mihi indignā-
ti, & iusta ira commoto, præterea omni ope & auxilio
destituto, ignoscatis. Neq; enim paruum hoc aut leue
est periculum, in quo versor, cum præterquam quod
assuetis et familiaribus literis me spoliauit, etiā κλοσιν,
id est, picam, anem meam loquacissimā ex medio si-
nu, ut dici solet, abreptam κίτλαν appellauit. Quin &
φάσιν, id est, palūbum unā cum νήσιν, id est, ana-
tibus, & χοσούποις, id est, merulis abstulerat, interce-
dente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In
Atticam verò veniens, ex media illa regione ὑμνήων
præterius rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam
syllabis videntibus. Verū quid ego ista commemoro,
cum me tota Thessalia expulerit, velitq; eam Thetta-
liam dicere? toto insuper mari sum exclusus. Neq; a
betis hortēsibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet,
ne paxillus quidē mihi reliquus sit. Quod verò
sum, quæ nulli nocere studeā, vos ipsi met mihi re-

μήτε τῷ Εὐ πᾶσαν παραδόντι σωτήρην, ἢ τὸν συ-
 γραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θεκυδίδην συμμαχον-
 τῷ μὲν γὰρ γείτονί με Γῶ νοσήσαντι, συγγνώμη καὶ
 παρ' αὐτοῦ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, ἢ ποιήσαντί
 μέποτε ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κέρῳ. καὶ γὰρ μὲν τοι-
 οῦτον. τὸ δὲ Ταῦ τὸ το σκεπῶμεν ὡς Φύσις βίαιον καὶ
 πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἑδελῶν ἄλλων ἀπέχετο γραμ-
 μάτων, ἀλλὰ ἢ τὸ Δέλτα, ἢ τὸ Θήτα, καὶ τὸ Ζήτα, με-
 κρὲ δὲ ἴν πάντα ἠδίκησε τὰ στιχάρια. αὐτὰ μοι καλὰ τὰ
 ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε Φωνήεντα δικασταί,
 Ἰδ μὲν Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐνδελέχσαν,
 ἐντελέχσαν ἀξίῳ λέγοντι πικρὰ πάντα τὰς νόμας.
 Ἰδ Θήτα κρῶντος, ἢ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλον-
 τας, ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστέρῳ. Ἰδ Ζήτα τὸ συρ-
 ζῆν, ἢ σὺλπίζην, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μὴ δὲ γρύζην.
 τίς ἂν τέτων ἀνάγκη; ἢ τίς ἐξαρκέσσει δίκη πρὸς τὸ
 πονηρότατον τετὶ Ταῦ; τὸ δὲ, ἄρα ἔ το ὁμόφυλον τῶν
 στιχάρων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀν-
 θρώπων μετὰ δέδωκε, τετὸν τὸν τρέπον. ἔ γὰρ ἐπὶ ῥέ-
 πηγε αὐτῶς κατ' ὄψιν φέρεσθαι τῆς γλώσσας, μάλ-
 λον δὲ ὡς δικασταί, μετὰ ζῶ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀν-
 θρώπων πρᾶγματ' ἀνέμνησε πρὶν τὴν γλώσσης, ὅτι καὶ
 πάντας με τὸ μένος ἀπήλασε, καὶ γλώττιαν ποιῆ τῶν
 γλώσσαν. ὡς γλώσσης ἀληθῶς νόσημα Ταῦ. ἀλλὰ
 μετὰ δέδομεν πάλιν ἐπ' ἐκείνο, ἢ τοῖς ἀνθρώποις συ-
 ναγο-

sis, neq, enim unquā accusamī literā Ζῆτα, quæ mihi
 ἀμάραυδον abstulit, & totam σμύρναν surripuit: nec
 ipso etiam Ξῶ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem
 intēdi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim
 vicino meo Ρῶ venia danda quod morbo adfectū sit,
 & meus apud te μυρρίνας, id est, myrtos, plantarit, &
 quod melancholia malo laborans me in faciem per-
 cussit, & talis quidem litera sum ego. Hoc verò Ταῦ
 quā sit natura violentum aduersus reliquas omnes
 literas, & quā à nullis omnino abstinuerit, conside-
 mus. Sed et Δέλτα, et Ζῆτα, et Θῆτα, et propè omnia li-
 terarum elemēta iniuria affecit. Accerse mihi literas.
 Auditis vocales iudices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit
 mihi πρεῖν ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν,
 quod sanè contrariū est omnibus legibus? Auditis vo-
 ciferari Θῆτα, et capiti capillos euellere, eò quod pri-
 uatum est cucurbita? Auditis etiā ipsum Ζῆτα vocib.
 σείζειν & σαλπίζειν spoliatum esse adeò, ut ne γρύζειν
 quidem, id est, mutire illi porrò liceat? quis ista, qua-
 so, ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam scelesto?
 Verū hoc non tantū cognatū sibi elemētorum genus
 ledit, sed iam ad homines etiam iisdem moribus se cō-
 tulit. Neq, enim permittit, ut recta ferātur linguis. I-
 mō verò, Iudices, interim enim res humana rursus me
 admonerūt γλώσσης, id est, lingue, nā expulsū me hac
 quoque parte γλώσσαν facit γλῶτταν. O reuera lingue
 perniciosus morbus Ταῦ. Verū rursus me cōferam ad
 illud quod caperā, atq, homines defendā in iis, in quib.
 aduersus eos delinquit. Nā conatur illorū voces qui-

ναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς
 γάρ ἔστι σφραγισθὲν καὶ σφραγίσθηναι αὐτὴ τὴν Φωνὴν ἐπιχρᾶ-
 ρεῖ. καὶ ὁ μὲν ἱεροκλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεια. τὸ δὲ
 περὶ σφραγίσθην, καλὸν εἰπεῖν ἀναγκάζει, ἐν ἀπασιν αἰ-
 εδρίαν ἔχον ἀξίαν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
 λέγεται (τὸ δὲ τλήμων γὰρ ἐστὶ ἀληθῶς) τλήμα πεπί-
 ηκε τὸ κλήμα. καὶ ὁ μόνον γε τὰς τυχεύοντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
 ἡδὴ καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ὧ καὶ γῆν, καὶ θάλασσαν ἐ-
 ξαίφασιν, καὶ τὸ αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ τέταρ-
 τος θελεύς. καὶ Κύρον αὐτὸν ἐνταῦθα, τυρόν ἵνα ἀπέφηνεν.
 ἔτι μὲν ἐν ὅσων ἐς Φωνὴν ἀνθρώπων ἀδικεῖ, ἔργω δὲ
 πάντες κλαίουσιν ἀνθρώποι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀδύρον-
 τι. καὶ ἐκείνῳ κλαίοντι πολλὰ κίς, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὴν
 τῶν ποιχέων γένος περήγαγε. τῷ γὰρ τέταρτον σῶμα
 φασὶ τὰς τυράννας ἀκολοθήσαντας μεμνημένους
 αὐτῶν τὸ πλάσμα. ἐπεὶ τὰ χήματα τοῖς τε ξύλα τε κή-
 ναντας, ἀνθρώπων ἀνασκοποῦσιν ἐπὶ αὐτά. ἀπὸ δὲ
 τέταρτον καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπὶ πω-
 μίαν συνελθεῖν. τέτων ἐν ἀπάντων ἕνεκα πόσων θα-
 νάτων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως ἴσθαι μόνον ἐς τὴν Ἰδ Ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπε-
 σθαι, τὸ τῷ χήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποχεῖν. ὁ δὲ
 σκυρὸς εἶναι, ὑπὸ τέταρτον μὲν ἐδήμιουργήθη,
 ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνο-
 μάζεται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

*h*isdam vinculis constringere & discerpere, ita ut si
 quis pulchrum quidpiā videns, idque καλὸν appellare
 velit hoc Ταῦ, statim irruēs τάλὸν ipsum dicere cogit,
 adeò cupit in omnibus praesidētiam obtinere. Rursum
 aliud dicit πειρὶ κλήμα, id est, de palmite, hoc verò,
 (est enim reuera τλήμων, id est, miserum) τλήμα facit,
 quod erat κλήμα. Et quidem non plebeios tantūm ho-
 mines iniuria afficit, sed iam etiā magno illi regi, cui
 fama est ipsam terram, & mare cecisse, atq; naturas
 suas reliquisse, insidias tendit, et ex ipso cūm Κῦρος sit,
 τύρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem
 hominum ledit. Quomodo verò re ipsa & opere eosdē
 ledat, audite: plorant homines atque sua fortune vices
 deflent, atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod
 Ταῦ in literarum genus induxerit: Aitunt enim Ty-
 rannos eius litera corporis secutos, atque figuram imi-
 tatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus
 homines suspendant. Atque ex hoc huic tam perni-
 ciosa fabrica pessimum nomen obuenisse. Propter ista
 omnia quot mortibus ipsum Ταῦ dignum esse iudica-
 tis? Ego quidem existimo meritò hoc solum ad sup-
 plicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in sua illi fi-
 gura sustineat, propterea quod crux ab ipso fa-
 bricata est, & ab eo nomen illi
 homines imposue-
 runt.

F I N I S.

INDEX

INDEX DIA-

LOGORVM LV-

CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

C yclopi & Neptuni.	4
Menelai & Protei.	6
Neptuni & Delphinum.	8
Neptuni & Nereidum.	12
Nauis & Maris.	14
Iouis, Aesculapij & Herculis.	16
Martis & Mercurij.	18
Diogenis & Pollucis.	22
Pluto seu contra Menippum.	25
Menippi, Amphilochoi & Trophonij.	30
Mercurij & Charontis.	32
Plutonis & Mercurij.	34
Terpionis & Platonis.	38
Xenophantæ & Callidemidæ.	42
Cnemonis & Damnippi.	45
Charontis & Mercurij.	47
Cratetis & Diogenis.	57
Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipionis.	63
Diogenis & Alexandri.	71
Alexandri & Philippi.	77
Achillis & Antilochi.	83
Menippi	

	314
Menippi & Tantalii.	87
Menippi & Aeaci.	89
Menippi & Cerberi.	95
Charontis & Menippi.	98
Diogenis & Mausoli.	101
Nirei, Therſitæ, & Menippi.	105
Menippi & Chironis.	107
Diogenis, Antifthenis & Cratetis.	109
Aiacis & Agamemnonis.	119
Minois & Soſtrati.	121
Menippus ſeu Necyomantia.	125
Charon ſive Contemplantæ.	159

EX LIBRO SECVNDO.

De ſomnio, ſeu vita Luciani.	203
Deorum Concilium.	224
Timon ſive Miſanthropus.	240
Iudicium vocalium.	302

Cum facultate Superiorum,

ERRATA

ERRATA sic corrige.

GRÆCÆ.

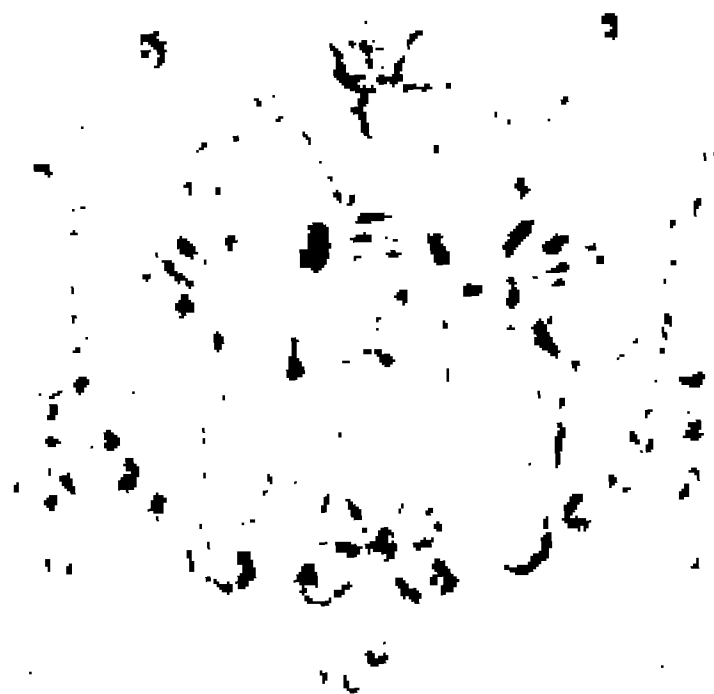
ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ. 1. ἔτιν. *ibidem*. 33. καὶ κῆν. 35. γῆ-
 ρας. *ib.* ἐχθῆν. 39. τοσούτω. *ib.* ποιήσομεν. 47. ἐπίστα. *ib.*
ib. ἐκόμισα. *ib.* διεξιόνῃα. 57. περιῶμεν. *ib.* ἔτω. 59. ΜΙ-
 ΝΩΟΣ. 63. ἐκφάπῃσα. *ib.* στρατηγός. 71. ζητεύω. 85. ὥς. 87.
 διαθρύψας. 91. αἰετοῖς. 103. πλεσίς. 129. αὐτῶν. 131. νε-
 συ 3. ὅσημέραι. *ib.* Βοιωτίον. 135. κεφαλὴν. 139. καὶ. 141.
vers. undecimo. δυναστείας. 143. διασκεύασε. 147. χερῶν.
 149. Αἰακός. 151. ἀπείρηται. 155. καθάπερ. 161. κύμα.
 163. κελεύετε. *ib.* ἐδελήσται. 165. Πυριφλεγέθον. 169.
 ἄλλα. 171. Ασπείων. 173. παρρησία. 173. ὦν. 175. Βασί-
 λεύσει. 181. ὀλίγοι. 185. φύλλοις. 191. ἔκῃν. 195. γενόμενοι.
 197. καταλείπεται. 199. ῥάση. 205. ἐλπίδας. *ib.* ἀκούσε-
 θ. 207. φειδίας. 211. ὀρώων. 215. συνέσει. 217. ἐπινοῶν.
ib. ἐνύπνιον. 221. ὑποσειλάμεν. 225. τῆς. *ib.* Ταῦτα.
 227. ἀκούσατε. *ib.* ἐπέτατlen. 229. τιάσθην. 231. αἰχρὰ.
 233. θεὸς μὲν. *ib.* τέτοις. 235. ἐπινοηθένῃα. *ib.* παείτωσα.
 239. καθ' ἓνα. *ib.* ἔσονῃα. *ib.* ΤΙΜΩΝ. 241. φοβηθείη. 243.
 ὅτε. 245. σεφανῶν. *ib.* ὑποτετμημένον. 249. ὑβείζεν.
 253. ὥς. 255. ἐπιβολαῖς. 255. ἐξετάζοις. 257. ἐυρήσας. 261.
 Ταῦτα. *ib.* ὑπῆρξε. *ib.* ὑσπληξ. 261. Πρώταρχος. 263.
 δύναται ἄν. 277. πλαστητέον. 279. Περσῶν. 281. ὁσφραυνό-
 μενοι. 285. τῶν ὄντων. 297. ᾧ. *ib.* ταύτην. 299. δικάζετε
 301.

LATINA.

Dele 2. *Verba*, *Et etiam*. 54. *decies mille*. 80. *tibi*. 92. *cicuta*.
 98. *arbitror*. 106. *digna*. 112. *detrectastis*. 120. *insungit*.
 124. *Sycophanta*. 142. *formam*. 150. *perisuria*. 178. *migrabit*.
 182. *crabrones*. 186. *quoque*. 198. *praditus*. 206. *effereis*.
 214. *cadendi*. 218. *infrendebat*. *ibid.* *quodam*. 220. *submonuit*.
ibid. *quod me ad*. 226. *semiinsanus*. 228. *quicquam*. *ibid.* *fa-*
tu. 230. *siara*. 232. *propter*. 236. *ante iustissimum pone In-*
piter. 240. *dele, sum*. 242. *clauibus*. 256. *sumptuosi*. 262. *Argi-*
uda. 274.

THEOGNI-
DIS MEGAREN-
SIS SENTENTIÆ E-
LEGIACÆ CVM IN-
TREPRETATIONE
Latina.

INGOLSTADII,
EX OFFICINA TYPOGRA-
phica ADAMI SARTORI,
Anno M. D. XCVIII.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩ.

ΜΑΙ ΕΛΕΓΕΙΑΚΑΙ.

Ω Ανα, Λητῆς ἤν, διὸς τέκος, ἔποτε σείο
 λήσμεν δ' ἔχόμεν @, ἔδ' ἀποπαυόμεν @:
 ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, ἔϋστατον, ἐν τε μέσοισιν
 αἰείσω: σὺ δέ μευ κλυθι καὶ ἐσθ' ἀλὰ δίδε.
 Φοῖβε ἀνάξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ
 Φοῖνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
 ἀθανάτων κάλλιπον ὅππ' τροχοῖς δέει λίμνη,
 πᾶσι μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπέρεσση
 ὁδμῆς ἀμβροσίης: ἐγέλασε ἧ γαῖα πελώρη,
 γήθησεν ἧ βαθὺς πόντος αἰλὸς πολίης.
 ἄρτεμιθ' ἤρο Φόνη, θυγάτηρ διὸς, ἣν ἀγαμέμνων
 εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλεε ναυσὶ θοαῖς,
 ὄχομένῳ μοι κλυθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἀλαλκε:
 σοὶ μὲν τῆτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ ἧ μέγα.
 μέσση καὶ χάριτες, κῆρση διὸς, αἶ ποτε Κάδμω
 ἐς γάμον ἐλθῆσαι, καλὸν αἰείσαιτ' ἔπος:
 ὅττι καλὸν, Φίλον ἐπὶ: τὸ δ' ἔκαλόν, ἔ Φίλον ἐστ'.
 τῆτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ σωμαίων.
 Κύρνε, σοφίζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ὅππ' κείσθω
 τοῖς δ' ἔπεσι, λήσθ' δ' ἔποτε κλεπτομένη:
 ἔδε τις ἀλλάξ' ἀκίκιον τῆ' ἐσθ' παρρέοντ @.
 ὦδε ἧ πᾶς ἐρέθ, Θύγνιδος ἐστὶν ἔπη

THE OGNI DIS

MEGARENSIS SENT-

TENTIAE ELEGIAE.

O Rex Latona fili, Iouis proles, nunquam tui
 Obliviscar exordiens, neque finiens:
 Sed semper primumq₃, & ultimum, inq₃ mediis
 Canam: tu autem me audi, & bona da.
 Phœbe rex, quando equidem te dea peperit venerāda La-
 Palmam teneram manibus amplexata, (tona,
 Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
 Tota quidem impleta est Delus ingens
 Odore divino: risit verò terra prodigiosa:
 Gavisusq₃ est profundus pontus maris albicantis.
 (O) Diana fericida, filia Iouis, quam Agamemnon
 Placavit, quando in Troiam navigabat navibus ve-
 locibus,
 Precantem me audi, mala autem fata expelle:
 Tibi quidē hoc, Dea, parū, mihi verò magnum (est.)
 Musa & Gratia filia Iouis, quondam Cadmi
 Ad nuptias profecta, pulchrum cecinisti carmen:
 Nam q₃ pulchrū est, amicū: q₃ non est pulchrū, non ami-
 Hoc carmē immortalia vēnit per ora. (cum est.
 Cyrne, docenti quidem mihi signum imponatur
 His carminibus, latebit enim nunquā, si surripiatur:
 Neque quisquam mutabit peius, bonum quod adsit.
 Sic verò quisq₃ dicet: Theognidis sunt carmina

Mega

Τῷ Μεγαρέως, πάντας ἧ κατ' ἀνθρώπων ὀνοματῶν
 αἰσῶσιν δ' ἔπω πᾶσιν αἰδεῖν διώμαα.
 ἔδ' ἐν θωμάσων Πολυπαΐδη. ἔ' ἧ γὰρ ὁ Ζεὺς
 ἔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, ἔδ' ἀνέχων.
 σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς,
 κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἐμαθόν.
 πέπνυσσ', μὴδ' αἰχρῶσιν ἐπ' ἔργμασι, μὴδ' ἀδικοῖσι
 τιμὰς, μὴδ' ἀρετὰς ἔλκεο, μὴδ' ἄφενθε.
 ταῦτα μὲν ἔτως ἴσθι. κακοῖσι ἧ μὴ προσομίλει
 ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
 καὶ μετὰ τοῖσιν πίνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
 ἵξε, καὶ ἀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη διώαμις.
 ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι. ἦν ἧ κακοῖσι
 συμμιχθῆς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
 ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὀμίλειε, καὶ ποτε φήσῃς
 εὖ συμβαλέειν τοῖσι φίλοισιν ἐμὲ.
 Κύρνε κύει πόλις ἡδε, δέδοικα ἧ, μὴ τέκη ἄνδρα
 εὖ θυωτῆρα κακῆς ὕβριθ' ὑμετέρης.
 αἰσὶ μὲν γὰρ, ἔθ' οἶδε σιόφρονες. ἡγεμόνες δὲ
 τετράφατα πολλὰ ἰὺς κακότητα πεσῶν.
 ἔδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὥλεσαν ἄνδρες,
 ἀλλ' ὅταν ὕβριζεν τοῖσι κακοῖσι δοκῇ,
 δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι δίδωσι
 οἰκείων κερδῶν εἵνεκα, καὶ κρατεῖται.
 ἔλπεο μὴ δῆρὸν κείνῳ πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
 μήδ' εἰ νῦν κείτῃ πολλῇ ἐν ἡσυχίᾳ,

Megarensis, omnes quidem inter homines celebris :

Ciuibus verò nondum omnibus placere possum.

Nil mirum, (ô) Polypada : neq, enim Iuppiter

Neq, pluens omnibus placet, neq, abstinens.

Tibi verò ego benivolus præcepta dabo, qualia ipse,

Cyrne, à bonis (viris,) puer adhuc existens, didici.

Sapito : neq, turpibus ex factis, neque iniustis

Honores, neq, potentiam trabe, neque diuitias.

Hæc quidem sic scito. (cum) malis verò ne versare

Viris, sed semper (cum) bonis conuersare :

Et cum eis bibe & comede, & cum eis

Sede : & place illis, quorum magna potestas (est.)

Ab bonis enim (viris) bona disces : si verò malis

Commiscearis, perdes & quam habeas mentem.

Hæc cum didiceris, cum bonis conuersare : & aliquan-
do dices,

Bene consulere amicis me.

Cyrne, vterum fert ciuitas hæc. timeo autem, ne pariat
virum

Correctorem mala insolentia vestra.

Ciues enim adhuc illi (sunt) modesti : præfecti verò

Versi sunt multam in nequitiam cadere.

Nullam vnquã Cyrne boni ciuitatem perdiderunt viri,

Sed quando contumeliosus esse malis placuerit,

Populumq, corruerint, iudiciaq, iniustis dederint.

Propriorum lucrorum causa, & potentia :

Speræ non diu illam ciuitatem quietam fore,

Etsi nunc manet multa inquiete :

Cum

ὅτ' αὖ τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γήθηται
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.

ὅκ τῶν γὰρ γαῖσις ἐστὶ, καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
μὲν ἄρχος δὲ πόλει μὴ ποτε τῇδε ἄδοι.

Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ ᾗ δὴ ἄλλοι,
οἱ πρόσθ' ἔτε δίκας ἤδεσαν, ἔτε νόμους.

ἀλλ' ἀμφὶ πλοῦρῃσι δοράς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ', ὥς τ' ἔλαφοι, πῶ δ' ἐνέμοντο πόλιν·

καὶ νῦν εἰς ἀγαθοὶ Πολυπαῖδη. οἱ ᾗ πρὶν ἐσθλοὶ,
νῦν δ' ἐσθλοὶ. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσθρῶν;

ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
ἔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, ἔτ' ἀγαθῶν.

μηδένα τῶν δὲ φίλον ποιεῖ Πολυπαῖδη ἄστῶν
ὅκ θυμῷ, χρεῖης εἵνεκα μηδεμιῆς.

ἀλλὰ δόκη μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλῳ εἶναι,
χεῖμα ᾗ συμμίξης μηδενὴ μηδοπιουῷ

σπυδαῖον. γνώση γὰρ οἷζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἐργεῖσιν πῶς ἔτ' ἔδεμῖα·

ἀλλὰ δόλους, ἀπάτας τε, πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
ἔτως, ὥς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

μὴ ποτε Κύρνε κακῷ πῶσις ᾗ βέλτε σὺν ἀνδρὶ,
ὅτ' ἂν σπυδαῖον πεῖγ' ἐθέλης τελέσαι·

ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν, βελεύεο πολλὰ μογήσεις,
καὶ μακρὴν πρὸς Κύρν' ὁδὸν ὅκ τελέσεις.

πεῖξιν μὲν φίλοισιν ὅλως ἀνακρίνεο πᾶσι·
παῦροί τοι πολλῶν πρὸς ἔχθρσι νόον.

Cum malis amica viris hac fuerint

Lucra publico cum malo venientia.

Ex his enim seditio est, & intestina cades virorum,

Rex verò civitati nunquam illi placeat.

*Cyrne civitas quidem adhuc, hac civitas (est) populi
autem alij,*

Qui prius neque iura noverant, neq; leges:

Sed circum latera pellem caprarum atterebant:

*Foris autem, tanquam cerui, hanc depascebantur
civitatem:*

Et nunc sunt boni (ô) Polypeda. at (qui) prius boni (erant.)

Nunc mali (sunt.) quis nam hac ferret respiciens?

Se invicem autem decipiunt, alij alios ridentes,

Neg, malorum rationes cognoscentes, neq; bonorum.

Neminem horum amicum fac (ô) Polypeda civium

Ex animo, utilitatis causa alicuius:

Sed videaris quidem omnibus lingua amicus esse,

Rem verò communices nemini ullam.

Seriam. cognosces enim improborum mentes virorum,

Quod ipsis in factis fides est nulla:

Sed dolos, deceptionesq;, versutiasq; dilexerunt

Sic, ut viri non amplius incolumes.

Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum viro,

Quando seriam rem volueris facere:

Sed ad probum profectus, consulta multum laborans,

Et longum pedibus Cyrne iter peragens.

Rem verò ne amicis omnino communica cum omnibus:

Pauci sanè è multis fidelem habent mentem.

PAUCIS

παῦροισιν πίσυρος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχίρῃ,
μή ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίλω.

πιστὸς ἀνὴρ χρυσὸν τε καὶ δαγύρεα ἀντερύσσειαται
ἄξιον ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.

παῦρος εὐρήσῃς Πολυπαΐδῃ ἄνδρας ἐταίρους.

πιστὸς ἐν χαλεπαῖς πειρήμασι γιγνομένων:
εἴ τινες αὖν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἴσων τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχῃν.

τὰς δ' ἔχ' εὐρήσῃς διζήμενον, ἔδ' ὅππῃ πάντας
ἀνθρώπους, ἔς ναῦς μὴ μίαν πάντας ἄγοι.

οἷσιν ὅππῃ γλώσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεσιν
αἰδῶς, ἔδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδ' ἄγει.

μή μ' ἔπεσιν μὲν σέργε, νόον δ' ἔχετ' ὅφρ' ἄλλῃ
εἴ με φιλεῖς, καὶ σοὶ πιστὸς ἔνεσιν ὀφθαλμοῖσιν.

ἢ με φίλεις, καθαρὸν θέμενον νόον, ἢ μ' ἀποφύγων
ἔχθαιρ', ἀμφοδύλων νείκεα ἀφράμενον.

ὅς ῃ μίῃ γλώσῃ δίχ' ἔχῃ νόον, ἔτ' ἐπαῖρ' ὦν.
δένος Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὦν.

εἴ τις ἐπαγνέσῃ σε πόσον χρόνον, ὅσον ὁρώῃ,
νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλώσσῃ ἀνίησι κακίῃ,
τοιγὰς τοι ἐταῖρος ἀνὴρ φίλος ἔπι μάλ' ἐοφλός.

ὅς κ' εἴπῃ γλώσσα λῶσει, φρονεῖ δ' ἔπειτα.
ἀλλ' εἴη τοιγὰς ἐμοὶ φίλος, ὅς τὸν ἐταῖρον

γινώσκων, ὀργλῶ, καὶ βαρυὸν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτης. σὺ δέ μοι φίλε παῦτ' ἐνὶ θυμῷ

φράζεο, καὶ ποτέ με μνήσεαι ἐξοπίσω.

Paucis fidens magnas viris res aggredere :

Ne forte insanabilem Cyrne accipias dolorem.

Fidelis vir auroq; & argento rependi

Dignus (est) in molesta Cyrne seditione.

Paucos inuenies (ô) Polypæda viros amicos,

Fideles in difficilibus rebus persistentes:

Qui ausint, concordem animum habentes,

Æquè bonorum malorumq; participes esse.

Hos verò non inuenies quærens, neq; inter omnes

Homines, quos naus non vna omnes agit,

Quibus in lingua & oculis inest

Pudor : neque ad turpem rem questus agit.

Ne me verbis quidem cole : mentem autem habe, & præcordia alibi,

Si me amas, & tibi fidelis inest mens.

Aut me ama, puram asserens mentem: aut me refugies,

Odio prosequere, manifestè contentionem suscipiens.

*Qui verò vnica lingua dupliciter habet mentem, hic
amicus*

Grauis Cyrne, inimicus melior quàm amicus existēs.

Si quis laudabit te tanto tempore, quanto viderit (te,)

Separatus verò (à te) aliud linguam mittit malam :

Talis profectò sodalis vir, amicus (est) non valde bonus,

Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.

Sed sit talis mihi amicus, qui amicum me (ferat

Cognoscens, ita cundiam, ei grauem (me) existentem,

Pro fratre. Tu autem mihi amice hac in animo

Confidera, & aliquando mei memineris in posterum.

μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλεῖσαι
 κύρνε, τί δ' ἔς' ὄφελ' ἔκ' αἴν' ἀνὴρ φίλος ὢν,
 ἔτ' ἂν σ' ὅκ' χαλεποῖο πόνος ῥύσῃτο καὶ αἵτης,
 ἔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τ' ἔμελλ' αὖτ' ἔθελαι.
 δόλως δ' οὔ ἐρδοντι ματαοῦται χάρις ἐστὶ
 ἴσον καὶ σπείρειν πόντον αἰλὸς πολίτης.
 ἔτε γὰρ εἰν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἁμῶς,
 ἔτε κακὸς οὔ δρῶν, οὔ πάλιν ἀντιλάβοις
 ἀπληστον γὰρ ἔχῃς κακὸν νόον, καὶ δ' ἐν ἀμαρτίας,
 τῶν περὶθεν πάντων ὀκνέχεται φιλότης·
 οἱ δ' ἀγαθοὶ το μέγιστον ἐπωρῶσκασι παθόντες,
 μνημια δ' ἔχῃς ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
 μή ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιείῃς ἑταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγῃν, ὥς τε κακὸν λιμένα.
 πολλοὶ τοι πόσι' ἔχ' βρώσι' εἰσὶν ἑταῖροι,
 ἐν ᾗ σπασδαίῃ περήγεται πωρότεροι.
 κιβδηλὰ δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον ἔδεν,
 κύρν', ἔδ' οὐλαβίης ἐστὶ πλεῖον.
 χρυσὸν κιβδηλοῖο καὶ δ' ἐγγύρα ἄσχετ' αἵτης
 κύρνε, καὶ ἐξ οὐρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
 εἰ ᾗ φίλος νό' ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε
 ψεδνὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει,
 τ' ἔτο θεὸς κιβδηλὸν ποίησε βροτῆσι,
 καὶ γνῶναι πάντων τ' ἔτ' ἀνιήροτατον.
 ἔ γὰρ εἰδείης ἀνδρὸς νόον, ἔτε γυναικὸς,
 πρὶν περὶ φραδ' εἴης ὥσπερ ὑποζυγίη.

Nullus hominum persuadeat improbum virum amare,
 Cyne, quæ enim est utilitas, ille vir amicus si sit?
 Neque ex gravi labore liberauerit & detrimento:
 Neque bonum habens, illius (te) participem facere
 voluerit.

Improbia verò beneficienti vanissima gratia est:
 Perinde (est) ac seminare pontum maris albi.
 Neque enim pontum seminās, profundam segetē metas:
 Neq; malis benefaciens, beneficium vicissim accipias
 ab eis.

Inexplebilem enim habent improbi mentem, si verò (in)
 vno aberraris,

Superiorum omnium effusa periit amicitia.
 At probi plurimum fruuntur beneficio accepto:
 Memoriam aut habent beneficiorum & gratiam postea.
 Nunquam malum virum, amicum fac sodalem:
 Sed semper fuge, tanquam malum portum.

Multi sanè potus & cibi sunt amici:
 In seria autem te pauciores (sunt amici.)
 Fucato verò viro cognitu difficilius nihil (est)
 Cyne, neque cautionis est maioris.

Auri adulterini & argenti intolerabile detrimentum
 Cyne, & inuenire facile (est) viro sapienti.
 Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
 Tenuis existēs, dolosum verò in precordiis cor habeat:
 Hoc Deus fucatissimum fecit hominibus.
 Et cognitu omnium hoc difficilimum.
 Non enim poteris cognoscere viri mentem, neq; semina.
 Priusquam tentaueris ceu iumentum.

ἔδ' ἐκὲν εἰκάσταις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὦνιον ἔλθων·
 πολλάκι γὰρ γνώμῳ ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
 μήτ' ἄρετ' ἔυχ' Πολυπαΐδῃ ἐσχέθ' εἶναι,
 μήτ' ἄφενος· μένον δ' ἀνδρὶ γούοιτο τύχη.
 ἔδ' ἐν ἑνὶ ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμφνον
 ἔπαλε θ', ὅσοις ὁσίης Κύρνε μέμηλε δίκης
 ἔδεις Κύρ' αἵτης καὶ κέρδεθ' αἵτιθ' αὐτὸς,
 ἀλλὰ θεοὶ τέτων δώτορες ἀμφοτέρων.
 ἔδ' ἐπὶς ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
 ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴτε κακόν.
 πολλάκι γὰρ δοκέων θῆσθ' ἐκακὸν ἐσθλὸν ἔθηκε,
 καὶ τε δοκῶν θῆσθ' ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
 ἔδ' ἐτ' ἀνθρώπων παρὰ γίγνεται, ὅσ' ἐφέλησι·
 ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
 ἀνθρώποι δ' ἅμα τὰ νομίζομεν, εἰδότες ἔδ' ἐν·
 θεοὶ δ' ἐκατὰ σφέτερον πάντα τελεῖσιν ἔον.
 ἔδεις πωξείνον Πολυπαΐδῃ ἐξαπατήσας,
 ἔδ' ἰκέτ' ἐν, θνητῶν, ἀθανάτης ἔλαθε.
 βέλεο δ' Ὀσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
 ἢ πλεῖστον, ἀδίκως χρήματα πασάμενθ'.
 ἐν δ' ἐπὶ δικαιοσύνῃ συλλήθε' ἔκ' ἐκ' ἅπασ' ἄρετ' ἔσι·
 πᾶς δ' ἐτ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε, δίκαιος ἑών.
 χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
 ἢ δ' ἄρετ' ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρ' ἔπετα.
 ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ,
 ἔμ' ἐνὶ χώρῳ μηδεμίαν θέμενα.

Neque poteris coniectare, tanquam aliquando tempe-
stivè profectus

Sæpe enim animum fallunt species.

Neq; potentia opta (ô) Polypada (te) eximium esse,

Neque facultatibus: duntaxat autem viro adsit for-
tuna

Nihil in humanis patre & matre melius

Est, quibus sanctum Cyrne cura est ius.

Nemo Cyrne damni & lucri causa ipse (est):

Sed dii horum datores amborum.

Neq; quispiam hominum facit, in præcordiis intuitus,

In finem, an bonum fiat, an malum.

Sæpe enim putans (se) facturum malum, bonum fecit:

Et putans (se) facturum bonum, fecit malum.

Neq; cuiquam hominum adveniunt, quæcunq; voluerit:

Impediunt enim grauis fines impossibilitatis.

(Nos) homines autem vana existimamus, scientes nihil:

Dij verò secundum suam omnia perficiunt mentem.

Nemo vnquam hospitem (ô) Polypada, qui se sellerit,

Atq; supplicem, mortaliū, immortales latuit.

Fac malis autem iustè paucis cum facultatibus vivere,

Quàm diues esse, iniustè opes adeptus:

Iniustitia autem comprehensim omnis virtus inest:

Omnisq; vir bonus (est) Cyrne, iustus qui est.

Diuitias quidem demon etiam improbiſſimo viro dat:

Sed virtus paucos viros Cyrne comitatur.

Iniuriam Cyrne deus primum malum dedit viro,

Cuius futurus est locum nullam ponere.

τίηαι τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπῃται
 ἀνθρώπῳ, καὶ ὥτῳ μὴ νόος ἄρτιται ἦ.
 μή ποτέ τοι πενίῳ θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεῖς
 μήδ' ἀχρημοσύνῳ κύρνε κακὴν πρὸφερε.
 Ζεὺς γάρ τοι τὸ πάλαντον ἐπὶ ῥέπῃ ἄλλοτε ἄλλῳ,
 ἄλλοτε μὲν πλετεῖν, ἄλλοτε δ' ἐδὲν ἔχειν.
 μή ποτε Κύρῳ ἀγορεύσῃ ἔπος μεγά· οἶδε γάρ ἐδεῖς
 ἀνθρώπων, ὅ, τι νῦν χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
 πολλοὶ τοι χρωῖται δέφλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
 οἷς τὸ κακὸν δοκεόν γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
 εἰπὶν δ' οἱ βεβλήτ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
 μοχθίζουσι· τέλος δ' ἔργμασιν ἔχ' ἔπεται.
 ἐδεῖς ἀνθρώπων ἔτ' ὄλβιος ἔτε πενιχρὸς,
 ἔτε κακὸς νόσφιν δαίμονι, ἔτ' ἀγαθός.
 ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ' ἀτρεκές, ὄλβιος ἐδεῖς
 ἀνθρώπων, ὅπως ἡέλιος καθερᾷ.
 ὃν ἢ θεοὶ τιμῶσιν, ὃ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ,
 ἀνδρὸς ἢ πτωχὴ γίγνεται ἐδεμία.
 θεοῖς εὐχεοῖς ἐστὶ μέγα κράτος. ἔτι ἄτερ θεῶν
 γίγνεται ἀνθρώποις, ἔτ' ἀγαθ' ἔτε κακά.
 ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίῃ πάντων δάμνησι μάλιστα,
 καὶ γήρως πολὺ, κύρνε, καὶ ἡπάλει.
 ἠὲ δὴ χεὶρ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον
 ῥίπνῃ, καὶ πετρῶν κύρνε κατ' ἡλιβάτων.
 πᾶς γάρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος ἔτε πείπειν,
 ἔθ' ἔρξαι δύναται· γλῶσσα δέ οἱ δέδετα.

Parit profectò fatietas iniuriam, quando improbum e-
pes secuta sint

Hominem, & cui non mens sana sit.

Nunquam paupertatem perniciosam, viro iratus.

Neque egestatem Cyrne malam obiice.

Iuppiter enim sanè libram inclinat aliàs aliq̃,

Interdum quidē ditescere, interdū verò nihil habere.

Nunquam Cyrne vendita verbum magnum: nouit e-
nim nemo

Hominum, quid nox & dies viro perficiat.

Muli quidē vtuntur malis consiliis, numine aut̃ dextro:

Quibus quod malum videbatur, cedit in bonum.

Sunt verò (aliq̃,) qui & consilio bono, & numine sinistro

Res gerunt, finis autem rebus non succedit.

Nemo hominum neq̃, diues, neq̃, pauper,

Neque malus sine numine, neque bonus (est.)

Aliud aliq̃ malum est. reuera autem beatus nemo (est)

Hominum, quotquot solintuetur.

Quem autem dij amant, & inuidus laudat.

Viri verò studium est nullum.

Deos ora, quibus est magna potestas. nihil sine diis

Est hominibus, neque bona, neque mala.

Virum bonū paupertas, quàm aliae res oēs, domat magis,

Et (quàm) senectus cana, Cyrne, & (quàm) febris.

Quam quidem (paupertatē) oportet fugere, & in im-
mensum mare

Proicere, & petras, Cyrne, contra altas.

Omnis. n. vir paupertate domitus, neq̃, quicquam dicere,

Neque facere potest: lingua verò illi ligata est.

χρὴ γὰρ ὁμῶς Ἰπὶ γλυῶ τε καὶ Ὀρέανῶτα θαλάσσης
 δίξεσθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.
 πεθῶναι Φίλε Κύρνε πενιχρῶ βέλτερον αὐδρὶ,
 ἢ ζῶν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
 κριεὺς μὲν, καὶ ὄνυς διζήμεθα Κύρνε, καὶ ἵπῳ
 Ὀγενέας· καὶ τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
 βήσεσθαι· γῆμα ἢ κακίῳ κακῷ ἐμελεδαίνει
 ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ
 ἐδεμῖα κακῷ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἀκοιτις
 πλεσίς, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεται ἀντ' ἀγαθῷ.
 χρήματα μὲν πτωχοῖσι, καὶ ὅκκα κακῷ ἐσθλὸς ἔγημε,
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῷ· πλεῖτος ἔμιξε γυῖον.
 ἔτω μὴ θαύμαζε γυῖον πολυπύδῃ ἀσῶν
 μαυρῆσθαι· σὺ γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
 αὐτὸς τοι ταύτῃσι εἰδὼς κακὸ πάτερν ἔχσαν
 εἰς οἶκον ἄγεται, χρήμασι πειθόμενον,
 ἔνδοξον κακὸ δόξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
 ἐντιμῇ, ἢ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
 χρήματα δ' ὧ διόθεν καὶ σὺ δίκη ἀνδρὶ γρήηται,
 καὶ κατὰρως, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.
 εἰ δ' ἀδίκως παρὰ κατὰρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεὶ θυμῷ
 κτήσεται, εἴ θ' ὅρκῳ παρὰ τὸ δίκαιον ἐλθὼν,
 αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδιον δοκεῖ, ἐς δ' ἐπὶ τελευτῇ
 αὐθις ἔγρητο κακόν· θεῶν δ' ὑπερέσχε νόον.
 ἀλλὰ τὰ δ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· ὃ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
 γίνονται μάκαρες πρῆγματός ἀμωλακίης.

Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris

Querere grauis, Cyrne, liberationem paupertatis.

Mori (ô) amice Cyrne pauperi melius est viro,

Quàm viuere dura afflictum paupertate.

Arietes quidem, & asinos quarimus, Cyrne, & equos

Generosos, & quisq; vult ex bonis

Admittere: ducere autem malam (uxorem) mali viri filiam
non reuult

Generosus vir, si ei pecunias multas dederit:

Nulla (fœmina) mali viri recusat esse vxor

Diuitis, quin diuitem vult (maritum) loco boni.

Opes quidem asstimant: & ex malo (viro ortam) bonus
duxit uxorem,

Et malus ex bono (ortâ:) (cū) diuitiis miscuit genus.

Itaq; ne mirare genus (ô) Polypeda ciuium

Labefactari: cum enim miscentur bona malis,

Ipse quidem hant, cognoscens malo patre ortam esse.

In ades (suas) ducit, opibus (illius) inductus.

Nobilis ignobilem, quandoquidē fortis ipsum necessitas

Cogit, quæ viri fecit miseram mentem.

Opes verd cui à loue, & cum iustitia viro fuerint.

Et integrè, semper quidem stabile est:

Si verd iniuste præter tempus vir lucri cupido animo

Acquiret, siue iureiurando præter iustum capiens.

Statim quidem ferre lucrum videtur, in finem verd

Rursum est damnū. Deorum enim superior est mens.

Sed hæc hominum fallunt mentem, non enim super ipsos

Fiunt beati rei erroris.

ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ᾧσε κακὸν χρεῖσθαι, ὃς ἢ φίλοισιν
 αὐτῷ ἐξοπίσῳ πασιὴν ἐπεκρέμασεν.

ἄλλον δ' ἔκατέμαρψε δίκη· θάνατ' οὐ γὰρ ἀναμῶν
 πρὸθεν ὅττι βλεφάροισ' ἔζετο, κῆρα φέρων.
 ἔδεις τοι φάγοντι φίλ' οὐ, καὶ πιστὸς ἐπαῖρ' οὐ,
 τῆς δ' ἐφυγῆς ἐστὶ τὸτ' ἀνιηρότερον.

οἶνόν τοι πίνεν παλλῶν, κακὸν· ἴδ' οὐδέ τις αὐτὸν
 πίνη ὅττι σαρμένως, ἔκακός, ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρνε, φίλ' οὐ καὶ πάντας ὅττι σρεφε ποικίλον ἦθ' οὐ,
 ὀργλῶ συμμίσγων, ἴδ' ἴν' ἕκαστ' οὐ ἔχ'.

παλὺ π' ὀργλῶ ἴχε πολυπλόκ' οὐ, ὃς ποτὶ πέτρῃ
 τῇ προσμιλήσῃ, τοῖ' οὐ ἰδεῖν ἐφαίνῃ.

νῦν μὲν τῇ δ' ἐφέπ' οὐ, ποτὲ δ' ἀλλοῖ' οὐ χρεῖα γίγν' οὐ
 κραιπνὸν τοι σοφίῃ γίγνεται ὀτροπῆς.

μὴ δ' ἄγαν ἄχαλ' οὐ ταρταρομένων πολιητῶν,
 Κύρνε· μέσσω δ' ἔρχ' οὐ τῷ ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ,
 ὃς ἰς τοι δλοκέ' οὐ τὸν πλοσίον ἰδμεναι ἔδεν,

ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐ ποικίλα δ' ἰδέ' οὐ ἔχ' οὐ
 κῆνός γ' ἀφρων ἐστὶ, νόσ' οὐ βεβλαμμέν' οὐ ἐσθλ' οὐ.
 ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ὅττι σαρμεθα.

ἀλλ' ὁ μὲν σοκ' ἐφέλ' οὐ κακοκερδείησιν ἐπεσθ',
 τῷ δ' οὐ δολοπλοκίῃ μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

πλάτ' οὐ ἔδεν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
 οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλείστον ἔχ' οὐ βίον,
 δλοπλάσιον παύδ' οὐ· τίς αὖ κ' ἔρ' οὐ ἐν ἅπαντας;
 χρεῖματ' οὐ θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

*Sed hic quidem ipse soluit malum debitū, ille verò charis
Noxam postea liberis appendit.*

*Alium verò non apprehendit vindicta. mors enim im-
pudens*

Prius super palpebras sedebat, fatum asserens.

Nemo profectò exuli amicus & fidelis sodalis (est.)

Exilio autem est hoc acerbius.

Vinum sanè potare multū, malū (est.) si verò quis ipsum

Potarit prudenter, non malum, sed bonum (est.)

Cyrne amicos secundum omnes commuta varios mores,

Ingenium temperans, quod quisq; habet.

Polypi mentem obtine versipellis, qui ad petram,

Cui adhaferit, talis visu apparet.

Nunc quidem hanc sequere, aliquando alius colore fias:

Celeris mutatio quidem sapientia est morum.

Neg, nimis indignare, cum perturbantur ciues,

Cyrne: media autem perge via, quomodo ego.

Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,

Sed se ipse solum varia consilia habere:

Ille sanè amens est, mente priuatus bona:

Æquè enim omnes varia scimus.

Sed hic quidem non vult turpes questus sequi:

Alteri verò, doli magis infideles placent.

Diuitiarum autem nullus (est) finis certis hominibus.

Qui enim nunc ex nobis plurimas habet facultates,

*Duplo augere (eas) properant. quisnam saturaueris o-
mnes?*

Opes quidem mortalibus sunt amentia.

ἄτῃ δ' ἑξ' αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἢ ὅποτε Ζεὺς
 πέμψῃ τέρομένοις, ἄλλοτε ἄλλ' ἔχῃ.
 ἀκρόπολιν καὶ πύργ' ἑὼν κενεόφρονι δ' ἡμῶ
 κύρ'ν, ὀλίγης ἱμῆς ἔμμορεν ἑσθλὸς ἀνὴρ.
 ἔδ' ἔτι γε πρέπῃ ἡμῖν, ἄτ' ἀνδράσι σωζομένοισι,
 λύφῃ ὥς πόλεως τείχη ἀλωσομένης.
 σοὶ μὲν ἐγὼ πῆρ' ἔδωκα, σὺ δ' οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
 πωτήσῃ, κατὰ γλῶ πᾶσαν ἀειρόμεν' ἔ
 ρηϊδίως: θοίναις δ' ἔ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέρσῃ
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμεν' ἔ ἐν σώμασι.
 καὶ σε σὺ αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 ἐν κόσμῳ ἔρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
 ἄσονται: καὶ ὅταν ὄνεφεροῖς ὑπὸ κέθμασι γαίης
 βῆς, πολυκωκύτῃς εἰς αἶδαο δόμους,
 ἔδ' ἔ ποτ' ἔδ' ἔ θανὼν δ' οὐλοῖς κλέ' ἔ, ἔδ' ἔ γε λήσῃς,
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' ἑλλάδα γλῶ σρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους,
 ἰχθυόεντα περὶ πόντον ἐπ' ἀτρυγέτην,
 ἔχ' ἔ πω ὠν νώτῃσιν ἔφῃμεν' ἔ: ἀλλὰ σε πέμψῃ
 ἀγλαὰ μεσσίων δῶρα ἰοσεφάνων.
 πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἔσομένοισιν αἰοιδῇ,
 ἔσῃ ὁμῶς, ὅφρ' αὖ γῆ τε καὶ ἥλιος ἔ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σ' ἔ τυγχάνω αἰδέσθαι,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν πῆδ' ἀ λόγοις μ' ἀπατάς,
 κάλλιστον τὸ δεικνύμενον, λῶσιν δ' ἔ ὑγιαίνειν.
 πρᾶγμα δ' ἔ περ πνότατον, ἔ ἡς ἔρᾳ, τὸ τυχεῖν.
 ἔ πω ἔ

Ate autem statim emergit, quam cum Iupiter

Mittet laborantibus, aliàs alius habet.

Arx & turris qui erat stulto populo,

Cyrne, modicum honorem consequitur bonus vir.

Neq, amplius decet nos, nimirum viros saluos,

Diruere tanquam ciuitatis mœnia expugnanda.

Tibi quidẽ ego alas dedi, cū quibus super immensum mare

Volabis, per terram omnem sublatus

Facile: epulis verò & conuiuio aderis

In omnibus, multorum versans in oribus.

Et te cum tibiis canoris iuuenes viri

In mundo amabiles honesta & suauia

Canent. & postquam tenebrosas sub latebras terra

Iueris, luctuosas in Ditis domos:

*Nunquam ne mortuus (quidem) amittes gloriam, neq,
latebis,*

Immortale hominibus semper habens nomen

Cyrne, per Graciam terram versans, & per insulas.

Pisoso transiens mari in sterili,

Non equorum tergis insidens, sed te mittent

Splendida Musarum dona violis coronatarum.

Omnibus enim quibus cura est & posteris carmen,

Eris cum, donec terra & sol (erunt.)

Ceterum ego modicam à te consequor reuerentiam:

Quin tanquam pusillum puerum verbis me decipis.

*Pulcherrimum (est, id quod est) iustissimum optimum
verò est valere.*

Res verò iucundissima est id quod quis amat, assequi

Equa

ἴπῳ Θ' ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
 ἀνδρα φέρω καὶ μοι τῆς ἀνιηρότατον.
 πολλάκι δὲ μέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
 φεύγειν, ὥσταμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
 ἔμοι πίνετα οἶν Θ', ἐπεὶ παρὰ παῖδι τρεῖν
 ἄλλ' Θ' ἀνὴρ κατέχῃ, πολλὸν ἐμὲ κακίων.
 ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνεσι τακῆες.
 ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρὺς, καὶ με γούσσει φέρῃ.
 ἔνθα μέσσω παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν ἐφίλησα
 δειρὺν· ἥ γ' ἔτερεν φθέγγετ' ἑσμάτ' Θ'.
 γνωτὴ τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἔδου.
 ἔτε γάρ εἰς ἀγορὴν ἔρχετα, ἔτε δίκας.
 πάντα γὰρ τέλασόν ἔχῃ, πάντα δ' ἴπτιμικτ' Θ'.
 πάντα δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ἦ.
 ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
 γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ νεότητ' ἔδουσαν.
 τῶν πάντων γ' ἀκάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτῃ
 καὶ πασέων νόσων ἐστὶ πονηρότατον,
 παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παρὰ χοῖς,
 χρήματα δ' ἐγκαταθήῃς, πόλλ' αἰετὰ παθῶν,
 τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέουσι,
 καὶ συγέσθ', ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.
 εἰθὺς τὸν κακὸν ἀνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζῃν,
 μηδεμίαν κατόπιν αἰζόμενον νέμεσιν.
 δέλω γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶ πάρα πόλλ' ἀνέλεου
 παρ' ποδὸς, ἢ γείου θ', ὥς καλὰ πάντα ἔειπ' αἰ.

Egredior ego (sum) pulchra, & certatrix, sed pessimum.

Virum fero: & mihi hoc molestissimum.

Sapè profectò cogitavi effringens frenum.

Fugere, excutiens malum aurigam.

Nam mihi bibitur vinū, postquam ad puellam teneram.

Alius vir habitat, multo me peior.

Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes,

Quare simul aquatur, & me lamentans fert.

Illic mediam (ipsam) puellam amplexus brachio, oscula-
tus sum.

Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore.

Cognoscibilis (est) sanè paupertas, & aliena existens:

Neq̃, enim in forum venit, neq̃, iudicia.

Vbiq̃, enim deterius habet, vbiq̃, & permista:

Vbiq̃, verò inimica simul est, vbicunq̃, fuerit.

Equaliter sanè alia quidem dī mortalibus hominibus

Senectutemq̃, gravem, & iuventutem dederunt:

Omniū vero pessimum inter homines, morteq̃,

Et omnibus morbis est nequius:

Liberos postquam educaueris, & necessaria omnia præ-
bueris,

Pecuniamq̃, reposueris, multa molesta perpeffus,

Patrem odio prosequuntur, imprecanturq̃, (illi) interire.

Et execrantur, veluti mendicum superuenientem.

Verisimile est malum virum malè iura administrare,

Nullam in posterum reuerentem deorum iram.

Improbo enim difficilia homini licet multa suscipere

Euestigio, cogitareq̃, quomodo recta omnia facies.

Cinium.

αἰσῶν μηδὲνὶ πιστὸς ἐὼν πέδα τόνδε πρὸ βαίνει,
 μήθ' ὅρκῳ πίπτω, μήτε σωημισιώη.
 μήδ' εἰ ζῶ ἐθέλω παρέχην βασιλῆα μέγιστον
 ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ ἱθεῖν ἐθέλων.
 ἐν γάρ τοι πόλ' ὧδε κακὸς ψόγῳ ἀνδάνει ἔδεν,
 ὥς δὲ τὸ σῶσαι, οἱ πολλοὶ αἰολβότεροι.
 νῦν ᾗ τὰ τ' ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσι
 ἀνδρῶν, γίγνονταί δ' ἐκτραπέλοισι κόμῳ.
 αἰδώς μὲν γὰρ ὀλωλεν: ἀναδείη ᾗ καὶ ὕβρις
 νικήσασα δίκην, γλῶ κατὰ πᾶσαν ἔχῃ.
 ἐσθλὲ λέων αἰεὶ κρέα δλάνυται: ἀλλὰ μιν ἔμπτῃς
 καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἰρεῖ ἀμηχανίη.
 κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγαῖν χαλεπώτατον ἄχθῃ,
 φθεγγόμενῳ δ' ἀδελῆς, οἷσι παρῇ μέλεται.
 ἐχθάρῃσι ᾗ πάντες, ἀναγκάη δ' Ὀπίμιξις
 ἀνδρὸς τριεῖς συμποσίῳ τελέθῃ.
 ἐσθλ' ἐθέλω φίλῳ εἶναι, ἐπὶ κακὸν ἀνδρὶ γήνηται,
 ἐσθλ' ἢ ἐκ γαστρὸς κύρνε μιᾶς γελόνθ'.
 πικρὸς καὶ γλυκύς ἴσθι, καὶ δαγυαλέῳ, καὶ ἀπλωῆς
 λάτρισσι, καὶ δμῶσιν, γείτοσί τ' ἀγχιστύροις.
 ἔχῃ κινκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν:
 τὸν ᾗ κακὸν κινεῖν, ἔς τ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλλῃς.
 οἱ κακοὶ καὶ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γελόνασιν,
 ἀλλ' ἀνδρεσσὶ κακοῖς σωθέμενοι φιλίῳ.
 ἔργα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
 ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ciuium nulli fidelis existens pedem hunc progredere,

Neg, iureiurando credulus, neg, pacto :

Neg, Iouem vult praebeere regem maximum

Sponsorem immortalium, pignora ponere volens.

Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,

Quam (se) seruare vulgus infelicius.

Nunc verò proborum mala sunt bona improbis

Virorum, suntq, peruersis lex.

Pudor quidem enim periit : impudentia autē, & iniuria

Superans iustitiam, terram totam occupat.

Neg, leo semper carnes comedit, quin imò (ipsum)

Et fortem etiam existentem capit perplexitas.

Garrulo homini tacere grauissimum onus (est):

Loquens autem imperitus, quibus cum est, oneri est.

Oderuntq, (cum) omnes : necessarius verò congressus

Viri talis, conuiuius est.

Neg, vult amicus esse, postquam malum viro euenerit:

Neg, si ex vtero Cyrene vno natus fuerit.

Asper & dulcis esto, & morosus, & immitis

Famulis & seruis, vicinisq, propinquis.

Non oportet obstrepere bona vita, sed ipsam quietam

omittere,

Malam autem mouere, donec in recta constitueris.

Mali non prorsus mali ex vtero nati sunt:

Sed (cum) viris malis ineuntes amicitiam.

Factaq, improba didici, & verba maledica, & contu-

meliam,

Sperans illos omnia dicere vera.

ἐν μὲν σὺστίρισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι·
 πάντα δέ μιν λήθω ὥς ἀπρόντα δόκη.
 εἶδε φέρων τὰ γελῶϊα· θύρη φηὶ καρτερὸς εἴης,
 γινώσκων ὀργῇ λυγρὴν ἕκαστος ἔχθρ.
 ἐν μὲν μακρομένοις μάλα μείνομεν, ἐν δὲ δικαίοις
 πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιοτάτῃ.
 πολλοὶ τοι πλεῖστοι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονταί.
 ἀλλ' ἡμεῖς τέ τοις ἐδιδραμψόμεθα,
 τῆς δ' ἑστῆς τὸν πλεῖστον. ἐπεὶ γὰρ μὲν ἔμπεδον αἶψα,
 χρήματα δὲ ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλῃ ἔχθρ.
 Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμῃ ἔχθρ' ἔμπεδον αἶψα,
 πολὺ δὲ ἐντ' ἀγαθοῖς κείμεν ὅ, ἐν τε κακοῖς.
 εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίον καὶ πλεῖστον ὀπάσῃ,
 ἀφραίνων κακίῃ ἐδιδύαται κατέχθρ.
 μή ποτ' ἴππ' σμικρᾷ προφάσῃ φίλον ἀνδρὶ δοτολίῃ
 παθόμεν ὅ, χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ.
 εἴ τις ἀμαρτωλῆσι φίλων ἴππ' παντὶ χολῶτο,
 ἔποτ' ἀν' ἀλλήλοισι ἄρθμιοι, ἐδὲ φίλοι
 εἶεν. ἀμαρτωλὰ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται.
 θνητοῖς Κύρνε, θεοὶ δὲ σὺκ' ἐθέλῃσι φέρων.
 καὶ βραδὺς ὄβελος εἶλεν ταχυὴν ἄνδρα, διώκων
 Κήρνε, σὺν Ἀθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.
 ἥσυχ' ὅ, ὥσπερ ἐγὼ, μέσσω ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶ,
 μή δὲ ἑτέροις διδῷς Κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.
 μή ποτὲ φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήσῃς·
 ἐδὲ γὰρ οἴκαδε βαῖς, γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Inter sodales vir prudens esto:

Omnia autem te latere tanquam absentem puta.

Scito ferre ridicula: foris vero fortis sis,

Cognoscens mores, quos quisque habet.

Inter insanos maxime insano, sed inter iustos

Omniū hominū sum iustissimus.

Multi quidem diuites sunt mali, boni autem sunt pauperes:

Sed nos (cum) illis non commutabimus

Virtutem diuitiis: quoniam illud quidem stabile (est) semper.

Opes verò hominū aliās alius habet.

Cyrne, bonus quidem vir animū habet firmum semper.

Fortis vero (est) inque bonis positus, inque malis.

Si vero Deus malo viro facultates & diuitias dabit,

Inspiciens malitiam non potest continere.

Nunquam ob parvam causam amicū virum perdidit,

Credens graui Cyrne calumnia.

Si quis peccatis amicorū in omni(re) irascatur,

Nunquam inter se concordēs, neque amici

Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur

Mortales Cyrne, dū vero non volunt ferre.

Et lentus consultus cepit celerem hominem, sequens

Cyrne, cum recta deorum iustitia immortalium.

Quietus, sicut ego, mediam viam ingredi pedibus:

Neque aliis tribuens Cyrne, (ea quæ sunt) aliorum.

Nunquam exulem virum ob spem Cyrne osculaberis:

Neque enim domum regressus, est idem amplius.

μηδὲν ἄγαν ἀπὸ δὴν πᾶντων μέσ' ἄριστα· καὶ ἔτι
 Κύρην' ἐξ ἧς δρετὴν, ὡς τε λαβεῖν χαλεπὸν.
 Ζεὺς μοι τῶν τε Φίλων δοίη τίσιν, οἳ με φιλεῦσι,
 τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον Κύρνε διωησόμενον.
 καὶ ἔτι καὶ οἰκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
 ἣν ἀποισάμενον μοῖρα κίχη θανάτῃ.
 ἀλλὰ Ζεὺς τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καί εἰλον δόχλῳ,
 διὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.
 τεθναίμην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μερμηγῶν
 δόροίμην, δοίης τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
 αἶσα γὰρ ἔτι καὶ τίσις δ' ἐφάινεται ἡμῖν
 ἀνδρῶν, οἳ τὰ μὰ χεῖματ' ἔχουσι βίη
 συλήσαντες· ἐγὼ δ' ἐκύων ἐπέρησα χαρὰ δόρην,
 χερμαῖ ῥ' ὅρα ποταμῷ πάντ' ἀποσφύμεναι.
 τῶν εἴη μέλαινα αἵμα πεῖν, ὅππῃ τ' ἐοιδὸς ἄροισι
 δαίμων, ὅς κατ' ἐμὸν νῆν τέλεσσε τάδε.
 ὦ δέ μ' ἡ πενίη, τί μένεις περιπύεσσαι παρ' ἄλλον
 ἀνδρὶ ἵεναι; τί δ' ὅππῃ μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
 ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μὴ δ' ἔμεθ' ἡμῶν
 αἰεὶ διυσιλώσῃς τῶνδε βίη μέτεχε·
 τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ καὶ ὁδοῖσιν ἔχαιρες,
 ὅς τέ σε καὶ τῶν μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχθρην.
 ὥς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὥς δ' ἐκ αὐτοῦ
 ὀκδυῖαι πέρω, θεοῖσιν ἐπιδυχόμεναι.
 μὴ δ' ὅππῃ λίαν ὀπίφαινε, κακὸν δέ τι Κύρην' ὀπίφαινε.
 παύρης κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις,

Ne quid nimis propera, omnium media optima: & sic
Cyrne habebis virtutem, quam quidem accipere diffi-
cile (est).

Iupiter mihi amicorū det remunerationē, qui me amat:

Et (me quā) inimicos magis Cyrne potentem fore.

Et sic possim videri inter homines Deus esse,

Si postquā remunerauero, me fors apprehēdat mortis.

Sed Iupiter perfice mihi cœlestis opportunum votum:

Da verò mihi pro malis, & aliquo affici bono.

Moriar aut, si nullam malarum sedationem solitudinū.

Inuenero, dederisq, pro calamitatibus calamitates.

Fatum enim sic est: ultio verò non apparet nobis

Virorum, qui meas facultates tenent, vi

Depradati: ego autem canis transui alueum,

Torrente fluuio omnibus spoliatus:

Horum liceat nigrum sanguinē bibere, ac bonum attollas

Numen, quod ex mea sententia perficiat hac.

O improba paupertas, cur cessus (me) relinquens, ad aliū

Virum ire? cur verò quidem me non volentem amas?

Quin abi, & domum aliam accede, neq, cum nobis

Semper miserabilis huius vite sis particeps,

Forti sis animo Cyrne in malis, postquā & in bonis gau-
debas.

Quando te & hac fatum iubebat habere.

Sicut autem ex bonis accepisti malum, sic verò & rursus

Emergere tanta, deos precans.

Neq, nimis ostenta, malum verò Cyrne ostentare.

Paucos sollicitos tui mali babes.

ἀνδρὸς τοι καρδίη μινύθῃ, μέγα πῆμα παθόντῃ,
 Κύρν' ἀπολιννυμένῃς δὲ αὔξεται ἐξοπίσω.
 ὣς κῶλῃλε τὸν ἐχθρὸν ὅταν δὲ ὑποχείριῃ ἔλθῃ,
 τίσσι μιν, πρὸ φασιν μηδεμίαν θέμεν.
 ἰχενόον, γλώσῃ ἣ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέδω.
 δῖλῶν τοι πλέθῃ καρδίη ὀξύτερη.
 εἰ δυνάμει γινῶναι νόον ἀσῶν, ὃν ἴν' ἔχῃσιν·
 ἔτε γὰρ ὣς ἔρδων ἀνδάνω, ἔτε κακῶς.
 μωρεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ, ἡδὲ καὶ ἐσθλοὶ,
 μιμῆσθαι δὲ εἰς τῶν ἀσώφων δυνάται.
 μήμ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑφ' ἁμαξῶν ἔλαυνε,
 εἰς φιλότητα λίλυ Κύρνε προσελκόμενῃ.
 Ζεῦ φίλε θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
 ἡμῶν αὐτὸς ἔχων, καὶ μεγάλῃ δυνάμει.
 ἀνθρώπων δὲ ὣς οἶδα νόον, καὶ θυμὸν ἐκάσθῃ,
 σὸν δὲ κρείττῃ πάντων ἔσθ' ὑπάταν βασιλεῦ.
 πῶς ἣ σεῦ Κρονίδῃ τολμᾷ νόῃ ἄνδρας ἀλιτρεῖς
 ἐν ταύτῃ μοίρῃ, τὸν τε δίκαιον ἔχον·
 ἴω τ' ὅππῃ σωφροσύνην λερφθῇ νόος, ἴω τε πρὸς ὕβριν
 ἀνθρώπων ἀδίκῃς ἔργμασι παθόμενων,
 εἰ δέ τι κεκρμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
 εἰ δὲ ὁδὸς, ἴω τιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.
 ἔμπησ δὲ ὅλβον ἔχῃσιν ἀπήμονα· τί δὲ ἀπὸ δῖλῶν
 ἔργων ἰχονταὶ θυμὸν ὁμῶς πενίης.
 μητέρ' ἀμηχανίῃ ἔλαβον τὰ δίκαια φιλεῦντες,
 ἥ τ' ἀνδρῶν περὰ γὰρ θυμὸν ἐς ἀμωλακίῃ,
βλάβησιν

Viri cor minuitur, magnam iniuriam passi,

Cyrne: vlciscentis verò augetur postea.

*Bene de mulce inimicum: postquam verò sub potestatem
venerit tuam,*

Vlciscere ipsum, excusationem nullam admittens.

Ipsa mentem: linguã verò suauitas semper sequatur,

Improborum quidem est cor acrius.

Non possum noscere animum ciuium, quem habent:

Neg, enim benefaciens placeo, neg, malè.

Vituperat autem me multi simul mali, atq, etiam boni:

Imitari verò nemo insipientium potest.

Ne me inuitum vi pungens sub plaustrum adige,

In amicitiam nimis Cyrne attrahens.

(O) Iupiter chare, miror te: tu enim omnibus imperas.

Honorem ipse habens, & magnam potestatem.

Hominum verò bene nosti mentem, & animum cuiusq:

Tua verò potentia omnium est summa (ô) Rex.

*Quomodo autem tua (ô) fili Saturni, audet mens viros
iniustos*

In eadem sorte, & iustum habere?

Sine probitate deletetur mens, sine scelere

Hominum iniustis operibus incumbentium,

Nihil quicquam discretum à numine est mortalibus,

Ne via quam ingressus (quis) immortalibus placeat.

At tamen aut diuitias habent innocuas: alij vero ex malis

Factis cohibent animum tamen paupertatis.

Matrem inopiam acceperunt (ij qui) iusta amant,

Qua virorum impellis animum in errorem.

βλάβησ' ἐν σήθεσσι φρένας κραιερῆς ὑπ' ἀνάγκη
 πολὺ δ' ὅκ' ἐθέλων αἴχρα πολλὰ φέρειν,
 χρημοσιῶν εἰκων· ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ', ἐλομένας τ' ἔριδας,
 ἄνδρα καὶ ὅκ' ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ ἔδ' ἐν ἔοικεν·
 ἢ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτε ἀμηχανίην.
 ἐν πενίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων
 φαίνεται, ἔστ' ἀνδρὶ χρημοσιῶν κατέχῃ.
 τῷ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονέει νόθος, ἔτε περ αἰεὶ
 ἰθεὶα γνώμη σήθεσιν ἐμπεφύη.
 τῷ δ' αὖ ἔτε κακοῖς ἔπεται νόθος, ἔτ' ἀγαθοῖσι.
 τὸν δ' ἀγαθὸν πολὺν χρόνον καὶ τὰ φέρειν,
 αἰδεῖσθαι φίλους, φύγαντ' ὀλεσιώρας ὅρκους·
 ἔντρεπε δ' ἀθανάτων μύθων ἀλκυάμενός.
 μηδὲν ἄγαν σπείδον· καίρος δ' ὅππῃ πᾶσιν ἄριστος
 ἔργμασιν ἀνθρώπων, πολλάκι δ' εἰς δρετλήν.
 σπείδον ἀνὴρ κέρδιος διζήμενος, ὅν τινα δολύμων
 πρὸ φρονέεις μεγάλῃ ἀμπλακίῃ παρὰ γῆ.
 καὶ οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἢ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθὸν εἶναι
 ὁμαρέως· ἃ δ' ἀνὴρ χρησίμα, ταῦτα κακὰ.
 φίλτατός τ' ὦν ἡμαρτες· ἐγὼ δέ τι αἴλιος ἔδ' ἐν·
 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης ὅκ' ἀγαθῆς ἔτυχες.
 ἔδ' ἐνα θησαυρὸν πασι καταθήσῃ ἀμείνων
 αἰδοῖς, ἢ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρην ἔπεται.
 μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δοκεῖ εἶναι ἐπαῖρος,
 ὃ γνώμη θ' ἔπεται κύρνε, καὶ ὃ δολύαμις.

Ladens in pectoribus mentes forti prae necessitate:

Audet verò non volens (vir) turpia multa ferre.

Diuitiis cedens: quæ quidem mala multa docent.

Mendaciæq̃, dolosq̃, perniciosasq̃, lites,

Ipsum etiam inuitum, malum autem ei nihil videtur.

Hæ enim & molestant pariunt anxietatem.

In paupertate autem quando (est) malus vir, tunc multo
melior

Apparet, donec quidem diuitiæ (eum) occupant.

Huius quidem iniusta cogitat mens, neq̃, semper

Recta sententia pectoribus innata est.

Illius autem neque mala sequitur mens, neque bona:

Sed bonum audere oportet hæc & illa ferre.

Reuerere verò amicos, fugeq̃, perniciosum iusiurandum:

Verere autem immortalium iram deuicans.

Nil nimis festina: tempus autem in omnibus optimum

Factis hominum, sæpe verò ad virtutem.

Festinat vir lacrum querens, quemcunq̃, fortuna

Propensa in magnum delictum protrudit.

Et cum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse

Facile: quæ verò sint vtilia, ea mala (esse.)

*Amicissimus cum esses (mibi,) peccasti: ego verò tibi
autor nihil (sum:)*

Sed tu mentem non bonam nactus eras.

Nullum thesaurum liberis repones meliorem

Pudore, qui bonos viros Cyrne sequitur.

Nullius hominum vitij videaris esse socius,

Quem consiliūq̃, sequitur Cyrne, & quem potētia.

πίνων δ' ἔχ' ἔτως θωρήξομαι, ἔδ' ἐμε οἶν^Θ
 ἐξάγῃ, ὥς τ' εἰπεῖν δφνὸν ἔπος πέρι σ^χ.
 ἔδ' ἐν' ὁμοῖον ἐμοὶ διύαμαι διζήμεν^Θ Δρεῖν
 πῖστον ἐταῖρον, ὅτ' ἄν τις ἔνεσι δόλ^Θ.
 ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρέβομαι, ὥς τε μολὶ βδ^ω
 χρυσός· ὑπερπερίης δ' ἄμμιν ἔνεσι νό^Θ.
 πολλὰ με καὶ σιωπὴν^τα παρέρχειαι, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγ-
 σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρῳ διύαμιν. (κ^{ης}
 πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι ἐκ ὀπίκνεται
 ἀρμόδια, καὶ σφιν πολλὰ ἀμέλητα μέλ^ε.
 πολλὰ γὰρ τὸ κακὸν καὶ ἀκείμενον ἔνδον, ἄμφνον^τ
 ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώιον, ἢ τὸ κακόν.
 πάντων μὲν μὴ φηῶμαι ὀπιχθονίοισιν ἄριστον,
 μήδ' εἰσεῖν αὐγὰς ὄξέ^Θ ἡελί^ε
 φηῶται δ' ὅπως ὤκιστε πύλας αἰῶος περῆσαι,
 καὶ κεῖσθαι πολλὴν γλῶσσαν ἐπαμνησάμενον.
 φῦσαι κ' θρέψαι ῥᾶον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
 ἐνθεμεν. ἔδεις πω τῷ τό γ' ἐπεφράσατο,
 ὅστις σῶφρον ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
 εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τῷτο ἔδωκε θεός,
 ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρεῖς φρένας ἀνδρῶν,
 πολλὰς ἀνμίσθας καὶ μεγάλας ἔφερον.
 εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα,
 ἔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθῷ πατρὸς ἐγενετο κακός,
 π^εφθόμεν^Θ μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
 ἔποτε ποιήσῃς τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

Bibens verò non sic inebriabor, neq, me vinum
Exagitabit, vt dicam graue verbum de te,
Neminem finitalem mihi possum querens inuenire.
Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.
Ad iudicem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum: praestantior verò nobis inest mens.
Multae me & intelligentem pratercunt, sed necessitate
Tacito, cognoscens nostram potentiam.
Multis hominibus lingua ostia non adiacent
Congrua, & ipsis multa non curanda cura sunt.
Crebro enim malum reconditum intus, melius (est):
Bonum verò foras egressum melius (est,) quam malū.
Omnium quidem non nasci hominibus optimum (est,)
Neque intueri radios celeris solis:
Natum vero quàm citissimè portas Plutoni transire,
Et iacere multa terra obrutum.
Procreare & educare facilius hominem, quàm mentem
bonam
Inserere. nemo adhuc hoc perpendit.
Quisquis sapientem fecit insipientem, & malum
bonum.
Si vero Esculapiadis hoc dedisset Deus
Sanare malitiam, & peruersas mentes virorum,
Multas mercedes, & magnas tulissent.
Si verò procreari (posset) & inseri (in) homine mens,
Nunquam ex bono patre esset malus (filius,)
Parens sermonibus prudentibus. verum docens
Nunquam facies (eum qui) malus (est) virum bonum.
Stultus

νήπιος, ὅς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχεν νόον ἐν φιλακῇσι,
τὸν δ' αὐτῷ ἴδιον ἔδεν Ἰπιδρέφεται.

ἔδεις τοι πάντ' ἐς πανόλβιον· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
πλῆμ' ἔχεν τὸ κακὸν, καὶ ἐκ Ἰπιδήλῳ ὅμως.

ἄλλος δ' ἔπε κακοῖσιν Ἰπίζεται, ἔτ' ἀγαθοῖσι
θυμὸν ἔχων μίμνεν. ἀθανάτων γ' ὁσὺς

παντοῖα θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' Ἰπιτολμῶν
χρὴ δῶρ ἀθανάτων, οἷα διδῶσιν, ἔχεν.

εἰ μὲν ἐθέλῃς πλιυῖν, κεφαλῇς ἀμίαντον ἀπ' ἀκρῆς
αἰεὶ λυκὸν ὕδωρ ρεύσεται ἡμετέρης·

Ὀρήσῃς δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασιάνῳ·

τῷ χροῖῃς καθύπερθε μέλας ἔχ' ἀπλεταῖος,
ἔδ' Ὀρῶς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχ' καθαρόν.

ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρῳ, ὥσπερ ἀνοίῃς,
καὶ σώφρων ἔτως, ὥσπερ ἀφρων, ἐγένεθ',

πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν·
ἔτως, ὥσπερ νιῷ ἔδενός ἄξιός εἰ.

ἔτοι σύμφερόν ἐστι γυνὴ νέᾳ ἀνδρὶ γέροντι·

ἔγὰρ πηδάλιῳ πείθεται, ὥς ἄκατ'·

ἔδ' ἀγκυραν ἔχουσιν· ὁπορρήξασα καὶ δεσμὰ
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

μή ποτ' ἐπ' ἀπρηκτοῖσι νόον ἔχε, μηδ' ἐμενοῖνα
χρήμασι, τῶν ἀνυσίς γίγνεται ἔδεμία.

Ὀμαρέως τοι χρήμα θεοὶ δόσαν, ἔτε τι δῖλόν,

ἔτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδ' ἔχ'.

ἀμφ'

Stultus (est) qui meam quidem habet mentem in custodia,

Suam verò ipsius propriam nihil curat.

Nemo sanè (in) omnibus est beatus; sed (vir) quidē bonus

Sustinet habere malum, et non manifestus (est) tamē.

Improbis verò neq; (in) malis nouit, neq; (in) bonis

Animum habens manere. Immortalium autē dona

Varia mortalibus adueniunt: sed sustinere

Oportet dona deorum, qualiacunq; (hi) dant, habere.

Si me vis lauare, capite impolluta à summo

Semper alba aqua fluet nostro:

Inueniesq; me omnibus in rebus, tanquam excoctum

Aurum, rubrum aspecta, quando teritur indice:

Cuius colorem desuper nigra non tangit rubigo,

Neque caries, semper verò florem habet purum

(O) homo, si prudentia sortitus esses partem, ut (es) stultitia.

Et prudens sic, ut demens, fuisses:

Multis admirandus videreris ciniuum

Sic, ut nunc nibili dignus es.

Nequaquam utile est mulier iuuenis viro seni:

Non enim gubernaculo paret, quomodo acatium:

Neq; anchoram habent: abrumpens verò vincula

Sape de nocte aliam habet portum.

Nunquam non faciendis mentem adhibe: neque intendas animum

Rebus, quarum facultas est nulla.

Facile sanè rem dū dederunt, neq; quisquam malam,

Neq; bonam, difficili autem facto gloriam habet.

Circa

ἀμφ' ἀρετῇ τρέψῃ, καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔσται,
 μηδὲ σε νικάτω κέρδιον, ὅ, τ' αἰσχρὸν ἔοι.
 μηδὲν ἅ τῶν δ' ἀέκοντα μένδην κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
 μηδὲ θύραζε κέλευ' ἐκ ἐθέλοντ' ἵεναι.
 μηδ' ἄλ' δοντ' ἐπέλαρε Σιμωνίδῃ, ὅν τινα ἡμῶν
 θωρηχθέντ' οἶνω μαλθακὸς ὕπνῳ ἔλοι.
 μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδην,
 πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρημὶ' ἀνιαρὸν ἔφυ.
 τῷ πίνην δ' ἐθέλοντι παρὰ σαδὸν οἰνοχοεῖτω·
 ἔκ πασαις νύκτας γίγνεται ἄβρα παθεῖν.
 αὐτὰρ ἐγὼ (μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἶνον,
 ὕπνῳ λυσικάκῃ μνήσσομαι οἴκαδ' ἰών·
 δείξω δ' ὡς οἶνος χαλρέστατος ἀνδρὶ πεπόσθ·
 ἔτε τε γὰρ νήφω, ἔτε λίλυ μεθύω.
 ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον ἐκέλευ κείνῳ
 τῆς αὐτῆς γλώσσης κάρτερος, εἰδένός.
 μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσ' εἶδεται αἰσχρὰ,
 αἰδεῖται δ' ἔρδων εἰδέν, ὅταν μεθύῃ·
 τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτά γε
 γινώσκων, μὴ πῶν οἶνον ὑπερβολάδην.
 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπὸ ἀνίστασο, μή σε βιάσθω
 γαστήρ, ὥς τε κακὸν λάτριν ἐφημέριον.
 ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔχε τῆτο μάταιον·
 τῆς κοτύλης αἰεὶ τένεκά τοι μεθύεις.
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιον, ἢ ᾗ πρόσκειται·
 πῶν δὲ θεοῖς ἀπένδεις, πῶν δ' ὅππῃ χερὸς ἔχεις.

Circa virtutem conterere, & tibi iusta amica sunt.

Neque te vincat lucrum, quod turpe sit.

Neminem horum inuitum manere coge apud nos,

Neque foràs iube non volentem ire.

*Neque dormientem excita (ô) Simonides, quemcun-
que nostrum*

Armatum vino mollis somnus corripuerit.

Neque vigilantem iube inuitum dormire:

Omnis enim coacta res molesta est.

Bibere verò volenti astando (quis) misceat:

Non omnes noctes contingit suavia pati.

At ego, modum enim habeo suavis vini,

*Somni sedatoris malorum memor ero domum pro-
fectus.*

*Ostendam autem quod vinum iucundissimum est viro
potatu:*

Neque enim sobrius sum, neque valde ebrius.

*Quisquis aut praterierit potus modum, non amplius ille
Suae ipsius linguae compos est, neq; mentis.*

Loquitur autem infinita, quae sobriis videntur turpia:

Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:

Antè qui erat sapiens, tunc stultus. Sed tu haec

Cognoscens, ne bibe vinum supra modum:

Sed aut priusquam potus sis, surge, ne te vrgeat

Venter, ceu malum seruum quotidianum.

At praesens ne bibe: tu verò habe hoc vanum.

Calcis semper causa sanè potus es.

Hic enim fertur amicorum gratia, ille verò proponitur:

illum verò diu libas, hunc in manu habes.

Negare

δ' ἐνείσθ' ἐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι ἔστω,
 ὅς πολλαὶς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
 ὑμεῖς δ' ἔμυθεῖσθ' παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἐριδας δ' ἰὼ ἀπερυκόμενοι.
 εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ καὶ σὺν ἅπασιν·
 ἧ' ἔτως συμπόσιον γίγνεται ἐκ ἄχαρι.
 ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
 πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ φονὴν ἔθηκε νόον.
 ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἰδρὶες ἄνδρες
 γινώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνον ἔδιδξε νόον.
 καὶ μάλα πῶς πινυτῆ, τ' ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
 ὥς καταχυῶναι καὶ πρὶν εἶναι σοφόν.
 οἶνο βαρὺ κεφαλῇ οὐνομάκρετε, καί με βιάται
 οἶνον· ἀτὰρ γνώμης ἐκ' ἐγὼ Ταιμίας
 ἡμετέρης· τὸ δ' ὄμα περιτρέχει. ἀλλὰ γ' ἀνασας
 πείρησσω, μή πως καὶ πόδας οἶνον ἔχη,
 καὶ νόον ἐν σῆθεσσι. δίδοικα δὲ μή τι μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
 οἶνον πινόμενον πάλυς, κακὸς. ἦν δέ τις αὐτὸν
 πίνῃ σπινόμενως, ἢ κακὸς· ἀλλ' ἀγαθός.
 ἦλθες δὲ κλεάρισε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, ἐδὲν ἔχων.
 νηὸς τοι πλάρῃσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
 κλεάριον, οἷ' ἔχομεν, καὶ οἶα δίδῃσι θεοὶ.
 τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν. ἦν δέ τις ἐλθῇ
 Ζεὺ φίλος ὢν, κατὰ κῆρ', ὥς φιλότητος ὄχρ'ς.

Negare non nosti, inuincibilis verò sanè ille (est,)

Qui multis bibens nil ineptum dicet.

Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,

Inuicem iurgia diu prohibentes.

In medium loquentes simul cum vno, & cum omnibus,

Et sic conuiuium sit non iucundum.

Inspicientis viri simul & sapientis, vinum, quando sanè

Potatur supra modum, leuem facit mentem.

In igne quidem aurum & argentum periti viri

Cognoscunt: viri verò vinum indicat mentem,

Et maximè etiam sapientis, quod supra modum haufit
bibens,

Ita vt deturpet & (eum qui) prius erat sapiens.

Vino grauior caput (ô) Onomacrite, & mihi vim infert

Vinum, & mentis non amplius ego sum custos

Nostræ: at domus circumcurrit, sed sanè surgens

Tentabo, num fortè & pedes vinum habeat,

Et mentem in pectoribus. timeo autem ne quid stultum.

Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.

Vinum potatum copiosè malum (est:) si verò quis ipsam

Bibat sapienter, non malum (est,) sed bonum.

Venisti sanè (ô) Cleariste profundum pontum per mensas

Huc ad nihil habentem, ô miser, nihil habens.

Nauis sanè lateribus sub transtra ponemus nos,

(O) Cleariste, quæ habemus, & quæ tribuunt dî,

Eorum autem quæ sunt (nobis) optima dabimus: si verò
quis venerit

(O) Iupiter, amicus qui sit, (dicam ei) recumbe, vt
amicitiam habes.

ἔτε τι τῶν ὄντων λυποῖσθαι, ἔτε τι μείζον
 σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
 ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπείν,
 ὥς εἴ μιν χαλεπῶς, ὥς χαλεπῶς ἢ μάλ' εὖ,
 ὧς ἓν μὲν ξεῖνον πατρῷον ἐκ λυπολείπην,
 ξείνια ἢ πλεον' ἐς ἑδωατὸς παρέχην.
 ἐσὲ μάτῳ, ὧς πλεῖτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
 ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὸν κακότητα φέρεις.
 καὶ γάρ τοι πλεῖτον μὲν ἔχην ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
 ἦ πενίη ἢ κακῶ συμφορῇ ἀνδρὶ φέρειν.
 οἷ μοι ἐγὼν ἦθες καὶ γήραος ἐλομένοιο,
 τῷ μὲν ἐπερχομένῃ, τῆς δ' ἀπανισταμένης.
 ἔτε πινὰ πρὸ δῶκα φίλον, καὶ πρὸν ἐταῖρον,
 ἔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δέλιον ἔδεν' ἐνι.
 αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὅπως ἂν ἀκέσῃ
 αὐλῶν φθεγγομένων ἡμερόεσσαν ὅπαι.
 χαίρω δ' εἴ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκέων·
 χαίρω δ' εἴ δογρον χερσὶ λύρῳ ὀχέων.
 ἔποτε δὲ λείη κεφαλὴ εὐθεία πέφυκεν,
 ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὶ αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 ἔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, ἔθ' ὑάκινθος·
 ἔδ' ἐποτ' ἐκ δέλης τέκνον ἐλευθέριον.
 ἔτις ἀνὴρ, φίλε κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
 εἰ μὴ ἐμὲ γνῶμιον ἐξαπαλῶσι θεοί.
 δεμαίνω μὴ τίνδε πόλιν πολυπαῖδ' ὕβρις,
 ἢ περ κενταύρου ὠμοφάγους ὀλέσῃ.

*Neque quid facultatum mearum celabo (te,) neq₃ quid
maius*

Tui causa hospitij aliunde afferemus.

Si verò quis percontetur (de) mea vita, sic illi dicito:

*Quod bene quidem, difficulter: quod difficulter verò,
maximè bene,*

Sic ut vnum quidem hospitem patrum non reicere,

Xenia verò plura est non potens præbere.

Non te frustra (ô) Plute mortales colunt maximè:

Reuera enim facile calamitatem fers.

Etenim diuitias quidem habere bonos par est:

Paupertas verò malo commoda viro ferre.

Heu meam pubertatem, & senectutem exitialem:

Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem,

Neque quenquam prodidi amicum, & fidelem socium:

Neque in meo animo dolosum nihil inest.

Semper mihi charum cor exultat, quando audiero

Tibias sonantes desiderabilem sonum.

Lator verò bene bibens, & tibicinem audiens:

Lator vero benesonam manibus lyram tenens.

Nunquam seruire caput rectum natum est:

Sed semper obliquum, & cervicem obliquam habet.

Neq₃ enim ex scylla rosa nascuntur, neque hyacinthus:

Neque vnquam ex ancilla filius ingenuus.

Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi,

Si non meam mentem decipiunt dî.

Timeo ne hanc ciuitatem, (ô) Polypada, iniuria:

Quæ Centauros crudiores, perdat:

χρή με παρὰ σάθμῳ ἢ γνώμῳ τῷδε δικάσαι

κύρνε δίκῃ, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μαίνεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰσθημένοις ἱεροῖσιν,

ὄφρα μὴ ἀμπαλκίης αἰχρὸν ὄνδ' ἔχω
μηδένα πω κακότητι βιάζω, τῷ δὲ δικάϊω.

τῆς βεργεσίης ἔδεν δρῶτερον.

ἄγγελ' ἀφθογγος πόλεμον πολύδακρυον ἐγείρει

κύρν', ἀπὸ τηλαυγέ' φαινόμεν' σκοπιῆς.

ἀλλ' ἴπποισι ἐμβαλλετανυπηρεύεσσι χαλινὰς,

δήϊων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσθην δοκέω.

εἰ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαπρήξεσι κέλ' ὄσον,

εἰ μὴ ἐμὲ γνώμῳ ἐξαπατῶσι θεοί.

χρή τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,

πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

φράζεο, κίνδυνός τοι ὅππῃ ξυρῆ ἵσταται ἀκμῆς

ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε πτωρότερος.

ὥς σε μήτε λίαν ἀφνεὸν κτεάτεσσιν ἡνέσθαι,

μήτε σέγ' ἐς πολλὴν χρημοσιώῃ ἐλάσθαι.

εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχθρην, τὰ δὲ πόλλ' ὀπίδουῃαι

χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχθρην

κεκλήσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι παρ' ἑσθλὸν

ἄνδρα, χρεὼν σοφίῳ πᾶσαν ὀπιεσάμενον.

ἔστωιεν, ὅππότε ἂν τι λέγῃ σοφὸν ὄφρα διδάχθῃς.

καὶ τῆτ' εἰς οἶκον κέρδ' ἔχων ἀπίης.

ἤδη τερπόμεν' παίζω· δηρὸν γὰρ ἐνεργεῖν

γῆς, ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι, ὥς λίθ' ἄφθογ-

ἄφθογ-

Oportet me ad amissum, & rectam rationem, hanc iudicare

Cyrne causam: equumq³ virisque dare
 Vatibus, auib³q³, & ardentibus sacrificiis,
 Ut non erroris turpe dedecus habeam.
 Neminem vnquam malo vrge, sed iusto.

Beneficentia nihil (est) melius.
 Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat
 Cyrne, ex procul conspicua apparens specula.
 Quin equis iniice velocibus frana,
 Hostilibus enim ipsos viris occursuros video.
 Non multo spacio pretransibunt semitam.

Nisi meam mentem fallunt dii.
 Oportet forti esse animo grauib³ in doloribus constitu-
 tum virum,

Aq³ diis petere liberationem immortalibus.
 Considera, periculum quidem in nouaculo stat acie:
 Aliquando multa habebis, aliquando pauciora:
 Ita vt tu neq³ valde abundans possessionibus fias,
 Neque tu in multam opulentiam euadas.
 Sit mihi alia quidē me habere, alia verò multa donare:
 Opes hostium amicis habere.
 Vocari verò ad conuiuium, sedere autem iuxta bonum
 Virum, vtilem sapientiam omnem scientem,
 (Causa) intelligendi, quando aliquid dixerit sapiens, vt
 docearis,

Et hoc ad domum lucrum habens abeas.
 Pubertate oblectans (me) ludo: diu enim sub
 Terra, amissa anima, iacebo sicut lapis

ἄφθεγγῃ, λείψω δ' ἔρατὸν φάθῃ ἡλίοιο.
 ἔμπης δ' ἐοθλὸς ἐὼν ὄψομαι εἰδέν' ἐπὶ.
 δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον.
 πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
 ὣς ἔρδω, ὣς πράττει. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλῃς;
 τῆς Δεργασίης ῥηδίη ἀγγελίη.
 οἱ με φίλοι προσδιδῶσιν, ἐπεὶ τὸν δ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
 ὥς τε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
 ῥήδιον ἐξ ἀγαθῶ θεῖναι κακὸν, ἢ κκακῶ ἐοθλὸν.
 μὴ με διδάσκ'· ἔτοι τηλίκῃ εἰμὶ μαθεῖν.
 ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένην ἢ πάρῃ,
 μικρῆς ὄρνιθ' κῆφον ἔχουσαν ὄον.
 ἐχθαίρω ἢ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάρτυρα,
 ὅς τινι ἀλοτρίῳ βέλειτ' ἄρεσσαν δροῦν.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμύχαν' ἐνεσι γενέσθαι
 ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
 πᾶσιν τοὶ κίνδυνοι ἐπ' ἔργμασιν· εἰδὲ τις οἶδεν
 ποῖ χήσεν μέλλει, πρὴν γματ' ἀρξομένῃ.
 ἀλλ' ὁ μὲν Ὀδοκιμεῖν πρῶμεν' εἰς, εἰς περνοήσας,
 εἰς μεγάλῳ ἄτλῳ καὶ χαλπῷ ἔπεσε.
 τῷ ἢ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι,
 σωτυχίῳ ἀγαθῷ, ἔκλυτον ἀφροσύνης.
 πολὺν χρόνον τὰ διδῶσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
 ῥηιδίως ἢ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχῃ.
 μήτε κακῶσι νοσῶν λυπῶ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
 περφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
 ἄνθρωποι

Matus : linguam autem amabilem lucem solis.

*Quamvis verò bonus fuerim, videbor nihil amplius.
Opinio quidem hominibus malum magnum (est,) expe-
rientia autem optimum.*

*Multi in expertam opinionem habent bonorum.
Bene habeo, benè habe. quid nuncium alium mittis?*

Beneficij facile (est) nuncium.

Me amici produnt, quoniam inimicum fugio.

Tanquam gubernator Chæradas marinas.

*Facile (magis) ex bono facere malum, quàm ex malo
bonum.*

Ne me doce : minimè tantus sum, (ut) discam.

Odi malum virum. tacita verò adsum,

Parua avis leuem habens mentem.

*Odi verò mulierem circumcursantem : virumque pro-
teruum,*

Quicumque alienum vult aruum arare.

Sed quæ quidem præterierunt, impossibilia sunt factu

Opera : quæ autem post (erunt,) custodia cura sint.

Omni bus sanè periculum in rebus : neq, quis novis

Quò euadere futurus est, re incipiente.

Sed hic quidem celebrari tentans, non prouidus.

In magnum incommodum & graue cecidit.

Sed benefacienti Deus in omnibus ponit

Sucessum bonum, liberationem stultitiæ.

Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,

Facileq, ferre vitamq, sortem.

Neque malis egrotans ange mentem, neq, bonis

*Oblecteris repente, antè (quam) finem extremum vi-
deris.*

ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν δ' ἀπὸ προσθεν ὤμεν ἐπαῖροι
 πλεὺς τέττα, παντὸς χρημάτων ἐσὶ κέρθῃ.
 δὴ δὲ καὶ φίλοι ὤμεν· ἀλλ' ἄρτ' ἄλλοισιν ὀμιλεῖν
 ἀνδράσιν, οἱ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασιν νόον.
 ἐμ' ἔλαθες Φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
 ἠλᾶσθης, κλέπτων ἡμετέρῳ Φιλίῳ.
 ἔρρε θεοῖσιν τ' ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιδε,
 ψυχρὸν ὅς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
 τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρις,
 οἷα τὰ νυῖ ἱερῷ τῷδε πόλιν κατέχευ.
 πολλῶ τοι πλέονας λιμὲ κέρθῃ ὥλεσεν ἤδη
 ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχον ἔθελον.
 δέχῃ ἐπὶ ψεύδους μικρὴ χάρις, ἐς ᾗ τελευτῶ
 αἰχρὸν δὴ κέρθῃ καὶ κακχὸν ἀμφοτέρων
 γίγνεται. ἐδέετι καλὸν, ὅτῃ ψεῦδῃ προσομαρῆν
 ἀνδρὶ, καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον δ' ἀπὸ σώματος.
 ἐχάλεπόν ψέξαι τὸν πηλείον, ἐδέκεν αὐτὸν
 αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
 σιγαῖν δ' ἐκ ἐθέλῃσι κακοῖ, κακὰ λευγάζοντες·
 οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχον.
 ἐδένα παμπήδῳ ἀγαθὸν καὶ μέτριοι ἀνδρες
 τῶν νυῖ ἀνθρώπων ἠέλιθον καθορᾶ.
 ἐπὶ μάλ' ἀνθρώποις κατὰ φύμια πάντα τελεῖται·
 πολλὸν γάρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.
 πόλλ' ἐν ἀμυχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος καὶ
 ἄκρῳ γὰρ πενίῳ ἐχ' ὑπερεδράμμεν.

(O) homo, inter nos à longè simus amici:

Præter hanc, omnis rei est satietas.

Diu sanè & amici simus: ceterùm etiam aliis conuersari

Viris, qui tuam magis cognoscunt mentem.

Non me fefellisti iens per viam, quam iam & prius

Agebas, furans nostram amicitiam.

Peri(ò) diuq; inimice, & hominibus infidelis,

Frigidum qui in sinu varium habebas anguem.

Talia verò & Magnetæ perdiderūt facinora, & iniuria.

Qualia nunc sacram hanc ciuitatem occupant.

Multo sanè plures (quàm) fames, satietas perdidit iam

Viros, quotquot parte plus habere volebant.

(In) initio mendaciū modica gratia, atq; in fine

Turpe sanè lucrum, & malum vtrunq;

Est: neq; quicquam pulchrum (est ei) quem mendaciū
comitetur,

Viro: & si exierit primū ex ore.

Non difficile (est) vituperare propinquum, neq; ipsum

Laudare: improbis viris hæc cura sunt.

Tacere autem non volunt mali, mala garientes,

Sed boni omnium modum sciunt habere.

Neminem prorsus bonum, & moderatum virum,

Eorum (qui) nunc (sunt,) hominum sol aspicit.

Non admodū hominibus ex animi sentētia omnia fiunt,

Multo enim mortalibus præstantiores (sunt) im-
mortales,

Multum in anxietatibus versor, mœrens corde:

Summam enim paupertatem non prætercurrimus.

πᾶσις πλέσιον ἄνδρα τίς, αἴψ' ἢ πενιχρόν·
 πᾶσιν δ' ἂνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόθος.
 παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
 παντοῖαι δ' ἄρεται, καὶ βίότης παλάμη.
 δ'εργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύει,
 καὶ σιγαῖν αἰεὶ· τὸτο γὰρ ἔδωκεν ἄλκιμον.
 αἰσχρὸν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι,
 αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένει,
 ἥθη καὶ νεότης ὀπίκε φίλει νόον ἀνδρός,
 πολλῶν δ' ἐξαίρ' θυμὸν ἐς ἀμωλακίην.
 ὦ περ μὴ θυμὸς κρέσσων νόθος, αἶεν ἐν αἷταις
 κύρνευ, καὶ μεγάλας κῆται ἐν ἀμωλακίαις.
 βελάουσ' οἷς καὶ τρεῖς, ὅ,τι καὶ ὀπί τὸν νόον ἔλθοι·
 ἀτηρὸς γάρ τοι λάβροθ' ἀνὴρ τελέθει.
 ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς,
 οἱ νυῦ ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
 ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
 ἔτοι γὰρ χαλεποὶ δ' αἰμονες ἀμφοτέροι.
 πολλάκι παρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται ὄρεϊν
 ἔργ' ἀνδρῶν. βελαῖς δ' οὐκ ἐπέχνη τέλ' ἔσθ'·
 ἔτι κήδε' ὁ εἰς ἔτ' ἔνεν, ἔτε τὸν ἐχθρόν,
 εἰ μὴ σκεδάσῃ πρήγματ' ἀνίσχυχοις.
 πολλοὶ παρ' κρητῆρι φίλοι γίνονται ἐταῖροι·
 ἐν ἧ σκεδάσῃ πρήγματι πτωρότεροι.
 πῶρος κηδεμόνας πῖσ' ἄροισι κεν ἐταῖρος,
 κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸς ἀμηχανίῃ.

Quilibet diuitem virum colit, contemnit aut pauperem:

Omnibus verò hominibus ea inest mens.

Omnigena nequitia inter homines sunt,

Omnigena q̃ virtutes, & vitæ artes.

Difficile (est) sapientem apud insipientes multa loqui,

Et tacere semper: hoc enim non (est) possibile.

Turpe sanè (est) ebrium apud viros sobrios esse:

Turpe verò, si sobrius apud ebrios maneat.

Pubertas & adolescentia alleuat mentem viri:

Multorum verò effert animum in errorem.

Cui non animi libidine fortior (est) mens, (ille) semper in
noxis,

Cyrne, & magnis versatur in erroribus,

Consulta bis & ter, quod tibi in mentem venerit:

Nocuus enim profectò praeceptis vir est.

Viros bonos sequitur consilium & pudor:

Qui nunc inter multos reuera (sunt) pauci.

Spes & periculum inter homines (sunt) similes:

Illa enim grauiasunt numina, vtrumq̃.

Sape prater opinionem & spem contingit inuenire

Res virorum: consiliis verò non inest finis.

Non sanè molestia afficit vllus neque amicum, neq̃ ini-
micum,

Nisi seriam rem consequaris.

Multi apud craterem amici sunt sodales:

In autem seria re pauciores.

Paucos curatores fideles inuenias amicos,

Positus in magna animi anxietate.

ἤδη νυῦ αἰδώς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
 αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ὀπιτρέφεται.
 αἰδελὴ πενίη, τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
 σῶμα καταχυνύς, καὶ νόον ἡμέτερον;
 αἶχρ' ἀδέ μ' ὅκ' ἐθέλοντα βίη, καὶ πολλὰ διδάσκει,
 ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ὀπιζόμενον;
 εὐδαίμων εἶλω, καὶ θεοῖς φίλῃ ἀθανάτοισι,
 κύρν'· ἀρετῆς δὲ ἄλλης ἐδεμύης ἔραμαι.
 σὺν σοὶ κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
 ἀλλὰ τι ἀλλότριον κῆδ' ἐφημέριον.
 μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσὼ φρένα, μήδ' ἀγαθοῖσι
 χαῖρ'· ἐπεὶ ἔς' ἀνδρὲς πάντα φέρειν ἀγαθῶ.
 ἐδὲ ὁμόσαι χρὴ τῷ τόλῃ, μήποτε πεῖρηγμα τόδ' ἔσται·
 θεοὶ καὶ γὰρ νεμέσωσ', οἷσιν ἔπεσι τέλῃ.
 καὶ πεῖρξαι μέντοι τί· καὶ ὅκ' κακῶς ἐσθλὸν ἔλμυρ,
 καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθῶ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
 αἵψα μάλ' ἐπώλετ'· καὶ ὅς μάλιστα πολλὰ πίπασθαι
 ἐξαπίνης, πάντ' ἐν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
 καὶ σώφρων ἡμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
 ἔσπερ. καὶ ἱμῶν, καὶ κακὸς ὢν, ἔλαχεν.
 εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι Σιμωνίδῃ, οἷά περ ἦδεν,
 ὅκ' ἂν ἀνιώμην τίς ἀγαθοῖσι στωὶν·
 νυῦ δέ με γινώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δὲ ἄφρωνος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνῆς περ ἄμφνον ἔτι.
 ἔνεκα νυῦ φερόμεθα, καθ' ἰστία λάκκα βαλόντες,
 Μηλὶς ὅκ' πόντε νύκτα διὰ δινοφερῶν.

Iam nunc pudor quidem inter homines periit,
Sed impudentia terram circumit.
Heu improba paupertas, cur meis decumbens humeris
Corpus deturpas, & mentem nostram?
Turpia autem me non volentem vi, & multa doces,
Bona ab hominibus & honesta edoctum?
Beatus sim, & diis charus immortalibus,
Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum Cyrne affecto malè mœremur omnes:
Sed sanè alienus dolor diem vnum durat tantum.
Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neq; bonis
Gaude: quoniam est viri omnia ferre boni.
Neq; iurare oportet hoc aliquid, nunquam res hac erit:
Dij etenim oderunt, quibus adest finis.
Et facere sanè aliquid: & ex malo bonum factum est,
Et malum ex bono. & pauper vir
Statim valde ditavit (se:) & qui valde multa acqui-
siuit
Derepentè, omnia profectò perdidit nocte vna.
Et sapiens peccavit, & insipientem saepe gloria
Secuta est: & honorem, etiā (qui) malus erat, inuenit.
Si quidem opes haberem (ô) Simonida, quales novi,
Non possum angi bonis congregiens:
Nunc autem me cognoscentem praterunt: sum verò
mutus
Opibus, multis sciens licet melius adhuc.
Quare nunc ferimur, velis albis expassis,
Melio ex ponto noctem per tenebrosam.

Exbau-

αὐτλεῖν δ' ὅκ' ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τήχων, ἥ μάλα τις χαλεπῶς
 σῶζεται, οἳ δ' ἄρ' οἱ κυβερνήτῳ μὲν ἔπαισαν
 ἐσθλόν γ', ὅς φυλακὴν εἶχεν ὀπισθεμένως.
 χεῖματα δ' ἀρπάτ' οἱ βίη· κόσμος δ' ἀπόλωλε,
 διασμός δ' ὅκ' ἔτ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
 φορητοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε·
 δέμαίνω μήπως ναυῷ κ' κῦλα πῆν.
 ταῦτά μοι λυγρῶ κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
 γινώσκουσι δ' αὖ τις καὶ κακόν, ἀν' σοφὸς ἦ.
 πολλοὶ πλεῖστον ἔχουσιν αἰδοῖρες· οἳ δὲ τὰ καλὰ
 ζητῶσιν χαλεπῇ τέρόμενοι πενίῃ.
 ἔρδην δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίῃ παράκβηται·
 εἶργ' γὰρ τὰς μὲν χεῖματα, τὰς δὲ νότος.
 ὅκ' ἐστὶ θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
 εἰ δὲ δίκῃ εἰπεῖν, εἰδένι τὸ θεῖον.
 εἰ χεῖρ ποιμαίνην, ὅ, τι μὴ ποιμαντέον εἴη.
 εἰ δ' ἔρδην, ὅ, τι μὴ λώϊον ἢ τελέσαι.
 χαίρων δὲ τελέσθαις ὁδὸν μεγάλαν ἀπὸ πόντος,
 καὶ σε Πουφδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
 πολλὰς τοι κόρη· ἀνδρᾶς ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας·
 γινῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
 εἰ δὴ δύαμά σοι θυμὲν παραχρῆν ἄρμενα πάντα
 τέτλαθι. τῶν δὲ καλῶν ἔτι σὺ μὲν ἔραϊς.
 ἄ μὲν ἔχοντες ἐμῶ, πολλοὶ φίλοι· λῶ δέ τι δφνόν
 ἐγκύρσῃ, παῦροι πρὸν ἔχουσιν νόον.

Exbaurire aut (sentinam) non volunt : superat aut mare
Vtrumq₃ nauis latus : vbi valde quis difficile
Seruatur. illi verò dormiunt : gubernatorem quidem fe-
cerunt quiescere

Bonum sanè , qui custodiam habebat peritè.
Opus autem rapiunt vi : decor verò periit.

Diuisio autem non amplius fit in medium.
Baiuli verò imperant, mali autem super bonos:
Timeo ne quo modo nauem fluctus absorbeat.

Hac mihi enigmaticè dicta sint, occulta probis:
Cognoscere aut potest quis etiam malum, si sapiens sit.
Multi diuitias habent imperiti : alij autem honesta
Quarunt, graui oppressi paupertate.

Facere autem vtriusq₃ difficultas incumbit:
Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.
Non licet mortalibus aduersus immortales pugnare,

Neg₃(in) ius vocare : nemini hoc fas (est.)
Non oportet pascere, quod non pascendum fuerit:
Neg₃ facere, quod non melius sit perficere.

Gaudens benè perficias viam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.

Multos sanè satietas viros perdidit insipientes:
Cognoscere enim difficile est modū, quādo bona adsunt.
Non possum tibi (δ) anime præbere necessaria omnia:
Sustine. nam pulchra non tu solus amas.

Benè quidem habente me, multi (sunt) amici. Si verò
quid sinistrum

Contigerit, pauci fidelem habent mentem.

Turba

*Turba autem hominum virtus vnica est hæc,
Ditescere: sed aliarum rerum nullus sanè est vsus.
Neq; si iustitiam quidem habeas Rhadamánthi ipsius,
Plura verò sciueris (quàm) Æolides Sisyphus:
Qui nam ex inferno peritiis rediit,
Persuasa Proserpina blandis verbis,
Quæ hominibus præbet obliuionem, ledens sensum:
Alius verò nondum quis hoc considerauit,
Quemcunq; sanè mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritq; in horridum locum mortuorum,
Nigrasq; portas transierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etsi recusantes.
Verùm tamen illinc Sisyphus rursus rediit heros,
Ad lucem solis, sua variarum rerum peritia.
Neq; si falsa quidem facis veri similia,
Linguam habens bonam Nestoris diuini:
Celerior autem fueris pedes velocibus Harpyis,
Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes:
At certè oportet omnes sententiam hanc reponere,
Quod diuitia plurimam (in) omnibus habent po-
testatem.
Equaliter diuites sunt, (is) cui multum argen-
tum est,
Et aurum, & terra farrifera arua,
Equiq; muliq;: & cui necessaria adsunt
Ventriq; & lateribus, & pedibus grata pati,
Pueri & mulieris. quando verò illorum veneris
Tempus, & cum pubertate est congruum.*

ταῦτ' ἄφενθε θνητοῖσι· τὰ γὰρ πειρώσια πάντα
 χρήματ' ἔχων ἔδεις ἔρχεταί εἰς αἶδιν·
 ἔσθ' ἂν ἄποινα δίδῃς θάνατον φύγοι, ἔδ' βαρείας
 νύκτας, ἔσθ' ἐκ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
 Ζεῦ πάτερ, εἴθε γῆροιτο θεοῖς φίλα, τίς μὲν ἀλιτροῖς
 ὕβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τῶτο γῆροιτο φίλον,
 θυμῷ χέτλια ἔργα, μετὰ φρεσὶ δ' ὅσις ἀπλυνῆς
 ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενθε,
 αὐτὸν ἐπῆτα πάλιν τίσσι κακὰ, μὴ δέ τ' ὀπίσω
 πατρὸς ἀτασθαλίῃ πασι γῆροιτο κακὸν.
 παῖδες δ' οἱ τ' ἀδίκῃ πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
 ποιῶσι, Κρονίδῃ, σὸν χόλον αἰζόμενοι,
 ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστυῖσιν φιλέοντες,
 μή μιν ὑπερβασίῃ ἀντιτίνῃ πατέρων.
 ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νυῦ δ' ὁ μὲν ἔρδων
 ἐκφύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλ' ἐπῆτα φέρει.
 καὶ κατ' ἀθανάτων βασιλεῦ πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅσις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 μή μιν ὑπερβασίῃ κατέχων, μήθ' ὄρκον ἀλιτρον,
 ἀλλὰ δίκαι' ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
 τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλ' ὁρῶν πρὸς τῶτον, ἐπῆτα
 αἰζοῖτ' ἀθανάτας, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων;
 ὅππότε ἀνὴρ ἀδίκος καὶ ἀτάσθαλος, ἔτε τευ ἀνδρός,
 ἔτε καὶ ἀθανάτων μίῃν ἀλκούμενθε,
 ὕβριζι πλάτω κεκορημέν'· οἳ δ' δίκαιοι
 τεύχοντα, χαλεπῇ τέρόμενοι πενήϊς

Hec (sunt) diuitiæ hominibus. nam superfluas omnes

Opes habens nemo venit in infernum:

Neq₃ pretia dans mortem fugerit, neq₃ graues

Morbos, neq₃ malam senectutem instantem.

*(O) Iupiter pater, vtinam fiant diis amica, scelestis
quidem.*

Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum,

*Animo improba facinora: in mentibus autem quisquis
crudelis*

Fecerit, deos nihil curans,

Ipsam postea rursus luere mala, neq₃ postea

Patris improbitas liberis sit malum.

Filij verò, qui (cùm sint) iniusti patris, iusta cognoscentes

Faciunt, (ô) Iupiter, tuam iram reuerentes,

Ab initio iusta inter ciues amantes,

Ne quam transgressionem luant parentum.

Hæc sint beatis diu grata. nunc verò qui facit (scelus)

(Ille) effugit: pœnam autem alius postea fert.

Et hoc, (ô) immortalium rex, quomodo est iustum,

Facinora qui vir extrâ existens iniusta,

Nullam iniquitatem habens, neq₃ insuradum impium,

Sed iustus existens, non iusta patiatur?

Quis itaq₂ & homo alius respiciens ad eum, postea

Veneretur deos, & quem animum habens?

Quando vir iniustus & sceleratus, neq₃ cuiusquam viri,

Neq₃ quicquam deorum iram timens,

Contumeliam facit (aliis) diuitiis saturatus: iusti verò

Affliguntur graui pressi paupertate?

πῶτα μαθὼν φίλ' ἐπαῖρε, δικαίως χρήματα ποιεῖ,
 σώφρονα θυμὸν ἔχων ἔκτ' ἀτασθαλίας,
 αἰεὶ τῶν δ' ἐπέων μεμνημένῳ. ἐς ἣν τελευτῶν
 αἰνήσεις, μύθῳ σώφροσι παθόμενῳ.
 Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλῃ ἰσχυρέχοι αἰθέρι ναίων·
 αἰεὶ δεξιτέρῳ χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσυνῇ,
 ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ αὐτὰρ Ἀ' πολλῶν
 δ' ἐθρώσαι γλῶσσαν, καὶ νόον ἡμέτερον·
 φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιτο ἱερὸν μέλος, ἥδε κ' αὐλῶ·
 ἡμεῖς ἣ σπονδὰς θεοῖσιν δ' εὐσάμενοι,
 πίνωμεν, χαλῖεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 μηδὲν τὸν Μῆδων δ' ἐδίοτες πόλεμον.
 ὦ δ' εἶναι, καὶ ἀμείνονα δ' ἔφρονα θυμὸν ἔχοντας,
 νόσφι μερμνάων δ' ἐφροσυνῶς λήξην
 περπομένους, τηλῇ ἣ κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἀμυνῶμαι,
 γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ θανάτιο τέλῳ.
 χρὴ μυστῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι πείσῃτον
 εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερόν τελέθην·
 ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δ' ἐκνυνῶμαι, ἄλλα δ' ποιεῖν.
 ἴσφιν χρῆσθαι μὲν ἔπιτάμεν ἔτι,
 φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
 Ἀλκαθῶ Πέλοπ' ἔπειδ' ἐχέμεν.
 αὐτὸς δ' ἐρατὸν ὕβρις ἰὼ Μῆδων ἀπέρυκε
 τῆσδε πόλιν, ἵνα σοι λαοὶ ἐν δ' ἐφροσυνῇ
 ἦσιν ἐπερχομένους, κλέψας πέμπωσ' ἐκατόμβας,
 περπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,

Hac discens (ô) chore sodalis, iuste opes acquire,
 Prudentem animum habens sine peccato,
 Semper horum versuum memor: ad postremum verò
 Probabis verbo frugi obtemperans.
 Iupiter quidem (super) hanc ciuitatem teneat (in) aethere
 manens
 Semper dexteram manum in illesionem,
 Aliq, immortales beati dî: sed Apollo
 Continet linguam, & mentem nostram:
 Citbara rursus sonet sacrum melos, siue etiam tibia:
 Nos verò libationibus deos placantes
 Bibamus, iucunda inter nos loquentes,
 Nil Medorum metuentes bellum.
 Sic esse, & meliorem latum animum habentes,
 Sine curis hilariter viuere
 Oblectatos, longè verò malas sortes arcere,
 Senectutemq, exitialem, & mortis finem,
 Oportet Musarû famulum & nuncium, si quid eximiû
 Nouerit sapientiae, non inuidum esse:
 Sed alia quidem inquirere, alia verò iudicare, alia verò
 facere.
 Quid ipsis profuerit solus sciens?
 Phœbe rex, ipse quidem turri ornasti ciuitatem summâ,
 Alcathoo Pelopis filio gratificans:
 Ipse verò exercitum contumeliosum Medorum ab arce
 Hac ciuitate, vt tibi populi in latitia
 Vere ineunte claras mittant Hecatombas
 Delectati citbara, & hilari conuiuio,

παγάνων τε χοροῖς, ἰαχᾷσι τε σὺν ποτὶ βωμόν.
 ἢ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίῳ ἐσορῶν,
 καὶ πᾶσιν ἐλλύων λαοφθόρον. ἀλλὰ σὺ φοῖβε
 ἴλασθ' ἡμετέρῳ τὴν δὲ φύλασσε πόλιν.
 ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίῳ ποτε γούαν,
 ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
 Σπάρτῃ τ' Εὐρώπῃ δονακροτόφῃ ἀγλαὸν ἄστυ·
 καὶ μὲν ἐφίλειω προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
 ἀλλ' ἔτις μοι τέρψις ὅππῃ φρένας ἦλθεν ὀκείνων·
 ἔτως ἔδεν ἄρ' ἔγωγε φίλτερον ἄλλο πάτρεος.
 μή ποτέ μοι μελέδῃμα νεώτερον ἄλλο φανείη,
 ἀντ' ἐρατῆς σοφίης· ἀλλὰ τό δ' αἶψ' ἔχων,
 περπόμεν' ὀρμιγγι, καὶ ἔρχηθ' ὦ, καὶ αἰοδῆν,
 καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον,
 μή τέ μιν ἀξείνον δηλούμεν ἔργμασι λυγροῖς,
 μή τέ μιν ἐνδῆμων. ἀλλὰ δίκαι' ἔων,
 τὴν σωτὴρ φρένα τέρπει δυσηλεγέων ἢ πολιτῶν.
 ἀλλ' οἷόςδε κακῶς, ἀλλ' ἄμφνον ἐρεῖ.
 τὰς ἀγαθὰς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαυνεῖ·
 τῶν ἢ κακῶν μνήμη γίγνεται ἔδεμια.
 ἀνθρώπων δ' ἄψεκτ' ὅππῃ χθονὶ γίγνεται ἔδεις.
 ἀλλ' ὧ λώϊον; ἔμῃ πλεόνεσσιν μέλει.
 ἔδεις ἀνθρώπων ἔτ' ἔσεται, ἔτε πέφυκεν,
 ὅστις πᾶσιν αἰδῶν δλύσεται εἰς αἶδ'·
 ἔδ' ἔγωγε ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
 Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖσι πᾶσιν αἰεὶν διώσται.

Paanumq₃ choris, vociferationibusq₃ tuum circum al-
tare.

Profecto enim ego timeo, stultitiam intuens,
Et seditionem Græcorum populi corruptricem. sed tu
Phœbe.

Propitius nostram hanc custodi ciuitatem.

Veni quidē enim ego & in Siculam aliquando terram:

Veniq₃ in Eubœa vitiferum solum,

Spartamq₃ Eurota arundiniferi claram urbem:

Et me excipiebant alacriter omnes aduenientem:

Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit eorum,

Aded nihil sanè erat charius aliud patria.

Nunquam mihi cura recentior alia ostendatur,

Loco amabilis sapientiæ: sed hanc semper habens,

Oblecter cithara, & saltatione, & carmine:

Et cum bonis bonam habeam mentem,

Neg₃ quenquam externum offendens factis improbis,

Neg₃ quenquam ciuium. sed iustus existens,

Tuam ipsius mentem oblecta: morosorum verò ciuium

Alius aliis malè, alius melius dicet.

Bonos alius valdè vituperat, alius laudat:

Malorum verò mentio fit nulla.

Hominum autem inculpatus super terram est nullus.

Sed cui melius (est?) cuius non pluribus cura est.

Nullus hominum neg₃ erit, neg₃ fuit,

Qui omnibus placens descendet in (domum) Plutonis.

Neg₃ enim qui mortalibus & immortalibus imperat,

Iupiter Saturnius hominibus omnibus placere potest.

πόρην, καὶ σάθμης, καὶ γνώμονα ἄνδρα θεωρὸν
 ὠθύτερον, χεῖρ μὲν Κύρνε φυλασσέμεναι.
 ὧ πνίκεν Πυθῶνι θεὸς χεῖρας ἱερεῖα
 ἐμφιλὼ σημήνη πῖονα ἐξ αἰδύτῃ.
 ἔτε τι γὰρ περθεῖς, ἔδεν κέ τι φάρμακον ἔροις,
 ἔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίῳ περφύγοις.
 χεῖρ μὲν ἔπαθον θανάτῃ μὲν ἀφκέα, ἔτι κακόν,
 τῶν δὲ ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιηρότατον.
 οἱ με φίλοι πρὸς δῶκαν· ἐγὼ δὲ ἐχθροῖσι πελαθεῖς
 εἰδήσω καὶ τῶν, ὃν ἴν' ἔχῃσι, νόον.
 εἴς μοι ὅππῃ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λάξ ὅππῃ θάινων
 ἰσχυρὸν κωτύλλῃν, καί περ ὅππῃ σάμενον.
 Κύρν' ἐμπης δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, ἔκ' ἐσθ' ὑπαλύξαι.
 ὅ, τι δὲ μοῖρα παθεῖν, ἔτι δέδοικα παθεῖν.
 εἰς πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἤκομεν, ἔνθα μάλιστα
 Κύρνε σὺν ἀμφοτέρῃς μοῖρα λάβοι θανάτῃ.
 οἱ δὲ δόποιο γράσκοντας ἀτιμάζῃσι τρεῖς,
 τέττων τοι χάρη Κύρν' ὀλίγη τέλει.
 μή τέ ἴν' αὖξεν τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεα εἶναι,
 μῆτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια σὺνθέμεν.
 πῶς ἡμῖν τέτληκεν ἔσθ' αὐλητῆρ' αἰεῖδῃ
 θυμὸς; γῆς δὲ ἔρ' φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
 ἢ τε τρέφῃ καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίνῃς φορέοντας
 ξανθῆσιν τε κόμῃς περφυρέας σεφαίρας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σκύβα, κῆρε κόμῃ, δόποπαιε ἢ κῶμον,
 πένθῃ δὲ δῶδῃ χάρον δόπολλύμενον.

Torno & amussi, & gnomone virum oracula petentem.

Rectius, oportet quidem Cyrne observantem (esse.)

Cuinam (in) Pythone deus respondens sacerdoti

Vaticinium significauerit pingui ex adyto.

Neque quicquam enim addens, nullum poteris quodquã
remedium inuenire :

Neque auferens, à diis errorem profugere.

Rem passus sum morte inimici nihil inferiorem,

Sed aliarum omnium (rerum) Cyrne molestissimam.

Me amici prodiderunt : ego verò inimicos accedens,

Videbo & eorum, quamcunque habeant, mentem.

Eos mihi in lingua forti pede calcitrando insiliens,

Prohibet garrire, etiam scientem.

Cyrne tamen verò, quod fatum (est) pati, non licet ef-
fugere :

Quod verò fatum (est) pati, non timeo pati.

In valde durum malum venimus, vbi maximè

Cyrne ambos fatum corripit mortis.

Qui verò senescentes contemnunt parentes,

Horum quidem locus Cyrne modicus est.

Neque quenquam adiuvæ tyrannum, sub spe lucri, esse:

Neque occide, deorum fœdera iniens.

Quomodo nobis sustinuit sub tibia canere

Animus, terræ verò rex apparet ex foro.

Quæ nutrit frugibus, in conviviis gestantes,

Fulvisq; comis purpureas coronas.

Verum agè quidem (ô) Scythæ, tonde comam, sed a cō-
messationem :

Luge verò suaue olentem locum pereuntem.

πῶς εἰ χρημάτων ὄλεσα, ἀπιστή δ' ἐοίωσα·
 γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
 πάντα τὰ δ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθορᾷ, ἔδεις ἡμῖν
 αἵτι' ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων·
 ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις,
 πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.
 οἷός αἱ τοι πόσι θεὸς κῆρες δὲ λοῖσι βροτοῖσι,
 δίψα λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
 τέτων δ' αὖ τὸ μέσον σρωφήσομαι· ἔδέ με πείσῃς,
 ἔτε τι μὴ πίνῃν, ἔτε λίαν μεθύειν.
 οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ὅλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος,
 εἴθ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
 ἀλλ' ὅποταν κατ' ὑπέρβην ἐὼν, ὑπένερθε γήνηται,
 τὰ τῶν οἴκαδ' ἵμεν παυσάμενοι πόσι θεοῖσι.
 εἴ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν δ' μαρὲς ἐστίν·
 εἴ τ' ἔθέμεν, τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.
 λάξ' ἐπίθω δῆμῳ κενεόφρονι, τύπῃ τ' ἐκέντρῳ.
 ὅξεί, καὶ ζώγλιον δύσλοφον ἀμφιτίθῃ.
 ἔγὰρ ἔθ' Ὀρήσῃς δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
 ἀνθρώπων, ὅποσος ἥελιος καθορᾷ.
 Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσφεν ὀλύμπιος, ὅς τὸν ἐπαῖρον
 μαλθακὰ κωτύλλων ἐξαπατᾷν ἐθέλει.
 ἡδεα μὲν καὶ πρὸσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώονα δὴ νῦν,
 τέχνεκα τοῖς δὲ λοῖσι ἔδεμί' ἐστὶ χάρις.
 πολλάκις ἢ πόλις ἡδε δὲ δὴ ἡγεμόνων κακότητα,
 ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γλῶσσαν ἔδραμε.

Fiducia opes perdidì, diffidentia autem seruavi:

Consilium verò difficile est amborum.

*Omnia illa in coruis & in corruptione (sunt.) neque
quis nobis*

Autor immortalium Cyrene deorum beatorum,

Sed virorum vis, & lucra, & iniuria,

Multis ex bonis in calamitatem protrusit.

Dua sanè (sunt) potius sortes miseriis mortalibus:

Sitis membra resoluens & inebratio molesta.

Horum verò per mediũ versabor: neq; mihi persuadebis,

Neque quicquam non potare, neque nimis inebrari.

*Vinum mihi (in) reliquis quidem placet, (in) vna au-
tem (re) displicet,*

Quãdo (scilicet) armās me, virũ contra inimicũ agit,

Sed quando suprà existens infrà sit,

Toties domum inuis sedantes potum.

Benè quidem constitutũ virũ malè constituere facile est:

*Benè verò constituere (quod) malè constitutum (est,)
difficile (est.)*

Calcibus insulsa populo satuo, percutèq; stimulo

Acuto, & iugum graue circumpone:

Nō enim vnquam inuenies populum, domini studiosum

Hominum quotquot sol aspicit. (adeo,

Iupiter virum perdat cœlestis, qui (suum) sodalem

Mollia garriens fallere vult.

Suauia quidem & prius, sed multò meliora qua nunc:

Quapropter improbis nulla est gratia.

Sape ciuitas hac per rectorum nequitiam,

Velut nauis inclinata, ad terram cucurrit.

Ami-

τῶν ἢ φίλων εἰ μὲν τις ὁρᾷ μέ τι δφνὸν ἔχοντα,
 αὐχέν' ἀποσρέψας, ἔδ' ἐσορᾷν ἐθέλει.
 ἦν δέ τί μοι ποθὲν ἐσθλὸν (ἀπολλάκι γίγνεται ἀνδρὶ),
 πολλὰς ἀσπασμὸς καὶ φιλότητας ἔχω.
 οἷ με φίλοι προσιδῷσι, καὶ ἐκ ἐθέλῃσι τι δῆναι
 ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
 ἑσπερίη τ' ἔξομι, καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσομι,
 ἄμ' αἰλεκτερυόνων φθόγγ' ἐλθρομένων.
 πολλοῖς ἀχρήστοις θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
 ἐσθλόν, ὅς ἔδ' αὐτῷ βέλτερ' ἔδεν ἑὼν,
 ἔτε φίλοις. δρετῆς ἢ μέγα κλέ' ἔποτ' ὀλεῖται.
 αἰχμητῆς γὰρ ἀνὴρ γλυῶ τε καὶ ἄστυ σάοι.
 ἔν μοι ἔπ' ἔτα πέσοι μέγας ἔρῃος δρυὸς ὕπερθε
 χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγυρέων,
 εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐταρκέσιω, οἷ με φιλεῦσι,
 τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῶμ' ἔσομαι.
 οἶνε, ἰὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ ἢ μέμφομαι· ἔδέ σε πάμπαν
 ἔτε ποτ' ἐχθαίρειν, ἔτε φιλεῖν διώαμαι.
 ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐστὶ· τίς αὖ σέ γε μωμήσεται;
 τίς δ' αὖ ἐπαυνήσῃ, μέτρον ἔχων σοφίης;
 πῶν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἀπὸ Ταῦγέτοιο
 ἄμπελοι λῦεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρον
 ἔρε' ἐν βήσῃσι θεοῖσι φίλ' θεότιμ',
 ἐκ παλαιάνισ' ἔντ' ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
 ἔπινων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσῃς μελεδῶνας,
 θωρηχθεὶς δ' ἔσεται πολλὸν ἐλαφρότερος.

*Amicorum verò siquidem quis videt me aliquid aduer-
si habentem*

Cervicem auertens, neque videre vult.

*Si verò quidpiam mihi alicunde boni, qualia sæpe con-
tingunt viro*

Multas salutationes, & amicitias habeo.

Amici me produnt, & non volunt quicquam dare

Viris apparentibus: sed ego vltronea.

Serotinaq; egredior, & matutina rursus ingredior.

Cùm gallorum vox (auditur) expergiscentium.

Multas inutilibus Deus dat viris diuitias

Bonas: qui neq; sibi melior quicquam existens,

Neq; amicis, vitutis autem magna gloria nunq̃ peribit.

Bellator enim vir terram & urbem seruauerit.

In me deinde cadat magnum cœlum, latum supernè

Aereum, hominum metus antiquorum.

Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant:

Sed inimicis molestia, & magnum nocumentum ero.

*(ô) vinum, partim quidem te laudo partim verò te vitu-
pero neq; te omnino*

Neque vnquam odisse, neque amare possum

Bonum & malum es: quis poterit te quidem vituperare?

Quis verò poterit laudare, mediocrem habens sapien-

Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti (tiam?

Vites tulerunt, quas plantauit senex

Montis in vallibus, diis carus Theotimus.

Ex plataneto frigidam aquam educens.

(Ex) quo bibens graues quidem dissipabis curas,

Potus verò eris multò alacrior.

εἰρήνῃ καὶ πόλιν ἔχοι πόλιν, ὅφρα μετ' ἄλλων
 κωμάζοιμι· κακῶ δ' ἐκ ἔραμθι πολέμῳ.
 μηδὲ λίαν κήρυκος ἀν' ἑσέχεται λαοὶ βοῶντ'·
 ἔγὰρ πατρώας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
 ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
 ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
 οἴμοι ἀναλκίης. δῖο μὲν κήρυκ' ὅλωλε,
 Ληλάντε δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν ἧ κακοὶ διέπυσιν.
 ὥς Κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσφε γῆν.
 γνώμης δ' ἔδεν ἀμφὸν ἀνὴρ ἔχθ' ἐν γέ ἐαυτῷ,
 ἔδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ἀνιηρότερον.
 Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα καὶ αἰθνητοῖς χαλεπαίνην,
 γνώσκων ὥς νῦν, οἷον ἕκαστος, ἔχθ'·
 αὐτὸς ἐνὶ σήθεσσι, καὶ ἔργματα· τῷ δὲ δικαίῳ
 τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν τῷμα βροτοῖσιν ἐπῆ.
 ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἀμφὸν γ' ἔργον ἕκαστος·
 ἔδεις δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἀπαντα σοφὸς.
 ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
 κυδίσι λωδρετῶ τοῖς σιωπαῖσιν ἔχθ'.
 εἰ μὲν γὰρ καπιδεῖν βίον τέλ' ἦν, ὅπῃσιν τις
 ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς αἶδαο περᾶν,
 εἰκὸς ἂν ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἐμίμνε,
 φεῖδεσθ' μάλλον τῆτον, ὃν εἶχε, βίον.
 νῦν δ' ἐκέσιν, ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
 καὶ δάκνομαι ψυχῇ, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.

Pax & diuitia habeant ciuitatem, vt cum aliis
 Commesser: malum enim non amo bellum.
 Neque nimis praconi aurem praebe altè vociferanti:
 Non enim paterna pro terra pugnamus.
 Sed turpe (est) praesentem, & velocibus qui incedit
 Equis, non bellum lacrymosum intueri.
 Heu meam ignauiam, Cerynthus quidem periit,
 Lelantiq; bonum tondetur vinetum.
 Boni fugiunt, ciuitatem verò mali administrant:
 Vt Cypseli non Iupiter perdat genus.
 Consilio verò nil melius vir habet in seipso,
 Neque imprudentia Cyrne (quicquam) peius.
 Cyrne ne viris, in omnibus rebus mortalibus succense,
 Expendens, quòd mentem, qualem quisque, habes
 Ipse in pectoribus, & facta: sed iusto
 Et iniusto magnum malum mortalibus inest.
 Est aliud quidem peius, aliud verò melius factū cuiusq;
 Nullus verò hominum ipse in omnibus sapiens.
 Quisquis impensam seruat, pecunias captans,
 Clarissimam virtutem apud prudentes habet.
 Si enim perspicere vitae finem liceret, quantum tem-
 pus quis
 Cunctaretur finiens in domum Plutonis transire,
 Par esset (eum) qui quidem plus temporis fatum expe-
 ctaret,
 Parcere magis huic, quam habebat, vita.
 Iam verò non licet, quod sanè & mihi magnum luctum
 excitat:
 Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.

ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα· δὴ εἰσὶ ἣ πρόθεν ὁδοί μοι
 φροντίζω, τέτων ἴω τιν' ἴω περτέρω.
 ἢ μηδὲν δαπανῶν τεύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω περπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὅς ἐφείδετο, καὶ ποτε γαστρὶ
 σῖτον ἐλάττερον πλάσσειτο ὧν ἐδίδε.
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον αἰδέσθω εἴσω,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἐπιτυχῶν ἔλαβεν.
 ὥς ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν, ὥς κ' ἐθέλοις.
 εἶδον δ' ἄλλον, ἐς ἣν γαστρὶ χαρίζομεντο,
 χρήματα μὲν διέτριψεν· ἔφη δ' ὑπάγω φρένα τέρ-
 πωχεύῃ φίλος πάντας, ὅπῃ τιν' ἴδῃ. (ψας
 ἔτω Δημόκλεις, καὶ ἀχρήματ' ἄριστον ἀπάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτῃ ἐχέμεν.
 ἔπε γὰρ αὖ περκαμὼν ἄλλω καμάτῃ μεταδοίης,
 ἔτ' αὖ πτωχεύων δελοσσύλω πέλοισι.
 ἔδ' εἰ γῆρας ἴκηιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραΐη.
 ἐν ἣ τοιῷδε γλυεὶ χρήματ' ἄριστον ἔχῃ.
 εἰ μὲν γὰρ πλεεῖς, πολλοὶ φίλοι· ἣν ἣ πένηται,
 πᾶντοί. καὶ κέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
 φείδεσθαι μὲν ἀμύνον· ἐπ' ἔδ' ἐθανόντ' ἀποκλαίῃ
 ἔδεις, ἣν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
 πᾶντοισι ἀνθρώπων δρετὴ καὶ κάλλ'· ὅπῃ δέῃ
 ὀλβίος, ὅς τέτων ἀμφοτέρων ἔλαχε·
 πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
 οἰκῶσιν χώρας, οἵ τε παλαιότεροι.

In trivio consisto : duæ sunt antè viæ mihi :

Ambigo, harum vitam ingrediæ priorem.

An nihil expendens, teram vitam in miseria :

An viam iucundè, opera faciens pauca.

Vidi quidem enim ego (virum) qui parceret, & nunquam ventri

Cibum liberum, diues existens, daret :

Verū prius (q̄) perfecisset, descendit domū Platonis intra,

Opes verò (is) hominum, qui in (eas) incidit, accepit.

Aded in ut intempestiva laboraret, & non daret, ut vellet

Noui verò aliū, qui erat ventri obtemperans, (quis,

Facultates quidem dilapidauit: dicebat enim viuo mentem oblectans

Medicat verò (apud) amicos oēs, ubi aliquem viderit.

Sic (ô) Democles, pro facultatibus optimum omnium

Sumptum facere, & curam habere.

Neque enim cum laboraueris, alij laborem (tuum) impertieris :

Neque medicans, seruitutem finieris.

Neque si senectus venerit, opes omnes effluxerint :

Nam in hoc genere opes optimum (est) habere.

Si enim diues es, multi (sunt tibi) amici: si verò pauper es

Pauci: non iam similiter ipse vir bonus (est.)

Parcere quidem melius est: postquam nec mortuum lu-

Quisquam, si non vides opes relictas. (get

Paucis hominum virtus & pulchritudo obuenit :

Beatus (est,) qui hac ambo sortitus est.

Omnes quidem (se) colunt simul, æquales, quiq̄ in eodem

Habitant loco, quiq̄ seniores (sunt.)

ἔδωκα μὲν Φωνῇ λιγύρ' ἀδέμεν, ὥσπερ ἀηδὼν
 καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ὅττι κῶμον ἔβλεν.
 ἔδ' ἐπὶ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλὰ μὴ ἐπαῖρ' ἔκ
 ἐκλείπει, σοφίης ἔκ ὅτι δεινός μενέει.
 ἐγγύθην αὐλυτῆρος αἰέσομαι, ὧδε καταστάς
 δεξιὸς, ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἐπαύχομαι.
 εἶμι παρὰ σάθμῳ ὀρθλὴν ὁδὸν, ἔδετέρωσιν
 κλινόμεν· χρεὴ γάρ μιν ἄρ' ἵα πάντα νοεῖν.
 πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, ἔτ' ὅττι δῆμα
 τρέψας, ἔτ' ἀδίκους ἀνδράσι πηξόμεν.
 νεβρὸν ὕπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθὼς,
 ποσσὶ καταμάρψας αἵματ' ἔκ' ἔπιον.
 ἡχέων δ' ὑψηλῶν ὅππῃ δὲ πόλιν ἔκ ἀλάπαξαι,
 ξαλαμάμεν δ' ἵππους ἄρ' ἡμῶν ἔκ' ἐπέβλεν.
 περήξας δ' ἔκ' ἐπρηξαι, καὶ ἔκ' ἐτέλεσσα τέλεισας·
 ὀρήσας δ' ἔκ' ὀρησ', λεύσας δ' ἔκ' ἀνύσας.
 δόλως δ' ὅτ' ἔρδοντι δύω κακὰ· τῶν τε γὰρ αὐτῆ
 χηρώσθ' πολλῶν, καὶ χάρις ἔδεμναι.
 εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶδας,
 χρεὴ ζῶν ἡμετέρης αὐθις ἴχθιο δόμους.
 ἐσέ μιν αὐτὸς ἔπινον λυγρὴν κελύφην μελανύδρου,
 ἡδύ τι μοι ἔδοκε καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.
 νῦν δ' ἡδὴ τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδα·
 ἄλλης ἢ κελύφης πόμα, ἢ ποταμῶ.
 μή ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῆς ἀνδρᾶ σφιλεῶντα,
 ὀργλὴν, καὶ ῥυθμὸν, τρέπον ὅστις ἂν ᾖ.

Non possum voce suavi canere, velut lusciniæ:

Etenim superiori nocte ad commensationem iui.

Neque tibicinem causor: sed me sodalis

Deserit, sapientia non indigens.

Prope tibicinem canam, illi constitutus

Dexter, immortales deos precans.

Eo ad amussim rectam viam, neutram in partem

Inclinans: oportet enim in recta omnia cogitare.

Patriam ornabo claram ciuitatem, neque populo

Attendens, neque iniquis viris obediens.

Hinnulum ex ceruo leo ut viribus confidens.

Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi.

Muros autem altos conscendens ciuitatem non diripui:

Iungensq; equos currum non in incendi:

Agens verò non egi, & non finiui finiens:

Faciensq; non feci, perfeci q; non perficiens.

Improbis verò beneficienti duo (sunt) mala: nam (se)
suis

Priuabit multis (rebus,) & gratia nulla (habebitur.)

Si quo affectus à me beneficio magno, nō gratiam habes,

Egens nostras iterum adeas domos.

Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,

Suavis mihi videbatur, & pulchra (esse aqua.)

Modo verò iam turbatus est: aqua verò commisce-
tur limo:

Alio fonte bibam, aut fluuio.

Ne vnquam laudes, prius (quàm) noueris virum clarè,

Appetitum, & modum, & mores qualis sit.

πολλοί τοι κίβδηλον ὀπίκλοπον ἦθ' ἔχοντες,
 κρύπτεσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
 τέτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόν' ἦθος ἑκάστω·
 καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἂρ' ἐκτὸς ἔβην,
 ἔφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σε κατὰ πάντα δαΐναι
 ἦθεα· νῦν δ' ἦδη, ναῦς ἄθ', ἑκάς διέχω.
 τίς δ' ἄρετὴ πίνοντ' ὀπιοίνιον αἶθλον ἐλέσθ;
 πολλάκι τοῖνικαὶ καὶ κακὸς ἀνδρ' ἀγαθόν.
 εἰδὲς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεὶ ποτε γαῖα καλύψῃ,
 εἰς τ' ἔρεβ' ἑκαταβῇ, δῶμά τε Περσεφόνης,
 τέρπεται, ἔτε λύρης, ἔτ' αὐλητῆρ' ἀκχών,
 ἔτε δινύουσ' δῶρ' ἐσαφράμεν.
 ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίην δ' ἐπείσμαι, ὄφρα ἔλαφρα
 γέναίτα, καὶ κεφαλῇ ἀτρομέων προσφέρω.
 μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργω,
 χερσὶν τε στυγεῖ, χρήμασίτ' ἀμφοτέρω.
 μὴ γ' παρὰ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὲ φρένα τέρποι,
 ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δυνάιτ' ἀγαθόν.
 ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
 ὅφρ' ἐπὶ τερπωλῆς ἔργ' ἐρατὴνὰ φέρη.
 αἶψα γὰρ, ὥς ἐ νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἦθος·
 εἰδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
 αἶτε περ ἄνδρα φέρουσι δορυαστόν ἐς πόνον ἀνδρῶν
 λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
 τῶν, ὅποτα πίνωσιν· ὅταν τοι θυμὸν αἰσηθῆς,
 μηδεὶς ἀνθρώπων γινῶσε βαρυώμενον.

Multi sanè fucatos fallaces mores habentes

Occultant, induentem animum diurnum.

Horum verò indicat omnium tempus mores cuiusque:

Etenim ego mentem longè iam extra perrexì.

Prauenique laudans, priusquam tuos per omnia cognoscerem

Mores: nunc autem iam naui velut longè discedo.

Quæ verò virtus (est) bibentē, vini pramium reportare?

Sape sanè vincit & malus virum bonum.

Nullus hominum, quē postquam tandem terra texerit,

*Inq̃ Erebum descenderit, domumq̃ Proserpine,
Oblectatur, neque lyram, neque tibiam audiens.*

Neque Bacchi dona tollens:

Hæc videns, cordi benè persuadebo, vt leuia

Genua, & caput intremulus proferam.

Ne mihi vir sit lingua amicus, sed magis re ipsa

Manibusq̃ properet, opibusq̃ vtrunque.

Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet:

Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.

Nos verò in conuiuia cbarum declinemus animum,

Vt præterea oblectationis opera amabilia ferat.

Statim enim tanquam cogitatio, præterit splendida pu-

Neque equarum impetus est velocior. (bertas:

*Quæ quidem virum ferunt tumultuosum in laborem
virozum*

Impetuosè, farrifero oblectate campo.

Bibe, quando bibunt (aliq̃) cum quidem animo contri-
stus fueris,

Nemo hominum noscat te grauatum.

ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεται, ἄλλοτέ θ' ἔρδων
 χαρήσιν διώασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλ' ἄνῃρ.
 εἰ θεῖης Ἀκάδημε ἐφ' ἡμέρον ὕμνον αἰεῖν,
 ἄθλον δ' ἐν μέσῳ παῖς καλὸν ἀνθ' ἔχων,
 σὸί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρησάντων,
 γνώης χ' ὅσον ὄνων κρέεστοις ἡμίονοι.
 ἡμ' ὃ δ' ἡέλι' ἔμην ἐν αἰθέρι μῶνυχας ἵππων
 ἄρ' ἐκ παραγγέλλοι, μέσσωτον ἡμαρ ἔχων,
 δειπνῶ δὴ λήγοιμεν, ὅπ' ἔτιν' ἀθυμῶς ἀνώγει,
 παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαρίζομενοι.
 χέρνιβα δ' αἰψὰ θυράζε φέροι, στεφανώματα δ' εἰ-
 σὺ δὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη. (σα)
 ἢ δ' ἀρετὴ τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἀριστον,
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
 ξυγὸν δ' ἐσθλὸν τῷ το πᾶσι τε παντί τε δήμῳ,
 ὅστις ἄνῃρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένοι
 ξυγὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσεται· ὅφρα τις ἤβης
 ἀγλαὸν ἀνθ' ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ,
 τῶν αὐτῶν κτεάνων εὖ παχέμεν. ἔγὰρ ἀνηβῶν
 δὲς πέλεται πρὸς θεῶν, ἔθ' ἐλύσις θανάτῃ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ὅπ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχῃ
 ἐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπλεται ἀκροτάτης.
 ὡς μάκαρ, εὐδαίμων τε καὶ ἄλκι' ἄνῃρ, ὅστις ἀπὲρ
 ἄθλων, εἰς αἶδ' ἄδωμα μέλαν κατέβη,
 πρὶν τ' ἐχθρὸς πῆξαι, καὶ ὑπερβῶαί περ ἀνάγκη,
 ἐξετάσαι τε φίλης, ὅντιν' ἔχουσι νόον.

*Interdum quidem patiens contristaberis, interdumq̃,
faciens*

Gaudere potes, aliasq̃, alius vir.

Si ponas (ô) Academe amabilem bymnium caneres,

Premium aut in medio puer pulchrũ florem habens

Tibiq̃, sit & mihi de sapientia contendentibus,

Cognoueris, quanto a finis præstantiores (sint) muli.

Cum verò sol quidem, in aethere solidungulos equos

Iam admonuerit, medium diem habens,

Cenamq̃, terminauerimus, quomodo quẽ animus iubet,

Variis bonis ventri satisfaciētes.

Gutturium statim foras ferat, coronas verò intra

Formosa teneris manibus Lacena puella:

Virtus verò præmium inter homines optimum,

Pulcherrimumq̃, reportatu est viro sapienti.

Commune verò bonum hoc ciuitatiq̃, omniq̃, populo,

Quisquis vir transgressus inter principia est.

*Communiter autem hominibus præcepta dabo, ut quis
pubertatis*

Clarum florem habens, & mentibus bona cogitet,

Suis possessionibus benè affici: non enim repubescere

Bis datur à diis: neq̃, fuga mortis

Mortalibus hominibus: grauis autem senectus, coarguit

Perniciosa, caputq̃, apprehendit summum.

*Quàm beatus, fortunatusq̃, & felix (est,) quisquis ex-
pers*

Laborum, in Plutonis domum nigram descendit,

Prius (q̃) inimicos formidare, & superare necesse (est,)

Inuestigareq̃, amicos, quamnam habent mentem.

αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροὶν ῥέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 ποιεῖμαι δ' ἐσορῶν ἀνθρῶς ὀμηλικίης,
 τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν· ὅππῃ πλεον ὥφελεν εἶναι·
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ,
 ἤδη τιμήεσσα· τόδ' ἐλόμενον καὶ ἀμορφον
 αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπεκρέμαται.
 ἔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
 δύσλοφον, ἐδ' εἰ μοι Τρωῶλ' ἔπεσι κάρη.
 δόλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι γόοι εἰσὶ,
 τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πεῆξις ἰθύτραι.
 ῥηϊδίη τε πεῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητι,
 τῆ δ' ἀγαθῆ χαλεπὴ Κύρνε πέλει πηλάμην.
 τόλμα θυμὲ κακῶσιν ὁμῶς ἀτλήτα πεπονθῶς,
 δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξύτερη.
 μηδὲ σύ γ' ἀπερήκοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος αἰέξων
 ἔχθαι, μηδ' ἄχθε, μηδὲ φίλῃς ἀνία,
 μηδ' ἐχθρὸς εὐφραίνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
 ἐκ αὖ ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
 ἔτ' αὖ προφυρέης κατὰ δὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
 ἔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρ' ἠεροῖς.
 ἀνδρά τοι ἐς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατήσῃ,
 ὥς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκερται.
 ἠδέα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λῴϊον ἤδη·
 ἔνεκα τοῖς δόλοῖς ἐδεμὶ ἐσὶ χάρις.
 ἄφρονες ἀνθρώποι καὶ νήπιοι, οἵ τινες οἶνον
 μὴ πίνεσ' ἄσπερ καὶ κυνὸς δέχομένῃ.

Statim mihi per quidem corpus fluit immensus sudor.

Consternor verò intuens florem iuventutis.

Iucundus simul & pulcher diutius debebat esse:

Verum brevis est, velut somnium

Adolescentia preciosa: sed perniciosa, & deformis

Confestim super caput senectus pendet.

Nunquam inimicis sub iugum cervicem ponam

Graue, neq; si mihi Tmolus inslet capiti.

Improbis sanè malitia vaniores luctus sunt:

Proborum verò semper actiones rectiores.

Facilisq; actio inter homines, malitia:

Boni autem difficilis Cyrne est conatus.

Confide (ô) anime malis simul gravissima passus,

Improborum sanè cor est asperius.

Neq; tu insectas ob res dolorem augens

Oderis, neque tristeris, neque amicos molestia af-
fice.

Neque inimicos exilata. Deorum enim fatata dona

Non potest facile mortalis vir effugere:

Neq; nigra descendens in fundum paludis,

Neque quando ipsum habueris Tartarus tene-
brosus.

Virum sanè est bonum difficilimum fallere,

Vt in mea mente Cyrne olim iudicatum est.

Iucunda quidem & prius, verum multò melius nunc:

Quare improbis nulla est gratia.

Amentes homines & stulti, qui quidem vinum

Non bibunt astro & cane regnante.

Διεύρο σὺν αὐλητῇρα παραλαίοντι γελῶντες
 πίνωμεν, κείνε κήδεσι τερπόμενοι.
 ἔδομεν Φυλακῇ ἣ πόλιν Φυλάκεσσιν μελήσῃ,
 αἵ συφελῆς ἐρατῆς πατρίδ' ἡμετέρης.
 ναὶ μὰ δὴ εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμέν' ἔδδῃ,
 ἡμέτερον μῶμον δέξεται δ' ἄρα λείως.
 νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
 ἄσπερ δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
 σοὶ δ' αὖ οἶά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομεν αὐτὸς
 ἐσθλὰ· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
 μή ποτ' ἐπὶ γόμην' περήξης κακὸν, ἀλλὰ βαθείη
 σὴ φρενὶ βέλβυσαι, σῶ ἄρα θῶ τε νόον.
 τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
 βελή δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγῃ.
 ἀλλὰ λόγον μὲν τῷτον εἰάσομεν. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
 αὔλει, καὶ μεσῶν μνησόμεθ' ἀμφοτέρω.
 αὐτὰ γὰρ ταῖσι ἔδωκαν ἔχον κεχαρσμένα δῶρα
 σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μίῳ, ἀμφιπείκτυοι.
 ἡμᾶ γὰρ Ἄπολλων ὀργίῳ· ἀπάτερθεν ὀρώντι
 γινώσκον χαλεπὸν καὶ περ εὐντὶ σοφῶ.
 οἱ μὲν γὰρ κακότητι κατακρύψαντες ἔχουσι
 πλεῖστον, τῷ δ' ἄρετῳ ἔλομένη πενίη.
 ἔστι δ' ἐκωμάζοντα μετ' αὐλητῇρα· αἰεὶ δ' ἔχον
 τέτων ἔδ' ἐν τοῖς ἄλλ' ἐπὶ τερπνότερον

αἰδράσιν

Age, cum tibiae lugenter videntes

Bibamus, illius doloribus oblectantes (nos)

Dormiamus: custodia verò urbis custodibus cura erit.

Heu litus amabilis patria nostrae.

Profectò si quis illorum & occultus dormit,

Nostram reprehensionem accipiet molestè.

Nunc verò bibentes oblectemur, pulchra dicentes:

Quae verò post erunt, hac diu cura sint.

Tibi verò veluti puero caro praecepta dabo ipse

Bona: tu verò animo & mentibus hac immitte,

Nunquam festinans facias malum, sed profunda

Tua mente consulta, tuo bonoq; animo

*(Eorum) enim, (qui) pugnant, pugnat animusq; intel-
lectusq;*

Consilium verò in bonam & mentem probam ducit.

*Sed orationem quidem hanc omitemus. Ceterum mi-
hi tu*

Cane, & Musarum recordabimur, ambo.

Ipsae enim hac dederunt habere grata dona

Tibi, & mihi quidem, & vicinis.

Honorat enim Apollo affectum: à longe inspicienti

Cognoscere difficile etiam (ei,) qui est sapiens.

Alij quidem enim vitium tectum habent

Opibus, alj verò virtutem perniciose paupertate.

Estq; commessantem cum tibiae canere:

Hic nil sane aliud adest delectabilius

αἰδράσιν ἢ δὲ γυναιξί. ἵ μοι πλεῖστός τε καὶ αἰδώς
 περπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν Ὀφροσιῶνῃ.

ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τε θανόντας
 κλαίουσ', εἰδὲ ἥθεος ἀνθρώπου ἀπολλύμενον.

τέρπεό μοι φίλε θυμέ, τάχ' αὖ ἵνες ἄλλοι ἔσιν τε
 ἄνδρες· ἐγὼ δ' ἰθὺν γαῖα μέλαιν' ἔσθμαί.

Κύρνε φίλως πρὸς πάντας ὀπίσσεφε ποικίλον ἥθος,
 συμμίσγων ὀργιῶν, οἷον ἕκαστον ἔφυ.

νῦν μὲν τῷ δ' ἐφέπῃ, ποτὲ δ' ἄλλοῖος πέλω ὀργιῶν.
 κρεῖσσόν τι σοφίῃ, καὶ μεγάλης δρετῆς.

πρήγματ' ἀπρήκτε χαλεπώτατόν ἐστι τέλος τι
 γινῶναι, ὅπως μέλλῃ τῷ θεῷ τελέσαι.

ὀρφνὴ γὰρ τέταται, πρὸ δ' ἰθὺς μέλλοντ' ἔσεσθαι
 ἐξυμετὰ θνητῆς παῖρατ' ἀμηχανίης.

ἐθένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἔοντα,
 εἰδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἔοντα φίλον.

ἔτω γὰρ τὸν γ' ἐσθλὸν ὀπίσσεψαντα νόημα
 ἐμπεδὸν αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος αὐτὸν φίλῳ.

δῆμον δ' ἀξία πολλὰ φέρει βαρὺς· ἐγὰρ ὀπίσθη
 τῷ ἔρδειν, ὃ ἵ σοι μὴ καταθύμιον ἦ.

Κάστρε καὶ Πολύδωκες, οἱ ἐν Λακεδαιμόνι δῖοι
 ναίετε Εὐρώτα καλλιρόω ποταμῷ,

εἴ ποτε βελάσσημι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι
 εἰ δέ τίς κείνῳ ἐμοῖ, δὴς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει πρὸς σῆς φιλότητ'.

ἔτε γὰρ ἐχθαίρην, ἔτε φιλεῖν δὴ θέλωμαι.

γινώ-

Viris siue feminis. quid mihi opes & pudor?

Oblectatio vincit omnia cum letitia.

Dementes homines & stulti (sunt) qui mortuos

Lugent, non autem adolescentiae florem pereuntem.

Oblectare mihi care anime, mox aliqui alij erunt

Viri: ego verò mortuus terra nigra ero.

Cyrne, amicos ad omnes conuerte varios mores,

Commiscens animum, qualis quisq; natus est.

Nunc quidem hunc sequere, aliàs verò alius sis animo:

*Melior res sanè sapientia (est,) quam vel magna
potentia,*

Rei non facta difficillimum est finem

Cognoscere, quomodo sis hanc Deus perfecturus.

Caligo enim extensa est, ante (id quod) futurum est.

Non intelligibiles (sunt) humanae fines infirmitatis.

Neminem inimicorum vituperabo, bonum existentem:

Neg; quidem laudabo, (si) malus sit, amicum.

Sic oportet bonum conuertentem cogitationem

Firmam semper habere in finem viro amico,

*Populum verò rogas multa ferre grauis: non enim
nouis*

Hoc facere, sed quod tibi non gratum sit.

(O) Castor & Pollux, qui in Lacedemone diuina

Habitatis Eurota pulcrifluo fluuio,

Si vnquam consulam amico malum, ipse habeam:

Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipse habeat.

Molestus mihi animus habet circa tuam amicitiam:

Neg; enim odisse, neg; amare possum,

Cogno-

γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γῆνηται,
 ἐχθάρειν· χαλεπὸν δ' ὅκ' ἐθέλοντα φιλεῖν.
 σκέπτεο δὴ νυῦ ἄλλον· ἔμοιγε μὲν ἔτις ἀνάγκη
 τῷδ' ἔρδην, τῶν μοι πρόθε χάριν τίθεις.
 ἤδη καὶ πτερύγεσιν ἐπαίρομαι, ὥς πετὴνὸν
 ἐκ λίμνης μεγάλης, ἀνδρα κακὸν προφυγῶν,
 βρόγχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἀμαρτῶν,
 ὕπερον ἡμετέρῳ γνώσῃ ὅππῃ φροσύνῃ.
 ὅστις σοι βέλδυσεν ἐμεῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλδυσεν
 οἴχεσθ' περιλιπόνθ' ἡμετέρῳ φιλίῳ.
 ὕβρις καὶ μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνας,
 καὶ Σμύρνῃ· πάντως Κύρνε καὶ ὕμνας ὀλεῖ.
 εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, πικρατρίβομένός τε μολίβδῳ,
 χρυσὸς ἀπεφθῆναι ἐὼν, καλὸς ἅπας αὖ ἔσῃ.
 οἱ μοι ἐγὼ δὲ λὸς, καὶ δὴ κατ' ἄχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
 τρίς ἢ φίλοισι πόνῳ, δὲνὰ παθῶν, γυρόμην.
 Κύρν' οἱ πρόθε ἀγαθοὶ, νυῦ αὖ κακοὶ· οἱ ἢ κακοὶ πρῖν,
 νυῦ ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ'; ἐσορῶν
 τὰς ἀγαθὰς μὲν αἰμοτέρους, κακίους ἢ λαχόντας
 τιμῆς; μνησεύει δ' ἐκ κακῷ ἐσθλὸς ἀνὴρ.
 ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
 ἔτ' ἀγαθῶν μνήμῃ εἰδότες, ἔτε κακῶν.
 χρήματ' ἔχων πενίῃ μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
 ἐστὶ, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπ' ὀξάμεν.
 Πλῆτε θεῶν κάλλιψε, καὶ ἡμερόεσσε τε πάντων,
 σιῷ σοι, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνὴρ.

Cognoscens molestum quidem (esse,) quando amicus vi-
ro fuerit.

Odisse: molestumq₃, non volentem amare.

Confideta sanè nunc aliū: mihi quidē nulla necessitas est

Hoc facere, mihi superiorum (ō) gratia ponere.

Iam & alis extollor, vt volucris

Ex stagno magno, virum malum profugiens,
Guttur effringens. tu verò à mea amicitia peccans

Postea nostram cognosces prudentiam.

Quisquis tibi consuluerit de me, & te iusseris

Abire, relinquentem nostram amicitiam:

Iniuria & Magnetæ perdidit, & Colophonem,

Et Smyrnæ: omnino Cyrne & nos perdet.

Ad indicem verò veniens, attritusq₃ plumbo,

Aurum excoctum existens bonus totus eris.

Heu me miserum, etenim ludibrium quidem inimicis,

Amicis verò labor, infelicia passus fui.

Cyrne qui prius boni (erant,) nunc contra mali (sunt)
mali autem prius

Nunc boni: quis posset hæc sustinere? intuens

Bonos quidem contemtiores esse, peiores verò sortitos

Honorem? vxorem ducit autem ex malo bonus vir.

Se inuicem verò fallentes, se mutuò derident,

Neg₃ bonorum memoriam habentes, neg₃ malorum.

Opes habens paupertatē mihi obiecisti, sed aliqua tamen

Sunt, alia comparabo diis vota faciens. (mihi

(O) Pluto deorū pulcherrime, & desiderabilissime omnium

Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.

Ado-

ἥβης μέτρον ἔχοιμι, Φίλοι δέ με Φοῖβος Ἀ'πέλλω
 Λητοῖδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς,
 ὅφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἔκτροθεν ἀπάντων,
 ἥβη καὶ πλῆτ' ὅθ' ἔστιν ἰαυνόμεν' ἔ.
 μή με κακῶν μύμνησκε πέπονθά τοι οἶάτ' Οδυσσεύς,
 ὅστ' αἶδε μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἔξ' ἀναδύς.
 ὅς δ' ἡ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεὶ χαλκῷ
 πῶλελόπης ἐμφρῶν κερδίδης ἀλόχῃ.
 ἡ μὲν δ' ἤθ' ὑπέμνε, Φίλω πρὸς παῖδ' ἔμνεσσε,
 ὅφρα τε γῆς ἐπέβη, δαιμαλέας τε μυχάς.
 εἰ πόμα, πενίης θυμοφθόρα εἰ μελεδάινω,
 εἰ δ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγασσι κακῶς·
 ἀλλ' ἥβῃ ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ὀπιλείπῃ
 κλαίω δ' ἄρ' ἀγέλαον γῆρας ἐπερχόμενον.
 Κύρνε παρ' ἔσι Φίλοισι κακῶς καὶ ἀπώσομεν δέχων,
 ζητῶμεν δ' ἑλκὸς φάρμακα φυομένῳ.
 ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἐνεστίν·
 ἄλλοι δ' ἔλ' ὑμνον ἐκ περλιπόντες ἔβαν.
 ὥχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὥχετο δ' ἀνδρῶν
 σωφροσύνη, Χάριτες τ', ὧ φίλε, γλῶ' ἔλιπον·
 ὄρχοι δ' ἐσθλ' ἐν πῖσι ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
 εἰ δὲ θεὸς εἰδὲς ἄζεται ἀθανάτας.
 Δυσέβων δ' ἀνδρῶν γλῶ' ἔφθιτο, εἰ δὲ θέμιστας
 ἐσθλ' ἐν γιγνώσκουσ', εἰ δὲ μὲν Δυσείας.
 ἀλλ' ὅφρα τις ζῶη, καὶ ὄρα φάθ' ἡελίοιο,
 Δυσέβων πρὸς θεὸς ἐλπίδα προσμένέτω.
 οὐχέστω

*Adolescentia modum habeam: amet verò me Phœbus
Apollo*

*Latoniæ, & Iupiter immortalium rex,
Ut vitam viuam mala extra omnia,*

*Adolescentia & diuitiis animum exhilarans,
Ne me malorum cōmonefaciatis, tui sanè qualia Vlisses
Qui Ditis magnam domum venit egressus:*

Qui sanè & procos interemit immiti ferro

Penelopes studiosus, puellaris vxoris:

Quæ quidem, diu expectauit carū apud filium manens,

*Donecq; terram ingressus est, formidandosq; secessus.
Si bibero, paupertatem animi corruptricem non curo:*

Neg; viros inimicos, qui mihi dicunt male:

Sed adolescentiam amabilem lamētor, quæ me relinquit:

Lugeo autem molestam senectutem instantem.

Cyrne presentibus amicis mali sedemus principium:

Quæramus autem bulceri remedia nascenti.

Spes apud homines sola Dea bona est:

Alij verò calum relinquentes iuerunt.

Abiit quidem Fides magna dea, abiitq; virorum

Temperantia, Charitesq; (ô) amice, terrā reliquerunt.

*Iuramēta verò non amplius fidelia inter homines (sunt)
iusta,*

Neg; Deos ullus veneratur immortales.

Piorum verò virorum genus periit, neg; iura

Non amplius cognoscunt, neg; quidem pietatem:

Sed dum quis viuat, & videat lamen solis,

Pius existens circa Deos, spem expectet:

Ὀχέομαι ἢ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
 ἐλπίδι τε πρῶτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
 Φραζέομαι δὲ ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων μηδ' ἐν ὀπιζόμενοι,
 αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.
 μήποτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον, ἄλλον ἐρῶνα,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πηθόμεναι.
 εἴη μοι πλεῖστοντι κακῶν ἀπάτερθε μερμηνῶν
 ζῶειν ἀβλαβέως, μηδ' ἐχοντι κακόν.
 ἔτ' ἔραμαι πλεῖτεν, ἔτ' ἄχομαι. ἀλλὰ μοι εἴη
 ζῶν δ' ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδ' ἐχόντι κακόν.
 πλεῖται καὶ σοφίῃ θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ,
 ἔτε γὰρ αὖ πλεῖστα θυμὸν ὑπερχορέουσι
 ὥς δὲ αὐτῶς σοφίῳ ὁ σοφώταται ὅς κ' ἀπιφύεται,
 ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δὲ ὑδιώαται πλέουσι.
 ἔδ' ἐνα θησαυρὸν κατεθήσθην πασιὴν ἀμείνον·
 αἰτῶσιν δὲ ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρνε δίδε.
 ἔδεις γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
 πολυᾶ ἔχων τὸ κακόν, ὅς κ' ἐπιδήλον ὁμῶς.
 διελὸς δὲ ἔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται, ἔτε κακοῖσι
 θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων ἢ δόσις
 παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμαῖν
 χρὴ δῶρ ἀθανάτων, οἷα διδῶσιν ἔχειν.
 ὀφθαλμοί, καὶ γλῶσσα, καὶ ἄσπερ, καὶ νότος ἀνδρῶν
 ἐν μέσῳ θηθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.

*Precetur verò Deos, & splendidas coxas adolens,
Speiq; primæ & vltimæ sacrificet.
Consideretq; iniustorum virorum obliquum sermonem
semper,
Qui Deos immortales nihil reuerentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.
Nunquam præsentem relinquens amicum, alium quare,
Miserorum hominum verbis persuasus:
Liceat mihi diuiti malis sine curis
Viuerè innoxie, nullum habenti malum.
Neq; amo diues esse, neq; opto, sed mihi liceat
Viuerè ex modicis, nullum habenti malum.
Opes & sapientia mortalibus inexpugnabilis (res est)
Neq; enim poteris opibus animum saturare: (semper,
Si verò sapientiam sapientissimus non refugit,
Sed amat, animum verò non potest explere.
Nullum thesaurum recondere filiis melius (est):
Petentibus verò bonis viris Cyrne da.
Nemo enim ex omni (parte) est omnino beatus: sed bo-
nus quidem
Patienter fert habens malum, non manifestū tamen,
Improbis verò neq; bonis scit, neq; malis,
Animum simul temperare, immortalium verò dona
Varia mortalibus accidunt. sed pati
Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum
In medio pectorum imprudentibus sunt.*

τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δ' μήποθ' ὁμάρτη,
 εὖτ' αὖ ὁδὸν τελέης τέρματ' ἅτ' ἐμπορείης.
 τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν δότοκρῖσις, ἐσθλὰ δ' ἔργα·
 τῶν δ' κακῶν ἀνέμοι δ' ἐλάφ' ἐφέρουσιν ἔπη.
 ὅκ' καχεπαρείης κακὰ γίγνεται· εὖ δ' ἡ καὶ αὐτὸς
 γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλας ἤλυθες ἀθανάτης.
 γνώμῃσι Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδῶσιν δρέϊναι.
 ἀνθρώπων γνώμη πείρεται παντὸς ἔχθ.
 ὦ μάκαρ, ὅς τις δὴ ἡμῶν ἔχθ' ὀφρεσὶν, ἢ πολὺ κρείσσων
 ὕβριος ἐλομένης, λαχάλεα τε κέρει.
 ἔστι κακὸν δ' βροτοῖσι κέρει, τῶν ἔτι κακόν·
 πᾶσα γὰρ ὅκ' τέτων Κύρνε πέλ' ἐκατότης.
 εἴθ' εἴης ἔργων ἀχρεῶν ἀπαθής, καὶ ἀεργός,
 Κύρνε· μεγίστῃ κεν πείραυν' ἔχοις δρετῆς.
 Κύρνε, θεὸς αἰδῶ, καὶ δειδίθι· τί το γὰρ ἄνδρα
 εἰργάμηνθ' ἔρδην, μήτε λέγην ἀσεβῆ.
 δημοφάγον δ' τύραννον ὅπως ἐθέλεις κατακλῖναι,
 δ' νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται ἑδεμία.
 νῶς ἀγαθός, καὶ γλῶσσα, τίς δ' ἐν πύροις πέφυκεν
 ἀνδράσιν, οἱ τέτων ἀμφοτέρων ταμία.
 ἔλεις ἄποινα διδῶς θάνατον φύγοι, δ' ἐβάρειαν
 δυσυχίαν, εἴ μὴ μοῖρ' ὀπί τέρμα βάλοι·
 δ' ἐν δυσφροσύνῃς, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπῃ,
 θνητὸς ἀνὴρ δώροις βελόμενος περφυγεῖν.

Bonis adhaere, malos verò nunquam sequere:

Quando via perficias finesq; negotiationis.

Bonorum bona quidem responsio, bonaq; opera:

Malorum verò venti misera ferunt verba.

Ex malo consortio mala fiunt: bene verò & tu

Cognosces, quando magnos accesseris immortales.

Mentem Cyrne dñ mortalibus dant bonam:

Hominis mens fines vniuersi habet.

*O beatus, quisquis nobis habet mentem, qua multa su-
perior*

Insolentia perniciofa, molestaq; satietate (sic.)

Est malum verò mortalibus satietas, illis nil peius:

Omnis enim ex his Cyrne est malitia.

Vtinam sis operum turpium impassibilis, & expers

Cyrne: maximam experientiam haberes virtutis.

Cyrne Deos reuerere, & time: hoc enim virum

Cohibet neq; facere, neq; dicere impia.

Plebiuorum autem tyrannum quomodo vis deturbare,

Non indignatio à diis est vlla.

Mens bona, & lingua, adhuc in paucis sunt

Viris, qui horum viriusq; (sint) dispensatores.

Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neq; grauem

Aduersitatem, nisi fatum ad finem proiciat:

*Neque poterit stultitiam, quando sanè Deus dolores
mittit,*

Mortalis vir donis volens fugere.

οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιλείῳ ἐγκατακείσθαι
 τεθνεώς, ἀλλὰ ἔτι μοι ζῶντι γήοιτ' ἀγαθόν.
 ἀσπ' ἀλαστοὶ τύπησιν ὁμοῖον σπῶμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.
 μήτε θεὸς ὀπίορκον ἐπόμενυθι· εἰ γὰρ ἀνεκτὸν
 ἀθανάτους κρύψαι χρεῖσθαι ὀφειλόμενον.
 ὄρνιθ' αὖ φωνέω Πολυπαΐδῃ ὁξὺ βοώσης
 ἥκασ', ἥ γε βροτῆς ἀγγελ' ἦλθ' ἀρότερος
 ὠραίῃ, καὶ μοι κραδίῳ ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅτι μοι θωανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγέρας.
 εἰδέ μοι ἡμίονοι κύφῳν' ἔλκουσιν ἀρότερος,
 τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυιλίας.
 οὐκ εἰμ', εἰδ' ἔτι ἐμῷ κεκλήσεται, εἰδ' ὀπί τὸ μῦθον
 οἰμωχθεῖς, ὀπί γλῶ εἰσι τύραννον αὐτῆρ.
 εἰδ' ἂν ἐκείνῳ ἐμῷ τεθνηότῳ ἔτ' ἀνιῶτο,
 ἔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα·
 ἔτε σε κωμάζον ἀπερύκομαι, ἔτε καλῆμαι·
 δευχάλέῳ γὰρ ἐὼν, καὶ φίλῳ, εὐτ' ἂν ἀπῆς.
 αἴθων μὲν γῆν εἰμὶ· πόλιν δ' ὀτείχεα θέλω
 οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερυκόμενον.
 μή μ' ἀφελῶς πάζῃσαι, φίλῃς δ' εὐαζέσκῃς.
 Ἄργυρε· σοὶ μὲν γὰρ δέλιον ἡμαρ ἐπὶ.
 ἡμῖν δ' ἀλλὰ μέν ἐστι γυνῶν κακὰ πολλὰ, ἐπεὶ ἐκ γῆς
 φύγομεν, δευχάλεῃ δ' οὐκ ἐπὶ δολοσιῶν,

Non amo folio regio sedere.

Mortuus, sed mihi viuenti contingat bonum.

Tribuli tapersibus simile stratum mortuo:

Lignum autem durum est, aut molle.

Neg, Deos peierando iura: non enim tolerabile (est)

Immortales celare rem debitam.

Aui vocem, (ô) Polypæda, clarè clamantis

Audiui, quæ immortalibus nuncia venit arationis

Tempestiua, & mihi cor percussit nigrum,

Quod mihi florentes alij habent agros:

Neg, mihi muli caudam trabunt aratri,

Alterius promissæ causæ nauigationis.

Non eo, neg, à me vocabitur, neg, ad tumulum

Ploratus, super terram it tyrannus vir.

Neg, ille me mortuo neg, dolcat,

Neg, ex palpebris calidas misorit lachrymas.

Neg, te commessari veto, neg, prouoco:

Molestus enim existens & amicus, quando absueris.

Illustris quidem genere sum: urbem autem fortem

Theben.

Habito, patria terra exulans.

Ne me simpliciter ludens, charos sopito parentes

(O) Argyri: tibi enim seruilis dies instat:

Nobis verò alia quidem sunt (ô) mulier mala multa,
postquam ex terra

Fugimus: molestam verò non propter seruitutem:

ἔθ' ἡμᾶς περνᾶσι πόλις ἣ μὲν ἐστὶ καὶ ἡμῶν
καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

μή ποτε παρ' κλαίῃσι καθεζόμενοι γελάσωμεν.

τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρῳ ὀπιτερόμενοι,
ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν, καὶ δυσμενῆ ἔξαπατήσαι
Κύρνε· Φίλον ἣ Φίλῳ ῥάδιον ἔξαπατᾶν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

*Neg, nos vendunt. ciuitas autem quidem est & nobis
Pulchra. Lethæo inclinata campo.*

Ne vnquam iuxta lugentes (nos) sedentes rideamus,

Ipforum bonis Cyrene latantes.

Inimicum quidem difficile (est) & maleuolum decipere

Cyrene: amicum verò, amico facile, decipere.

FINIS.

IN-

INDEX DIA- LOGORVM LV- CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

yclopi & Neptuni.	2
Menelai & Protei.	6
Neptuni & Delphinum.	8
Neptuni & Nereidum.	12
Xanthi & Maris.	14
Iouis, Aesculapij & Herculis.	16
Martis & Mercurij.	18
Diogenis & Pollucis.	22
Pluto seu contra Menippum.	25
Menippi, Amphilochoi & Trophonij.	30
Mercurij & Charontis.	32
Plutonis & Mercurij.	34
Terpsionis & Platonis.	38
Xenophantæ & Callidemidæ.	42
Cæmonis & Damnippi.	45
Charontis & Mercurij.	47

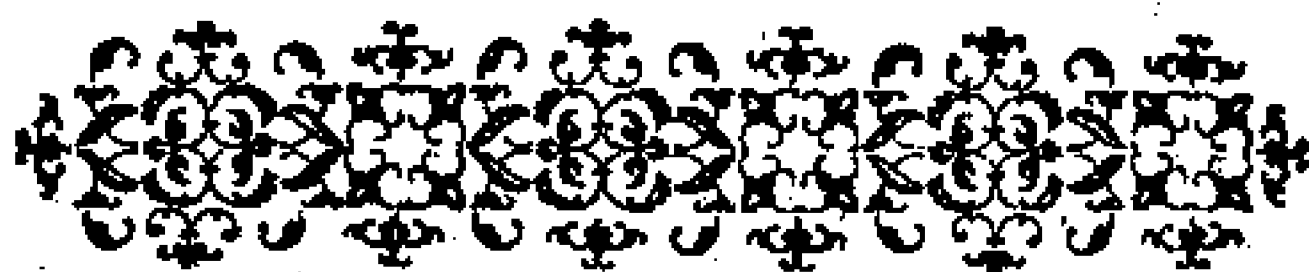
Crate-

I N D E X.

Cratetis & Diogenis.	57
Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipio- nis.	63
Diogenis & Alexandri.	71
Alexandri & Philippi.	77
Achillis & Antilochi.	83
Menippi & Tantali.	87
Menippi & Aeaci.	89
Menippi & Cerberi.	95
Charontis & Menippi.	98
Diogenis & Mausoli.	101
Nirei, Therſitæ, & Menippi.	105
Menippi & Chironis.	107
Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	109
Aiacis & Agamemmonis.	119
Minois & Soſtrati.	121
Menippus ſeu Necyomantia.	125
Charon ſive Contemplantēs.	139

EX LIBRO SECVN-

D O.

De somnio, seu vita Luciani.	202
Deorum Concilium.	220
Timon siue Misanthropus.	283
Iudicium vocalium.	298

Cum facultate Superiorum.

ERRA.

ERRATA GRÆCA.

Παρ. 1. lege: ἐναυσάμενⓄ. 5. πῆρωσίν. 11. κατηνέχθη.
 13. ἰδ'. 17. ἦν. 21. γάρ. 25. δακρύειν. 43. ἔχειν. *ibid.*
 ἱταῖρⓄ. 47. ἡϊόνⓄ. 49. πλῦτⓄ. 55. σοφία. 79. ὦρην.
 89. ἔσαι. 97. ἄνδρωπⓄ. *ibid.* εἰπεῖν. 111. ἡγανάκλει.
 127. μεμνημένον. 139. κερβέρυ. 153. τοιῦτο. 165. αὐτόν.
 167. παρναωὸς. 169. εἰσιν. 171. ὠρόθυγε. *ibid.* ὅτεπερ.
 173. ἀράμενⓄ. 175. ἐλασεῖοντι. *ibid.* εἶναι. 181. ἀσκόν.
 191. χεῖρην. 193. κηρῶ. *ib.* ἄ. *ib.* εἰσὶν. 195. μύρφ. *ibid.*
 ὀρύγματα. 197. ἀκλιμέναι. 199. κλήσοντα. 201. φοιτῶν.
 211. ὀρμη. 217. ἡγανάκλει. *ib.* δὲ. *ib.* ὧ' γὰρ. 219. ἐκκλη-
 σία. 225. καμὲ. 227. ἐπαισικλήθησαν. *ib.* ξυνήισι. 229.
 καί τοι. *ib.* ὅς. 231. ὅς. *ib.* ὄντων. 237. ἄπιτε. 237. ἐει-
 σμάρογδⓄ. 251. πεινόςῃν. 262. οἶδα. 269. ἴν'. 275.
 ἐγώ. 277. χυσιόν. *ibid.* ἐσὶν. 279. ἀνωφελη. 313. μηδενί.
 325. τῷδε. 329. φδέγγετ' ἀπὸ. 344. δὲ πτοχ. 346. ca-
 lici. 347. μυθεῖσθε. 365. τῦτ'. 171. κῆρε. 375. ἐταρκίσω.
 379. ἰκνοῖτο. 349. ὦ.

ERRATA LATINA.

*Pag. 14. lege: exussit. 28. quæ facere. 32. praterca.
102. vnusq; 112. identidem. 120. alloqui. 187. per-
iuria. 198. bellè. 246. quodammodo. 253. ingenti. 258.
perinde. ib. opperiebatur. 280. semel. 292. querulus.*

